

TÜRK SINEMASININ CUMHURİYET ÇOCUĞU

ahmet mekin

ALİ CAN SEKMEÇ

KÜÇÜKÇEKMECE
BELEDİYESİ

TÜRK SINEMASININ CUMHURİYET ÇOCUĞU

ahmet mekin

ALİ CAN SEKMEÇ

İmtiyaz Sahibi
Küçükçekmece Belediye Başkanı Kemal ÇEBİ

Yayın Yönetmeni
Deniz GÜRBEY

Proje Yönetmeni
Güney ÖZKILINÇ

Yazan ve Hazırlayan
Ali Can SEKMEÇ

Yayın Danışmanı
Xxxxx XXXXXX

Yayın Editörü
Suat Hayri KÜÇÜK

Basın Yayın Şefi
Onur AKSOY

Etkinlik Planlama Şefi
Ali Cem AYDIN

Grafik Tasarım
Ahmet GÜRLER

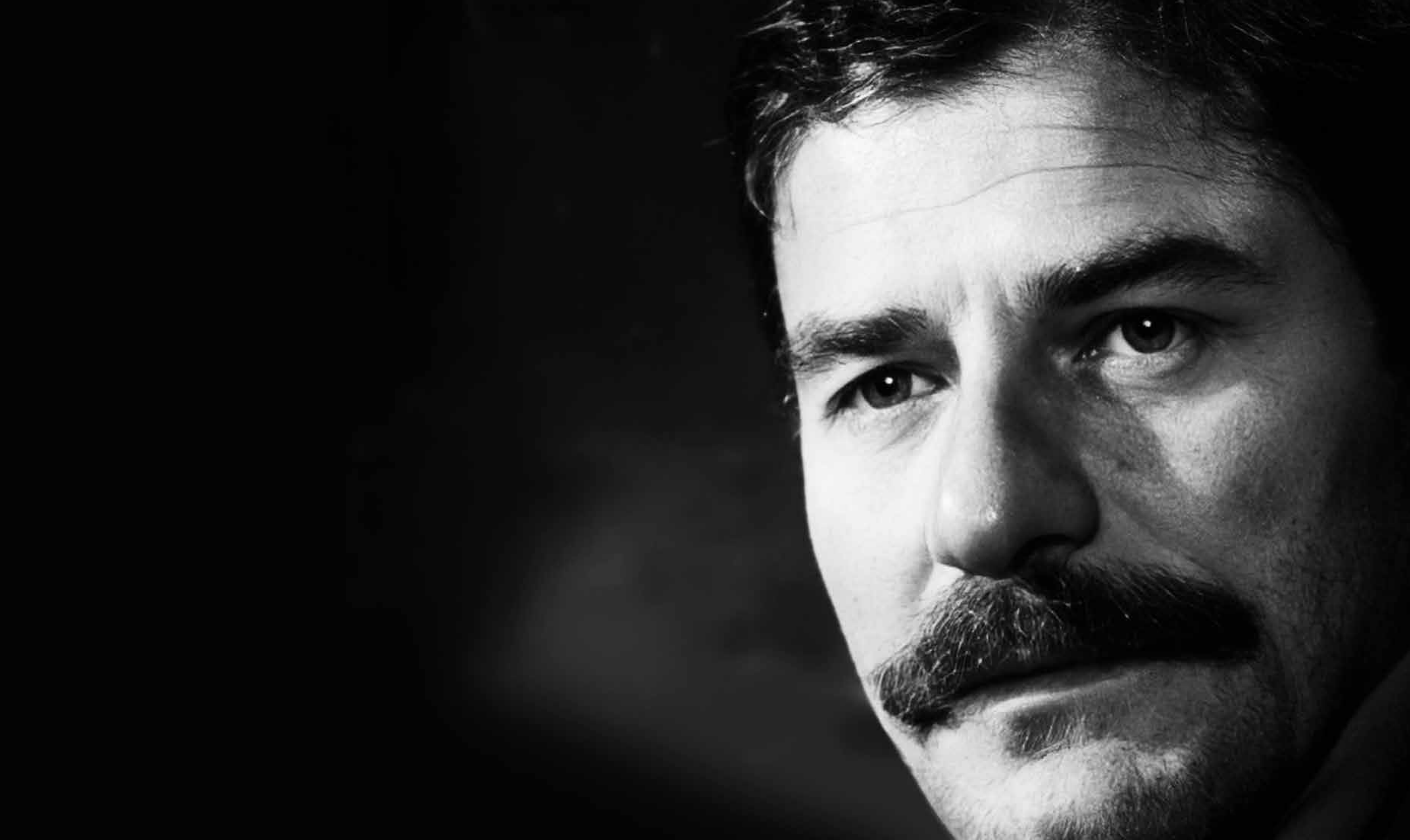
Bütün hakları sınırlıdır.
Yapılacak alıntılar ve görsel kullanımlar
Küçükçekmece Belediyesi ve eser/hak sahiplerinin ancak
yazılı izinlerine tabidir.

1. Baskı
Derin Ofset ve Ambalaj
Mart 2024, İstanbul

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 70967
Küçükçekmece Belediyesi Kültür Yayınları
www.kucukcekmece.istanbul
444 4 360

İÇİNDEKİLER	
Sunuş	8-9
Oyuncu Dediğin	10-11
BİRİNCİ BÖLÜM	
BAKIRKÖY’DE ZAMAN	15
Makriköy’e Yolculuk	16
Bektaşî Dedem	20
Annem ve Babam	22
Anadolu Yollarında Bir Çocuk	24
Ekmek Karneli Karartma Geceleri	26
Bahriyeli Ahmet	28
Futbol Aşkim	29
Acı Bende Saklı	30
Ad ve Soyad Gerçeğim	32
Bakirköy’de Sosyal Hayat	34
Filiz Ahmet’in Sporcu Hâlleri	37
Halkevi Temsil Kolu	41
Halkevleri Neden Kapatıldı?	43
Asker Oldum Piyade	46
Tuhafiyeci Dükkânım	48
6 Eylül 1955 Gecesi	50
İKİNCİ BÖLÜM	
SİNEMA	55
1950’li Yıllarda Türk Sinema Piyasası	56
Kenan Pars’ın Dostu Olmak	58
Mahşere Kadar Sinema	62
İkinci Film Yosmanın Kızı	67
Muhterem Nur’la Funda	73
Kemal Film ve Osman Fahir Seden	77
Kemal Film’de İlk Film İzmir Ateşler İçinde	81
“Zeki Müren’le Oynamam”	85
Yine, Yeni, Yeniden	88
Şükran Adında Bir Aşk	91
Küçükçekmece’de Yeni Bir Hayat	92
Evlilik	95
1960’lı Yıllarda Türk Sinema Piyasası	101
Ahmet Mekin: Yıldızı Yeniden Parladı	105
Yeşilçam’da Film Yapımcısı Olmak	108
“Şahane Kadın”la Aynı Filmde	112
Kadir Savun ve Suphi Kaner	116
İzmir’de Bir Gala Hikâyesi	120
Tarık Dursun Adında Bir Adam	124
Aramıza Kan Girdi	128
Kelebekler Çift Uçar	133
Artistlere 25 Sual	135
Yapımcı Kenan Pars	138
“Sana Ne Be Oğlum”	142
Yılmaz Güney	147
İkinci Vurun Kahpeye	148
Rejisör-Oyuncu Bağı: Ahmet Mekin ve Sinemamız Üzerine Genelleme	153
Cennet Fedaisi Ahmet Mekin	156
Ayfer Feray’ın Yandığı Set	163
Sinemayı Bırakmak İsterken	164
Karakter Oyuncusu Olmak	167
“Atatürk”ü Oynamak	168
“İttihat ve Terakki”nin Cemal Paşa’sı	173
“Sana Yar Olamam”	180
1970’li Yıllarda Türk Sinema Piyasası	184
Köy Filmleri Üzerine	186
Ürgüplü Çeko	188
Kara Gün ve Eşkiya Davut	192
Öztürk Serengil	194
Abdülcanbaz	196
Oyuncuya Küsen Yönetmen	202
Türk Sinema Piyasası’nda Seks Fûryası	206
Gurbet Yolcuları’nın Başına Gelen	208
Polis Cemil’in Hikâyesi	211
Politika Yapmak	216
Sinemacıların 1977 Ankara Yürüyüşü	218
Sevgi Emektir	220
Türkcü Filmleri	228
1980’li Yıllarda Türk Sinema Piyasası	233
Yaşar Kemal’in Yılanları	234
Kurşun Ata Ata Biter	237
Yeniden Politika	239
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	
TELEVİZYON	245
TRT Zamanı	246
İlk TV Filmim Geçmiş Zaman Elbiseleri	247
Bir Yürek Satıldı	250
Bir Adam Yaratmak	251
Bağrıyanık Ömer ve Güzel Zeynep	256
Ekmeğini Denizden Çıkaranların Hikâyesi	257
Küçük Ağa Bir Kurtuluş Savaşı Destanı	258
Aliş’imin Kaşları Kara	262
Bugünün Saraylısı Ata Efendi	266
İlk Bilimkurgu Denemesi	268
Kuruluş ya da Osmancık	272
Ahmet Mekin: “Küskün ve Kırgın Biri”	276
İstanbul’dan Uzakta	282
Yeniden Setlere Dönüş	284
Tek Başına Kalmak	286
Sanatçı Toplumun Aynasıdır	291
Son Söz Olarak	292
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	
FİLMOGRAFİ (1957-2019)	297
KAYNAKÇA	425

Değerli Küçükçekmeceliler,

Türk sineması ve tiyatrosunun efsanevi ismi Ahmet Mekin'in hayatını ve filmlerini anlatan bu değerli eseri sizlerle buluşturmanın mutluluğunu yaşıyoruz. Ahmet Mekin, sanata olan tutkusunu ve vefasını Küçükçekmece'den hiçbir zaman koparmamış bir sanatçıdır. Sinemaya adım attığı 1957 yılından itibaren, temiz ve masum yüzlü, maceraperest ve romantik şehir delikanlısı rollerinden, karakter oyunculuğuna uzanan kariyerinde, kendisini sürekli yenilemeyi başarmış kıymetli isimlerden biridir.

Unutulmaz filmlerinin başında, Yeşilçam'ın "kült filmi" kabul edilen, Türkan Şoray ve Kadir İnanır ile birlikte oynadığı, Cengiz Aytmatov'un eserinden uyarlanan "Selvi Boylum Al Yazmalım" gelen Ahmet Mekin, Türk sinemasında çok önemli bir yere sahiptir. Türkan Şoray'ın ifadesiyle, Ahmet Mekin etkileyici fiziği, derin ifadeli çakır gözleri ve karakter oyuncusu olarak sergilediği performansla sinema dünyasında kendine özgü bir yer edinmiştir. Özellikle Selvi Boylum Al Yazmalım filmindeki Cemşit karakteriyle izleyiciyi derinden etkileyerek Türk sinemasının unutulmazları arasına girmiştir.

Ahmet Mekin, yalnızca sinemada değil, hem siyaset hem de sosyal ve kültürel hayatında da önemli bir rol oynamıştır. 1980 yılı öncesinde, İstanbul Anadolu Belediye Meclisi'nde CHP üyesi ve Belediye Başkanı Aytekin Kotil'in danışmanı olarak görev yapmıştır.. Daha sonra da SHP'li Belediye Başkanı Nurettin Sözen döneminde belediye meclis üyeliğini üstlenmiştir.

Bu kıymetli eseri hazırlarken, Ahmet Mekin'in anısına düzenlediğimiz "Türk Sinemasının Cumhuriyet Çocuğu: Ahmet Mekin" sergisine de değinmeden geçemem. 25 Mart 2024 tarihinde Sefaköy Galeri Küp'te kapılarını aralayan sergide, Yeşilçam'ın duayen ismi Ahmet Mekin'in çocukluk yıllarından oyunculuk kariyerine kadar uzanan süreci anlatan 250'ye yakın eseri sanatseverlerle buluşturmştuk. Sergi, araştırmacı-yazar Ali Can Sekmeç'in koleksiyonundan seçilmiş fotoğraflar ve film afişleri ile doluydu ve Ahmet Mekin'in sinema tarihimizdeki yerini bir kez daha vurgulanmıştı.

Ahmet Mekin'in hayatını ve sanatını anlatan bu kitap, Küçükçekmece Belediyesi'nin katkılarıyla, onun Türk sinemasına yaptığı büyük katkıları ve kişisel yolculuğunu gelecek nesillere aktarma amacı taşımaktadır. Bu çalışmanın hazırlanmasında emeği geçen araştırmacı-yazar Ali Can Sekmeç'e, Kültür ve Sosyal İşler Müdürlümüze ve serginin gerçekleşmesinde emeği geçen herkese teşekkür ederim. .

Ahmet Mekin, sadece beyaz perdede değil, aynı zamanda Küçükçekmece sokaklarında da iz bırakan bir sanatçıdır. Bu kitabın içerisinde, Ahmet Mekin'in filmlerinden kişisel anılarına, politik kariyerinden günlük yaşantısına kadar pek çok önemli detay bulacaksınız. Küçükçekmece'nin kültürel mirasını ve Ahmet Mekin'in sinema serüvenini daha yakından tanıma fırsatı sunan bu eser, siz değerli okuyucularımıza keyifli bir okuma deneyimi sunacaktır.

Sevgi ve saygılarımla

KEMAL ÇEBİ
Belediye Başkanı

Oyuncu Dediğin

Ali Can Sekmeç
7 Şubat 2024
BEYOĞLU - İSTANBUL

Görsel sanatlarda temelde iki tür oyunculuk vardır: Uygulayıcı oyunculuk ve yaratıcı oyunculuk. Uygulayıcı oyuncu yönetmen ne isterse onu yapar; ona tabi olmaktan mutludur. Yaratıcı oyuncuysa oynarken yaratır, kendinden bir şeyler katar. Gerektiğinde yönetmenle tartışmayı göze alarak farklı bakış açıları sunar. Ahmet Mekin bu türden bir oyuncudur. Yaratıcı oyunculuk için sanatın pek çok disipliniyle ilgilenmek gerekir: okumak, gözlemlemek, yaşamak vb. Ahmet Mekin, 60 yıldan fazla süren sinema kariyeri boyunca bu disipline başarıyla ayak uydurmuş, deyim yerindeyse çıraklık, kalfalık ve ustalık dönemi filmleriyle geniş halk kitlelerinin gönlünü kazanmış, adını Türk sinema tarihine altın harflerle yazdırmış nadir oyuncularından biri olmuştur.

Türk sineması, Hollywood filmlerinde karşımıza çıkan klasik anlatı sinemasının kalıplarını benimsemiştir. Filmlerinde olaylar kronolojik bir akış içinde ve neden-sonuç ilişkisine dayalı olarak düzenlenmiştir. Böylece bütün klasik filmlerde olduğu gibi, bu filmlerde de belli bir hedefe ulaşmak isterken çeşitli engellerle karşılaşan kadın ya da erkek kahramanlar yer alır. Burada devreye yine Hollywood usulü girer: Güzel kadınlar ve yakışıklı erkekler. Onlar asla kameraya sırtlarını dönemezler. Yüzleri her daim seyirciye dönük-

tür. Yönetmenler öyle çekim ölçekleri hazırlarlar ki kadın ya da erkek hiçbir oyuncu birbirinin ne oyununu ne de ışığını asla gölgelemezler. Seyirciyle oyuncular arasında âdeta bir illüzyon oluşur. Öyle oyuncular vardır ki, onları ne kadar çok karakterle donatırsanız donatın, duruşunu, bakışını, tavrını, yüzündeki o betimlenemez ışığını değiştiremezsiniz. Çünkü bu yalnızca o oyuncuya özgüdür, değiştirilemez ve taklit edilemezdir.

Günümüzde sinemamızın en iyi oyuncuları kimlerdir sorusu sorulduğunda, 100 yıllık Türk sinema tarihi boyunca yedinci sanata emek vermiş sayısız oyuncu arasından kaç isim akla gelir? Bu isimler onların cazibesine kapıldığımız ya da oyunculuklarıyla büyülediğimiz için mi aklımıza gelir? Yoksa onların perdedeki bir bakışına ya da bir duruşuna yakıştırılan sıfatlardan dolayı mı zihinlerimize kazınmışlardır? Bu soruların cevabı elbette seyircidedir. Herkesin bir starı vardır, onu her hâliyle kabullenmiştir ve ışığıyla aydınlanmayı seçmiştir. Türk sineması seyircisinin beklentilerini de göz önünde bulundurarak oyuncular yaratmıştır. Bu oyuncular kimi zaman geniş halk kitlelerinin hayata karşı duruşlarını en iyi verebilmenin, onların aynası olabilmenin, kimi zamansa gösterdikleriyle sistemin eleştirisini yapabilmenin simgesi olmuşlardır. Ahmet Mekin,

sinemaya girişinin üzerinden 60 yıldan fazla bir zaman geçmesine rağmen eskimeyen, takdir edilen, seyircisinin sevgisini eksiltmediği başarılı bir oyuncudur.

Ahmet Mekin, sinemadaki ilk yıllarından günümüze değin kendisini yenilemeyi başarmış nadir isimlerden biridir. 1957 yılında başladığı oyunculuk kariyerinin ilk yıllarında daha çok temiz ve masum yüzlü, maceracı, gerektiğinde romantik, sevdasını konuşturan ama kötülerden de yumruklarını esirgemeyen bir şehir delikanlısıdır. Seyirci onu bu hâliyle sevmiş ve kabullenmiştir. Fakat sinemadaki onuncu yılında birçok oyuncunun ısrarla uzak durmaya çalıştığı bir gerçeği gönüllüce kabul ederek karakter oyunculuğuna terfi etmiştir. Hep aynı çizgide yürüyen tekdüze bir jönlüğü daha değişken ve daha güçlü oyunculuk gerektiren karakterlere dönüştürmeyi başarmıştır. Seyirci bu radikal değişikliği kabullenir ve ona yakıştırır da. Dahası, perdede gördüğünün dışında bir neden aramaz seyirci.

Sinemadaki oyunculuk kariyerini 1975 yılından itibaren beyazcamla da çeşitlendiren Ahmet Mekin, Türk televizyon tarihinin ilk yıllarının en başarılı dizi filmi (Necip Fazıl Kısakürek uyarlaması) olan Bir Adam Yaratmak ile tarihe başarılı bir oyunculuk örneği bırakmıştır. Gerek sinema perdesinden gerekse televizyon ekranlarından seyircisine ulaşan Ahmet Mekin onlarla bağıını hiç koparmadı. Onların arasında olmaktan hiç gocunmadı. Tipik bir halk insanıydı Ahmet Mekin. Seyircisinin gön-

lünde edindiği yer onun için yaşam boyu sürececek bir ödüldü. Kamera önünde hep halkını anlatıyordu. Doğru yolu göstermek için çabalıyordu canlandırdığı karakterler. Seyircisinin istediğini, beklediğini cömertçe sunabilen bir sinema emekçisi olarak Ahmet Mekin, ancak taklit edilebilecek ya da örnek alınabilecek bir oyuncudur. Oyunculuk denen şey bu değil midir zaten?

Sevgili Ahmet Mekin'le Erdek'in Ocaklar Köyü'nde günler ve saatler boyu yaptığımız doyumsuz sohbetimizden oluşan bu kitabın hazırlanması fikri, Küçükçekmece Belediyesi Kültür Müdürü yazar arkadaşım Sevgili Güney Özkılıç'tan çıktı.

Sevgili Ahmet abiye anılarına beni de ortak ettiği için, Sevgili Güney'eyse Türk sinema tarihinin yaşayan çınarlarından biriyle böyle bir kitabı hazırlayabilmeme vesile olduğu için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Kitabımı hazırlarken dijital destek veren Günyüz Demirhan ve Tahir Yüksel'e, Ahmet Mekin filmlerini yeniden izlememi sağlayan Aykut Bal'a, görsel desteği veren Necip Sarıcı'ya, Ali Karadoğan'a, Kemal Özdemir'e, Gül Deniz'e, Utku Uluer'e, Fuat Erman'a ve Şakir Eroğlu'na çok teşekkürler...

60 yıl boyunca seyircisine sunduklarıyla, kattıklarıyla, bıraktıklarıyla her zaman takdirlerin en büyüğüne layık olan Türk sinemasının cumhuriyet çocuğu Ahmet Mekin'i bu kitap vesilesiyle bir kez daha alkışlıyorum...

SAYFA
21

Bektaşî
Dedem

SAYFA
27

Ekmek
Karneli
Karartma
Geceler

SAYFA
31

Acı Bende
Saklı

SAYFA
41

Halkevi
Temsil
Kolu

SAYFA
46

Asker
Oldum
Piyade

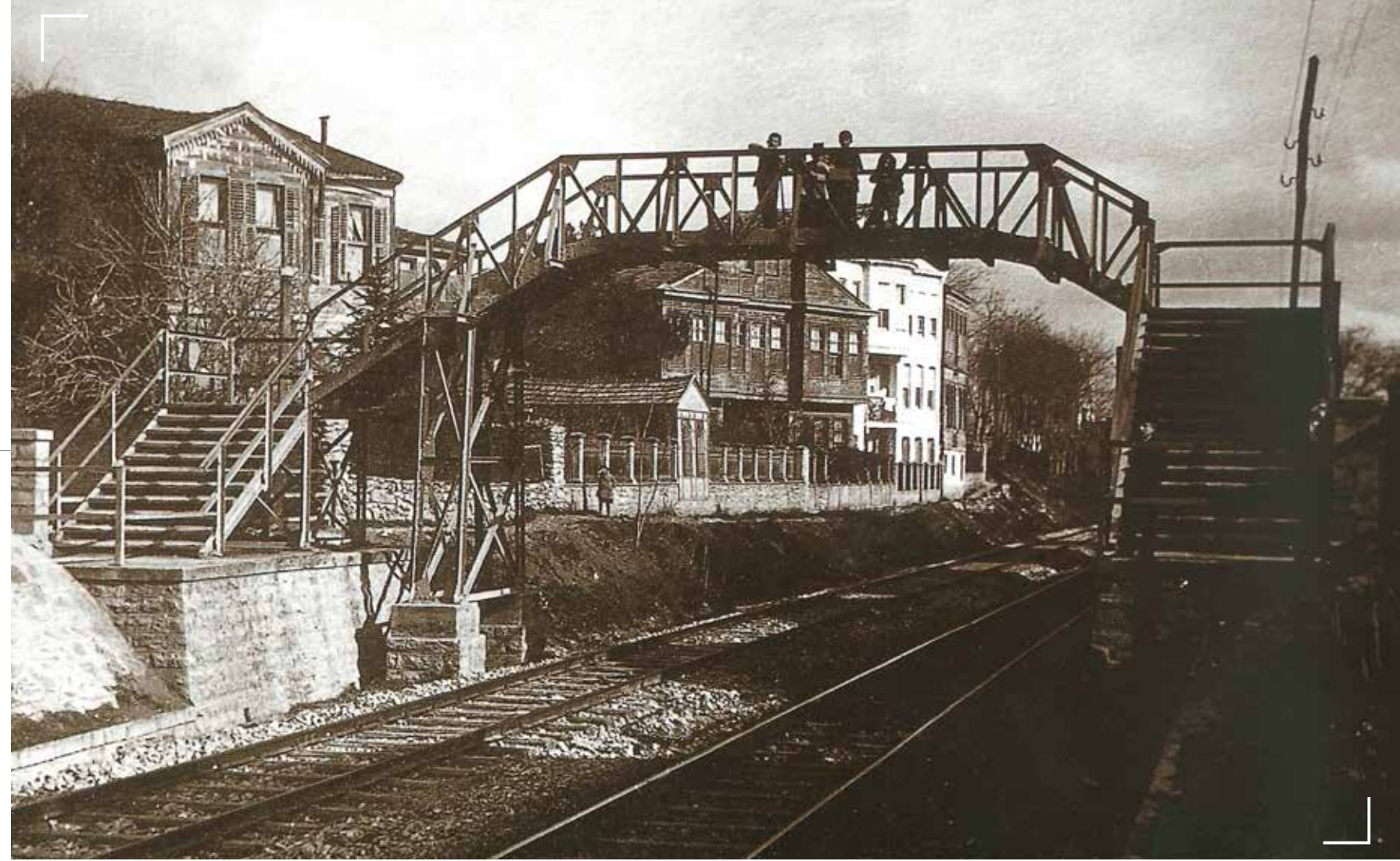

SAYFA
51

6 Eylül
1955
Gecesi

I. BÖLÜM

- Makriköy Hatboyu Tren Köprüsü 1920'ler -

Bakırköy'de Zaman

Makriköy’e Yolculuk

Latinler Septimum, Bizanslılar Hebdomon di-yordu. “Yedinci” anlamına gelen bu adların nedenini bilen yok. 14. yüzyılın ortalarında Osmanlı’nın eline geçince adı Makriköy’e dönüştü. Genellikle yerli Rumların yaşadığı deniz kıyısındaki bir köydü. Müslümanların yerleşmesi 17. yüzyılda başladı. Sultan II. Abdülhamid döneminde yerli azınlıklarla birlikte Levantenlerin de yerleşmesiyle gelişen, zenginleşen bir sayfiyeye dönüştü. Makriköy, 19. yüzyıl sonlarından itibaren İstanbul’un sur dışı olarak bilinen bölgesindeki en meşhur ilçesiydi. Sahillerine köşkler, konaklar, çarşısına cami, okullar ve kiliseler yapıldı. Cumhuriyetin ilanından sonra 1925’te bütün yabancı adların Türkçeleştirilmesiyle Bakırköy oldu.

Makriköy’ün hemen yanı başındaki Ayastefanos köyü (bugün Yeşilköy) 1877’de Rus işgal güçlerinin payitahta doğru yaklaştığı son noktaydı. Osmanlı’nın Balkanlar’daki büyük toprak kayıplarının ilkinin yaşadığı 3 Mart 1878 tarihli Ayastefanos Antlaşması da burada imzalandı. Ruslar bunun hemen arkasından buraya görkemli bir kilise abide dikti ve geri çekildi. Bu olay Bakırköy’ün tarihinde ilk toplumsal olay sayılabilirdi. Ya payitahtta yaşanan 31 Mart Vakası’nı bastırmak üzere Selânik’ten kalkıp gelen Hareket Ordusu’na ne demeli. 1909’da

Makriköy’e gelen ordu, Sultan II. Abdülhamid’i tahttan indirme kararını da burada aldı. Daha neler neler...

Bakırköy’ün tarihine modern İstanbul’un tarihi de denilebilir aslında. Bundan dolayıdır ki Osmanlı döneminin önemli sayfiye merkezlerinden biri olması nedeniyle üst düzey ekâbir ailelerin yazlık konaklarının yer aldığı şirin bir ilçe görünümü sergiler. Cumhuriyet’in ilk yıllarında ilçenin kara sınırlarının geniş arazilerle kaplı olması nedeniyle tipik bir köy hayatı yaşanırken, sahil kesimleri daha modern bir yaşam sunar. Mimar Rasim Örsan 1989’da yayımladığı *Kaybolan Bakırköy* adlı anı kitabında Cumhuriyet’in ilk on yılında ilçeyi şöyle anlatıyor:

“Sirkeci-Küçükçekmece treninden inip istasyonun dik merdivenlerini nefes nefese tırmandıktan sonra insan kendini oldukça تنها bir köprünün üstünde bulur. Sağ tarafta semtin çarşısı ve deniz kıyısına kadar uzanan hafif kavisli bir cadde, sol tarafta da ‘Londra Asfaltı’ diye bilinen Avrupa Karayolu’na bağlantılı ıssız bir ‘İncirli Asfaltı’. Elli yıl evvelki Bakırköy’ü tarif ediyorum. 1935-40 yıllarının Bakırköy’ünü. O yılları yaşamış olanlar demiryolu köprüsünün üstünde bugün durup etrafa bir göz atınca yoğun kalabalık içinde kendilerini yap-

yabancı hissederler. Her şey o kadar değişti, o kadar gelişti ki... İncirli yolu Avrupa karayoluna çıktığı için olacak, yarım asır evvel dahi asfalt kaplama idi. Yer yer çukurlarla, tümseklerle dolu bir asfalt, bundan dolayı da adı ‘İncirli Asfaltı’ olmuştu. Yol boyunca bomboş arsaların arasında tek tük evlere, bahçelere rastlamak mümkündü.

‘Dikili Taş’ denilen minyatür abideden dar bir araba yolu uzaklara, yeşillikler içindeki Akıl Hastanesi’ne inerdi. O devrin esprisi olacak, ‘Bakırköylüyüm’ diyene millet kahkahayı basardı. On dört yaşındayken Beyoğlu’nda Karlman Pasajı’ndan satın aldığım ruleli patinaj ayakkabılarım koltuğumda Dikili Taş’a yürür, orada az meyilli asfalt üzerinde istasyona kadar patinaj yapardım. Bugün trafiğin adama göz açtırmadığı o ana caddede o zamanlar ancak birkaç fayton görebilirdiniz. Otomobil, kamyon yok denecek kadar enderdi. Daha geride ‘Zuhurat Baba’ türbesi mistik bir ziyaret yeri olarak ün salmıştı. Nikel çeyreği evliyanın, içinde demir cevheri bulunan mezarına bastırıp adak adayan Tanrı yolcusu muradına erecekse para taşaya yapışıp kalır, aksi hâlde düşerdi. İstasyon köprüsünden sağa, çarşı tarafına saparsanız Sirkeci otobüslerinin durak yerini, sonra bakkalları, kitapçıları, polis karakolunu, eczaneyi, meyvecileri, kasapları, başka bakkalları, fırını geçerek işlek bir yol kavşağına varırdınız.

Ondan sonra iyice tenhalaşan çarşı yolu Ebuziya adıyla Bakır Sineması’nın, Rum Ortodoks Kilisesi’nin, Ermeni Gregorian Kilisesi’nin, Dadyan Ermeni İlkokulu’nun arasından sıyrılarak, mahalle kadar büyük bir alanı kaplayan bostanı da sollayarak deniz kıyısına varır, Galip Bey’in Gazinosu’nun önünde son bulurdu. Bu gazino daha sonraları Viyana Gazinosu ismini aldı. Bakırköy’ün bu semtine ‘Cevizlik’ derlerdi. İkişer üçer katlı ahşap evler, daha yenice birkaç kargir bina, gelişigüzel oraya buraya serpiştirilmişti. Tepebaşı’nda bir garden bar işleten Bohemyalı Novotny’nin levanten kırmızı konağı bu muhitin en göze çarpan yapısydı. Bunun ötesinde ise ibadullah boş arsalar, çayırlar, izbelikler ve deniz kenarında da harap bir balıkthane. Hepsi bu kadar. Bakırköy kazasının bütün nüfusu 1935’lerde topu topu on beş bini geçmezdi. Türkiye nüfusu ise resmen 18 milyonu.”

Anlatacaklarımız Bakırköy’ün Makriköy zamanlarına ait bir yolculukla başlıyor. 18. yüzyılı Osmanlı toplumu için ekonomik, toplumsal ve siyasal bunalımın derinleştiği dönem olarak adlandırır tarihçiler. Çünkü fetihler çağı çoktan geride kalmıştır. Doğuda ve batıda birbiri peşi sıra gelen savaşlar toplumun gücünü iyice zayıflatmış, klasik dönemdeki yapısı büyük ölçüde bozulan toprak düzeni şehirlere göçü arttırdığı gibi tarımsal üretimde de büyük düşüslere yol açmıştır. Bunun sonucunda ortaya çıkan fiyat

enflasyonu toplumu derinden etkilemiş, kentlerin iş güç düzeni altüst olmuş, güvenlik büyük bir sorun hâline dönüşmüştür. İşte o günlerde Arnavutluk’tan toprak insanı iki kardeş, arkalarında geniş ailelerini bırakarak, belki çalışmak, belki de yeni bir hayat kurmak için yollara düşer ve Devlet-i Aliyye’nin payitaht merkezine, İstanbul’a gelip, Makriköy’ün uçsuz bucaksız arazilerine yerleşirler.

“Baba tarafım Arnavut. 1700’lerde İstanbul’a gelmişler. O zamanlar Arnavutluk Osmanlı İmparatorluğu’nun toprağı. Oradan İki kardeş çalışmak üzere gelmiş. Arkalarında kalabalık bir aile bırakmışlar. İki kardeşin bildiğı tek iş çiftçilik; yani bunlar toprak insanı. İstanbul’a geldiklerinde yolları Bakırköy’e düşüyor. Buradan geniş araziler satın alıyorlar. Bu araziler, bugünkü İncirli Caddesi’nin üstünde. Tren istasyonundan Bahçelievler’e kadar uzanan çok büyük bir arazi. Caddenin karşı tarafı da Çamlık mevkii olarak bilinen ağaçlık bir alan. Hatırlıyorum da o zamanlar bazı arkadaşlarım beni anlatırken ‘Bakırköy’ün yarısı bunların’ derlerdi. Tabii ki bu doğru değildi ama dedeler oldukça büyük bir arazinin sahibiymiş.

İstasyondan Bahçelievler’e kadar uzanan İncirli Caddesi üzerinde toplam 11 ev vardı. Ben çocukluğumda gelip geçerken saymıştım. Bu evler büyük arazilerin ortasında konak tipi bü-

yük evlerdi. Her evin dönüm dönüm arazisi vardı. Bu arazilerin bir kısmı bahçe olarak düzenlenmişti. Konakların çevreleri çam ağaçlarıyla doluydu. Bu evlerde Türk aileler otururdu. Mektupçu Ziya Bey’in konağı ve Resnelilerin konağı aklımda kalanlar. Bizim evimizden sonrası, tarlalarla doluydu. Bu tarlalar dedem Arnavut Feyzi Ağa’ya aitti. Tarlaları o eker dikerdi. Diğer yandan da hayvancılık yapardı. İnekler, atlar, eşekler her şey vardı ahırlarda. Bunlar için de üç tane çoban vardı. Bir yandan arazilerin büyük bölümüne buğday ve arpa ekerdi, diğer yandan sebzecilik yapardı. Sebze bahçelerine bakan birkaç tane bahçıvan vardı. Baba tarafımın işi gücü çiftçilikti.”

18. yüzyıl her ne kadar Osmanlı İmparatorluğu için sıkıntılarla dolu olsa da, hâlâ Avrupa, Asya ve Afrika’ya yayılmış topraklarıyla dünyanın en güçlü devletlerinden biridir. 1699’da imzalanan Karlofça Anlaşması ile Avrupa topraklarından bir kısmını kaybeden Devlet-i Aliyye, 150 yıl boyunca yönettiğı Macaristan’dan vazgeçmiş oluyordu. Kanuni Sultan Süleyman tarafından 1526’da fethedilen Budin ve Peşte, bir buçuk asırlık bir Türk hâkimiyetinden sonra Avusturya idaresine terk ediliyordu. Macaristan, yeni idare altında kaynamaya başlamıştı. Osmanlı dönemindeki toprak düzeni bozulmuş, Macar sarayında tartışmalar başlamıştı. Sonunda olanlar olacak ve ihtilal kaçınılmaz hâle gelecekti. Bu

sırada soylular, asilzadeler, saray mensupları ülkeyi terk etmeye çoktan başlamışlardır bile.

“Anne tarafım ise Macar. Macaristan’dan kaçarak İstanbul’a gelmişler. 1722’de Macaristan’da bir ihtilal yaşanmış. Macar sarayındaki bütün prens ve asilzadeler çevre ülkelere dağılmışlar. O zamanın güçlü ülkelerinden biri de Osmanlı İmparatorluğu. Bu prenslerden biri Osmanlı’ya sığınmış. O zamanlar ülkelerin sarayları arasında yazılı olmayan bir kural varmış: Bir ülkede ihtilal oluyorsa, o ülkeden ayrılmak zorunda kalan prensler ya da asilzadeler sığındıkları ülkenin sarayında, ülkesinde bıraktığı ünvana uygun bir mevkide görev alırlarmış. Osmanlı’ya sığınan bu Macar prensi, Osmanlı sarayında Macar Mehmet Paşa adını alarak Müslüman olmuş.

Macaristan seyahatim sırasında bir müzede bu Macar prensinin resmini gördüm. Macarca adını da biliyordum ama artık hatırlamıyorum. Bu kişi annemin annesinin babasıydı. Prens ailesi paşa ailesine dönüşünce Osmanlı İstanbul’unda üst tabaka sayılıyor. Bu nedenle de Üsküdar sahilinde bir yalıda oturuyorlar. Tam bir burjuva hayatı yaşıyorlar. O zamanlar Bakırköy ya da o zamanki adıyla Makriköy, deniz kıyısında bir sayfiye yeri. Birçok saraylı ailenin burada yazlık konakları varmış. Yazlarını burada geçirirlermiş. Dolayısıyla Paşa ailesinin de bir konağı var. İncirli Caddesi üzerinde tren istasyonuna yakın haremlik-selamlık büyük bir konak bu. Bir süre sonra Üsküdar’daki yalı yanınca, Paşa ailesi devamlı suretle Bakırköy’de yaşamaya başlamış.”

Mehmet Ali Hilmi Dedebaba
(1842 - 1907)

صاحب دیوان مرحوم الحاج محمد علی حلمی دده بابا حاضر تدریس
یکرمی سکر یاشلارنده که تصویر لریدر .

Bektaşî Dedem

“Bektaşî dedemi hiç bilmiyorum. Anne tarafında Bektaşîlik olduğunu sadece kulaktan dolma bilgilerle biliyordum. Mehmet Ali Hilmi Dedebaba'yımış adı. Anne tarafımla çok sık görüşmezdik. Ben arada bir gider anneannemde kalırdım. Anneannem Ulviye Hanım, Beşiktaş'ta Abbas Ağa Parkı'nın yakınlarında Yıldız Sarayı'na bakan bir konakta otururdu. Beni çok severdi. Ailede pek erkek çocuk yoktu. Bu nedenle bana ayrı bir sevgi gösterirdi. Fakat babamla bir türlü sağlam bir ilişki kuramadılar. Babam onlarla aramıza duvar gibi sert bir engel koymuştu. Ben gidip gelirken bir çeşit aracı gibiydim. Hatırlıyorum da evde anneannemin babası göz doktoru Ahmet Paşa'nın camekân içinde üniforması duruyordu. Bektaşî dedemizin adını bu gidiş gelişlerde duymuştum.

Birkaç yıl önce Antalya'da kızımın yanında kaldığım günlerde bir sahafa uğradım. Sahaf gezmeyi severim. Okumak en büyük tutkularımdan biridir. Orada Rus asıllı Türkolog İrene Melikof'un bir kitabını aldım. Alevilik-Bektaşîlik üzerine çok önemli bir çalışma. Kitabı okurken orada dedem Mehmet Ali Hilmi Dedebaba'ya rastladım. Kendisinden detaylı

bir şekilde bahsediliyordu. Üstelik tam sayfa bir fotoğrafı konulmuştu. Dedem, Karacaahmet'te Şahkulu Sultan Dergâhı'nda post sahibiymiş. Şair tarafı da varmış. Şiirleri *Mehmet Ali Hilmi Dedebaba* Divanı adı altında toplanmış. Sayfalar boyunca çok üst düzeyde bir bahis vardı dedemden. Her ne kadar tanısam da gurur duydum kendisiyle.

Sonra bir gün yönetmen arkadaşım Metin Erksan'la aramızda şöyle bir konuşma geçti: 'Ahmet, biliyor musun ben senin anneanneni tanıyorum.' 'Nerden tanıyorsun yahu?' 'Senin anneannen Ulviye Hanım değil mi?' 'Evet o da, sen nerden tanıyorsun?' 'Sen bilmezsin ama o bizim Mehmet Ali Hilmi Dedebaba'nın ahvadındandır.'

Metin Erksan da Bektaşî'ydi. Tüm ailesi Rumelihisarı üstünde Nafi Baba Tekke Mezarlığı'nda yatıyor bugün. Metin orada yönetmen abisi Çetin Karamanbey ve doktor abisi Ali Can Erksan'la yan yana yatıyor şimdi. Ben her üçünü de çok yakından tanıdım. Dostluk ettim. Metin en yakın arkadaşlarımdan biri oldu. İyi bir dosttu ama çok huysuzdu rahmetli.”

- Baba Süleyman Asaf ve Anne Emine Meziyet -

Annem ve Babam

“Babam Süleyman Asaf, o zamanlar Halkalı Ziraat Mekteb-i Âlîsi’nde öğrenci. Yakışıklı bir genç adam. Arnavut Feyzi Ağa, çiftçi olduğu için oğlunun da toprakla uğraşmasını istiyor-

muş. Bu nedenle de ziraat okumasına karar verilmiş. Oysa genç Süleyman Asaf, edebiyata ve müziğe çok meraklıymış. Babasının isteği nedeniyle yeteneğine uygun bir eğitim

yapamamış. Ziraat Mektebi-i Âlîsi’nden mezun olmasına rağmen hiçbir zaman babasının arazileriyle ilgilenmemiş. Süleyman Asaf, okula trenle gidip geldiği için istasyon çevresinde annem Emine Meziyet’le karşılaşiyor ve onu çok beğeniyor. Emine Meziyet, o zamanlar henüz 17 yaşında genç bir kolej öğrencisi. Süleyman Asaf’ın ilgisi tabii karşılıksız kalmamış. Emine Meziyet de zamanla ona âşık olmuş.

Süleyman Asaf, o yıl mezun olmuş. Emine Meziyet’le anlaşarak evlenmeye karar vermiş. Fakat ailesi onu Süleyman Asaf’a vermeye yanaşmamış. Sanırım bir küçümseme var aralarında. Çünkü bir tarafta Paşa ailesi diğer yanda toprak sahibi Arnavut Feyzi Ağa var. Tabii aşk galip gelmiş, tüm karşı çıkmalara rağmen iki genç kaçmışlar. Emine Meziyet’in 18 yaşına girmesine birkaç ay varmış. Süleyman Asaf, onu Paşabahçe’de bir tanıdığının evine götürmüştü. Eğer kızı Bakırköy’deki kendi evlerine getirse yakalanacaklar. Paşabahçe bunun için seçilmiş. O zamanlar bugünkü gibi kayıpların kolaylıkla bulunma ihtimali de yok. Üstelik Paşabahçe Bakırköy’e çok uzak bir boğaz köyü. Orada gizleniyorlar. Emine Meziyet 18 yaşına girince de hemen evleniyorlar. Yıl 1927-1928.

Süleyman Asaf, evlendikten sonra İstanbul’da kalmalarının tehlikeli olabileceğini düşünerek şehirden ayrılmaya karar veriyor. O günlerde

TEKEL’e müracaat ediyor. İnhisarlar İdaresi onu uzman ziraatçi olarak hemen işe alıyor. İlk tayini Balıkesir’e yapılıyor. Genç evliler Balıkesir’e yerleşiyor. Emine Meziyet burada hamile kalıyor. Doğumu yaklaşınca da İstanbul’a geliyor. 1929’da bir kız çocuğu dünyaya getiriyor. Adını Semra koyuyorlar. Onu babaannem yanına alıyor. Babaannem baskın karakterli bir kadındı. Süleyman Asaf tek çocuğuydu. Sonradan öğrendiğime göre mutlu bir evliliği yokmuş. Dedem Arnavut Feyzi Ağa ile mutlu değilmiş. Oysa babaannem de Arnavut’tu. Fakat İstanbul’da doğup büyümüştü. Oturup kalkmasını bilen, kitap okumayı seven, şehir kültürü yoğun olan bir kadındı. Dedemde bu hasletlerin hiçbir yoktu. Bu evlilik zengin toprak ağasıyla yapılmış mutsuz bir evlilikti.

Babaannem, ilk torunu kız olunca resmen el koymuş. Belki de yalnızlığını gidermek istiyordu bu kararında. Bu karar, Süleyman Asaf ve Emine Meziyet’in o gençlik heyecanı içinde işlerine gelmiş olmalı ki, Semra’yı babaanneme bırakmışlar. Sürekli tayin oldukları için de işlerine gelmiş olabilir tabii. Aradan geçen yıllarda biz Semra’dan koptuk. Çok uzaklaştık. Beraber büyümediğimizden olacak birbirimizi kabul edemedik. Zaten biz hep İstanbul dışındaydık. Ancak senelik izinlerde İstanbul’a gelebiliyorduk. O zamanlarda da onu çok göremiyorduk.”

Anadolu Yollarında Bir Çocuk

Mimar Rasim Örsan'ın anılarında anlattığı Bakırköy'ün henüz kaybolmadığı günlerde Türkiye kamuoyunda büyük bir sevinç hâkimdi. Keriman Halis adında bir Türk kızı, Belçika'nın Spa kentinde düzenlenen Uluslararası Güzellik ve Zarafet Yarışmas'nda (International Pageant of Pulchritude) Türkiye'yi temsil ediyordu. *Cumhuriyet* gazetesinin seçtiği en güzel Türk kızı, 31 Temmuz 1932'de gerçekleşen yarışmada 28 kişilik jürinin 25'inin oyuyla Dünya Güzellik Kraliçesi seçildi. Yarışmanın sonucu 1 Ağustos 1932 tarihli *Cumhuriyet*'te "Türkiye Güzeli Keriman Halis Hanım Dünya Kraliçesi İntihap edildi" sözleriyle kamuoyuna duyuruldu.

Keriman Halis'in dünya güzellik yarışmasında elde ettiği birincilik Türk toplumunda büyük bir coşku uyandırdı. Yarışmadan sonra Türkiye'ye dönüşünde Sirkeci Garı'nda büyük bir kalabalık tarafından karşılanan Keriman Halis'e 30 bine yakın kutlama telgrafı gönderilecek, kendisi bu tebrikleri yanıtlama imkânına sahip olmadığı için teşekkürlerini Anadolu Ajansı aracılığıyla iletenecekti. 1932 yılının sıcak yaz günlerinde gazetelerin ilk sayfalarında Keriman Halis'in bu başarısı ve üstlendiği misyon üzerine haber-

ler yapılırken, aynı günlerde Bakırköy'de genç anne Emine Nezaket Hanım ikinci çocuğunun doğum sancılarını çekmekteydi.

"Ben, 17 Ağustos 1932'de Çarşamba'yı Perşembe'ye bağlayan gece Bakırköy'de dünyaya gözlerimi açtım. Annem hamileliğinin son günlerinde Balıkesir'den yine İstanbul'a gelmiş. Bana Mekin adını koymuşlar. Göbek adım da Ahmet olmuş. Ben henüz küçük bir bebekken babam, Balıkesir'den Aydın'a tayin olmuş. Beş yaşıma kadar orada kaldıktan sonra babamı Samsun'a tayin ettiler. O zamanlar Samsun Türkiye'nin önemli tütün bölgelerinden biriydi. Ayrıca şehirde şerbetçi otu da üretiliyordu ve o da TEKEL'in denetimindeydi. Samsun'u çok iyi hatırlıyorum. Evimiz Çiftlik Mahallesi'nde idi.

1937'de bir erkek kardeşim dünyaya geldi. Annem doğum için yine İstanbul'daydı. Kardeşime Mehmet Cumhur adını koydular. İlkokula Çiftlik Mahallesi İlkokulu'nda başladım. Naşide Hanım adında bir öğretmenim vardı. Kendisini çok severdim. Açık fikirli tipik bir cumhuriyet kadınıydı. Onu hâlâ çok iyi hatırlıyorum. Okulumuzun kocaman bir bahçesi vardı. İkinci Dünya

Savaşı'nın başladığı haberini radyodan orada dinlemiştik. Radyonun haberini çeşitli direklere asılmış hoparlörle çevreye duyurmuşlardı. İlkokulun birinci ve ikinci sınıflarını bu şehirde okudum. Sonra beni İstanbul'a gönderdiler. Üçüncü sınıfı Kartaltepe'deki Bakırköy 2. İlkokulu'nda okudum.

Babam, 1941'de İzmir'e tayin oldu. O zamanlar TEKEL'in merkezi yani İnhisarlar İdaresi İzmir'deydi. Biz Karşıyaka'da bir eve yerleştik. Ben dördüncü sınıfa Karşıyaka İlkokulu'nda başladım. İzmir önemli bir liman şehriydi. İhracat oradan yapılıyordu. İthalat oradan yapılıyordu. Üzüm ve incir oradan sevk ediliyordu dünyaya. O zamanlar ihraç ürünlerimiz onlardı. Babam burada önce başmühendisi oldu. Sonra onu Eksperler Heyeti Başkanı yaptılar. Genç yaşta önemli bir sorumluluk yüklendiği evimizde konuşulan konulardan biriydi. Genç ve eğitimli olması çevresinde kışkırılacak durumlar da yaratmış olabilirdi.

İşte o günlerde Eksperler Heyeti'nin de dâhil olduğu bir usulsüzlük ortaya çıkıyor. TEKEL, babamı ve heyetteki diğer üyeleri mahkemeye veriyor. Ben o zaman ilkokul beşinci sınıftayım. Babam kendisine avukat tutmadı ve müdafaa-

- Ahmet 3 yaşında -

sını mahkemede kendi yaptı. Dilekçelerini eski Türkçeyle yazıyordu. Ben onları daktilo ile dilekçe yazan bir adama götürüyordum. Adam, dilekçeleri yeni yazı Türkçe'yle yazıyor ve bana veriyordu. Dava uzun sürdü. Sonunda suçsuz bulunarak beraat etti babam. Fakat idealist bir memura reva görülen bu hareket onu çok üzmüş olacak ki geri çağırılmasına rağmen TEKEL'deki görevine bir daha dönmedi. TEKEL'e âdeta küstü."

Ekmek Karneli Karartma Geceleri

1 Eylül 1939'da Hitler Fransa'nın başkenti Paris'i işgal ederek İkinci Dünya Savaşı'nı başlattı. Türkiye bu savaşa katılmadı ama uzun savaş yıllarında derinden etkilendi. Özellikle de 1942 yılı ülke ve halk için çok zor günlerdi. Ocak 1942'de başlayan karneli günleri bu zorlukların âdeta bir sembolü oldu. Ekmek, şeker, yakacak gibi temel ihtiyaç maddeleri karneye bağlandı. O yıl için uğursuz betimlemesi yapıldı her zaman. Ülke içinde yaşanan suikastlar, ekmek karneleri, karartma geceleri, salgın hastalıklar, yokluklar, Türkiye'yi savaşa sokmak için uçaklarını Alman uçakları gibi düzenleyerek Alman mühimmatlarıyla Milas'ı bombalayan İngilizler ve pek tabii ki Varlık Vergisi. 1944'te Nazi orduları çoktan Trakya sınırına dayanmıştı. Alman uçaklarının hava saldırısından korkulduğu için geceleri İstanbul'da karartma uygulanmaya başladı. Bu durumda isteyenlerin aileleriyle birlikte İstanbul'u terk ederek Anadolu'ya gidebilecekleri bildirildi. Hem de Devlet Demiryolları ile ücretsiz olarak!

“Daha önce de söylediğim gibi, İkinci Dünya Savaşı biz Samsun'dayken başladı. Orada etkisini pek görmedik. Herkes radyo başında ajansı kaçırmadan savaşa ilgili bilgiler almaya çalışıyordu. “Almanlar ilerliyor”, “Paris düşmüş” gibi şeyler. Savaş o zamanlar bize çok uzak gibi ge-

liyordu. Dünya bugünkü kadar birbirine yakın değildi tabii. Sonra İzmir ve en sonra da İstanbul'a dönüş. İstanbul'a geldiğimiz zaman savaş artık etkisini iyice göstermeye başlamıştı. Beni Bakırköy Ortaokulu'na vermişlerdi. Alman ordularının Trakya sınırımıza dayandığı günlerdi ve her türlü hava saldırısına karşı karartma uygulanıyordu. Ekmek karneyle veriliyordu. Yalnız ekmek mi? Tabii ki değil. Gaz, şeker, bez her şey karneyle veriliyordu. Nüfus cüzdanlarına aldığımız her şey için damga vuruluyordu.

Benim o günlerden kalan defter şeklindeki nüfus kâğıdım 1970'li yıllara kadar bendeydi. Eskidiği için cilt yaptırmıştım. İçinde bütün o damgalar duruyordu. O yıllarda sinemada çok yoğun çalışıyordum. Setten sete koşuyordum ve bu setlerin bir kısmı İstanbul dışında oluyordu. İzmir'e, Adana'ya falan uçuyordum. Havaalanında polise nüfus kâğıdımı bırakıyordum. Çıkarken de alıyordum. Yine böyle bir seyahatte polse bırakmışım nüfus kâğıdımı, çıkarken de almayı unutmuşum. Nüfus kâğıdım kayboldu. Bir türlü hatırlayamıyordum nerede unuttuğumu. Aradan zaman geçti. Bir İzmir seyahatim sırasında oradaki polislerden biri, ‘Ahmet abi hoş geldin’ dedi. ‘Hoş bulduk’ dedim.

‘Yahu senin nüfus kâğıdın kayboldu, değil mi?’

- Bakırköy Çarşı caddesi 1930'ların sonu -

‘Evet, kayboldu.’

‘Abi kaybolmadı o. Bizim polis arkadaşın biri aldı.’

‘Niye aldı kardeşim.’

‘Abi, anı olarak saklayacakmış.’

Savaşın o karanlık günlerinde babam kendini alkole vermişti. Ekonomik durumumuz iyi sayılırdı. Çünkü babam dedemden kalan arazileri parça parça satıyordu. Babam komünistti. Onun parayla pek ilişkisi yoktu. Parayı dağıtırdı. Mesela yoldan bir adam geçiyor diyelim, adamın başı öne eğik ve üzüntülü olsun, hemen onu eve çağırır ve para verirdi. Ona buna para dağıtırdı. Annem buna çok kızardı ama engel de olamazdı. Para evde Venedik örgüsü hasır bir sepetin içinde dururdu. O zamanlar Bakır-

köy'de banka şubesi falan yoktu. Bu nedenle o sepetin içinde dururdu. İhtiyacı olan bu sepetten para alırdı. Tabii anneme söylemek şarttı. Söylemeden kimse alamazdı.

O para bitene kadar sepette duracak, bitmeye yakın babam anneme eliyle gösterdiği arazi satılacaktı. Annem de gidip emlakçılar aracılığıyla satışı yapacaktı. Dört kişilik ailemizin savaş günlerindeki hayatı böyleydi. Babam savaş günlerinde ‘ihtiyat askeri’ olarak iki defa aske-re alındı. Sonunda tüm dünyayı etkileyen ama bize uğramayan bu kanlı ölüm oyunu sona erdi. İsmet İnönü'nün ‘Ben sizi ekmeksiz bıraktım ama babasız bırakmadım’ sözü İkinci Dünya Savaşı'nın Türkiye'deki karşılığı oldu.”

Bahriyeli Ahmet

“Ortaokul öğrencisiyken deniz subayı olmak istiyordum. Sınıf arkadaşlarımı da ikna ederek deniz lisesine gitmeye karar vermiştik. Öğretmen olan teyzem benim bu düşüncemden haberdardı. Bir gün bana anne tarafından bir akrabamızdan bahsetti. Dayı olarak anılan bu adam deniz subayıymış. Hatta amiralmiş. Teyzem, ‘Bir akşam onlara yemeye gideriz. Orada kalırız bir gece. Sen de bu düşünceni anlatırsın’ dedi. Kadıköy’de oturuyorlarmış. Ben bu dayıyı hiç tanımıyorum ama fikir alacakmışız işte. O zamanlar Kadıköy her zaman gidilip gelinen bir yer değildi.

Teyzemin teklifini kabul ettim. Birlikte bu dayı ve ailesinin yaşadığı Kadıköy’deki köşke gittik. Öz dayım değildi. Ailede dayı olarak anılıyordu o kadar. Hiç unutmam, köşkün kapısında beyaz eldivenli uşaklar karşıladı bizi. Oldukça iyi döşenmiş bir salona buyur ettiler bizi. Yine hatırlıyorum da çok aristokrat bir hayat vardı o köşkte. Zaten anne tarafım öyledir. Teyzem beni amiral dayıya tanıttı. Adamı ilk defa görüyordum. Bizi iyi karşıladılar. Akşam yemeği sırasında bahriyeli olmak istediğimi anlattım. Dayı beni dinledikten sonra ‘Kesinlikle olmayacaksın’

dedi. ‘Eğer haberim olmadan girersen seni atıtırım’ diye de ekledi. Bu sözler karşısında şaşkırdım kaldım. Deniz subaylığı o zamanlar o kadar sıkıntılı bir işmiş. ‘Evden bir ayrılırsın, altı ay dönemezsin. Ayrıca romatizma olursun’ dedi. O zamanlar çok eski gemiler vardı donanmada.

Hayallerim yıkıldı. O gece köşkte kaldık. Teyzemle aynı odada yatıyorduk. Çektim yorganı başıma, sabaha kadar ağladım. Bütün hayallerim bitti. Bakırköylüsün, hep deniz kenarındasın, hep denizle ilgilisin. Bir de denizcilerin kıyafetleri çok güzeldi. Çok sever, çok beğenirdim. Ama bahriyeli olamıyorsun. Amiral dayının sözleri o yaşta bendeki tüm yaşam sevincini yok etti diyebilirim. Ondan sonra hiç mutlu olamadım hayatım boyunca. Sinema hayatım boyunca da hiç deniz subayı rolü oynamadım. Kuvayı Milliye subayı falan oynadım ama rol için bile olsa denizciyi olamadım. Hâlâ denizcilere gıptayla bakarım. Denizci olmadığım için yaşadığım mutsuzluk ömür boyu devam etti. O kadar spor yaptım. Sinema filmi yaptım. O an mutlu oldum ama o mutluluk yaşam boyu sürmedi. Çünkü bir hayalim vardı, çok istiyordum. Bir de gerçekler vardı ki bana izin vermiyordu.”

Futbol Aşkım

“Ortaokul zamanlarımda beni en çok eğlendiren faaliyet futbol oynamaktı. Mahalle takımlarında meşin yuvarlağın peşinde koşturuyordum. Taa ki sakatlandığım güne kadar. O zamanlar şimdiki gibi tedaviler yoktu. Evdeki ilaçlarla tedavi olmaya çalışıyorduk. Bir yaz günü masmavi bir gök altında, güneşin tahammül edilemez sıcaklığında arkadaşlarımla meşin topun peşinde iddialı bir maç yapıyorduk. Her birimiz terden sırlıskılandık. Daha 13-14 yaşındayız ve burnumuzdan soluya sağa sola koşuyorduk. Az bir zaman kalmış maçın bitmesine. Her iki tarafın da iddiaları var. Mutlak yenmek için oynuyoruz.

Ya yeneceğiz, ya yeneceğiz. Hırsla toplar kesiyor, kafalara çıkılıyor, çalımlar atılıyor, şutlar çekiliyor. Amaç golü bulmak, berabere olan duruma bir son vermek. Rakip takımın durumu kötüydü. Kalecisi sakatlanmıştı. Bek oyuncuları kaleyi korumaya çalışıyordu. Bastırdıkça bastırıyorduk. Tam gole giderken beni kasten düştürdüler. Hakemin düdüğü çaldı ve karar frikik

atışı. Ben yerde acılar içinde kıvranıyordum. Maç devam ediyor. Sesler, düdükler geliyor kulağıma ama ben acıdan kıvranıyordum. Arkadaşlar koşup yanıma geldiler. ‘Ahmet, Ahmet neyin var? Ne oldu? Bak Suat frikiği gole çevirdi. Galibiz’ dediler. Ayağının acısından bütün gece uyuyamadım.

Ertesi sabah annem beni doktora götürdü. Doktorun teşhisi: ‘Kırık.’ Ayağımı alçıya aldılar. Annem başucumda ağlıyordu. ‘Söz veriyorum anne: Bundan sonra top oynamayacağım. Bütün gücümle derslerime çalışacağım. Deniz subayı olacağım’ dedim. Sonra arkadaşlarım ziyaretime geldiklerinde o anı anlattılar. ‘Üzülme Ahmet, senin intikamını Suat aldı. O ne nefis şuttu bilemezsin. Böylesine bir golü seyremediğine üzülmelisin. O vuruşta, o şutta, o golde sen vardın. Sana olan dostluk, arkadaşlık ve kardeşlik vardı’ dediler. Benim yerime golü atan, daha sonraları Galatasaray’ın gözbebeği ve çalım ustası olan Suat Mamat’tı.”

Acı Bende Saklı

“Birbirine bağılı, birbirini çok seven mutlu bir aileydik. Fakat gün geldi bu mutluluğumuzu kaybettik. 1948 yılı ailemin dağılmasına neden oldu. Kardeşim Mehmet Cumhuriyet’u o yıl elim bir trafik kazası sonucunda kaybettik. Mehmet henüz 11 yaşındaydı. Çok güzel bir çocuktu. Acısını hâlâ yüreğimin derinliklerinde hisseder, hatırladıkça ağlarım. Ağustos ayıydı. Bakırköy’e yakın Bağcılar, Kuleli gibi köylerden köylüler taze üzüm getirir satarlardı. Annem ve Mehmet üzüm arabasını görünce üzüm almak için durduruyorlar. Annem üzümü beğenmiş olacak ki Mehmet’i eve göndererek bir tepsi alıp gelmesini söylüyor.

O sırada be onlardan 50 metre kadar uzaklıkta köpeğimi dolaştırıyordum. İngiliz cinsi köpeğim çok arsızdı. Önüne gelene saldırmaya çalışıyordu. Köpeği dolaştırırken bir yandan da annemlerin olduğu yöne bakıyordum. Mehmet’in annemin yanından koşarak uzaklaşmasıyla askerî bir kamyonu çarpması bir oldu. Evet, Mehmet hareket hâlindeki kamyonu çarpmıştı. Evimizin çevresi bomboştu. İncirli Caddesi’nden de 2-3 saatte bir araç geçirdi. Kaza benim gözümün önünde oldu. Mehmet kanlar içinde yere düştü. Annem çılgınlık içinde koştu. Ben köpeği bi-

rakıp koştum ama Mehmet ölmüştü. Ben kaza sonrasında asker lehinde şahitlik yaptım.

Kardeşimin ölümü ailemizi darmadağın etti. Annem kendisini suçladığı için akli muvazenesini yitirdi. Bakırköy Akıl Hastanesi’ne yatırıldı. Babam üçüncü defa yedek subay olarak askere alındı. Dedem öldü. Babaannem öldü. Babam eve geri döndüğünde artık kendisini iyice alkol batağına bıraktı. Öyle ki gece mezarlıktan getiriyorlardı. Annem hastaneden çıkmıştı ama toparlanamamıştı. Onu yine götürüp getiriyorlardı.

Ben o sıralarda Bakırköy İstiklal Lisesi’nde öğrenciydim. Buluş çağındaydım ve benimle kimse ilgilenmiyordu. Lise ikinci sınıfta okulu bıraktım. Zaten paralı özel bir liseydi, bütün sınıflarımı geçiyordum. İş kurmak, çalışmak istiyordum. Çünkü sürekli arazi satıp yiyorduk. ‘Bu nereye kadar sürecek böyle?’ diye sorguluyordum durumumuz. Babam pek sokağa çıkmazdı. Eve birileri geliyor, yemekler yeniyor, içkiler içiliyordu. Gelenler Bakırköy’den eş dosttu tabii. Bıktırıcı bir hayat vardı evde. Hatırlıyorum da bu kadar müziğe düşkün bir adamın sofralarında hiç müzik yoktu.”

Ahmet ve
kardeşi Mehmet Cumhuriyet

Ad ve Soyad Gerçeğim

“Benim adım, daha önce de söylediğim gibi Mekin. Göbek adım da Ahmet. Beni nüfusa kaydettirdikleri günlerde hâlâ Arap harfli eski Türkçe kullanılmaktaymış. Babam nüfusa Mekin Ahmet diye kaydettirirken, işgüzar nüfus memuru belki daha önce hiç duymadığı, belki de kolayına geldiği için adımı deftere Ahmet Mekin olarak yazmış. Sonra Latin harfli yeni Türkçe çıkarılan nüfus kâğıdımda Ahmet Mekin yazılıydı ismim. Kaybolan nüfus kâğıdımdan sonra üçüncü kez çıkarılan nüfus kâğıdında bu kez Ahmet Metin yazmışlar ismimi. Yani Ahmet Metin Kurteli.

1980’li yıllarda bir gün Bakırköy Nüfus Müdürlüğü’ne gittim. Müdürün karşısına çıktım. ‘Ben Ahmet Metin Kurteli değilim. Ben Mekin Ahmet Kurdeli’yim’ dedim. Tabii müdür beni tanıdığı için ‘Buyurun aşağıya inelim, birlikte bakalım’ dedi. Eski yazı kayıt defterini çıkardılar. Orada Ahmet Mekin yazıyordu. Henüz soyadım yoktu. Ondan sonra yeni yazı kayıt defterinde Ahmet Mekin Kurteli, üçüncü yenilemede Ahmet Metin Kurteli olmuş ismim. Bu duruma isyan ettim tabii. Nüfus müdürü bana, ‘Abi, eğer sen bunu düzelttirmek istiyorsan mahkemeye vermen lazım’ dedi.

‘Ama hatayı yapan sizsiniz. Sen de görüyorsun defterlerde.’

‘Abi biz düzeltemiyoruz. Bunun için mahkeme şart. Başka çaresi de yok bunun. Mahkeme bizden kayıtları ister ve karar verir. Ayrıca hiç tavsiye etmem. Çünkü mahkemeden sonra evrak tapuya gidecek, sigortaya gidecek, bankalara gidecek. Aylarca sürecek bu işler. Bırak böyle kalsın abi.’

‘Peki, böyle kalsın bakalım.’

Biz Samsun’dayken dedem Feyzi Ağa’dan bir mektup aldık. Soyadı kanunu çıkmıştı ve dedem babama soyadı olarak ne alalım diye soruyordu. Babam da ‘Siz ne istiyorsanız onu alın’ diye cevap yazmıştı. Feyzi Ağa, nüfus müdürlüğüne gidip ‘Kurdeli’ ismini soyadı olarak almak istemiş. Fakat onu da yanlış yazmışlar ve ‘Kurdeli’ olmuş ‘Kurteli’. Ben ‘Kurteli’nin anlamını bulamadım. Kurdun eli olabilir miydi diye düşünmüşümdür hep. Fakat daha sonraları dedemle yaptığımız bir konuşma aklıma geldi. Onun Arnavutluk’taki ailesine ‘Kotrel’ ya da ‘Kodrel’ gibi bir şey derlermiş.

Yıllar yıllar sonra, burada, Erdek Ocaklar’da bir şey yaşadım. Pansiyonculuk yapan Arnavut asıllı bir arkadaş vardı. Bir gün ona Arnavutluk’tan yaşlı bir adam misafir geldi. Ben de oradaydım. Bu yaşlı adam Arnavutluk’ta bakanlık falan yapmış birisiymiş. Sohbet arasında ona

Arnavut kökenimden bahsettim. Dedemden duyduğum aile isimlerini söyledim. Adam Türkçe bilmediği için Arnavut arkadaş çevirmenlik yaptı. Söylediklerimi not etti. Ülkesine döndüğünde araştıracağını söyledi.

Aradan bir yıl geçti. Adam pansiyoncu arkadaşsı telefonla aramış. Arkadaşın bana aktardığına göre yaşlı Arnavut bizim aileyi araştırmış ve

bulmuş. Kodrel adında çok büyük bir sülaleymiş bizim aile. Fakat birçok ülkeye dağılmışlar. Dedem Kurdeli ismini soyadı olarak almak isterke bu isimden hareket etmiş olabilirdi. Nüfus memuru onu kendince düzeltmiş olabilirdi. Belki dedem memura bunu tam olarak anlatamamış olabilirdi. Çünkü dedem öyle okuma yazma bilen bir adam değildi. Kurdeli istenmiş ama Kurteli alınmış işte.”

Bakırköy’de Sosyal Hayat

“Bakırköy, İstanbul’un ‘sur dışı’ olarak tabir edilen bölgesindeydi. Burada herkes kardeşçe yaşıyordu. Sakin bir hayat vardı. Sosyal hayat, Ömer’in Gazinosu, Şemsi Bey’in Gazinosu gibi mekânlarda sürdürülüyordu. İnsanların buluşma yerleriydi buralar. Şemsi Bey’in Gazinosu bugün dolgu yapılan rıhtımın köşesindeydi. Modern bir gazinoydu. Rakı-meze yenilir içilirdi. Benim çocukluğumda buranın adı Şemsi Bey’in Gazinosu’ydu. Sonra adı değişti, ünlü bir mekân oldu. Ailelerin geldiği, dans edilen çok modern bir mekândı Şemsi Bey’in Gazinosu. Bakırköylü Rumlar hep dışarıda yaşarlardı. Dışarıda yer, içer, eğlenirlerdi.

Bir de Miltiyadi Gazinosu vardı. Sahibi Miltiyadi adlı yerli bir Rum’du. Bu adamın yazlık sineması da vardı. Fakat Miltiyadi gazinosuyla meşhurdu. Buraya da gidilirdi. Miltiyadi Sineması, yazlık bahçe sinemasıydı. Önünde genişçe bir çayırılık vardı. İlk önceleri kazanın yegâne sineması burasıydı. Orada birçok güzel film seyrettiğimi hatırlıyorum. İstanbul içinde dolaşan tuluat kumpanyaları haftada bir Bakırköy’e de uğradı. Gösteri yeri de Miltiyadi Sineması’ydı. İsmail Dümbüllü, Komik Naşit, Raşit Rıza, Ertuğrul Sadi ekipleriyle gelip Bakırköylüleri eğlendirirdi. Dramlar, komediler oynarlardı. Dümbüllü geleneksel orta oyunu sergilerdi. Gösterilerin

olduğu akşam bir çığırtkan, elinde kocaman bir zille sokakları dolaşır, hem onu sallar hem de megafona benzeyen bir borudan o akşam oynanacak oyunu bağırarak anons ederdi.

Miltiyadi Sineması’ndan başka Ebuzziya Caddesi üzerinde Bakırköy Ermeni Kilisesi’nin tam karşısında Bakır Sineması vardı. Eski bir Rum binasından dönüştürülen Bakır Sineması daha çok mahalle sinemasıydı. Sahibi Fuat Rutkay adlı bir Türk’tü. Sinemanın hem kapalı salonu, hem de yazlık bahçesi vardı. Çocuklar çok ilgi gösterirdi. Yaz mevsiminde bahçe sinemasında mutlaka bir konser olurdu. İstanbul gazinolarının yıldız isimleri Hamiyet Yüceses, Safiye Ayla, Suzan Yakar falan konser için gelirlerdi. Onlara genellikle İsmail Dümbüllü eşlik ederdi. Fuat Bey, bu konserler sırasında tanıştığı ses sanatçısı Suzan Yakar’la evlendi. Bakır Sineması’nda 32 kısım tekmili birden kovboy filmleri, polisiyeler, Baytekin filmleri izlediğimi hatırlıyorum.

Sonra bir de Yeni Sinema adlı bir salon daha yapıldı Bakırköy’e. Yeni Sinema kışlık ve modern bir salondur. Çatısı açılır kapanır bir sistemle yapılmıştı. Çok büyük bir sinemaydı. Çatısını yazları açıyorlar kışları kapıyorlardı. Ben ortaokul-lise dönemlerimde bu sinemalara çok girerdim. 32 kısım tekmili birden kovboy filmleri oynardı.

- Bakırköy Yeni Sinema önü... -

O zamanlar Ertuğrul Muhsin’in yaptığı yerli filmler vardı. Yabancı filmlerin kopyalarıydı. Marlene Dietrich’in *Mavi Melek* adlı ünlü filminden *Şehvet Kurbanı* adlı bir film çekmişti. Cahide Sonku’nun en popüler olduğu, en diri olduğu zamanlardı. Sonra Cahide’nin yıldız olduğu *Bataklı Damın Kızı* Aysel adlı bir film daha vardı. Ertuğrul Muhsin’in tiyatrodan ve sinemada tek başına söz sahibi olduğu yıllardı.

Bakırköy’den arkadaşımız Altan Erbulak iyi bir ressamdı. İncirli caddesi üzerinde kocaman bahçesine tiyatro sahnesi kurulan bir köşk vardı. Altan, bu tiyatroya gelen kumpanyaların afişlerini yapardı. Bizler de onun aracılığıyla bedavadan tiyatro izlerdik. Sonra Bakırköy Halkevi bahçesi vardı. Halkevinde etkinlikler, çeşitli spor müsabakaları yapılırdı. Münir Özkul ve arkadaşları tiyatro yaparlardı.”

Sporcu Ahmet ve
arkadaşı Arif

Filiz Ahmet'in Sporcu Hâlleri

“Spora çok genç yaşta başladım. Önceleri 13-15 yaşlarında falan mahalle takımlarında futbol oynuyordum. Ortaokul zamanlarıydı. Sonra Bakırköy Halkevi'ne girdim. Halkevi çok güzel bir yerdi. İstanbul'da her yerde halkevi vardı ama dört tanesi çok büyüktü. Bunlar çok meşhurdur. Bakırköy, Şişli, Eminönü ve Kadıköy Halkevleri. İçinde spor, sanat, edebiyat ve her alanda sosyal faaliyet vardı. Spor yapmak istiyordum. Gidip başvurdum.

‘Ben spor yapmak istiyorum.’

‘Ne sporu yapmak istiyorsun?’

‘Futbol.’

‘Adın ne?’

‘Ahmet.’

‘Tamam Ahmet. Git içeriye, malzemelerini verinler.’

Malzemeler eksiksizdi. Eşofman, kısa şort, forma ve ayakkabı. Ayrıca da işi iyi bilen bir hoca vardı. Mesela gidiyorsun, ‘Ben müzik yapmak istiyorum’ diyorsun. Sana, ‘Ne yapmak istiyorsun?’ diye soruyorlar. ‘Trompet çalmak istiyorum’ diyorsun. ‘Hay hay, buyurun’ diyorlar. ‘Git falanca hocayı bul, sana bir tane trompet verirsin, hemen başla’ diyorlar. Böyle bir güzellik işte halkevleri. Biz halkevi kültürüyle büyüdük. Bizim nesil halkevi keyfini doyumsuzca yaşadı.

Ben halkevindeki spor dallarının hepsini yaptım. Voleybol lisansım var. Futbol lisansım var. Yelken kürek lisansım var. Güreş lisansım var. Önce halkevinin sporcularıydık. Sonra Bakırköy Spor Kulübü kuruldu. Bizler oranın lisanslı sporcuları olduk. Halkevinde spor müsabakaları olurdu. Hatırlıyorum da biz Bakırköy Ortaokulu olarak Galatasaray'la finale kalmıştık. Galatasaray takımında Turgay vardı. Sonraları ünlü bir kaleci olan Turgay Şeren.

Ortaokuldan sonra genç hevesimle, fiziğimin de müsait olması nedeniyle halkevinde spora devam ettim. Ailem bana çok iyi bakıyordu. Yememe içmeme son derece dikkat ediyorlardı. Ayrıca uzun boyluydum. Daha ilkokuldayken bana ‘Filiz Ahmet’ adını takmışlardı. O zamanlar Filiz Nurullah adlı meşhur bir pehlivan varmış. Ondan esinlenerek birisi bana ‘Filiz Ahmet’ deyince adım öylece kaldı. Eski Bakırköylüler beni hâlâ Filiz Ahmet olarak tanır. Halkevinde basketbol ve voleybol oynuyordum. Diğer yandan da güreş yapıyordum. Bir de aletli jimnastiğe merak sarmıştım. Fakat bunun aletleri Bakırköy Halkevi'nde yoktu. Bunun için Eminönü Halkevi'ne gitmek durumunda kalıyordum. Zaten bu aletler bir Eminönü Halkevi'nde bir de Galatasaray Kulübü'nde vardı.

Basketbol'u da çok seviyordum. Galatasaray Kulübü'nde antrenmanlara gidiyordum. Beyoğlu'nda Hasun Galip Sokak'taki kulüp binasının ikinci katı kapalı bir spor salonuydu. Antrenmanlar hocamız Yalçın Granit eşliğinde burada yapılıyordu. Bir gün antrenman sırasında bir çocukla ribaunda çıkmıştık ve havada çarpıştık. Ben fizik olarak bu çocuğa göre daha güçlüydüm. O zayıf biriydi. Salonun camlarında demir parmaklıklar vardı. Biz çarpışınca çocuk bu parmaklıklara doğru savruldu. Sonra da yere düştü. Hoca durumu görünce, 'Paşa gel bakayım' diyerek beni yanına çağırdı. Yanına gittiğimde hiçbir açıklama yapmadan 'Malzemeni al ve git' dedi. Orada omuz omuza bir mücadele vardı. Ben çocuğu itmedim. Göğüs göğüse çarpıştık. Çocuğa hiçbir şey olmadı. Ama hocaya itiraz yoktu. Ben de aldım çantayı çıktım. İsyan etmezdim ki.

1948'de Londra'da olimpiyatlar yapıldı. Türk güreşçileri sekiz tane altın madalya kazandılar: Yaşar Doğu, Celal Atik, Nasuh Akar, Gazanfer Bilge... Bir sevinç rüzgârı estirdiler Türkiye'de. Bir gün Halkevi Başkanı Cemal Bey antrenmanı seyretmeye geldi. Kendisi eski güreşçilerdendi. İstanbullu bir güreşçiydi. Öyle Anadolu'dan gelme falan değil. İri yarı bir adamdı. Oğulları da arkadaşımızdı. Herhâlde güreşçilerimizin uluslararası başarısından etkilenmiş olacak ki beni, Yalçın'ı ve Halil'i yanına çağırdı. 'Çocuklar,

antrenmandan sonra odama gelin' dedi. Antrenman bittikten sonra üçümüz merakla başkalarının odasına gittik.

Cemal Bey, 'Çocuklar, sizler bundan sonra güreş yapacaksınız' dedi. Önce ben atıldım: 'Efendim, benim boynum çöp gibi. Ben güneş yapamam. Yani benim öyle bir kültürüm yok. Ben nasıl güreş yapabilirim ki?' Kuvvetliydim ama bu yetmezdi. Güreş nedir, nasıl yapılır bilmiyordum ki. Cemal Bey, 'Hayır, kesinlikle kabul etmiyorum. Senin fiziğin çok müsait' dedi. Aynı söyleri Yalçın ve Halil'e de söyledi. Yalçın benden biraz daha kısaydı. Halil de orta boyluydu. Bizi, resmen emir verir gibi güreşe başlattılar. Sonra biz güreşi çok sevdik. Niye sevdik? Çünkü içinde kuvvete dayalı bir mücadele vardı. Hem de kan ter içinde olmak iyi geldi bize. Tüm kuralları öğrendik.

Anadolu'dan gelme yağlı güreşçi çocuklar vardı. Antremanlarda daha kollarını kaldırmadan biz yere vuruyorduk onları. Hatta öyle zaman oldu ki antrenmanlarda dalga geçmeye başladım. Çocuğu tutuyor ve yere vuruyordum. Çünkü bütün oyunları biz onlardan daha çabuk yapıyorduk. Kafası işleyen, fiziği müsait, atletik gençlerdik. Bir gün bir tanesine salto attım. Rakibi yüz yüze alıyorsun, kendini köprüye atıp onu çeviriyorsun. Rakibim Arif adında benden ağır bir çocuktu. Ayrıca uzun boyluydu. Onu kavradım, şöyle bir salladım. Onun bir tek pa-

radı vardı. Bacaklarını açıyordu. Bacaklarını açınca ne sağa ne de sola çeviremiyorsun. Sen kendini köprüye alıyorsun o üstüne oturuyor. Üstüme bir oturdu. Sol köprücük kemiğim yerinden fırladı.

Beni hemen Bakırköy Akıl Hastanesi'ne götürdüler. Orada böyle durumlarda gelen hastaya bakılıyordu. Oradaki doktor hemen iki tane gardiyanı çağırdı. 'Tutun kollarını, omuzlarını gerin' dedi. Adamlar dizlerini sırtıma dayayarak beni gerdiler. Köprücük kemiğim iyice ortaya çıktı. Doktor, kemiğimin üzerine sert bir yumruk atarak yerine oturttu. 'Tamam' dedi. Ondan sonra beni sargı beziyle mumya gibi iyice sardı. 'Sana antrenman falan yok. İyileşene kadar gelip gideceksin kontrol edeceğim' dedi. Adam akıl hastanesi doktoru ameliyat edecek değildi ya. Ama o iki tane izbandut gibi gardiyanın beni dizlerini bastırarak germesi canımı çok yaktı. Ben doktoru dinlemedim tabii. O hâlde gidip antrenman yapıyordum. Çünkü güreşi çok sevmiştim.

Sonraları güreşte adım duyulur oldu. Antrenmanlarımıza haftada üç kez Beden Terbiyesi Bölge Müdürlüğü'nden antrenörler geliyordu. O antrenörlerden biri milli takım seçmeleri için beni önermiş. Çünkü dünya şampiyonu milli güreşçi Celal Atik, içki kumar batağına düşmüş. Yerine 73 kiloda güreşecek yeni birini arıyorlarmış. Ben de o sırada 73 kiloydum. Demişler ki

'Bakırköy'de böyle bir genç var'. Nuri Baytorun adlı büyük bir hoca vardı. Beni seyretmeye geldi. Bakırköy Yenimahalle'deki Sümer Spor Kulübü salonunda antrenmana çıkmıştım. Karşıma, şimdi adını hatırlamadığım milli bir güreşçi çıkardılar. Fakat adam tam bir ayıydı. Evet, tam bir ayıydı. Serbest güreşiyordu.

'Ben grekoromenciyim.'
'Ben grekoromen yapamam.'
'Ben de serbest stili biliyorum.'
'Ne yapayım. Ben de grekoromen bilmiyorum.'

Bu konuşma böyle devam ederken Nuri Hoca araya girdi. 'Yapın idareten bir şeyler yahu. Seni milli takıma seçecekler' dedi. Biz bununla başladık antrenmana. Kündeyle dikti. Kafamın üzerine havadan bastırmaya başladı. Boynumu kıracak adam. O zamanlar bölgelerde parlayan güreşçiler, kendi aralarında gruplar kurmuşlardı. Samsun bölgesi, Tokat bölgesi falan gibi gruplardı bunlar. Aralarına yabancı sokmazlardı. Bir arkadaşımızın kolunu kırdılar. Çok yetenekli bir arkadaşımızdı. Resmen kolunu kırdılar. Aklımda bu olayda var. Bu adamda beni öldürecek. Boynuma bastırıyor da bastırıyor. Altında çırpınıyorum. En sonunda bir şekilde adamın elinden kurtuldum.

Ayağa kalktım ve buna sinirle bir kafa attım. Minderin öteki yanına uçtu. Hemen üzerine

balıklama atladım. Bu sefer adamı ben öldüre-
ceğim. Kasten adam öldürmeye teşebbüs etti.
Şimdi de adam benim altımda çırpınıyordu.
Sonra koşup geldiler ve bizi ayırdılar. Nuri Hoca
bana ‘Altı ay sonra millisin’ dedi. ‘Millinin de,
Güneş’in de’ diyerek başladım bağırmaya. Gü-
neşi de öylece bıraktım. Halil ve Yalçın sonraları
Türkiye şampiyonu oldular. Çocukluk arkada-
şım Yalçın gazeteci Altan Öymen’in kuzeniydi.
Yalçın’ın annesi babası öğretmendi. Eğitimci bir
sülalesi vardı. Atatürk’ün eğitimcileriydi.

Benim hiçbir spor dalında hedefim olmadı. Yani
ben şu takıma gireyim, ben bunu yapayım de-
demedim. Futbol mu oynuyorum, keyif için oy-
nuyordum. Basketbol mu oynuyorum, keyif için
oynuyordum. Güreş mi yapıyorum, keyif için
yapıyordum. Aletli jimnastik mi yapıyorum, ke-
yif için yapıyordum. Aletli jimnastik de çıraklık-
tan kalfalığa geçmiştim. Orada kategori vardı.
İlk önce çıraksın. Gidersin paralelde, barfiks-
te, halkada falan çalışırsın. Öğrendikten sonra
kalfalığa geçersin. Sonra da oyunları yapmaya
başlarsın. Fakat tam bir usta olamazsın. Ama
kalfasın. Kalfalık da bıraktım mesela. Bunları

■ ■ ■

yaparken her zaman bir hoca vardı yanımda.
Çok iyi hocalarız oldu. Vücudum da spor yap-
tıkça geliyor, daha bir fit hâle dönüşüyordu.
Güreş yaparken de ensem bayağı kalınlaşmıştı.

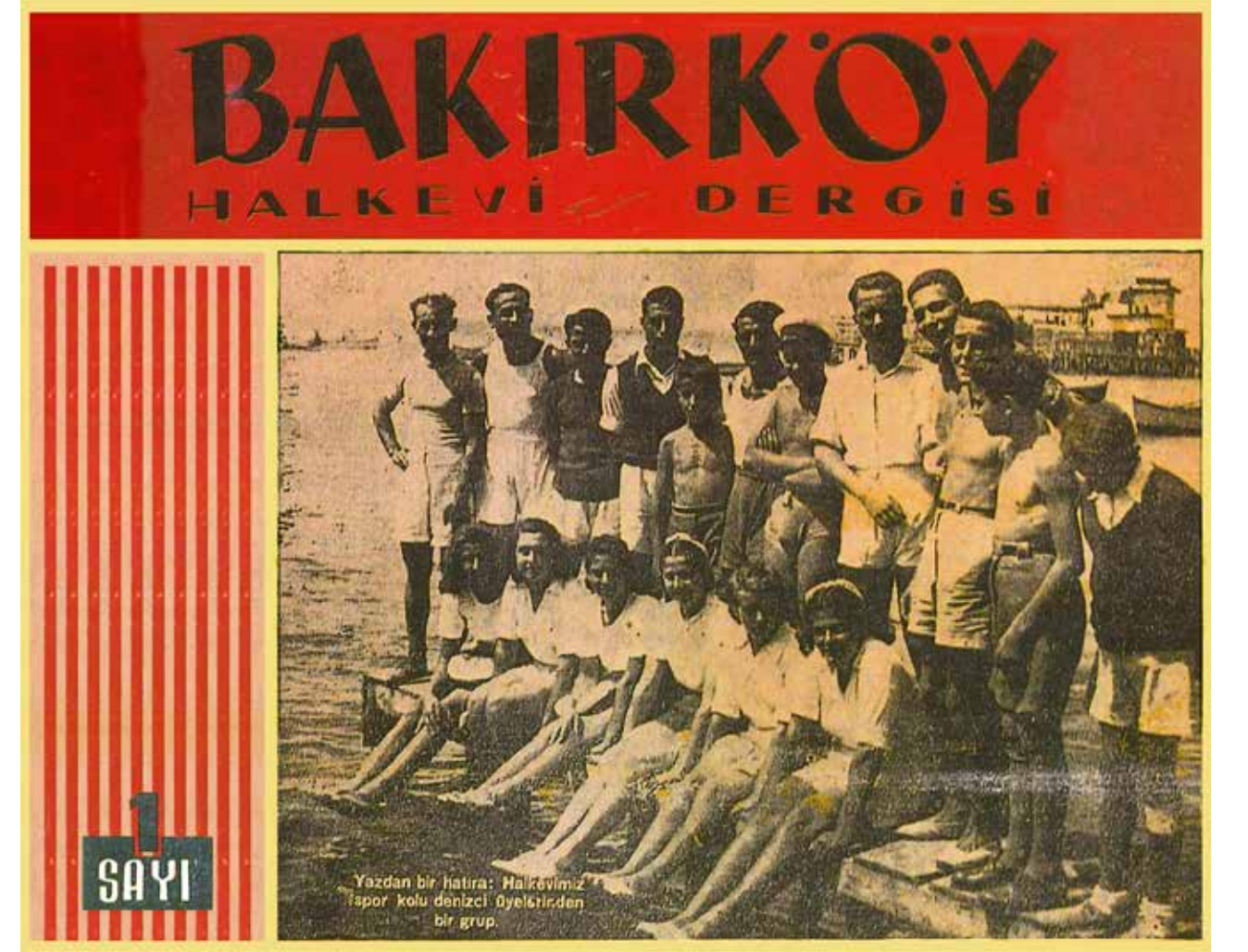
Bakırköy’ün çok güzel bir futa takımı vardı. Tek
çifteden sekiz teke kadar bir tek Bakırköy’de
vardı. Galatasaray bizden sekiz teki kiralardı.
Yani sekiz kürekli futayı kiralardı. Ben ilk önce
dümencilikle başladım. Bizim Ertuğrul Abi adlı
bir komşumuz vardı. O Kenan Pars’la kürek çe-
kiyordu. Bir gün beni de götürdü. Ben daha kü-
çüktüm o zaman. Hafif bir adama ihtiyaç var-
mış. ‘Sen dümeni tutacaksın’ dedi.

Kenan Pars gençliğinde kürek çekerci. Benden
12 yaş büyüktü. Bakırköylü olup denizi sevmek
imkânsızdı. Yerkende çok faal olamadım ama li-
sansını bilhassa verdiler. Çünkü o branş canlan-
dırmaya çalışıyorlardı. Benim gibi tüm acemile-
re lisans verdiler. Ben sporu bir amaç için değil
severek yaptım. Bir yerden sonra da bıraktım.
Halkevinde sporda başarılı olanlar yükselip gi-
diyordu. Benim gibi bırakanlara da neden bı-
raktın denilmiyordu. Yani bir zorunluluk yoktu.”

Halkevi Temsil Kolu

“Bakırköy Halkevi binası tek katlıydı. İçinde çok
amaçlı kocaman bir salonu vardı. Orada hem
spor antrenmanı yapılıyordu hem de temsil kolu
provaları. Şöyle ki yazın basketbol, voleybol
sporları bahçede yapılabilirdi. Kışın ise sa-
lona alınıyordu. Hatta bir köşeye de güreş min-
deri konuyordu. Biz de orada antrenman yapa-
biliyorduk. Salonda kocaman bir sahne vardı.

Salon sandalyeler kaldırılarak spora açılıyordu.
Akşam yeniden kuruluyor ve temsil kolu perde-
si açıyordu. Biz antrenman yaparken sahnede
prova yapan temsil kolu elemanları da bizi izli-
yordu. Antrenman biter bitmez temsil kolunun
provası başlıyordu. Biz de o sırada oturuyorduk
artık. O zamanlar halkevi temsil kolunda bir-
çok isim vardı. Münir Özkul vardı daha önceleri.

- Bakırköy Halkevi Dergisi Sayı: 1 -

Halkevleri Neden Kapatıldı?

Demokrat Parti'nin iktidara gelmesini sağlayan 14 Mayıs 1950 seçiminin ardından Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde 8 Ağustos 1951'de kabul edilen ve 11 Ağustos 1951'de Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 5830 sayılı kanun ile Türkiye genelindeki bütün halkevleri kapatılarak malları hazineye devredildi.

“Seçimler bitmiş, kimilerince hayali kurulan çok partili günler başlamıştı. Türkiye'de bir Demokrat Parti fırtınası esiyordu. Yaptıkları ilk icraatlar, seçmenine verdiği sözlerin uygulanmasıydı. 18 yaşındaydım. 1951 yılı yazında bir gün arkadaşlarla her zamanki gibi halkevine gittik. Bir de ne görelim; halkevinin o görkemli büyük demir kapısına zincir vurulmuş. Hepimiz donduk kaldık. Hepimiz çok sinirlendik. Bizim olan, bize ait olan bir yere giremeyecektik bir daha. Bunun üzerine tepki göstermek için arkadaşlarımı topladım. Onlara gidip Cumhuriyet Halk Partisi'ne üye olacağımı söyledim. Benim ailem okuryazar bir aileydi. Annem kolejiydi. Babam ziraat okulu mezunuydu. Evimizde her gün politika dâhil her şey konuşulurdu. Her şeyden haberimiz vardı. Ayrıca Atatürk'ün nesliyiz biz. Ben cumhuriyetin ilk on yılı içinde doğanlardıyım. Atatürk'ün asıl torunları biziz.

Babam ve arkadaşları 1927'lerde bir parti kurmuşlar. Komünist düşünceli bir parti. İşçi Çift-

çi Köylü Partisi gibi bir adı vardı. Fakat uzun yaşamıyor bu parti. Mete Tuncay'ın sosyalizm üzerine yazdığı kitabında babamın partisinden ve döneminden detaylı bahseder. Babamla arkadaş gibi olmamıza rağmen bana bunu hiç anlatmazdı. Bir ara o kapanan partiden kısaca bahsetmişti ama o kadar. Ben detayları Mete Tuncay'ın kitabından öğrendim.

Babam birinci sınıf Mustafa Kemalciydi. Osmanlı döneminde doğmuş büyümüş, Cumhuriyet'in ilanı ve devrimlerini görmüş bir adamdı. Onca değişim onları Kemalist yapmıştı. Babam 1906 doğumluydu. Meşrutiyet'ten bile önce doğmuş. Mahalle mektebinden itibaren eğitim görmüş. Şimdiki Bakırköy Taş Mektep gittiği mahalle mektebi. Cumhuriyet'in ilanından sonra altı yıl eski yazı Türkçe kullanıldı. Ben eski yazı Türkçe para kullandığımı hatırlıyorum. Paranın üzerinde eski yazı Türkçe yazıyordu. 10 para, 20 para, 40 para hâlâ tedavüldeydi.

Arkadaşlarımdan bir kısmı bana katıldı. Doğruca Cumhuriyet Halk Partisi Bakırköy İlçe Teşkilatı'na kaydoldum. Beni direkt gençlik kollarına aldılar. Henüz 19 yaşındaydım. Hükümete tepkimiz normaldi. İlk icraatlarından biri halkevlerini kapatmak oldu. Ezanı tekrar Arapçaya döndürmek, Said-i Nursi'yi sürgününden alıp ona

Ama bizim dönemimizde o Beyoğlu'nda Ses Opereti'ne geçmişti. Sırrı Gültekin vardı ama o da İstanbul Şehir Tiyatrosu'na girmişti. Sonra da sinema piyasasında yönetmen oldu.

Sadık Şendil o zamanlar Bakırköy'de yaşıyordu ve halkevi temsil koluyla yakından ilgileniyordu. Halkevinde sahnelenmesi için fantezi bir operet yazmıştı. O günlerde, şimdi adını hatırlayamadığım bu operetin provaları yapılıyordu. Bizlerde antrenmanlardan sonra onların provalarını seyreliyorduk. Bakırköy'den bir arkadaşımız Erdoğan vardı. Oyunu o yönetiyordu. Başrolü oynamak üzere İstanbul Şehir Tiyatrosu'ndan bir oyuncu getirmişlerdi. Rolü de tipik bir haciağa. Eskiden haciağa demek, Anadolu'da tarlasındaki ürünü satıp, kazandığı parayı İstanbul'da hovardalıkta harcayan adam demektir. Uzun donlu falan bir adam. Çok güzel oynuyorlardı.

Şehir Tiyatrosu'ndan gelen oyuncu, ne olduysa bir sonraki provaya gelemedi. Hastalandı galiba. Ardından da birkaç hafta daha gelemedi. Yerine Fevzi adlı bir arkadaşımız dublör olarak çıkmaya başladı. Fevzi rolü bir türlü beceremiyordu. Ben de oturduğum yerden kendi kendime ‘Ya bu niye beceremiyor?’ falan diyordum. Seyirci gibi seyrediyorum ya, birden Erdoğan'a, ‘Bu niye yapamıyor?’ diye sordum. ‘Beceremiyor işte. Bilmiyorum ne yapayım’ diye cevap verdi. Birden, ‘Ben oynayayım mı?’ dedim. Çev-

remdekiler, ‘Allah Allah, Filiz Ahmet'e de bak sen’ dediler. Herkes bu çıkışıma çok şaşırdı. Erdoğan, ‘Yapabilir misin?’ dedi. ‘Bundan iyisini yaparım’ dedim. Her gün provayı izliyordum. Rolü iyice anlamıştım.

Çıktım sahneye. Rol ezberimde zaten, başladım oynamaya. Erdoğan çıldırdı. ‘Ulan bunları yapıyorsun da niye bize bu kadar para verdirdin. Şehir Tiyatrosu'ndan adam getirttin’ dedi. Bu benim içimden gelerek yaptığım bir şeydi. Hiç de aklımdan geçmeyen bir şeydi tabii. Oyunda müzik ve şarkılarda vardı. Ben oyunda başarılı oldum. Oyun çok beğenildi. Sonra oyunla Marmara bölgesi turnesi yaptık. Gölçük, Değirmendere, Körfez, İzmit taraflarına gittik. Turnede seyircimiz de alkışımız da boldu.

Bakırköy Halkevi'ndeki bu tiyatro çalışmalarının sevindirici tarafı yönetmeninden baş aktörüne, figüranından ışıkçısına, kostümcüsüne kadar bütün kadronun Bakırköy'de yaşayan yerli halktan oluşmasıydı. Bilhassa kabiliyetli genç kız ve erkeklere halkevinin temsil kolunda kolaylıkla yer bulunurdu. Bende onlardan bir oluverdim. Fakat çok partili dönem bu sevinçlerimize son verdi. Halkevleri bütün Türkiye'de halkın kültürünün gelişmesinde, spor ve sanat anlayışının yerleşmesinde yeri doldurulamayacak derecede büyük rol oynamıştı. Ama ne acıdır ki kapatıldılar.”

yeniden cübbe giydirerek iadeitibar edilmesi sanki büyük bir iş yapılmış gibi sunuluyordu halka. Adnan Menderes aslında son derece modern bir adamdı. Celal Bayar da öyle.

Ben hâlâ o günleri anlatan kitaplar okuyorum. Türk toplumu hiç okumuyor. Din faktörü çok etkili. İnanç üzerinden yüründüğünde kolay ikna edersin insanı. Fakat inancı bir güç hâline getirdiler. Sen dini durup dururken niçin siyaset malzemesi yapıyorsun? Bunlara karşı tepki duydum ve gittim CHP'ye üye oldum. Gençlik kolları çok faaldi. Sürekli aktiviteler vardı. Gençlik hareketleri vardı.

O zamanlar halkevlerinin çok güzel kütüphaneleri vardı. Herkes kendi istek ve yeteneğine göre bir şeyler yapabiliyordu. İstedğin gibi kitap okuyabiliyordun. Biz halkevlerini politik olarak görmedik. Bize hiçbir zaman gelin partiye üye olun demediler. Parti ile ilgili hiçbir şey söylemediler. Sporunu yap, müziğini yap, tiyatrounu yap, derslerini çalış, kitap oku... Her alanda hocalar vardı. Ücret almazlardı bunlar. Bu nedenle halkevleri toplumun yetiştirilmesi adına çok faydalı bir olaydı. Türkiye'nin her yerinde vardı.

Aynı dönemde Köy Enstitüleri de vardı. O da mükemmel bir eğitim sistemiydi. Yalnız bizim için değil, yabancılar bile bu sistemi kopyala-

dılar. Oraya genellikle köy çocuklarını alıyorlardı. Bu çocukları eğiterek meslek sahibi yapıp mezun ediyorlardı. Gençler inşaat işleri, marangozluk, demircilik, kaynakçılık, ormancılık, meyvecilik, sebzecilik, sağlık gibi birçok alanda eğitim görüyor, sonra da geldikleri şehirlere dönerek öğrendiklerini gündelik hayatlarında uyguluyorlardı.

Köy Enstitüleri'ni CHP kurdu ve yine maalesef CHP kapattı. Bunu çok kişi bilmiyor. 1946'da Şemsettin Günaltay başbakan oldu. Evimizde hep konuşulduğu için biliyorum. Sağ tandanslı bir adamdı. Köy Enstitüleri'nde çocuklar okuyorlar. Bilinçleniyorlar. Bunu gören sağcı halk arasında mızırdanmalar oluyor tabii. Aydınlanma var ama bunu istemeyenler de var.

Şemsettin Günaltay, Köy Enstitüleri'ne engellemeler getirmeye başladı. Bu engellemeler oraların faaliyetlerine dur diyor bir yerde. CHP idaresi bu kurumun ilk amacından sapmasına neden oldu. Demokrat Parti de tamamen kapattı. Yüzünü Batı'ya dönenlerle geleneklerini koruyanlar arasında bir mücadele idi bu. Bunu çok daha ileri görüşle uygulayan ülkeler var dünyada. Mesela Japonlar geleneklerine çok bağlılar ama ileriye gidiyorlar. İlim ayrı bilim ayrı. Özgürce düşüncesini söyleyebilen, tartışabilen bir toplum işte. Halkevleri meselesi bu ülkenin tarihinde derin bir yaradır. Köy Enstitüleri

- Bakırköy Halkevi Binası -

de öyle. Yaşı benden büyük bir sürü Köy Enstitülü arkadaşım vardı. Her konuda bilgi sahibi insanlardı. Aralarında yazarlar, ressamalar çıktı.

Bakırköy diğer ilçelere göre kalabalıktı. 'Sur dışı' deniliyordu buraya. Silivri'ye kadar uzanan bütün bölge Bakırköy'e bağlıydı. Sınırları çok genişti. Bugün o kocaman ilçenin içinden tam dokuz ayrı ilçe çıktı. Bir ilçe dokuz parçaya bölündü. 1950'li yıllarda Demokrat Partili arkadaş-

larımız da vardı Bakırköy'de. Onlar da CHP'den kurtulmayı demokrasiye geçiş gibi algıladılar ama onların düşündüğü gibi olmadı. Adnan Menderes de CHP'den çıktı, Celal Bayar da. Bu işte Amerikan tezgâhı vardı. 'Marshall yardımı' adı altında yardım geldi Amerika'dan. O yardımlar Bakırköy'de hiç olmadı. Ben hatırlamıyorum. Bu yardım daha çok Anadolu'ya yapıldı. Amerika bir ülkeye girdi mi orası mutlaka karışıyordu. O gün de öyleydi bugün de..."

Asker Oldum Piyade

“Askerliğimi 1952-1953 yıllarında Erzurum’da piyade olarak yaptım. Bununda ilginç bir hikâyesi vardır. Bir kız ve ailesiyle başım dertteydi. Gençlik işte. Benim mutlaka İstanbul’dan uzak bir yere gitmem lazımdı. Askerlik şubesinde beni ilk önce bahriye yazdılar. Sonra sporcu olduğum öğrenilince Ankara Muhafız Gücü’ne kaydıldılar. Fakat benim daha uzak bir yere gitmem şarttı. Beni Muhafız Gücü’ne alan yüzbaşının karşısına çıktım. Durumumu açık yüreklilikle anlattım ve başka bir yere nakil olmamı istedim. Yüzbaşı önce kabul etmedi. ‘Yapmanın komutanım, çizin üzerini, beni daha uzak bir yere gönderin’ dedim. Aklımdan da Kars falan geçiyordu. Yüzbaşı, ‘Sen doğuyu biliyor musun?’ dedi. Çok ısrar edince beni Erzurum’un içine yazdı. O zaman ki Erzurum’u

çok sevdim. Dadaşlar diyarı. Kışları çok soğuktu. Orada askerlik yapmadım. Daha doğrusu yapamadım. Beni memur gibi çalıştırdılar. Tüfek falan vermediler. Şehir içindeki tümen binasındaydım. Orada 8’den 5’e memurluk yapıyordum. Yanında da yatakhane vardı. Orada kalıyordum. Bize, ‘Sizin silahınız kalemınız’ dediler. Evrak işinde çok iyiydim. İşimi çok ciddiye alırdım. İstanbul’da hakkımda tahkikat yapmışlar. Güvenilir olup olmadığımı sorgulamışlar. Çünkü gizli evraklar geliyordu. Hakkımda iyi konuşmalar olmuş. Bu da komutanlarımın çok hoşuna gitmişti. 22 ay askerlik, 2 ayda mükâfat izin alarak toplam iki yıl askerlik yaptım. Mükâfat iznimde İstanbul’a geldim. Kızla ilgili durum çoktan unutulmuştu. Biz Türkiye’deki ilk NATO tümeniydik. Amerikalı ve Fransız subaylar vardı.

- Ahmet Mekin 1952 -

Kore Savaşı devam ediyordu. Birkaç kez Kore’ye gitmek için gönüllü çıktım. Yüzbaşı beni geri döndürdü. Bölüğü topladı, ‘Kore’ye gönüllü asker var mı içinizde?’ dedi. Ben ve birkaç arkadaşım öne çıktık. Bizlere baktı, ‘Geriye dön, maaş’ dedi. Biz de geriye dönüp yerimize geçtik. ‘Bir daha soruyorum: Kore’ye gönüllü gitmek isteyen var mı?’ dedi. Biz yine birkaç arkadaş öne çıktık. ‘Geri dön, marş’ dedi. Biz yeniden yerimize geçtik. Üçüncü kez sordu ve biz yine çıktık, yine olmadı. Sonra yüzbaşı beni yanına çağırdı. Çok kibar bir subaydı. Karargâhta Şifre Subayı olarak gö-

rev yapıyordu. Bana, ‘Ahmet, sen hiç harp gördün mü? Savaş gördün mü? Yanında ölen arkadaş gördün mü? Vurulmuş asker gördün mü?’ diye sordu. Cevap veremedim. ‘Sakin bir daha böyle gönüllü olup çıkma ortaya’ dedi. Babamdan bana gelen mektupları okumuşlardı. Asker mektubu mutlaka okunurdu. Babam çok güzel mektuplar yazardı. Edebiyata düşkün olduğu için okuyanı etkilerdi mektupları. Bana sürekli 3-4 sayfalık mektuplar geliyordu. Bendeki kaliteyi anlamış olmalıydı. Yüzbaşı benimle ilgilendi ve Kore’ye gitmeme engel oldu.”

- Ahmet Mekin 1952 -

Tuhafiyeci Dükkânım

“Ben askerden sonra çalışmak istedim ama babam buna rıza göstermedi. ‘Benim oğlum çalışamaz’ diyor da başka bir şeyde demiyordu. Tek çocuk olduğum için izin vermiyordu. ‘Çalışamazsın. Git gez, spor yap. Çalışıp ta ne yapacaksın’ diyordu. Ben çalışmak, sorumluk sahibi olmak istedikçe o karşı çıkıyordu. Bu biraz da hazır paranın getirdiği bir düşünceydi ama gün geliyor o da bitiyordu. Askerden 1955’te döndüm. Babamı sonunda ikna edip bir dükkân açtım. Dükkân çarşının içinde, postane yakınında, Bakırköy’ün tam merkezindeydi. Binasını Cihat Tamer’in ailesi inşa etmişti.

Akgün adında çocukluk, okul, gençlik ve askerlik arkadaşımı kendime ortak aldım. Ben girişken biri değildim. Akgün ise çok girişken, konuşkan, cevval bir çocuktu. Dükkânda parfümeri, bijuteri, güzel kumaşlar, örgü yünleri, kadın eşyaları falan satıyorduk. Malları toptancıdan Akgün alıyordu. Bir süre sonra Akgün ailesinin istemediği Adanalı bir kızla evlendi. Ailesinin desteği olmadığı için parası yoktu. Bir gün öğrendim ki geceleri dükkândan mal çalıyormuş. Yan tarafımızda kırtasiyecilik yapan Yahudi bir komşum vardı. Bir gün bana, ‘Sen hiç dükkânın içine dikkat ediyor musun?’ diye sordu. ‘Yok, ben dükkâna hiç bakmam ki, ortağa verdim bu sorumluluğu’ diye cevap verdim. ‘Komşum, sen bakmıyorsun ama ortağın kumaşları top top çıkarıp satıyor’ dedi.

Bunu öğrenince Akgün’ün elindeki anahtarı aldım ve onu gönderdim.

Dükkânı birlikte bir yıl çalışırdık. Kapanması beni çok rahatsız etmedi. Olan babamın parasına oldu. Babam bir gece gelmiş bakmış dükkâna. Alkol yüzünden gündüz çıkmazdı evden. Bir akşam fayton çağırmış, binmiş gelmiş dükkânın oraya. Yanında da annem var. Bakmışlar dükkân çok boş. Babam ‘Çocuğa biraz daha para verelim’ demiş. Bana bir miktar daha para verdiler. O para da gitti. Dükkânı neden kapattığımı babama hiçbir zaman anlatmadım. Gerek de duymadım. Şimdi düşünmüyorum da, Akgün o zamanlar kız kaçırdı ve evlendi. Para yok, pul yok ortada. Hata bende. Çocuğun kabahati yok. Ben verdim elimle bunları. Tabii uzun soluklu bir arkadaşlığın sonu bu olmamalıydı.

Dükkânı kapattıktan sonra bir daha onunla ne konuştum ne de görüştüm. Bu olaydan sonra ailece parasızlığa düştük. Babam sata sata arazi bırakmamıştı. Babama ‘İki tane taksi alalım çalışsın, baba’ dedim. ‘Şoför mü olacaksın’ dedi. ‘Hayır, şoföre vereceğiz, o çalışacak’ dedim. Kabul etmedi. Ne söylesem ‘Olmaz’ dedi. Annem ‘Gidelim, İstanbul dışından arazi alalım’ dedi. Annem aktif bir kadındı ama babam ikna olmuyordu. Babam sat, ye düşüncesindeydi. En sonunda da parasız kaldı.”

6 Eylül 1955 Gecesi

Kıbrıslı Türklere yapılan baskılar, 1955 yılında Türkiye kamuoyunun gündeminde başköşeye yerleşmişti. Ülkenin en çok satan gazetesi *Hürriyet*, hemen her gün İstanbul Rumlarının aralarında para toplayarak Enosisçi Kıbrıs Rumlarına gönderdiğini yazıyordu. Hükümetin Londra’da Kıbrıs temaslarını sürdürürken Atatürk’ün Selanik’teki evine bomba atılmasıyla ilgili haber, önce 6 Eylül 1955 günü saat 13.00 ajansında radyodan yayımlandı. Bunun hemen ardından Mithat Perin’in sahibi olduğu Demokrat Parti yanlısı *İstanbul Ekspres* gazetesi “Atamızın evi bombalandı” manşetiyle ikinci baskısını yaptı.

Gökşin Sipahioğlu’nun yazı işleri müdürü olduğu gazetenin günlük satışı 20.000’ken ikinci baskısı 290.000 adet basıldı ve Kıbrıs Türktür Derneği aracılığıyla dağıtılarak halk galeyana getirildi. Kıbrıs Türktür Cemiyeti’nin önderliğinde çeşitli gençlik örgütleri, meslek kuruluşları, parti teşkilatlarının teşvikiyle yerel kalabalıklar ve şehre dışarıdan getirilmiş olan kalabalıklarla 6 Eylül akşamı bir yağma ve yıkım gerçekleştirildi. İlk saldırı akşam 19.00 sıralarında Şişli’deki ünlü Haylaf Pastanesi’ne yapıldı.

Ardından büyüyen kalabalık Kurtuluş, Beyoğlu, Tarlabası, Kumkapı, Samatya, Yedikule, Bakırköy’e geçerek azınlıkların toplu olarak yaşadığı

birçok mahallede önce Rumların, ardından da Ermeni, Yahudi ve hatta yanlışlıkla bazı Türklerin dükkânlarına saldırarak yağmaya başladı. İstanbul’daki Rum azınlığın ev, işyeri ve ibadet yerlerine yönelik bu saldırılarda emniyet pasif bir tutum sergiledi. 7 Eylül sabahında ilan edilen sıkıyönetime kadar 5.000’den fazla taşınmaz tahrip edildi ve milyonlarca dolarlık mal sokaklara saçılıp, yağmalandı. İstanbul’un toplumsal tarihine kara bir leke olarak kaydolan olaylarda, sonradan bulunan belgelerden anlaşıldığına göre, İngiltere’nin parmağı vardı.

“Bakırköy o zamanlar İstanbul’un elit muhitlerinden biriydi. Moderndi. Güngörmüş ailelerle doluydu. Nüfusunun %60’ı Rum ve Ermenilerden oluşuyordu. Geri kalanı Türk’tü. Hemen yanı başındaki Yeşilköy de öyleydi. Orada Rum ve Ermeniler %90’dı. Bakırköy’de pek Yahudi yoktu. Rum ve Ermeni evleri daha çok ‘Sakızağacı mevkii’ denilen deniz tarafındaydı. Çocukluk ve ilk gençlik çağlarımda arkadaşlarımın çoğunluğu Rum ve Ermeni’ydi. İç içe yaşıyorduk. Akşam yemeklerine onlara giderdik, onlar da bize gelirdi. Ben yatıya giderdim arkadaşlarıma, onlar da bize gelirdi. Barış içindeydik. Aramızda zerre kadar bir ayırım yoktu. Öyle gördük, öyle büyüdük. Kırılma noktamız, 1955 yılının 6 Eylül akşamı yaşanan vahşet oldu.

O akşam arkadaşlarla Sakızağacı’ndaki Ömer’in Gazinosu’nda oturuyorduk. Burası yemekli, içkili bir kır gazinosuydu. Kendi aramızda neşe içinde sohbet ederken, gazinoya ulaşan ‘Bakırköy’e kamyonlar dolusu kim oldukları bilinmeyen insanların geldiği, bunların dağılarak Rum ve Ermenilerin evlerine saldırdıkları’ haberi bir bomba gibi düştü. Ortalık birden karıştı. Herkeste bir telaş vardı. Biz arkadaşlarla hemen gazinodan dışarı fırladık ve dağıldık. Amacımız Rum ve Ermeni arkadaşlarımızın kapılarını tutmak ve bu azgın saldırganları durdurmaktı. Ben hemen Kenan Pars’ın ve Todorilerin evine gittim. Kapılarında nöbet tuttum resmen.

Dışardan gelen bu adamlar önceden tespit edilmiş evlere, dükkânlara saldırıyorlardı. Ellerinde silah yoktu, bildiğimiz oyunlar vardı. Rum kilisesinin demir çerçevesini indirmişlerdi. Bizler, birçok saldırıya engel olduk. Bu nedenle Bakırköy ve Yeşilköy o geceki vandallıktan çok büyük

bir zarar görmedi. Fakat başta Beyoğlu olmak üzere Şişli, Samatya, Yedikule, Yeniköy, Kadıköy gibi birçok semt büyük zarar gördü. Sebebi de *İstanbul Ekspres* adlı gazetenin akşam başkısında Gökşin Sipahioğlu adlı bir gazetecinin yazdığı ‘Selanik’te Atamızın evine bomba atıldı’ haberiydi. Büyük bir infial yaratıldı. Böyle bir bombalama yoktu. Asparagas bir haberdi.

Bu olaydan sonra Bakırköy Rumlarının çoğu çekildi gitti. Çoğu Yunanistan’a göç etti. Sonradan duyduk ki orada da çok iyi karşılanmamışlar. Orada

Doğu Roma ve Batı Roma ayrımı var. Yunanlar, İstanbullu Rumlara Grek gözüyle bakmıyorlar. Anadolu Rumlarına da. Osmanlı fethettiğinde buralar boş değildi ki. Yunanistan’a gidenler bizim gibi yaşıyorlardı. Dini bayramlar, özel günler gibi bir takım ortak şeyler çok kaynaşmıştı. Mesela spor yaptığım zamanlarda, spor yapan on arkadaşımdan sekizi Rum ya da Ermeni’ydi. Bunların içinde Türkiye çapında tanınmış sporcular vardı. Futbolcular, voleybolcular vardı.”

- Ahmet Mekin 1955 -

SAYFA
55

Sinema

SAYFA
82

Kemal
Film'de
İlk Film
İzmir
Ateşler
İçinde

SAYFA
99

Evlilik

SAYFA
140

Yapımcı
Kenan Pars

SAYFA
190

Ürgüplü
Çeko

SAYFA
222

Sevgi
Emektir

II. BÖLÜM

Sinema

1950’li Yıllarda Türk Sinema Piyasası

Demokrat Parti’nin iktidara gelmesiyle birlikte tarımda ve sanayide makineleşmenin yanı sıra karayollarının yapımına da ağırlık verilmesi kent ile köy arası ulaşımı kolaylaştırdı. Türkiye’nin alt-yapısı değişirken bu değişimler sinemayı da etkilemeye başladı. Anadolu’ya kapıların açılma-ya başlamasıyla bölgeye yeni sinema salonları kurulmaya başlandı ve çok değil 10 yıllık zaman dilimi içinde Anadolu insanı Türk Sineması’nda-ki en önemli seyirci kitlesi olmayı başardı.

Bu sinemaların açılabilmesinin en önemli nede-ni elektrifikasyon çalışmalarıydı. Sinemanın ilk yıllarında henüz İstanbul’da bile çok az yerde elektrik vardı. Zaman içerisinde elektrik Türki-ye’nin neredeyse tamamına yayıldı. Bu da yeni sinema salonlarının açılmasını kolaylaştırdı.

Türk filmleri üzerindeki ağır vergi yükünün kaldı-rılması, filmlerin sessiz çekilerek yapım maliyet-lerinin düşmesi, bir yandan üretilen film sayıla-rını artırıyor, bir yandan da yeni kadroların Türk sinemasına girmesine neden oluyordu. Bunlar sinemanın anlatım olanaklarını geliştirmeye ça-balayan sinemacılar-ı ki etkileri uzun zamana yayılarak sürüp gidecekti. Ancak, sayılardaki ar-tışa rağmen yeterli sermaye birikimi hâlâ yoktu. Türk sinema piyasası açığı- nı artan seyirci ve sa-lon sayısı sayesinde kapatmaya çalışıyordu. Lütfi

Ömer Akad, Metin Erksan, Atıf Yılmaz, Memduh Ün, Osman Fahir Seden gibi doğrudan doğru-ya sinema diliyle kendilerini ifade edebilen, yeni arayışlar içinde olan yeni bir yönetmen kuşağı Türk sinemasını yönlendirir hâle geldi.

Türkiye’nin ilk özel yapım şirketi olan Kemal Film, Osman F. Seden’in teşebbüsüyle 1951’de yeniden yapımcılığa döndü. Sinemasal anla-tım olanaklarını geliştirme yollarını arayan Lütfi Ömer Akad, *Kanun Namına* (1952) ile başlattığı süreci *Altı Ölü Var* (1953), *Öldüren Şehir* (1953), *Beyaz Mendil* (1955), *Yalnızlar Rıhtımı* (1959) gibi filmleriyle sürdürdü. Yapımcılık ve senar-yo yazarlığının yanında yönetmenlik de yapan Osman Fahir Seden, *Kanlarıyla Ödediler* (1955), *Düşman Yolları Kesti* (1959) ve *Namus Uğruna* (1959) ile bu dönemi kapattı.

1952’de Metin Erksan’ın çektiği *Karanlık Dün-ya*, sansürün Türk sineması üzerindeki ağırlığını dosta düşmana gösterdi. Oysa yönetmen Bedri Rahmi Eyüboğlu’nun senaryosundan yola çıkarak Âşık Veysel’in zorlu yaşam öyküsünü film yapmak istemişti. Metin Erksan’ın bu dönemde çektiği *Yolpalas Cinayeti* (1955), *Dokuz Dağın Efesi* (1958) ve *Şoför Nebahat* (1959) onun ile-riki yıllardaki sinemasının ipuçlarını verecekti. Sinemada yenilik arayışında olan bir diğer yö-

netmende Atıf Yılmaz’dı. *Hıçkırık* (1953) ve *Aşk İstiraptı* (1953) gibi popüler roman uyarlamala-rını bir kenara bırakarak *Gelinin Muradı* (1957), *Bu Vatanın Çocukları* (1958), *Bir Şoförün Gizli Defteri* (1958), *Alageyik* (1958), *Karacaoğlan’ın Kara Sevdası* (1959) gibi filmleriyle de ustalık yolunda emin adımlarla yürüyecekti.

Oyuncu, yapımcı Memduh Ün melodram yönet-meni olarak tanınırken 1958’de çektiği *Üç Arka-daş*’ta küçük insanların büyük dünyalarını doğru bir sinema diliyle anlatmayı başardı. Yeni bir si-nema dili oluşturma çabasındaki yönetmenlerin dışında ağdalı Arap filmleri etkisinde olan ve ticari sinema koşullarında Anadolu seyircisinin âdeta gözbebeği olan Muharrem Gürses’i unut-mamak gerek. *Yetimler Ahı* (1955), *Gülmeyen Yüzler* (1955), *Yedi Köyün Zeynebi* (1956), *Vic-dan Azabı* (1958) gibi Gürses filmleri sanat sine-ması yapmaya çalışan yönetmenlerin filmlerin çok üstünde bir ticari başarı kazanıyordu.

1950’li yıllar Türk sinemasında kamera hareket kazandı ve anlatımı kuvvetlendirmek için öy-künün içine aktif olarak girmeye başladı. Alan derinliği, farklı kamera açılarının kullanılması, dış çekimler, titiz mizansen çalışmaları, amatör oyuncuların kullanımı bu dönemde göze çar-pan unsurlar oldu. Gerçek mekânlar daha çok kullanılmaya başlandı. Bu dönemde neredeyse çekilen her filme devlet müdahale etti. Sansür bu dönemde çok etkili oldu. Bütün bu geliş-melere rağmen ticari sinema önüne geçilemez bir şekilde her türlü konuyu seyirciye sunmaya başladı. Drakula İstanbul’da, Tarzan İstanbul’da, Görünmeyen Adam İstanbul’da, Uçan Daireler İstanbul’da gibi fantastik filmler, Zeki Müren’in başrolünde olduğu *Beklenen Şarkı*, *Son Beste*, *Berduş*, *Gurbet*, *Altın Kafes* gibi hâsılat rekorları kıran müzikal filmler, Feridun Karakaya’lı *Cilalı İbo* filmleri sinemalarda boy göstermeye başla-dı. Ahmet Mekin, bir tesadüf sonucunda böyle bir piyasanın içinde bulacaktı kendini.

Kenan Pars’ın Dostu Olmak

“Kenan Pars’la dostluğumuz kürek sporu sırasında başladı. O benim abimdi. Sonra büyüüp delikanlı olunca dost olduk. Kenan Ermeni’dir. Asıl adı Kirkor Cezveciyan. Ama biz onu hep Kenan olarak kabul ettik. Dediğim gibi abimizdi bizim. Onun da bir dükkânı vardı Bakırköy’de. Çarşı Camii’nin altındaydı dükkânı. Yanımda da hamam vardı bu dükkânın. Ufak bir dükkândı. Kenan orada kadınlara kumaş düğme yapıyordu. Manto ya da ceketlerde kullanılan düğmelerden. Kumaşı kalıpla prese koyuyor ve bastırınca kumaş düğme ortaya çıkıyordu. Dükkânda onunla beraber ablası da çalışıyordu.

Kenan aynı zamanda ortak arkadaşımız olan Sırrı Gültekin’in desteğiyle bir iki yıldır da filmlerde rol alıyordu. 10-15 kadar filmde rol almıştı. Kısa zamanda herkesin tanıdığı bir olmuştu. Sırrı ve Kenan ısrarla benimde sinemaya girmemi istiyordu ama ben hep kaçıyordum. Ne zaman yan yana gelsek mutlaka bu konu açılıyordu. Her ikisi de beni tip olarak sinemaya çok yakıştırıyordu ama ben gülüp geçiyordum. Boş olduğum zamanlarda Kenan’ın dükkânına gider oturdum. Dükkânda bir tezgâh vardı. Kenan’ın onun arkasında işini yapardı. Köşe bir yerde bir tabure vardı ben de orada oturdum. Aramızda 12 yaş olmasına rağmen çok yakın arkadaş olmuştuk. Güzel sohbetlerimiz olurdu. Hiç sıkılmazdım onun yanında.

Kenan’ın dükkânında otururken Türk sinema piyasasından birtakım adamların gelip gittiğine şahit oluyordum. Bakırköy’e gelen sinemacılar mutlaka Kenan’a uğruyorlardı. Bu gelenlerden biride Enver Burçkin adında bir fotoğraf direktörüydü. Adamın aynı zamanda bir yapım şirketi varmış. Onun geldiği gün bende dükkândaydım. Kenan’la konuştular ve adam bir süre sonra gitti. Parasızlıktan kıvrandığım günlerin birinde yine Kenan’a uğramıştım. Her zamanki taburemde oturmuş, sohbet ediyordum. Dükkâna bir adam geldi. Kısa bir hoş beşten sonra cebinden bir zarf çıkardı, Kenan’a uzattı. Kenan o sırada ayakta bir şeylerle uğraşıyordu. Zarfı aldı. Açtı okudu ve sonra da zarfı benim önüme koydu ve “Bu sana yazılmış” dedi.

Mektubu aldım okudum. Enver Burçkin, Kenan’a hitaben yazmış ama benim için yazmış. Kısaca şöyle yazıyordu: ‘Kenan, o gün senin dükkânda gördüğüm genç arkadaş, tam bizim aradığımız tipte biri. Yeni filmde senin kardeşin rolüne çok müsait. Bu genç arkadaşı ikna et. Sana 500 lira avans gönderiyorum.’ O arkadaş bendim. 500 lira iyi paraydı o günlerde. Benim zor zamanımda çok iyi paraydı gerçekten. Fakat karakterimde söylediğim sözden geri dönmek vardır. Ben asla sözümünden dönmem. Ben bir kere ‘Sinema yapmam’ dedim. Sırrı da Kenan da onca zaman beni ikna edemediler.

Birde benim Bakırköy’de züppe bir arkadaş grubum vardı. Başını Altan Erbulak’ın çektiği bu grup Türk filmlerini seyretmezler, seyrederlerse de alay ederlerdi. Bende onlar gibiydim işin doğrusu. Yerli filmleri sevmeyen bir gruptuk biz. Şimdi ben bu teklifi kabul edipte sinemaya başlarsam, bunlar ne diyecek diye düşünüyordum. Ben daha çok Pather Pançali, Lale Sokağı gibi filmleri ya da Vittorio De Sica’nın *Roma Açık Şehir*, *Bisiklet Hırsızları*, *Milano Mucizesi* gibi İtalyan yeni gerçekçi filmlerini seviyordum. Birde Fellini filmlerini çok beğeniyordum. Hollywood filmlerini pek sevmezdim. Çünkü sanat açısından kaliteli değillerdi.

Her hafta perşembe günleri Beyoğlu Atlas Sineması’nda film izlemeye gidiyorduk. Bunu da Altan organize ediyordu. Burada şunu da belirtmek isterim, ben Beyoğlu’na ilk kez 17 yaşında çıktım. Altan’ın başını çektiği Bakırköy grubumuzla. İlk rakımı Beyoğlu’nda Krapen adlı pasajdaki bir meyhanede içtim. Beyoğlu’na tek başına çıktığım da oluyordu. Cadde sıkır sıkırdı. Asalet yapay bir şey değildir, kendiliğinden oluşan bir şeydir. Kendi muhitimizde spor giyiniyorduk ama Beyoğlu’na giderken herkes düzgün giyinirdi. Caddede dolaşmanın bile bir adabı vardı. Taksim-Galatasaray arasında günün belli saatlerinde belli insanlar tur atardı. Mesela saat beşte biz çı-

karız, altıda bilmem kimler çıkardı. Herkesin bir saati vardı. Babam konser olduğu zaman beni giydirip kuşatıp gönderirdi. Bana klasik müziği babam sevdirdi, hâlâ klasik müzik, opera dinlerim. Hatırlıyorum da bir seferinde Saray Sineması’ndaki Münir Nurettin Selçuk konserine göndermişti ama Beyoğlu’ndaki ilk zamanlarımda hep Altan ve arkadaşlarım vardı yanımda.

Eğer ben film çevirmeye başlarsam bütün bunları unutacaktım. Arkadaşlarımın gözünde farklı düşüncelere neden olacaktım. Beni matrağa alacakları kesindi. Diğer taraftan da önümde 500 lira para duruyordu. Gerçekten büyük paraydı. Kenan, ‘Mektubu okudun, iyi düşün, kararını ver. Eğer kabul edersen İzmir Kemalpaşa’ya gideceğiz filmi çekmeye’ dedi ve işine döndü. Yarım saat kadar düşündüm. Mektubu getiren adamda kenarda sessizce bekliyordu. Adam cevabımı alacak patronuna götürecekti. Beyoğlu’ndan gelmiş merakla bekliyordu. Çok parasızdım ve yarım saat sonra kararımı açıkladım: ‘Ben bu işi bir kere yaparım. Bu da ilk ve son olur.’ Parayı aldım cebime koydum. Kenan kararına sevindi. Adama dönüp, ‘Evladım tamamdır. Durma, git patronlarına söyle’ dedi. Adamda çıkıp gitti. O para öyle bereketli geldi ki neler neler aldım. Kararımı evde anneme babamı anlattım. Onlar da ‘Sen bilirsin oğlum’ dediler.”

Kenyon Powers

Mahşere Kadar Sinema

Burç Film, 1953'te fotoğraf direktörü Enver Burçkin ve kardeşi yönetmen Selahattin Burçkin tarafından kuruldu. Enver Burçkin, sinemaya 1927'de İpek Film Stüdyosu'na çırak olarak girerek başladı. 1928'de Muhsin Ertuğrul'un yönettiği *Ankara Postası*'nda Cezmi Ar'a asistanlık yaparak kameraman oldu. 1950'li yıllarda Türk sinemasının en başarılı fotoğraf direktörleri arasında yer aldı. Kardeşi Selahattin Burçkin, 1937'den itibaren Marmara ve Ses Film Stüdyoları'nda kurgu yönetmeni olarak çalıştı. 1954'te kendi hesabına çektiği *Ecel Köprüsü* adlı dramla yönetmen oldu. Burç Film'in 1957 yılı prodüksiyonlarından ilki Neriman Köksal ve Kenan Pars'lı *Dişi Canavar* çekilmiş ve gösterime çıkmıştı. O yılın ikinci prodüksiyonu *Mahşere Kadar* Ferdi Öner'in yazdığı bir hikâyeden uyarlanmıştı.

Anadolu'nun bir köyünde yaşayan Cemile ve Ömer birbirlerini sevmektedir. Fakat Cemile'nin ailesi kızlarını fakir Ömer'e vermek istemez. Babası Hasan Ağa kızını yeğeni Ali'yle evlendirmek ister. Zaten Ali'de uzun zamandır Cemile'ye göz koymuştur. Bir gün Ali, köyden birinin ölümüne neden olur. Muhtar Şakir Ağa'nın yardımıyla suçu Ömer'in üzerine atar. Ömer hapse girer. Ali onun yokluğunda Cemile'yi zorla kaçırıp tecavüz etmek ister ama başaramaz. Ömer'in

suçsuzluğu anlaşılır ve serbest kalır. Şakir Ağa, Katil Kerim ile anlaşarak Ömer'i ortadan kaldırmaya karar verir. Fakat Ömer'le Ali'nin kavga ettiği samanlıkta çıkan yangın durumu karıştırır. Kerim ağır yaralı kurtulur ama Ali samanlıkta kalır. Herkes Ali'nin öldüğünü sanırken Kerim onun kaçtığını görmüştür. Ömer Ali'nin yanarak ölmesinden sorumlu tutulur ama Kerim gerçeği anlatır.

Tipik bir köy melodramı olan *Mahşere Kadar*'ın başrollerinde dönemin popüler kadın oyuncusu Belgin Doruk ve romantik jönü Yılmaz Duru vardı. Geri kalan kadro Kenan Pars, Atif Avcı, Vedat Karaokçu, Kadir Savun, Behzat Balkaya, Leman Akçatepe, Zafer Önen, Hikmet Serçe, Adil Teğman, Sıtkı Akçatepe, Muammer Gözalan, Yüksel Malkoç, Hakkı Haktan, Atacan Boran, İlhan Daner, Hüseyin Güler ve Asım Nip-ton'dan oluşuyordu. Bu kadroya Ahmet Kurteli adlı hiç kimsenin tanımadığı bir gençte katıldı. Kenan Pars'la İzmir, Kemalpaşa'daki sette abi kardeş rolü yapacaktı.

“Birkaç gün sonra İzmir'e doğru yolculuğumuz başladı. Tüm film ekibi ve ben vapurla Bandırma'ya geçtik. Oradan da trenle İzmir'e hareket ettik. Oyuncu arkadaşları orada tanıdım. Kenan

beni hepsiyle tanıştırdı. Ben yol boyunca yapacağım işi küçümser konuşmalar yapmaktan kendimi alamıyordum. Kenan, 'Sen bu işi küçümsüyorsun ama kameranın önüne geçtiğinde tir tir titreyeceksin. Heyecandan öleceksin' dedi. Ben de 'Eğer kameranın karşısına ilk geçtiğim an rolümü senin kadar iyi yapamazsam ben bu işi bir daha yapmam' dedim. Bir özgüvenim vardı benim. Bu hırs değil özgüvendi. Halkevindeki tiyatrodan da ben yaparım deyip ortaya çıkmıştım. Başarılı da oldum. Tren İzmir'e geldi. Oradan Kemalpaşa ilçesine geçtik. Bağlık bahçelik bir yerd. Bizim hikâyemiz de köy hikâyesiydi zaten.

- “Mahşere Kadar” film afişi... -

Belgin Doruk, Yılmaz Duru, Atif Avcı, Vedat Karaokçu, Kadir Savun, Behzat Balkaya, Leman Akçatepe, Zafer Önen falan vardı kadroda. O zamanın en iyi kadrolarından birinin kurulduğu söyleniyordu. Tren yolculuğumuz boyunca

hepsi de beni çok sevdiler. İçlerinde tek yeni olan bendim. Beni acayip sevdiler. Oyunculardan sadece Belgin'i tanıyordum. Bakırköy'ün kızlarından biriydi. *Yıldız Mecmuası*'nın artist yarışmasında Ayhan Işık'la birlikte birinci olarak sinemaya geçmişti. 4-5 yıllık bir oyuncuydu. Yönetmen Faruk Kenç'le evliydi. Ayrıca da Belgin'in ziraatçı babası babamın arkadaşıydı. Ben şirin bir adam değilim ama insanlarla diyalogum çok iyidir. Genç, yakışıklı, kibar bir adamdım.

Yönetmenimiz Selahattin Bey Enver Burçkin'in kardeşiydi. Elinde üzerinde *Mahşere Kadar* yazan bir senaryo dosyası vardı. O ana kadar filmin adını hiç

konuşmamıştık. Sahne sıram geldiğinde beni yanına çağırdı ve hem rolümü hem de mizanzeni tarif etti. İlk kez kamera karşısına geçecektim ve her nedense Kenan'ın dediği heyecanı yaşamıyordum. Sahne, Kenan'la karşılıklıydı.

Kenan Pars, Ahmet Mekin
ve Kadir Savun İzmir'de
"Mahşere Kadar" film setinde...

Ben onun kardeşini oynuyordum ya. Yönetmenin benden ne istediğini anladım ve 'Tamam, ben hazırım' dedim. Herkes kameranın arkasında benim ne yapacağımı merak eder gözlerle bizi seyreliyordu.

Kameranın başında Enver Bey vardı. Debride dedikleri kocaman bir kamera bu. Enver Bey, vizörden bakmak için başını siyah bir örtünün içine soktu. Kenan karşımda yönetmenin 'Motor' sözüyle başladık oynamaya. Reji asistanın suflesiyle diyaloglarımı söyledim. Sonra Selahattin Bey'in 'Stop' sözüyle sahne bitti. Enver Bey örtüden başını dışarı çıkardı ve ellerini havaya kaldırarak 'Aferin oğlum' dedi. Yanıma geldi ve eliyle 'Çak' dedi ve beni yanağımdan öptü. Sanki ben kırk yıllık oyuncu gibiydim. Kenan'a 'Ne haber? Ben sana senin kadar yapamazsam bu işi bırakırım dedim mi demedim mi?' diye takıldım.

Yönetmen Selahattin Bey beni yanına çağırdı. 'İlk defa kamera karşısına çıkmaya rağmen iyi bir oyun tutturdun. Hareketlerin ölçülü, sitilin yumuşaktı. Bu yüzden senaryoda değişiklikler yaptım. Birçok mizansende seni ön plana çı-

karacağım' dedi. Film boyunca ayağımda çizmeyle dolaştım. Fakat çizmem ayağımı çok sıkıyordu. Bunu Enver Bey'e söyledim. Beni aldı Kemalpaşa'da çizmeci çizmeci dolaştırdı. Fakat ayağıma göre bir çizme bulamadık. Sonunda seti tatil ederek ayağıma göre ısmarlama bir çizme yaptırdı. Yeni bir oyuncu için set tatil edildi. Bu görülmüş, duyulmuş şey değildi.

Filmin seti çok eğlenceliydi. Kadir Savun iri yarı dev insandı. Bir gün Kenan'la ikimiz onun pijama altının içine girmiştik. Bir bacağında ben vardım diğer bacağında Kenan. Çok geniş bir pijamaydı. Daha bir sürü komiklikler yaptık. Fotoğraf direktörü Enver Bey biraz aksiydi ama çok saygılı bir insandı. Kendisi sinemadaki ilk yıllarında Atatürk'ün görüntülerini çekmiş bir kameramandı. Seninle konuşurken sen de bir saygı isteği uyandırıyordu. Filmin çekimlerini 30-32 gün falan sürdürdü. Filmin tümü Kemalpaşa'da çekildi. Dâhili harici bütün sahneler orada tamamlandı. Enver Bey, filmin çekimleri tamamlandıktan sonra bana 300 lira daha verdi. Böylece ilk filmimden 800 lira almış oldum. Bu arada, filmin jeneriğine adım Ahmet Kurteli olarak yazıldı."

- Ahmet Mekin ve Nevin Aypar "Yosmanın Kızı" filminde... -

İkinci Film *Yosmanın Kızı*

Fuat Rutkay, Türk sinema piyasasının bir filmin yapım sürecini A'dan Z'ye kadar bütün teferruatıyla anlayan ve lüzumu hâlinde bizzat çalışan, dinamik, çalışkan, yaratıcı bir şahsiyetti. Tamamen ticari sinemanın destekçisiydi. Tam bir iş insanıydı. Film eleştirmenleri onun yaptığı ve genellikle eşi Suzan Yakar'ın başrollerinde yer aldığı ağlatan melodramları yerden yere vururken o şunları söylüyordu: "Ben şahsen memlekette her sınıf halka hitap eden filmler yaparak karınca kararınca çalışıp gidiyorum. Büyük ve iddialı filmleri arkadaşlara bırakıyorum. Ben halkı memnun etmeye çalışıyor ve iş filmi yapıyorum. Hamdolsun iddiam yok. Sondan birinciliği tevazuuyla kabul ediyorum. Şeref için çalışmak iyidir amma, kazanç da olmalı" diyerek kendi sinemasını savunuyordu.

Fuat Rutkay'ın diğer yapımcılardan bir ayrıcalığı vardı. Birincisi 1947'de Bakırköy İncirli'de kurduğu Halk Film Stüdyosu ve Platosu'nu kurdu. İkincisi ise Edirne'den Adana'ya, Konya'dan Eskişehir'e kadar birçok sinemanın da sahibiydi. Halk Film, 1957-1958 prodüksiyonlarını şöyle açıklamıştı: *Kezban/Yörük Aşkı, Yosmanın Kızı ve Kara Günlerim*. İlk film çekilmiş, ikinci film için hazırlıklar yapılmaya başlanmıştı. Nişan Hançer'in yöneteceği filmde baş kadın rolü ilk filmde olduğu gibi Nevin Aypar'daydı. Karşısın-

da oynayacak bir erkek oyuncuya ihtiyaç vardı. Fuat Rutkay kendisine gösterilen genç bir oyuncuyu beğenmemişti. Şirketin yönetmenlerinden Sırrı Gültekin'i devreye sokarak yeni bir oyuncu arayışına girdi.

Sırrı Gültekin, 2 Mart 1966'da *Milliyet* gazetesinden Tarık Dursun K. o günü şöyle anlatıyor: "Bir gün de Halk Film'den bir adam sabah sabah kapımızı çaldı, kalktım, açtım. Rahmetli Fuat Rutkay haber göndermiş. 'Bana acele bir jön bulsun' demiş. Sabahın köründe ben jönü nerden bulurmuşum? Aklıma Ahmet Mekin geldi. Doğru Kenan Pars'ın evine gittik, sorduk. O da bilmiyormuş nerde oturduğunu. Öğleye kadar araya araya sonunda bulduk Ahmet'i. Yaka paça stüdyoya götürdük. Fuat Bey bir baktı, gözü tuttu. 'Tamam, oynasın' dedi. Ne oluyor demeye kalmadan Ahmet Mekin'i kameranın önüne sürüverdik."

"İstanbul'a döndükten bir gün sonra öğle saatlerinde evime yönetmen Sırrı Gültekin ve Halk Film'den görevli bir adam geldi. Beni şirketin sahibi Fuat Rutkay çağırıyormuş. Fuat Bey, beni tanıımıyordur ya, Sırrı'nın aklına ben gelmişimdir mutlaka. Yeni bir film işi varmış. Tabii ben buna hemen karşı çıktım. Sırrı beni ikna etmeye çalıştıkça sinirleniyordum. 'Ben bir tane

film yaptım. Bir daha yapmak istemiyorum arkadaş' diyordum ama Sırrı dinlemiyordu. İsrar üstüne ısrar ediyordu. 'O zaman Kenan'a danışalım' dedim. Sırrı kabul etti. Birlikte İncirli'den çarşıya indik Kenan'ın dükkânına geldik. Sırrı, 'Kenan, şuna bir şey söyle yahu. Halk Film'den ne güzel bir teklif var. Hem de başrol. Eliyle itiyor' dedi. 'Ben istemiyorum arkadaş, anlamıyor musunuz?' dedim. Kenan, 'Neden istemiyorsun evladım? Ne güzel iş! Yerinde olsam kaçırmazdım' dedi. Şimdi hatırlamadığım daha bir sürü şeyler söyledi. O da Sırrı'dan yanaydı. Oysa beni anladı, destekler sanmıştım.

Baktım olacak gibi değil, Sırrı ve yanındaki adamla Fuat Rutkay'a gittim. Stüdyo İncirli Caddesi üzerindeymiş. Fakat benim gidip gelirken hiç dikkatimi çekmemişti. Önde büyük bir villa vardı. Halk Film Stüdyosu o binanın arkasındaki geniş alandaydı. Bu stüdyoyu İtalyanlar yapmış. İçinde hem film platoları vardı hem de laboratuvar. Sırrı, beni Fuat Bey'in odasına götürdü. Çok şık bir odaydı. Adam beni gayet hoş karşıladı. Biraz sonra da Fuat Bey'in eşi meşhur ses sanatçısı Suzan Yakar yanımıza geldi. Kısa bir hoş beşten sonra ben her ikisine de film yapmak istemediğimi söyledim. Bir tane yaptığımı bunun yeterli olduğunu söyledim. Onlarsa beni ikna etmek için çabalıyordu. İşte bu filmde başrol oynayacağımı, karşımda meşhur oyuncu Nevin Aypar'ın olacağını falan söylüyorlardı.

Olurdu olmazdı derken emrivaki yapıldı ve kendimi Kartal yakınlarındaki Yakacık'ta Soğanlı köyüne giden bir arabanın içinde buluverdim. Beni resmen kaçırıyorlardı.

Arabanın ön koltuğunda Nevin Aypar oturuyordu. Beni onunla tanıştırdılar. İlk bakışta çok ciddi bir kadındı Nevin. Benden yaşça da büyüktü. Ayrıca da çok meşhur bir oyuncuydu. Daha sonra öğrendiğime göre Nevin'in karşısında oynasın diye genç isimsiz bir arkadaş getirmişler. Bu arkadaş başarılı olamamış. Fuat Bey'in de gözü tutmamış. Bu nedenle beni yaka paça, kaçırır gibi götürmüşler. Bu arkadaş sonraları Yeşilçam'da devam etti ama figüran üstü rollerde kaldı. Yakacık köyü de İstanbul'a çok uzak. Yolları toz toprak. Çekilecek filmin adı *Yosmanın Kızı*. Bir köy dramı. Yönetmen Nişan Hançer, adında daha sonraları çok yakın arkadaş olacağım bir Ermeni arkadaş.

Yosmanın Kızı'nda Nişan'ın iki asistanı vardı. Biri Oksal Pekmezoğlu, diğeri Türker İnanoğlu. Türker bu filmde asistan değil de sete gelen genç bir adamdı. Nişan onu tesadüfen tanımış ve Fuat Bey'le konuşarak sete getirmişti. Kendine ait arabasıyla sete gelip gidiyordu. Nişan onu sık sık Beyoğlu'na Yeşilçam sokak'taki Halk Film'in ofisine gönderiyor, senaryoya ek sahneleri aldırıyordu. O zamanlar Tatbiki Güzel Sanatlar Akademisi'nde okuyordu. Hem sanat

- Ahmet Mekin 1958 -

okuyor hem de akıllı bir çocuk. Nişan bakıyor bu çocukta iş var yanına alıyor. Tabii yeni olduğu için birinci asistan değildi.

O zamanlar film ekipleri çok küçüktü. Bu nedenle herkes kısa zamanda birbiriyle samimi oluyordu. İkinci setimde de müthiş bir sevgi

içerisine girdim. Bir türlü kopamadım bu işten. Şimdi düşünüyorum da beni biraz da bu sevgiler tuttu sinemada. Filmin kadrosunda Nevin'le benim dışımda Hüseyin Kâşif, Cemal Sahir, Muadelet Tibet, Selahattin Yazgan, Danyal Topatan, Semih Sezerli, Faik Coşkun vardı. Filmin bütün harici sahneleri Yakacık köyünde çekildi. Dâhili

sahneler Bakırköy'de Halk Film Stüdyosu'ndaki platoda kurulan dekor içinde çektik.

Dâhili sahnelerden birinde yaşadığımız trajikomik bir olayı anlatmak isterim. Senaryo gereği Nevin ve ben birbirine sevdalı iki genciz. Birlikte samanlığa giriyoruz. Nedeni dışarda şiddetli bir yağmur olması. Sonra Nevin kendisini samanların üzerine bırakacak ve bende yanına uzanarak onu öpeceğim. Platoda bu sahneye uygun bir dekor hazırlanmış. Semih Sezerli ve Danyal Topatan hem oynuyorlar hem de dekorla ilgileniyordu. Nişan Hançer, bize mizansenı anlattı. Danyal'a da bir bardak su alıp platonun iskelesine çıkmasını söyledi. Danyal, tırmandı yerini aldı. Güya ben tam öpecekken çatıdaki delikten yağmur Nevin'in yüzüne damlayacaktı. Ve öpüşme olamayacaktı. Damla

- Nişan Hançer (1923 - 1997) -

işini de elindeki bardakla Danyal yapacaktı. Nişan birkaç prova aldıktan sonra kameraman Rafet'e 'Motor' komutunu verdi. Biz mizansenimizi yaptık ve samanların üzerine uzandık. Ben tam öpecekken Nevin'den bir çığlık geldi. Kimse Danyal'a elindeki bardakta su kaldı mı diye sormamıştı. O da çekim bitsin diye Nevin'in yüzüne

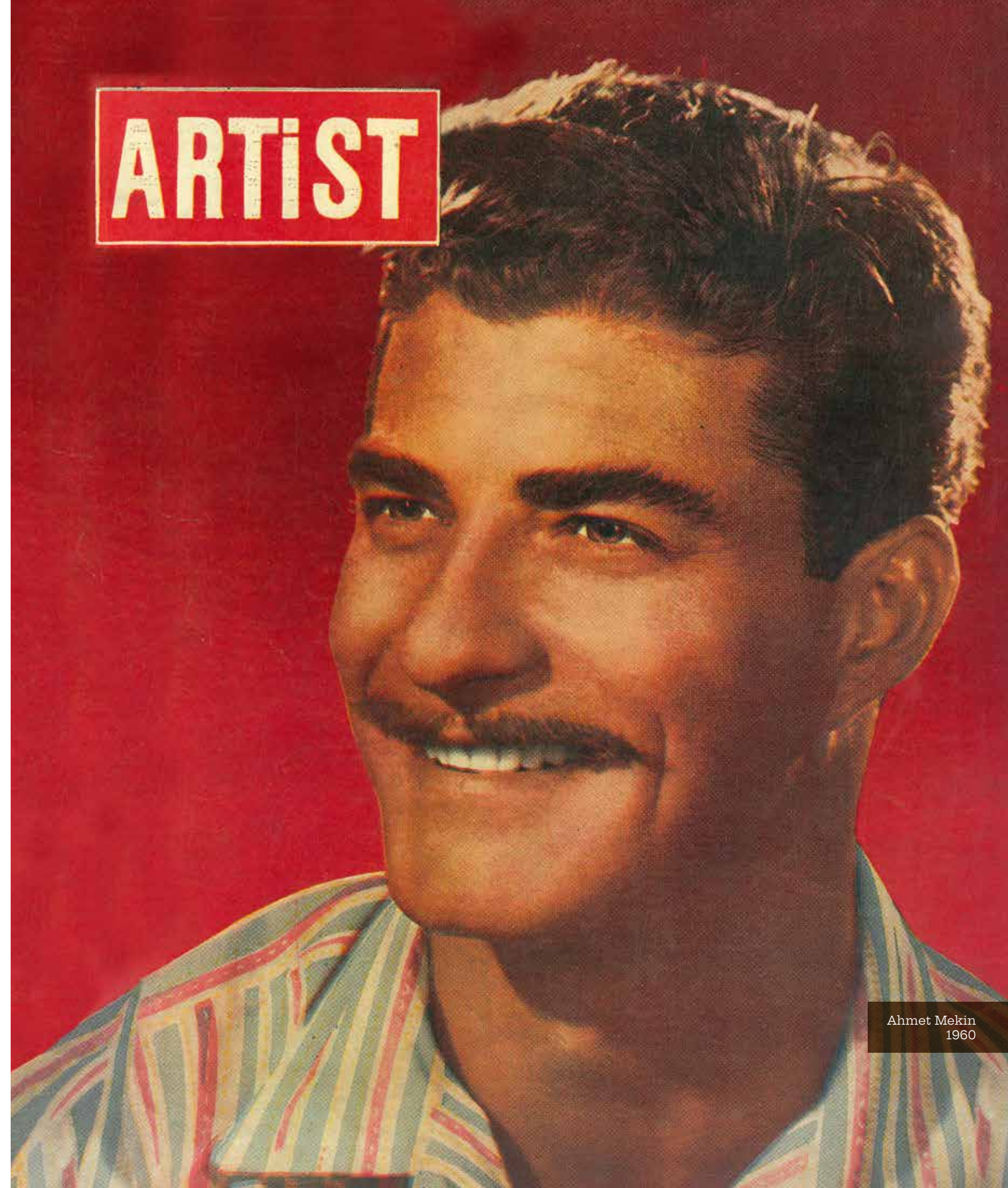
işemişti. Tabii benim sırtım dönük olduğu için Nevin'in ne gördüğünü bilmiyordum ama tahmin etmekte zor değildi. Hey koca Danyal hey...

Yosmanın Kızı'ndan 1000 lira aldım. Fuat Bey beni çok sevmişti. Bu filmi bitirmemizin hemen ardından ikinci bir filme başladık. Bu kez yönetmenim arkadaşım Sırrı Gültekin'di. *Kara Günlerim* Gönül Bayhan ve Göksel Arsoy'la başrolleri

paylaştık. Bu film Göksel'in sinemaya girdiği film oldu. Onu Bakırköy'den tanırdım. Yeşilköy Havaalanı'nda çalışıyordu. Göksel'i de Fuat Bey'e getiren Sırrı'dır. Tıpkı benim gibi onu da sinemaya sokmuştur. Göksel, çok utangaçtı. Çünkü karşısında Gönül Bayhan gibi vamp rollerine çıkan bir kadın vardı. Sette hep benim yanıma gelirdi. Çok heyecanlıydı. Benimle sohbet ederek heyecanını yen-

meye çalışırdı. Sırrı'nın yardımıyla filmi tamamlayabildi. Hatırlıyorum ben bu filmde de 1000 lira almıştım. Fuat Bey, bu filmlerden çok kısa bir zaman sonra vefat etti. Allah rahmet eylesin! Kocaman Halk Film Stüdyosu onun vefatından sonra dağıldı diyebilirim. Ayrıca bugün maalesef bu iki film de kayıp..."

ARTİST

Ahmet Mekin
1960

FUNDA

Paris Türk Büyükelçiliğinde memur olan Vedat ile Fehiman arasında önemli yaş farkı olduğu halde, genç kız büyük aşkı sayesinde dünyayı cennet görmektedir. Vedat, Fehiman'ın aşkını anlamıştır. Ama, genç kızın daha iyi bir ıdivaç yapacağını ümit ederek, kendi feragatiyle Paris'e döner...

Paris'in ne geç, ne de gündüz hayatı Vedat'ı avutamaz. Fehiman'ın hayali daima gözü önündedir. Arkadaşı Nispettin ona, İstanbul'a dönerek genç kızıla evlenmesini tavsiye eder. Fakat kader aşkını ırmaktadır. Peci bir kaza...

Vedat sakat kalmıştır. İstanbul'daki arkadaşları bir gırtlıkta ona gönüllü hasta bakıcılık eden tek insan Fehiman'dır. Aşkı, fedakarlıkla daha da kuvvetlenir.

Vedat'ın akrabalarından Suha, Fehiman'ı bu sakat adamla evlenmekten vaz geçirmek ister ve kendisiyle evlenmesini teklif eder. Ama, genç kız bu teklifi reddederek herşeyden çok sevdiği Vedat'la evlenir.

Suha, tehditlerine devam eder. Durumu öğrenen Vedat karanın harpalar. Suha'yı ılgıncı tegebütüsünde miş dâbı yakalayınca hakikati öğrenir. Suha pencereden atılarak intihar eder.

OYNIYANLAR

Vedat	Kenan Pars
Fehiman	Muhterem Nur
Suha	Ahmet Mekin
Hümet	Hümet Sarı
Funda	Zeynep Değirmencioğlu

FUNDA

Kerime Nadir'in aynı adı taşıyan romanından çekilmiş bir Türk filmi.

Bu ıdivaç olmayacağını verir. Bir kızları olur. İsmi Funda koyarlar. Funda, ailenin saadet bahçesinde bir çiçek gibi açmıştır. Vedat ile Fehiman mesuttur. Ama, izeti nefsi kıran Suha intikam hissiyle Fehiman'ı ılgıncı bir tusağa döğürür.

Kerimanın masumiyetini anıyan Vedat af diler. Korkunç kabus artık sonsa ermiştir. Küçük Funda, anne ve babasının sevgi ettikleri saadet halinde neşe içinde mesut büyümektedir artık...

Muhterem Nur'la Funda

Kerime Nadir, 1950'li yıllardan itibaren yazdığı aşk romanlarıyla Türk sinemasının gözde edebiyatçılarından biriydi. Romanlarının dikkat çekici özelliği bazen sayfalarca devam eden mekân tasvirleriydi. Aşk duygusunun ortaya çıkmasını sağlayacak karşılaşmaları genellikle romantik ortamlarda gerçekleştiriyordu. Kerime Nadir'i sıradan romancılardan ayıran temel özellik buydu. Pek çok aşk romanı yazarı sadece kadın ve erkeğin birlikteliğine odaklanıp kahramanların duygularını yansıtmayı yeterli görürken Kerime Nadir, etkileyici ifadelerle hazırladığı romantik dekorlar sayesinde okuyucuyu adeta bir film izler gibi romanın içine sürüklüyordu. Bu yolla, okuyucu kendisini o ortamda yaşayan biri gibi hissediyordu.

Kerime Nadir bu nedenle de romanlarından film yapmak isteyenlerden aynı duygusallığı beklerdi. Daha önce *Seven Ne Yapmaz* ve *Hıçkırık* adlı romanlarından çekilen filmler bu anlamda büyük gişe başarısı elde etmişlerdi. Sıra 1957'de Funda romanına gelmişti. Daha önce Erman Film'de müdürlük yapan Necil Ozon, kardeşi Ural'la birlikte Ozon Biraderler Filmcilik Müessesesi adıyla bir yapım şirketi kurmuş ve Funda'dan film yapmaya karar vermişti. Senaryoyu Kerime Nadir yazacaktı. Anlaşma sağlanınca 1958-1959 sezonu için çalışmalar başladı. Oyuncu kadrosu Ahmet Mekin, Muhterem

Nur, Kenan Pars ve henüz iki yaşındaki Zeynep Değirmencioğlu'ndan oluştu. Filmin çekimleri Nisan-Mayıs aylarında Nişan Hançer'in yönetmenliğinde başladı. Set olarak Erenköy'de ünlü Naciye Sultan Köşkü kullanılıyordu.

"Film, Erenköy'ün en güzel binalarından biri olan Naciye Sultan Köşkü'nde çekiliyordu. Taş merdivenleri olan bir yapıydı. Köşkte birinci kattaki büyük salonda badana işleri yapılıyordu. Orasını kullanmıyorduk. İlk 10 gün boyunca köşkün üst katında ve bahçesinde çalıştık. Sonra birinci kata geçtik. Nişan'a göre lokalde çalışmak çok rahat oluyordu hele bir de böylesi olursa. Teknik ekip rahat çalıştığı için de çok memnundu.

Teknik işler Demirtaç Film'in üstündeydi. Nişan bu şirketi Şevket Kıymaz ve Orhan Kapkı ile birlikte kurmuştu. Beyoğlu Büyük Bayram sokakında 40 numaralı hanın birinci katında bir de yazıhaneleri vardı. Her biri yıllardan beri filmcilik işlerinde kendi sanat alanlarında çalışan teknisyenler bir araya gelerek böyle bir şirket kurmuşlar. *Funda*'dan önce *Dikenli Yol* diye bir filmde daha çalıştım onlarla. Sanat iş ve nihayet arkadaşlık bakımından kafaları birbirine uyan arkadaşlar bunlar. Rejisör, operatör, ışıkçı gibi bir filmin belkemiği olan elemanlar.

- Ahmet Mekin, Muhterem Nur ve Kenan Pars "Funda" filminde... -

Teknik ekip köşkte bir oda da kalıyorlardı. Oyuncular gidip geliyorlardı. Fakat çekimler sırasında baş gösteren sorunlar hiç bitmiyordu. Kimi zaman parasal sıkıntılar kimi zamanda Muhterem Nur yüzünden sıkıntılar yaşıyordu. Filmi çektiğimiz sıralarda Muhterem, yönetmen Memduh Ün'le birlikteydi. Fakat sette Muhterem bana yakınlık göstermeye başlamıştı. Benimle adeta flört ediyordu. Filmin ortalarına gelmiştik. Bu durum Memduh'un kulağına gitmiş. Zaten film piyasası çok küçük. Memduh'un sinirli ve ters bir adam olduğu biliniyordu. Kıskançlıktan Muhterem'i çok fena dövmüş. Kadın iki gün falan sete gelemedi.

Yapımcı Necil Ozon ve yönetmen Nişan gidip Muhterem'i sete getirdi. Kadın ciddi dayak yemiş. Yüzü gözü morarmış. Hatta kafası yarılmıştı. Çekimlerde Muhterem'i hep profil çektiler. Nişan, Muhterem'in morarmış gözünü göstermemek için büyük çaba harcadı. Durum böyle olunca ben sette Muhterem'den uzak durmaya başladım. Yüz vermiyordum artık. Fakat kadının oyunu düştü. Rolünü içinden gelerek yapmıyordu. Çok isteksiz davranıyordu. Bir akşam Necil Ozon ve Nişan beni karşılarına alarak 'Ahmet, Allah'ını seversen şu kadına biraz yüz ver,

biraz ilgilen. Yoksa bu film bitmeyecek' dediler. İstemeyerek de olsa onların sözüne uyarak, Muhterem'e yakınlık göstermeye başladım. O da rolüne asılmaya başladı. Ben gencim, yakışıklıyım. Bakırköy'de manken gibi kızlarla gezip dolaşıyorum. Sete geliyorum meşhur kadın diyorlar, bir de bakıyorum karşıma kısa boylu, konuşması bozuk, mahalle tipi bir kadın çıkıyorlar. Bir de bu kadına yakınlık göstermemi istiyorlar. Evet doğru, o dönemin en parlak film artistlerinden biri, melodramların, köy filmlerin aranan yıldızıydı ama eğer yakınlık göstermeseydim film bitmeyecekti. Filmden sonra duydum ki Muhterem Memduh'tan ayrılmış.

Funda çok büyük ilgi gördü. 1958'de *Bir Yudum Su*, *Dertli Ana*, *Bu Vatanın Çocukları*, *Dikenli Yol*, *Karanlık Günler*, *Kır Çiçeği Zeynep* ve *Sevmek Günah mı?* adlı filmlerde çalıştım. Halk Film'den 1000 lira almıştım. Sonra Hüsnü Cantürk'ün *Bir Yudum Su* filminde fiyatım 2000 lira oldu. Semih Evin'in *Dertli Ana* ve Nejat Saydam'ın *Bu Vatan Bizimdir*'den 2500 lira aldım. Bu filmleri para için çevirdim. O yılın sonuna doğru Kemal Film'e gittiğimde artık aldığım rakam 7500 lira olmuştu. Bu filmlerin kimilerine galalar yapıldı. Seyircinin büyük ilgisi vardı."

- Ahmet Mekin 1958 -

Kemal Film ve Osman Fahir Seden

Osman Fahir Seden ve amcası Şakir Seden'in idaresindeki Kemal Film, Türk sinema piyasasının en büyük yapım şirketi idi. Dikdörtgen çerçeve içindeki Kemal Film logosu, Türk sinemasında kalitenin, başarının simgesiydi. Seyirci bu afişlerde bu logoyu gördüğü zaman iyi bir film izleyeceğinin garantisini almış olurdu. Karanlık salonda film öncesi bu logoyu gören seyirci alkış tufanı yaratırdı. Bu güven-den dolayı her oyuncu Kemal Film'le çalışmak isterdi. Piyasada sözü geçen bir adam olan Osman Seden, ticari sinemayı iyi bilen, seyircinin isteğini göz ardı etmeyen bir yönetmendi. Senaryolarını kendi yazardı.

Şirketin Tepebaşı'ndan Kasımpaşa'ya inen yolu üzerindeki Kemal Film Platosu bir fabrika misali çalışırdı. Ayhan Işık, Turan Seyfioğlu, Muzaffer Tema, Eşref Kolçak gibi oyuncular Kemal Film'e mukaveleyle bağlıydılar. Ayrıca Zeki Müren'de şirketin lokomotif oyuncusuydu. Ah-

met Mekin, bir gün Kemal Film'den bir davet aldı. Osman Seden kendisiyle hem tanışmak hem de görüşmek istiyordu. Söylenen gün ve saatte şirketin İstiklal caddesinin Tünel yönündeki Turhol Han'ın birinci katındaki ofisine gitti. Takvimler 1958 yılının Ekim ayını göstermekteydi.

- Kemal Film logo -

“Kemal Film'den bir davet aldım. Belli ki benimle çalışmak istiyorlardı. Ben daha bir yıl önce sinemaya başladığımda hiçbir desteğim yoktu. Çevirdiğim 12 filmle star olmuştum seyirci gözünde. Filmle- rim iş yapıyordu. Bu da tabii dikkat çekiyordu. İlk filmlerde Sırrı'yla Kenan'ın desteği vardı ama sonra tek başına yürüttüm işlerimi. Hatta ilginç hiçbir filmim vizyona girmeden, peş peşe beş tane film çektim. Filmler çekiliyordu, kurgusu, dublaşı yapılıyor sonra Ankara'ya sansüre gönderiliyordu. Bunun sonucunda da sinemaya çıkması gecikiyordu. Eğer o sezon uygun tarih varsa film sinemaya çıkıyordu. Eğer yoksa bir sonraki yıla kalabiliyordu.

Beni kimse perdede görmeden beş film çektim. Peki yapımcılar benim ismimi nasıl duydular diye merak edebilirsiniz. Şöyle ki her filmin setinde insanlar beni çok sevdiler. Kadın oyuncular ilgi gösterdiler. Böylece benim ismim yapımcıların kulağına gitmeye başladı. Daha önce de anlattığım gibi piyasa çok küçüktü.

Kemal Film, yazıhanesinde Osman Seden'le tanıştım. Beni karşısına oturttu. Kısa bir hoşbeşten sonra Osman, beni öven birkaç cümle söyledi. Duyduklarım hoş sözlerdi. Ardından benimle ilgili düşüncesini açıkladı: 'Yalnız bizim için film yapmanı istiyoruz. Eğer kabul ediyorsan seninle mukavele yapacağız.' Açıkçası ne diyeceğimi bilemedim. Sonuçta koskoca Kemal Film'deydim. Osman benimle bir yıllık bir mukavele yapmak istiyordu. Düşünmek için zaman istedim. Daha çok yeniydim. Nasıl bir karar vermem gerektiğini bilmiyordum.

Kemal Film'den çıktım ve doğruca daha önce *Yosmanın Kızı*, *Dikenli Yol* ve *Funda* filmlerini çekerken yakın arkadaş olduğum yönetmen Nişan Hançer'in yanına gittim. Nişan, ne de olsa sinemada hem benden eski hem de tecrübeliydi. Ona, 'Kemal Film benimle bir yıllık mukavele yapmak istiyor. Ne dersin?' diye sordum. Nişan hemen, 'Aman, sakın ha imzalama o mukaveleyi. Seni bir

yıl bağlayacak. Sakın imzalama' dedi. Hatta hatırlıyorum bunu birkaç kere üstüne basa basa tekrar etti.

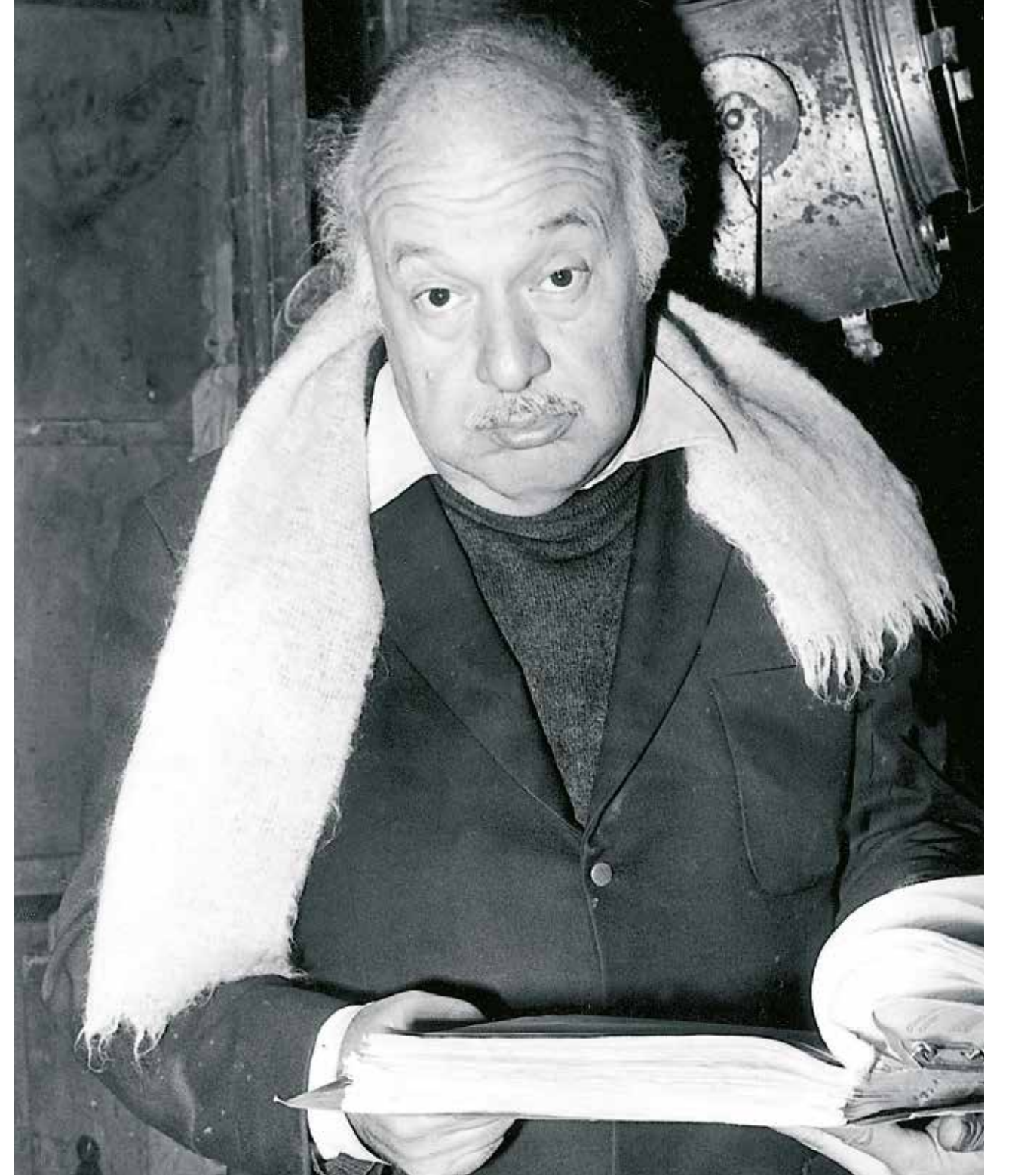
'Bir film tamam ama uzun süreli mukavele yapma.'

'Yok ya o kadar da kötü olamaz. Adamlar bana çok güzel bir mukavele imkânı sunuyor.'

'Sana yapma diyorum. Bu senin aleyhine olur.'

'Nişancığım teklif şöyle: Bir sene onlara bağlı olacağım. Dört film çekecekler benimle. İstersek beşinci filmi de çekeceğiz. Film başına 7.500, 8.500, 9.500, 10.500 lira para ödeyecekler. Her filmde alacağım ücret 1000 lira artacak.' 'Olsun, yine de beni dinle, imzalama.'

O zaman Ayhan Işık en büyük para olan 5.000 lira alıyordu. Ben birdenbire 7.500 lira ile başlayacaktım. Hem de dönemin en büyük film şirketi Kemal Film'de. Şirketin Zeki Müren ve Eşref Kolçak'la da mukavelesi vardı. Kemal Film çok büyük bir şirketti. Herkes onlarla çalışmak isterdi, onlar da çalışmak için beni seçmişlerdi. Ben sinemada daha bir yıllık oyuncuydum. 12 film çekmiştim ve bazıları hâlâ gösterime çıkmamıştı bile. Nişan Hançer'in tüm uyarılarına rağmen onu dinlemedim ve Osman'ın önüme koyduğu mukaveleyi tereddütsüz imzaladım. Mukaveleyi okudun mu dersiniz size cevabım *hayır* olur. Kemal Film çok büyük bir şirketti. Benim zararına ne olabilirdi ki..."

- Osman Fahir Seden (1924 – 1998) -

- "İzmir Ateşler İçinde" film afişi. -

Kemal Film’de İlk Film *İzmir Ateşler İçinde*

Ahmet Mekin, mukavelesi gereği birinci film olarak Kenan Pars ve Mualla Kaynak’la *İzmir Ateşler İçinde* adlı bir kurtuluş savaşı filminde rol alacaktı. Arkasından Eşref Kolçak ve Mualla Kaynak’la *Sokakların Kanunu* ve *Âşıklar Çeşmesi*, Eşref Kolçak, Sadri Alışık, Arslan Altın ve Feridun Karakaya’la *Fedailer Mangası* adlı filmler geliyordu. Filmlerin senaryolarından kimi sansürden çıkmış, kimininse cevabı beklenmekteydi.

Ahmet Mekin, Kemal Film Şirketi’nin yönetmenlerinden Osman Nuri Ergün’ün yakın arkadaşıydı. *Cıralı İbo* serilerinden birisini yeni bitiren yönetmene prodüktörü Osman

lerde bir taraftan peş peşe kitap ve gazete tefrikası olurken diğer taraftan hareketli macera filmlerine meraklı Kemal Film’in filmlerine konu olabiliyordu.

Şirketin bundan önce 1952’de Lütfi Ömer Akad yönetiminde çektiği *İngiliz Kemal Lavrense Karşı* adlı bir filmi vardı. İyi bir gişe hâsılatı ge-

tiren bu filmde *İngiliz Kemal*’de rolünü Ayhan Işık oynamıştı. İkincisinde de tabii olarak Ayhan Işık’ın oynaması gerekirdi. Ama Osman Seden’le Ayhan Işık’ın bir meseleden dolayı araları açılmıştı, üstelik Ayhan Işık, şansını denemek için Amerika’ya

- Kenan Pars ve Ahmet Mekin "İzmir Ateşler İçinde" filminde -

Seden, milli mücadeleye ait bir film çekirmek istiyordu. *İzmir Ateşler İçinde* adını taşıyacak olan bu film, ünlü Türk casusu İngiliz Kemal’in maceralarından biriydi. Bu maceralar o gün-

gitmişti. O günkü Türk sinema piyasasında elle tutulur jön olarak bir Eşref Kolçak bir Fikret Hakan bir de Babıali’li Bülent Oran vardı. Muzaffer Tema da henüz Amerika’dan dönmemişti.

- Kenan Pars ve Ahmet Mekin "İzmir Ateşler İçinde" filminde -

İzmir Ateşler İçinde filminin çevrilerek yeni 1959-1960 sinema mevsime yetişmesi şarttı. Çünkü Kıbrıs'ta Rumların Türklere karşı sergi-lediği kanlı olaylar günün baş konusuydu. Her gün Türkiye'nin bir şehrinde mitingler yapılıyor, radyo ajansları yayılım ateşine tutuyordu. Hal-kin bu ayakta duran heyecanından mümkün olduğu kadar faydalanmanın tam sırasıydı. Fil-mi yönetecek olan Nuri Ergün hemen arkada-şı Ahmet Mekin'i önerdi. Atletik kabiliyeti olan, yakışıklı, boylu poslu, Ahmet Mekin'den iyisini nereden bulacaklardı? Osman Seden'in de bu öneriye akıllı yattı. Ahmet Mekin ikinci bir Ayhan Işık olarak İngiliz Kemal yoluyla lanse edilecek-ti. Rol buna uygundu da. Ahmet Mekin, filmde

İngiliz Kemal'i, Kenan Pars ise Yunan subayını canlandıracaktı. Filmin kadın oyuncularını Mualla Kaynak ile Şükran Sabuncu ise Yunan kuman-danının kızı ve bir bar artisti rolündeydiler. Fil-mi, Kemal Film'in diğer bütün filmleri gibi Kri-ton İlyadis görüntüleyecekti.

"Filmin çekimleri 1959 yılının Mart ayında yapıldı. Yönetmen arkadaşım Nuri Ergün'le ilk kez çalışıyorduk. Kendisi Osman Seden'in asistanlığından gelmişti. *Cilalı İbo* filmleriyle tanınmıştı. İlk kez komedi olmayan bir film çekiyordu. Film İzmir hikâyesiydi ama çoğunluğunu İstanbul'da çektik. Yalnızca son sahneler için İzmir'e gidildi. Dâhili sahneler Tepebaşı'ndan Kasımpaşa'ya

inen yokuş üzerindeki ünlü Kemal Film Plato-su'nda çekildi. Rolümü çok severek oynadım. Herkes filmde gösterdiği performansı takdirle karşılıyordu. Kemal Film'le yaptığım mukavele-min ilk filminin, benim sinemadaki yolumu daha da açacağına inanıyordum. Fakat filmin başına gelenler, beni çok üzdü.

Film bitti, kurgusu yapıldı, seslendirildi ve An-kara'ya sansüre gönderildi. Filmi görenler rolü-me çok oturduğumu, hiç de birinci İngiliz Ke-mal'i aratmadığımı söylüyordu. Filmin sansüre gönderilme süresi içerisinde Türk dış politikasındaki bek-lenmedik bir deği-şiklik beni hüsrana uğrattı. Sansür ku-rulu Yunanistan'la olan dostluğumuzu zedeler endişesiyle senaryosunun filme çekilmesine izin ver-

diği filmin gösterilmesini yasakladı. Çünkü aynı günlerde Türk, Yunan ve İngiliz devletleri Kıb-rıs'ın geleceğini belirleyen Londra-Zürich anlaş-malarını imzalamışlardı. Barış havası esiyordu.

Kemal Film ekibi koltuklarında filmle İstan-bul'a kös kös döndü. Çok üzgündüm. Sansür-den denilmiş ki 'Yunanistan'la olan münase-

betlerimiz bakımından bugünkü şartlar içinde oynatılması uygun olmayıp ilerde oynatılma-sına müsaade olunması düşünülmektedir'. Bunun üzerine Kemal Film, filmin hem nega-tifini hem de sansür için basılan tek pozitif kopyasını İstanbul Belediyesi'nin Aynalıkavak'taki film deposuna koydu. Aradan bir ay bile geçmeden meşhur yangın oldu ve bütün filmler yandı.

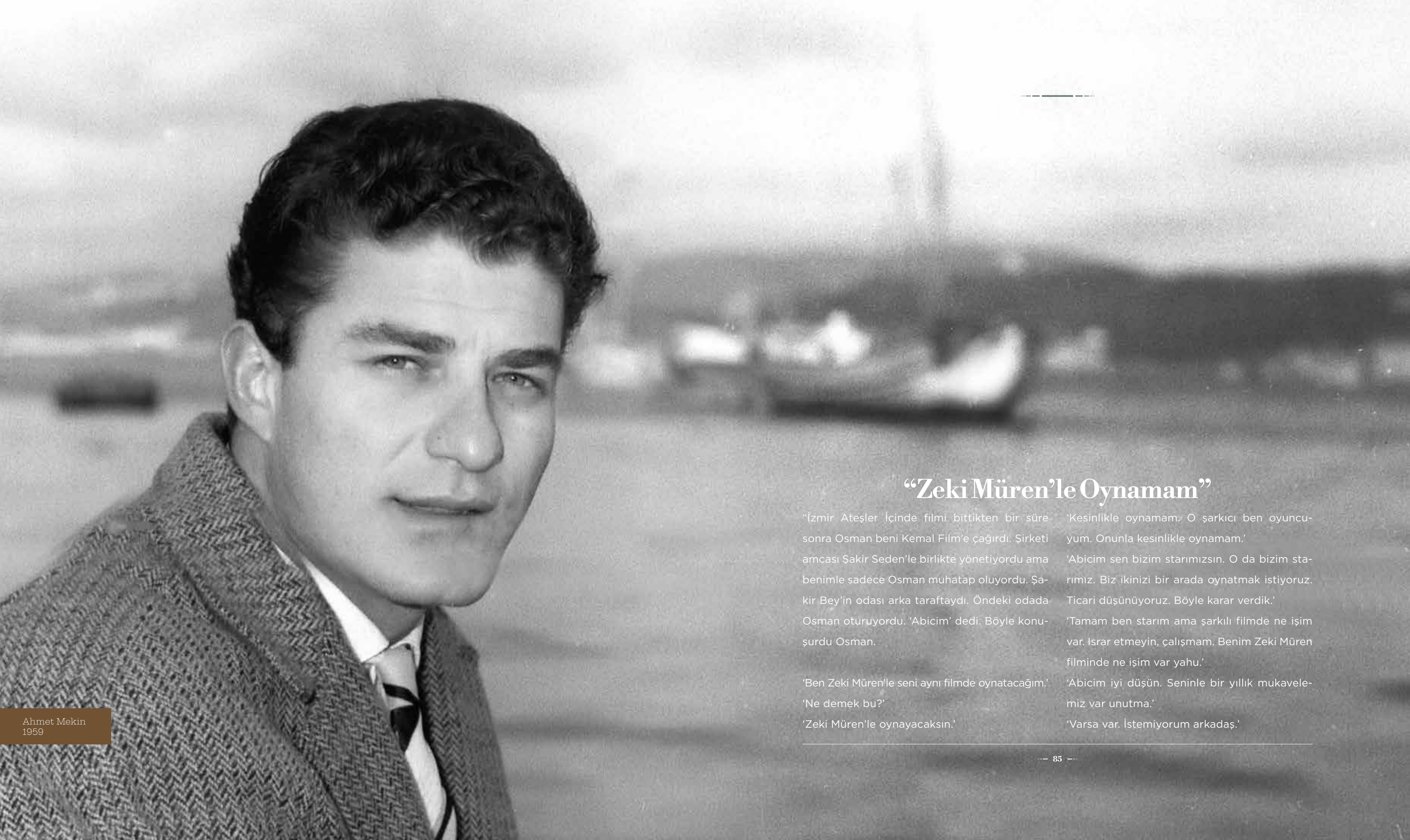
İzmir Ateşler İçinde'ye hem film şirketi, hem ben, hem de Nuri büyük ümitler bağlamıştık.

Ahmet Mekin ve İlhan Hemşeri "İzmir Ateşler İçinde" filminde

Kemal Film'in derdi paraydı ama ben ve Nuri bu filmde son-ra kendimize yeni bir istikbal görüyorduk. Fakat film yanive-rince ortada kaldık. Filmin fazla çekilen ya da kullanılmayan sahnelerinden elde kalanlarla yeniden bir kurgu yapıldı. 27 Mayıs'ta değişen denge-ler sansür kurulunu da etkilemişti ister istemez. İktidarın değişmesinden sonra yumuşak yüzlü olmak zorunda kalan sansür *İzmir Ateşler İçin-de*'ye izin verince, mevsimin yaz olmasına aldır-madan şirket filmi Güney ve Güneydoğu Ana-dolu sinemalarında gösterime soktu. Osman sanki bu filmi yok sayıyordu."

Ahmet Mekin
1959

“Zeki Müren’le Oynamam”

“İzmir Ateşler İçinde filmi bittikten bir süre sonra Osman beni Kemal Film’e çağırdı. Şirketi amcası Şakir Seden’le birlikte yönetiyordu ama benimle sadece Osman muhatap oluyordu. Şakir Bey’in odası arka taraftaydı. Öndeki odada Osman oturuyordu. ‘Abicim’ dedi. Böyle konuşurdu Osman.

‘Ben Zeki Müren’le seni aynı filmde oynatacağım.’

‘Ne demek bu?’

‘Zeki Müren’le oynayacaksın.’

‘Kesinlikle oynamam. O şarkıcı ben oyuncuyum. Onunla kesinlikle oynamam.’

‘Abicim sen bizim starımızsın. O da bizim starımız. Biz ikinizi bir arada oynatmak istiyoruz. Ticari düşünüyoruz. Böyle karar verdik.’

‘Tamam ben starım ama şarkılı filmde ne işim var. Israr etmeyin, çalışmam. Benim Zeki Müren filminde ne işim var yahu.’

‘Abicim iyi düşün. Seninle bir yıllık mukavelemiz var unutma.’

‘Varsa var. İstemiyorum arkadaş.’

Ben net bir dille reddedince Osman sinirle du-
varlara yumruk atmaya başladı. O zaman genç
bir adamdı. Duvarları yumruklamaya devam
ederken bana sert ve tehdit dolu sözler söy-
lüyordu. Beni ikna edemeyince sinirle odadan
çıktı. Bende arkasından çıkıp gittim. Aradan
birkaç gün geçti. Beni yeniden Kemal Film’e
çağırdılar. Osman bana sertçe ‘Abi düşündün
mü? İkiniz bir filmde oynayacaksınız. Yanınızda
Belgin Doruk’ta olacak. 20 Nisan da başlıyoruz’
dedi. Filmin adı da Kırık Plak’mış. Osman pat-
ron ya, bana emir verir gibi konuşuyordu. Elin-
de imzaladığım mukavele vardı. Ona dayanarak
aklı sıra bana karşı baskı uyguluyordu. Keşke
Nişan’ın sözünü dinleseydim de imzalamasay-
dım diye içimden geçiriyordum.

1 yıl 4 film onlara bağlıydım. Dışardan gelecek
teklifleri de onlar inceleyecek, eğer beğenirse
bana izin verecekti. Eğer izin vermezse çalış-
mayacaktım. Bunun dışında mukavele de benim
lehime birçok madde vardı. İstedğim senaryo-
yu, yönetmeni, oyuncu ben seçebiliyordum. Le-
hime başka maddeler de vardı. Ben bunlardan
etkilenmişim sanırım. Devamını okumadan im-
zaladım gitti. Benim mukavelem gereği ben ne
istersem yapabilirdim. Fakat metnin en sonunda
bir madde vardı ki bu benim elimi kolumu bağlı-
yordu işte. Maddeye göre bu mukavelenin tem-
dit hakkı yani uzatma hakkı Kemal Film’e aitti.

Osman, Zeki Müren’le oynamak istememem
üzerine bu maddeyi uygulamaya koydu. Ben

gencim yakışıklıyım ya Zeki Müren Osman’a
‘Ben onunla oynamak istiyorum’ demiş. Zeki o
zamanlar büyük stardı. Oynadığı filmler hâsı-
lat rekorları kırıyordu. Cam çerçeve kırılıyordu
sinemalarda. Onun başrolünde olduğu filmler-
de hep ikinci bir aktör vardı. Ben onun filmin-
de ikinci aktör olmak istemiyordum. Beni ikinci
kez Kemal Film’e çağırdıklarında yine aynı şey-
leri söyledim. ‘İsterseniz mukaveleyi fes edin’
dedim. Osman’ın sert tavrı karşısında ben de
sertleştim. ‘Çalışmayacağım. Kimse beni zorla-
yamaz’ dedim. Şirketten çıktım gittim.

Bir daha beni ne aradılar ne sordular. İstiklal
Caddesi’nde Osman’ı gördüm. Beni görünce
yüzünü çevirdi ve kaldırım değiştirdi. Selam fi-
lan hiçbir şey yok. Resmen düşman ilan edildim.
Baktım iş kötüye gidiyor, buna bir dur demeli-
yim dedim. Mukavele yapılırken bana bir yıllık
dört film karşılığı ücreti nasıl almak istediğimi
sordular. ‘Parça parça mı istiyorsun yoksa film
başına mı?’ dediler. Tabii bu muhtemel paralar
yani yapılmamış filmlerin paraları. ‘Bana aydan
aya bölerek verin. Elime çok vererseniz çabuk
harcarım’ dedim. Ne de olsa babadan böyle
görmüştüm. İyi para harcardım.

İzmir Ateşler İçinde’den sonra aydan aya iyi
para gelmeye başladı. Gidip Kemal Film yazı-
hanesinden alıyordum paramı. Osman’la ara-
mız açıldıktan sonra düşündüm: Eğer bu parayı
gidip almazsam, para ödenmiyor diye hukuki
bir yola başvurabilir, böylece mukaveleden kur-

tulabilirdim. Bu benim yorumumdu. Olup olma-
yacağını bilmiyordum ki. O zaman menajerlik
yoktu. Danışabileceğim kimse yoktu. Oyuncu
haklarıyla uğraşan bir avukat bile yoktu. Sade-
ce Nişan’ın sözleri aklımdaydı. Ben düşüncemi
uyguladım ve parayı almak için Kemal Film’e
gitmedim. Para postane ile gelmez mi. Osman
hukuk bilgisi güçlü bir adam. Ne de olsa hukuk
fakültesinden mezun.

1959 yılı Ekim ayında mukavelemin süresi dol-
du. Çok rahatladım derken noterden bir tebli-
gat geldi. ‘Gönderen: Kemal Film - Osman Fahir
Seden.’ Mukavelemi temdit etmişler. Ben 1960
yılı Ekim ayına kadar yine onlara bağlıydım.
Hayatımda ilk defa gördüğüm bir mukavele-
nin son maddesini uygulamaya koydu Osman.
Ben yazıhaneye gitmiyorum, onlar benimle film
yapmıyorlar ama aydan aya bana para gönde-
riyorlardı. Türk sinema piyasasında böyle bir
olay yaşayan başka oyuncu yoktur herhâlde.

Kemal Film’den gelen parayla gayet iyi yaşı-
yordum. Arkadaşlarla yiyip içiyordum. Sağdan
soldan yapımcılardan film teklifleri geliyordu
ama Kemal Film engeli aşılamıyordu. O süre de
doldu. Artık serbestim diye düşünürken yeni-
den noter aracılığıyla temdit geldi. Ekim 1961’e
kadar Kemal Film’in elindeydim. Bu arada öğ-
rendim ki Osman piyasaya adamlarını gön-
derip benimle ilgili araştırma yaptırıyormuş.
Adamları yapımcıları gezerek, ‘Ahmet Mekin
serbest kalsa iş bulabilir mi bulamaz mı?’ diye

sorduruyormuş. Yapımcılar da ‘Çalışırız tabii’
falan demişler. Yani unutulup unutulmadığımı
kontrol ettiriyormuş. Tabii unutulmadığım an-
laşılınca da mukavelem bir yıl daha uzuyormuş.
Ne tuhaf insanlar. Bunu Kemal Film’de çalışan-
lar anlattı bana.

Osman’ın amacı beni piyasadan tamamen sil-
mekti. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Üstelik
bana her ay para ödeyerek beni yok edecekti.
Anladığım kadarıyla Osman’ın harcadığı para
umurunda bile değildi. Kemal Film sonraki yıllar-
da bu hatalı para harcamaları sonucunda bata-
caktı ya. O zamanlar Osman film üstüne filmi ya-
pıyordu. Bazıları gişede başarısız oluyordu. Biz
bu filmi çevirirken Osman da başka bir Kurtuluş
Savaşı konulu filmi çekmek üzere Kastamonu
İlgaz Dağları’na gitmişti. Tarık Dursun K.’nin se-
naryosunu yazdığı *Düşman Yolları Kesti*’de Eş-
ref Kolçak, Nurhan Nur, Sadri Alışık vardı. Çok
para harcadı bu filme ama film tutmadı.”

Ahmet Mekin, bu olay üzerine iki yıl boyunca
tek bir film çevirmedi. Şirkete kontratla bağlı-
dı, parasını alıyordu, film çevirmeye gelince çe-
virmiyordu. Peki ama para alıyor, hem nasıl olu-
yor da film çevirmiyordu? Bunu Ahmet Mekin
hiçbir zaman öğrenemedi. Deyim yerindeyse
iki yıl sırtüstü yattı. Daha önce çevirdiği filmler-
den kendisini tanıyıp seven seyircisi Ahmet Me-
kin’den uzak kaldı. Bu uzak kalış içinde Ahmet
Mekin eski Ahmet Mekin olmaktan çıktı. Ama
yılmadı. Sabırla bekledi.

Yine, Yeni, Yeniden

“*Düşman Yolları Kesti* çok büyük bir harcama sonucunda seyirciden beklediği ilgiyi göremeyince Kemal Film hiç beklemediği bir ekonomik sıkıntıya düştü. Osman bir gün beni yazıhaneye çağırdı. ‘Abicim hoş geldin. Bak şimdi her şeyi bir kenara bırakalım. Bir film yapalım. Yeni bir senaryo var. Al oku. Hangi rolü istiyorsan onu oyna’ dedi. *Aşktan da Üstün* adlı bu senaryo Kuvayımillîye konulu bir millî hikâyeydi. ‘Filmde Ayhan Işık’la birlikte oynayacaksın. Şirketin ondan da alacağı var’ dedi Osman. Onun mukavelesi benimkinden eskiymiş. Ona da sanırım film çekmeden para ödemişlerdi. Benim sinemaya girdiğimde Ayhan Amerika’ya gitmişti.

Osman bu yeni projesinde beni serbest bırakmıştı. Benimle kavga etmek istemiyordu artık. Senaryoyu okudum ve küçük kardeş rolünü oynamak istediğimi söyledim. Ayhan abimi oynayacaktı. Osman kabul etti. Belli ki daha Ayhan’a senaryo gitmemişti. Osman, ‘Zaten ben de öyle düşünmüştüm ama sen sıkıntı çıkarırsın diye bekledim’ dedi. O filmde oynadım ve o mukavele için oynadığım son film oldu bu.

Bir de aynı yıl Nuri’nin yönettiği *Cıralı İbo Perili Köşkte* adlı filmde şöyle bir göründüm. Kemal Film’in kontratlı oyuncularını Peri Han, Serpil Gül, Eşref Kolçak, Ayhan Işık’la filmin bir sahnesinde

şöyle bir göründük. Bu da Feridun Karakaya’nın adeta yalvarır gibi ısrar etmesi ile oldu. Çünkü Osman benden bir şey isteyecek durumda değildi. Feridun da Kemal Film’in starlarından biriydi. Eğer o gelmeseydi ben o sete gitmezdim.

Aşktan da Üstün’de beni daha çok ön plana çıkardığı falan söylendi Osman için. Ayhan’ın önüne geçirmiş güya ama beni zirveden Osman indirdi. Uzun süre iş yapamaz hale getirdi. *Aşktan da Üstün*’de başa dönmüş oldum. Sanki sinemaya yeni girmiş gibi oldum. Türk sinema piyasasında starın olmadığı yıllarda sinemaya girdim. Muzaffer Tema ve Ayhan Işık Amerika’daydı. Sadece Eşref Kolçak vardı. Şunu da belirtmek isterim ki, ben hiçbir zaman Ayhan’ı ve Muzaffer’i ciddiye almadım. Onlar yakışıklı adamlardı ama oyuncu değillerdi. Özellikle Ayhan heykel gibi adamdı. Gerçekten çok yakışıklıydı.

Ben ilk başladığım günden Kemal Film’den uzaklaştığım güne kadar geçen üç yıllık süre içinde sinemaya alışmıştım. Ben artık bu işi yapıyordum. Oyunculuğu da becerebiliyordum. Aldığım sayısız film teklifi de bunu kanıtlıyordu zaten. Ayrıca bu ilk yıllarımda bana destek veren, oyunculuk konusunda yol gösteren ne bir yönetmen ne de bir oyuncu oldu. Ben içimden geldiği gibi oynadım. Allah vergisi demek daha doğru herhâlde...”

- Ayhan Işık ve Ahmet Mekin "Aşktan da Üstün" filminde -

- Şükran Sabuncu
(1938 – 2020) -

Şükran Adında Bir Aşk

Takvimler 1958 yılını gösterdiğinde Ahmet Me-kin için sinemada hayal satmanın dışında yeni ve gerçek bir hayatın varlığı müjdeleniyordu. Kumral Türkan adında bir aşk kapıyı çalmıştı. Onunla bir toplantıda tanışmıştı ve beğenmişti. Sonraki günlerde birbirlerine çeşitli yerlerde rastlamış ve gezip dolaşmışlardı. Bu şekilde başlayan arkadaşlık iki ay sonra aşka dönüştü. Peki kim-di bu Kumral Şükran? Aslında o da bir sinema oyuncusuydu. Adı da Şükran Sabuncu'ydu.

“Evet, tanıştığımızda Şükran da sinema oyuncu-suydu. Benden önce girmişti sinema piyasasına. İyi de oyuncuydu. İlk defa *Zalim Kader* adlı bir köy filminde oynamıştı. O zamanlar gencecik bir kız. Fakat rolüne intibak tarzı ile dikkati çekmiş ve ilerisi için bir şeyler vaad ediyormuş. Şükran, 1938 doğumlu. İzmir'in Selçuk ilçesinde dünya-ya gelmiş. Girit göçmeni bir ailenin kızı. Çocuk-luğu orada geçmiş ve 9 yaşına basınca İzmir'e gelmiş. Tabii ailesi ile birlikte. Orada tahsiline devam etmiş ve genç kızlığı İzmir'de geçmiş.

En büyük arzusu hostes olmakmış. Uzunca boyu, muntazam vücudu, tahsili ve hele yıl-mayan bir azim ve iradesi vardı. Bu durumda istediği mesleğe girememesine imkân yoktu. Ancak tesadüfler onu çekip almış ve hiç ümit etmediği, daha doğrusu hayalinden bile geçir-mediği sinema çevresine sokmuş. İstanbul'a hostes olmak için gelmiş. O zamanlar 19 yaşın-daymış. *Yeni Yıldız* dergisinin açtığı sinema gü-zeli yarışmasında finale kalmış.

Bir tesadüfle film yapımcısı Rıza Ateş'le tanış-mış ve onun teşvikiyle o sıralarda çevrilmekte olan *Zalim Kader* filmde Atalay Özçakır ve Gö-nül Bayhan'ın yanında küçük bir rol almış. Be-yazperde ilk defa böyle gözükmüş. Sonra bu iş çok hoşuna gitmiş, perdede kendisini seyret-mek ve oynamak çok hoşuna gitmiş. Böylece filmcilikte karar kılarak kendisini tamamen bu işe vermiş. Şükran'la tanıştığımızda o *Memiş Haydutlar Arasında*, *Merhametsiz Gençlik* ve *Onun Süvarisi* adlı filmlerde rol almıştı.”

Küçükçekmece’de Yeni Bir Hayat

“1957 yılı sonbaharında Sırrı Gültekin’in Halk Film hesabına yönettiği *Karanlık Günler* adlı filmi çekiyordum. Sete haber geldi. Babam ağır hastalanmış. Felç geçirmiş. Bizim ev meşhur Rahmi

Setimiz de Cihangir’deydi. Hemen Bakırköy’e hareket ettim. Babam ağır bir felç geçirmiş. Hatta öldü diye çenesini bile bağlamışlar ama ölmediği anlaşılnca odaya almışlar. Aşırı alkol ve yağlı yemekler o güzel adamın genç yaşta felç olmasına neden olmuştu.

Babam bir yıla yakın Rahmi Duman Kliniği’nde yattı. Tabii parayla yatıyordu. Annem de refakatçi olarak onun yanındaydı. Kliniğin bakım ücreti olarak arazilerimizin bir kısmı parça parça Rahmi Duman’a verildi. Bir akşamüstü annem babamı da yanına alarak klinikten çıkmış gitmiş. Bakırköy’ü terk ederek Küçükçekmece’ye gitmişler. Bakırköy’deki evimize hiç uğramadan resmen kaçmışlar. Ne oldu da kaçtılar bilmiyorum. Bir otel bulup yerleşmişler. Küçükçekmece o zamanlar ufacık bir yer. Bir iki tane otel var. Onlar da dökülüyor. Akşam olunca bizimkiler kitap okuyorlar. Otelci bunların ışığının yandığını görünce ‘Siz çok elektrik yakıyorsunuz. Çıkın gidin otelimden’ diyerek bizimkileri otelden atmış.

Bizimkiler yeni bir yer ararken Yeşil Konak adlı bir oteli bulmuşlar. Burası meşhur bir otel tabii. Kiralık kadınların faaliyetinde olduğu bir yer. Tabii bizimkiler bundan haberdar değiller. Otele geliyorlar. Otelci bunları almak istemiyor. ‘Siz bura-

da kalamazsınız. Üstelik amca felçli’ diyor. Annem adamı ikna ediyor ve birinci kattaki odayı almayı başarıyor. Yeşil Konak, istasyona giden cadde üzerinde bir otel. Restoranı var. Annemler restoranın üstündeki odayı almış. Geniş bir bahçesi var otelin. Kenarında da göle akan bir dere var.

Ben yine film setindeyim. İşim bitince gece Rahmi Duman Kliniği’ne gittim. Oradaki görevli annemle babamın kliniği terk ettiğini ve Küçükçekmece’ye gittiklerini söyledi. Akşamın bu saatinde bunların Küçükçekmece’de ne işleri vardı anlayamadım. Üstelik eve de uğramamışlar. Doğruca Küçükçekmece’ye gitmişler. Bindim bir arabaya Küçükçekmece’ye geldim. Meydanda indim. Her tarafı çamur içinde, pislik içinde, bakımsız bir köy.

Sağa sola bakınırken bir adam geldi yanıma. ‘Ahmet Bey, iyi akşamlar. Bir şey mi var?’ diye sordu. Bu adam beni Bakırköy’den tanıyordu. Oradaki fotoğraf stüdyosunu kapatıp buraya taşınmış. Burada fotoğrafçılık yapıyormuş. ‘Annemle babam buraya gelmişler. Nerede kalıyorlar biliyor musun?’ diye sordum. ‘Evet biliyorum. Onlar Yeşil Konak’ta kalıyorlar’ dedi. ‘Nasıl orada kalırlar ya?’ dedim. Yeşil Konak’a hiç gelmemiştim ama adını çok sık duymuştum. Kötü bir şöhreti vardı. Fotoğrafçıyla birlikte Yeşil Konak’a gittik. Bizimkiler küçük bir odada oturuyorlardı.

Beni karşılarında görünce çok şaşırdılar. ‘Sizin ne işiniz var burada?’ diye çıktım. Bizimkiler bu mek’anın şöhretinden habersizdiler.

Bana başlarından geçenleri anlattılar. Ben de onlara kızdım. Fotoğrafçıya ‘Bu köyün bir bekçisi var mı?’ diye sordum. Bir tane bekçi varmış. ‘Git o bekçiyi buraya getir’ dedim. Gece yarısı olmuştu. Bir süre sonra fotoğrafçı yanında bekçiyle geldi. Bekçi yaşlı, paytak bir adamdı. Ona ‘Hemen bir ev bul burada. Yarın bu insanlar oraya yerleşecekler’ dedim. Gerekli olan parayı da verdim. Kalamıyordum da. İstanbul’a dönmem gerekiyordu. Sabah erkenden sette olacaktım. Bekçiye sıkı sıkı tembihledim. ‘Tamam beyim, sen merak etme’ dedi. Fotoğrafçıya da ‘Sen de ilgilen bunlarla’ dedim. Aslında fotoğrafçıyla Bakırköy’deyken hiç samimi değildim ama adam burada çok ilgilendi. Ona da gerekli olabilir düşüncesiyle bir miktar para bıraktım.

Ertesi gün uygun bir ev bulup bizimkileri apar topar oraya taşımışlar. Onlara yeni bir ev kurmam gerekiyordu. Anlattığım gibi annemler bir tek çöp almamış Bakırköy’deki evden. Sonra o evle ben de ilgilenmedim. Sonra ne oldu bilmiyorum. İstanbul’da otelde kalıyordum ama sürekli Küçükçekmece’ye gidip geliyordum. Bizimkileri kontrol ediyordum. Eve eşya alıyordum. Yataklar, dolaplar, yemek odası falan alıyordum. Annem ve babam hayatlarından gayet memnundu.”

- Ahmet Mekin 1959 -

Duman Kliniği’ne çok yakındı. Babamı oraya götürmüşler. Sırrı’ya durumu anlattım. ‘Tamam git ama 2 saatin var. Hemen git gel’ dedi. Sırrı arkadaşımdı ama film setinde çok ciddidir.

- Şükran Sabuncu "İzmir Ateşler İçinde" filminde. -

Evlilik

“Şükran’la beraberliğimiz yeni başlamıştı. Bir akşam onu da alarak annelere yemeye gittik. Hiç unutmam annem enginar yapmıştı. Annemin de babamın da mutfak bilgisi çok iyidir. Şükran hayatında hiç böyle bir enginar yemişti. Çok beğendi. Bu buluşma Şükran’la ailemin bir tanışma buluşması oldu. Daha sonra Şükran’ın isteğiyle birkaç defa daha gittik. Bizimkiler Şükran’ı çok sevmişlerdi. Sonra baktım ki annemle babam yalnız kalamazlar, Şükran’a ‘İstersen bir süre burada kalalım’ dedim. Daha evli değildik ve bir arada kalmıyorduk. Odalarımız ayrıydı. Annem bizim ciddi bir durumumuzun olduğunu anladı. ‘Siz böyle yapmayın, birlikte kalın evladım’ dedi. Çok hoşgörülü bir kadındı annem. Bizi o evlendirdi.

Annem bir gün yanıma geldi. ‘Oğlum bu kız babana bakmak için kendini parçalıyor. Bu böyle olmaz. Siz derhal nikâhlanacaksınız. Ben belediyeyle konuştum’ dedi. O zamanlar Küçükçekmece’nin kendi gibi küçücük bir belediyesi vardı. Eve nikâh memuru geldi. Ben bacağımda kot pantolon yalınayak, Şükran da bir etek bir terlik oturduk memurun karşısına. İstanbul’dan bir arkadaşım gelmişti bize şahidin biri o oldu. Diğeri de sokaktan çevirdiğimiz bir adam oldu. Biz böylece 1958’de evlendik. Her şey çok sadeydi. Ailem bize hoşgörülle yaklaştı. Şükran

da onlara öyle yaklaştı. Şükran hiçbir şey bilmiyordu. Annem onu her şeyi öğretti. Çok yetenekli olduğu için yemek yapmayı, temizliği, çamaşırı, ütüü hepsini kısa zamanda öğrendi.

İzmir Ateşler İçinde filmini çekerken Şükran hamileydi. Osman Seden ‘Filmde küçük bir rol var. Şükran gelsin oynasın’ dedi. Ben de ‘Okey, gelsin oynasın’ dedim. Şükran tatmin olsun istiyordum. Çünkü kız sinemayı bırakmıştı. Benimle birlikte olunca sinemadan kopmuştu. Fakat çocuğumuz doğum sırasında kaybettik. Şükran’ın en büyük arzusu anne olmaktı. O zamanlar 7 yaşında bir kardeşi vardı. Onu çok severdi ama o İzmir’de ailesinin yanındaydı. Şükran acısını unutmak için filmlerde çalışmaya devam etti. Fosforlu Cevriye, Sonbahar, Suçlu filmlerinde başrolde oynadı.

Türk sinema piyasasında bizim Şükran’la evli olduğumuzu kimse bilmedi. Yakın çevremiz dışında herkesten üç yıl boyunca gerçeği gizledik. O zamanlar jönler eğer evli olursa kadın seyircinin ilgisi azalır ve sinemanın müşterisini düşer diye bir görüş vardı. Bize de bunu saklamamızı önerdiler. ‘Niye ya?’ dedim. ‘Eğer ilerlemek, başarı kazanmak istiyorsan buna uyacaksın. Yıldızın yeni parlamışken hemen evlendi dedirtip istikbalinle oynama’ dediler. ‘Evlendim gitti. Mutluyum da neden saklayayım’ dedim

Ahmet Mekin
1969

‘Olmaz, sen jönsün, olmaz öyle’ dediler. Biz de ‘Tamam’ dedik, onlara uyuduk. Şükran’la evliliğimizi Kemal Film’den ayrıldıktan sonra 1961’de basına açıkladık.

Şükran, 1960’ta Halit Refiğ’in yönettiği *Yasak Aşk*” adlı filminden sonra sinemayı bıraktı. Aslında bende bırakmasını istiyordum ama bunu ona söyleyemiyordum. Çünkü sinemayı seviyordu. Bir gün her şeyi bir ansızın bıraktı. ‘Evlilikle sinema bir arada yürümüyor’ dedi. ‘Sen gidiyorsun bir yere ben gidiyorum bir yere. Biz ayda bir kere mi görüşeceğiz. Olmayacak bu iş. Ben bırakıyorum’ dedi. Ev kadınlığını seçti. Şükran’ın ailesi Egeliydi. Girit göçmeniydiler. Babası ölmüştü. Annesi ve kardeşi vardı İzmir’de. İstanbul’da kimsesi yoktu. Annesi Ege köylüsü bir kadındı. Birkaç kere geldi bize. Hani o güçlü kuvvetli efe tipli kadınlardandı. Bir de Şükran’ın teyzeleri vardı. Onlar da Efe kadınlardı. Çok az tanıyordum onları.

Şükran aşırı samimiyeti sevmezdi. Bu sebeple çok arkadaşı yoktu. Evde oturur ve ev işleriyle meşgul olurdu. Tabii filmlerde çalışmadığı zamanlarda. Müzikle arası iyiydi. Sevddiği ve sevmediği yemekler vardı. Mesela Ege kızı olmasına rağmen balığı hiç sevmezdi. Daha çok ot yemeklerini severdi. Ispanakla bamyaya bayılırdı. Patatesi de severdi. Fala inanırdı ve birtakım itikatları vardı. Bilhassa rüyaya inanırdı ve

gördüğü rüyaları da hep çıkardı. Genç kızlığında gece hayatını çok seven Şükran, biz evlendikten sonra vazgeçmişti gece hayatından. Çok hareketliydi. Hiç boş durmazdı. Sabah kalkıp benim kahvaltımı hazırlar, babama kahve yapar, temizlik, bulaşık ve evdeki beş kişiye hizmet ederdi. Hepsinin altından kalkardı. Yani evde akla ne gelirse hepsini Şükran yapardı. Tamiri o yapıyordu. Bahçeyi o düzenliyordu.

Şükran biz evlendikten sonra felçli babama yıllarca baktı. Ben onun bu vefasını hiçbir zaman unutamam. Bakıcı kadınlar bakamadı, hastane almadı babamı. Bitkisel hayata girdi öylece yatıyordu Kolunda serum bağlı, burnundan mama veriyorlardı. Dünyayla ilişkisi kesildi. Bütün doktorları getiriyorum ama hastaneler almıyor böyle hastaları, evlerine gönderiyorlar. Şükran devamlı yanlarında, altını temizliyor. Babam bir deri bir kemik kaldı. Bakıcı kadınların hiçbirisi dayanamadı. Şükran gözlük takıyordu, ağzına maske takıyordu temizliyordu. Bunlar bende çok büyük etki bıraktı. Şükran müthiş bir kadın çıktı. Öyle çok konuşan bir insan değildi. Hatta suskun sayılırdı. İşlerini çok ciddi yapardı. On dan sonra hayatımda her şeyi o yaptı.

Sonra Küçükçekmece’de kaldık. Önceleri Şükran’a ‘Biz burada kalamayız’ dedim. Ben onlara sormadan Cihangir’de ev tuttum. Hatta altı aylık kirayı da peşin ödedim. Şükran’a geldim

- Ahmet Mekin ve kızları. -

sürpriz yaptım. ‘Ev tuttum Cihangir’de. Oraya yerleşiyoruz’ dedim. Şükran ‘Ben gelmiyorum’ dedi. ‘Ne diyorsun sen Şükran? Altı aylık kirayı peşin verdim. Ben Küçükçekmece’de yaşayamam ki, burası şehre çok uzak’ dedim. Beyoğlu’na git gel olacak iş değildi. Film yazıhaneleri Beyoğlu’ndaydı. Benim orada olmam lazımdı.

Şükran, ‘Ben gelmiyorum, sen git Ahmet’ diye kestirip attı. Tabii durum böyle olunca Beyoğlu-Küçükçekmece arası gidip gelmeye başladım. Aradan bir yıl geçti. Dedim ki Şükran’ı bir daha zorlayayım. Gittim Nişantaşı’nda bir daire tuttum. Geldim Şükran’a söyledim. Yine reddetti. Benim ömrüm yollarda geçiyordu ama Şükran kabul etmiyordu. Araba tren çok uzun

yol. Ben eziyet çekiyordum. Gidip gelmem devamlı masraftı.

Sonra Küçükçekmece’ye iyice alıştık. 1963’te büyük kızım Zeynep Serra, 1966’da küçük kızım Kezban Berna dünyaya geldi. Çocuklarımızın bakımı, büyütülmesi Şükran’ın üzerineydi. Ben sürekli setlerdeydim. Daha sonra evi değiştirdik. Yine Küçükçekmece’de daha büyük bir eve çıktık. Yeni evimiz istasyon tarafındaydı. 1967-1968’de Cennet Mahallesi’nde apartmanlar yapılmaya başlandı. Sonra da oraya çıktık. Annem önerdi Cennet Mahallesi’ni. Çok iyi hatırlıyorum, bir gece sarhoş gittim. Vallahi evi bulamadım. Sonra beni bekçi götürdü eve. Babam 1967’de vefat etti. Cenazesi Bakırköy’de aile kabristanına gömüldü.”

Ahmet Mekin

1960'lı Yıllarda Türk Sinema Piyasası

1960'lı yıllara damgasını vuran olay 27 Mayıs 1960 Askeri Darbesi'ydi. Bu darbe ve hemen sonrasındaki politik karar ve uygulamalar Türkiye'de toplumsal hayatı, devletin kurumsal yapısını, ekonomik ve kültürel alandaki değişimleri, işçi ve işveren ilişkilerini ve çeşitli fikir hareketlerinin toplumsal alandaki görünürlüğünü etkilediği gibi, kültür sanat çalışmalarını ve Türk sinema piyasasını da etkilemişti. Türk sinemasına yeni bir soluk, yeni bir umut geldi, daha önce tabu sayılan konular ve sorunlar ilk kez büyük bir coşkuyla ele alındı. 1950-1960 arasında sinema dilini öğrenen ama onu yüzeysel konularda harcamak zorunda kalan sinemacılar için neyin nasıl anlatılacağı sorunu çözülmüş, şimdi neyin anlatılacağı sorunu ortaya çıkmıştı.

1960 öncesi Türk sinema piyasasına giren yönetmenlerle 1960'tan itibaren başlayan yeni yönetmenler iyi niyetle bir şeyler yapma çabasıyla işe hevesle sarılıp toplumsal sorunlara odaklanmaya başlamışlardı. Böylelikle 1960-1965 yılları arasında Türk sinemasında ilk kez toplumun sorunlarını perdeye yansıtmaya çalışan bir dizi film çevrildi. Metin Erksan, *Gecelerin Ötesi* (1960), *Yılanların Öcü* (1961), *Acı Hayat* (1962), *Susuz Yaz* (1963) adlı filmlerinde her mahallede bir milyon yetiştirmek felsefesinin açtığı yaralardan, Türk köyünün ve köylüsünün kimi gerçeklerin-

den büyük kentlerin acımasız yaşam koşullarına dek çeşitli konuları işledi. *Suçlular Aramızda* (1964), *Sevmek Zamanı* (1965) ve *Kuyu* (1968) gibi filmlerinde kişisel değişlere önem verdi.

Atıf Yılmaz, piyasanın dalgalanmalarına karşı belirli bir düzeyin altına inmemeye çalışan bir yönetmen olarak *Dolandırıcılar Şahı* (1961), *Yarın Bizimdir* (1963), *Murat'ın Türküsü* (1965), *Toprağın Kanı* (1966) gibi filmleriyle öne çıktı. Lütfi Ömer Akad *Hudutların Kanunu* (1966), *Ana* (1966), *Kızılırmak Karakoyun* (1967) gibi filmlerle boy gösterirken, eleştirmenlikten gelen Halit Refiğ Şehirdeki *Yabancı* (1963), *Şafak Bekçileri* (1963), *Gurbet Kuşları*'nda (1964) toplumsal sorunların ağır bastığı konuları işledi, başarılı bir çağ filmi olan *Haremde Dört Kadın*'ı (1965) çevirdi, savunucusu olduğu ulusal sinema kavramının en başarılı filmlerinden *Bir Türk'e Gönül Verdim*'i (1969) seyircisine sundu. Sinemaya kurgucu olarak giren Ertem Göreç, sendikalaşma ve grev konularını ilk kez ele alan *Karanlıkta Uyananlar*'ı (1965) gerçekleştirdi, aslında başarılı bir sanat yönetmeni olan Duygu Sağıroğlu da göç olgusunu ve sonuçlarını *Bitmeyen Yol*'da (1965) anlattı.

Bütün bunlara 1960'tan itibaren Türk sinema piyasasında artan film sayılarına hakim olan “star

sistemi”, “işletmecî kısıkcı” ve “bono sistemi” de eklenince işler karıştı. *Ses, Artist, Perde* gibi dergilerin açtığı sinema artisti yarışmaları hiç durmadan birçok yeni oyuncuyu sinemaya kazandırdı. Ticari sinema yapmak zorunluluğu Metin Erksan, Lütfi Ömer Akad, Halit Refiğ, Atif Yılmaz gibi sanat yanı güçlü yönetmenleri de etkiledi. Türk sinema piyasası sermayesiz, örgütsüz bir piyasaydı ve yazılı olmadan uygulanan kuralları vardı.

“Benim sinemaya ilk girdiğim zamanlarda mukavele falan yoktu. Varsa da ben hiç imzalamadım. Tüm işlerimi sözle hallederdim. Benim önüme ilk resmi mukaveleyi Osman Seden koydu. İmzaladım ama daha önce anlattığım gibi de başıma dert aldım. Yapımcı ile anlaşıyorduk. Paramızı işin başında, ortasında ve sonunda konuşulan parayı alıyorduk. Meşhur oyuncular için sistem buydu. Benim para almadan çalıştığım birkaç film oldu. Onlar benim bir desteğimdi o yapımcılara.

Fakat birde oynayıp da alamadığım paralarım oldu. Hatta bir tanesi yakın arkadaşım. Oyunculuk ücretimi vermedi. Ben de bir daha onunla konuşmadım. Adamın ofisine gidiyorum, oturuyoruz sohbet ediyoruz. Bana viski ikram ediyor ama paradan hiç bahsetmiyordu. Oysa film öncesinde bir rakam konuşmuş anlaşıştık. Birkaç kere yazıhaneye gittim geldim, hiçbir şey

yok ortada. Ben de kopardım bağlantımı. Bir daha da o yapımcıyla hiç çalışmadım. Selam dahi vermedim.

Karakter oyuncularına ve figüranlara günlük cüzi bir miktarda yevmiye verirlerdi. Onlar bunu sorun etmezler, işlerine canla başla sarılırlardı. O zamanki filmlere bakarsanız gayet başarılıdır. Zaten günde en az iki film de çalışabiliyorlardı. 1960’ların başlarında yapımcılar bizlere para vermek yerine işletmecilerden aldıkları bonoları vermeye başladılar. Hiç biri de günlük değildi bunların. Vadeli bonolar 3 ay sonraya, 6 ay sonraya tarihlenmiş her biri. Bizlerde onları götürüp bankere kırdırıyorduk. Bunu resmî olarak yapan genelev patroniçesi Matild Manukyan’ın kardeşi Ferdinand Manukyan’dı. Bonolarımızı o kırıyordu. Üzerinde yazılı rakamın %30, hatta bazen %40’ın altına gidiyordu bonolar. Ne bekleyeceksin onca zamanı. Herkes çorbasını kaynatacak.

Bu bono sistemi Türk sinema piyasasını alt üst etti o zamanlar. Herkesin elinde bir demet bono vardı. Kimsede para yoktu. Yapımcının umurunda değildi. Kasaları işletmecî bonolarıyla doluydu. Desteden birkaç tane çekip alıyor, arkasını cirolayıp sana veriyordu. Ferdinand bile götürdüğü bononun sağlam olup olmadığını araştırmadan kırmıyordu. Sonunda bu bonolar ödenmemeye başladı.

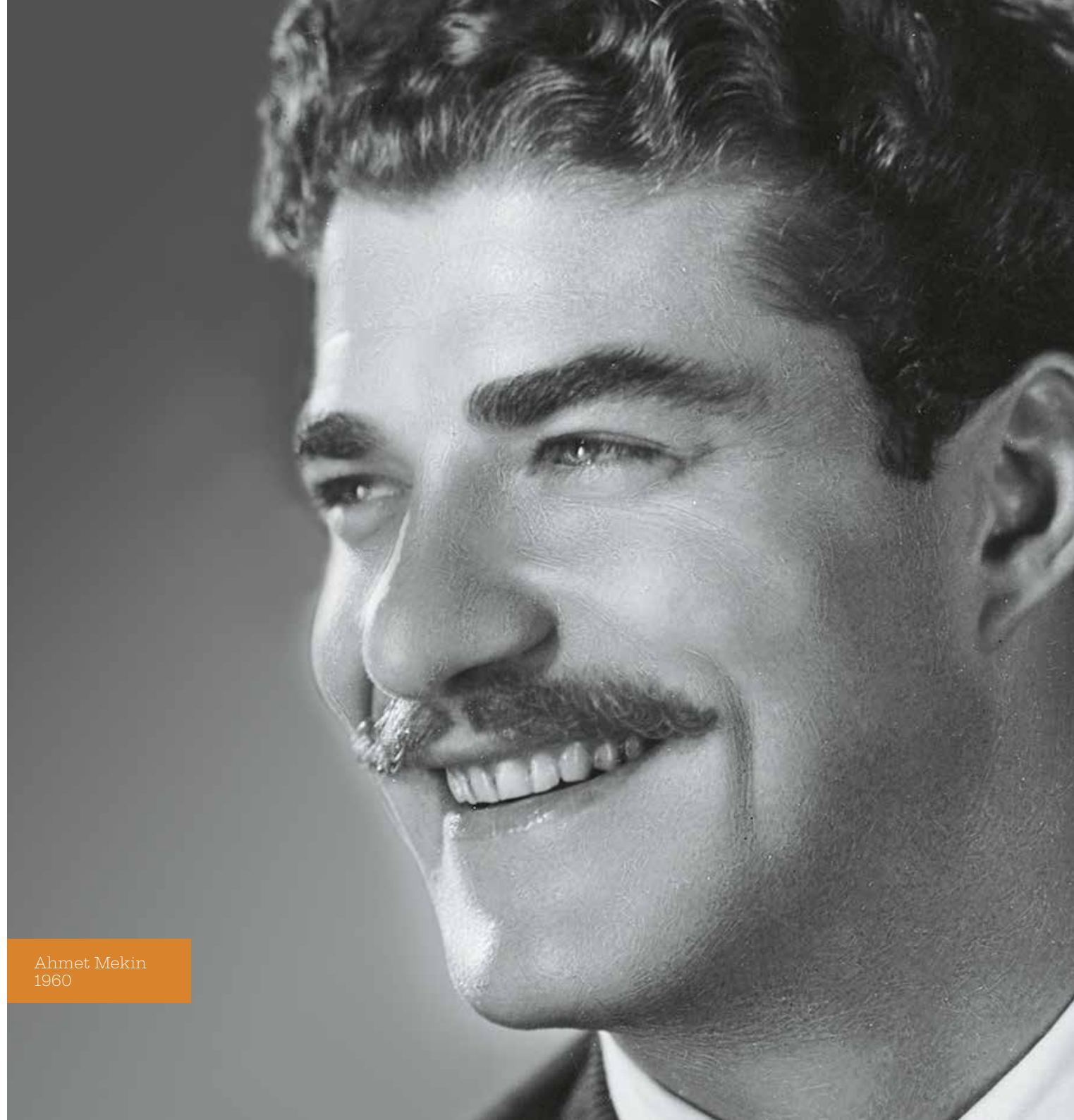
Yeşilçam sokağında kazan kaldırdı herkes. Bu bonolardan bende de vardı. Rakamları da yüksekti. Bir gün Şükran çamaşır yıkarken, gömleğimin cebinde unuttuğum o bonoları da yıkamış. Şimdi bir sinema oyuncusu olarak, karnını doyuramadığı bir yerde nasıl işine saygı duyacaksın? Nasıl en iyi oyunculuk performansı göstereceksin?

Susuz Yaz’la Berlin Film Şenliği’nde kazandığı uluslararası birincilik ödülüyle sinemaya saygınlık kazandıran arkadaşım Metin Erksan, 1962’de Türkiye Sinema İşçileri Sendikası adıyla bir örgüt kurdu. Hepimiz onu destekledik. Metin, Türk sinema piyasasındaki çalışma şartlarını bir zapturapta almak gerektiğini savunuyordu. Oyuncular bonolar yüzünden para alamıyorlar-

dı. Sigorta yoktu. Gece sabahlara kadar çekimler oluyordu. Hiçbir kural yoktu.

Metin ve Ertem Göreç falan bir grup arkadaş oturup kurallar oluşturdular ve bunu piyasaya duyurdular. İşte günde en fazla 8 saat çalışılacak. Bunun ötesinde ‘Saat başı mesai yazılacak’ diye duyuruldu. Bir tek yapımcı buna uymadı. Hiç kimsenin umurunda değildi. Herkes bildiği şekilde devam etti. Sendika maalesef hiçbir zaman Türk sinema piyasasında etkili olamadı. Zaten bir iki yıl sonra da kapandı. 1960’lı yıllarda çok film çekiliyordu ama şartlar da böyleydi işte. O yıllarda *Sinema 60, Pazar, Artist, Perde, Yelpaze, Ses* gibi birçok mecmuada haberlerim çıkmaya başladı. Kemal Film esaretinden kurtulduktan sonraki ilk röportajımı Ülkü Erakalın yapmıştı.”

Ahmet Mekin
1960

“ Türk sinemasında da bir güneş gibi doğan 27 Mayıs sonrası sansürü, bir yıl evvelkinin yasak ettiği *İzmir Ateşler İçinde*’nin oynanmasına müsaade edince, karşımızda yepyeni bir Ahmet Mekin bulduk. ”

RÖPORTAJ

Ülkü Erakalın

Sinema, 7 Aralık 1960, Sayı 4

Ahmet Mekin: Yıldızı Yeniden Parladı

“1 Kasım 1958 Cumartesi günü sabahı hususi bir seansta gösterilen Kerime Nadir’in *Funda*’sı seyredenleri hakikaten çok memnun etmişti. Bu memnuniyette Muhterem Nur ile Kenan Pars’ın başarısı kadar, beyaz perdemizin yepyeni bir jön kazanmasının sevinci de vardı.

İkinci erkek rolünü uzun boylu, güzel vücutlu, sert çehreli ve yakışıklı bir genç oynuyordu. Oyun bakımından da büyük ümitler veren bu genci aynı gün sinema muhitine ve gazetecilere Ahmet Mekin diye takdim ettiler.

O günden sonra büyük arzu ve parlak bir istikbal bekleyerek bağlandık Ahmet Mekin’e. Fakat kısa bir zaman sonra kötü firma ve filmlerin kurbanı olan Ahmet, *Funda* ile kendisine bağlanan ümitleri kırdı, sükûtu hayale uğrattı bizleri. *Dikenli Yol*’lar, *Kır Çiçeği Zeynep*’ler, *Bir Yudum Su*’lar onu meşhur etmek şöyle dursun, aksine baltaladılar, ölüm senaryolarını yazdılar onun. Müteakiben çevirdiği *Sevmek Günah* mı? diğerlerine nispeten birazcık iyice film olmasına rağmen yine de Ahmet’e bir şey katmadı.

Film amilleri ve gazeteciler: ‘Yazık’ diyorlardı. ‘Hâlbuki biz bu gençten neler bekliyorduk.’

Funda hariç diğer filmlerdeki iyi olmayan oyununa rağmen ondaki çok büyük kabiliyeti seven Kemal Film Şirketi onun kötü senaryo, kötü şirket ve kötü rejisörlerin kurbanı olduğunu anlamış, onunla iki senelik bir mukavele yapmıştı.

Bu mukavele onu sevenleri de çok memnun etmişti. Kemal Film kime el atmışsa onu kaliteli filmlerde oynatmış ve meşhur etmişti. Bu mukaveleden sonra Ahmet Mekin’e de şöhret yolları açılmış demektir artık.

Kemal Film, bu yakışıklı jönü ilk olarak *İzmir Ateşler İçinde*’de Kenan Pars, Mualla Kaynak, Şükran Sabuncu ve Hadi Hün gibi gerçek kıymetlerin yanında oynatacağını ilan etti. Bu şimdiye kadar kendisine verilen imkânların en büyüğüydü. Rejisör Nuri Ergün idaresinde çevrilmeye başlanan film daha bitmeden şöhret ve başarıya ulaştı.

Gelgelelim şans Ahmet Mekin’e yine yardım etmemişti. Bu defa da sansür filmin oynamasına müsaade etmiyordu. Daha bu müsaadenin nasıl alınacağı, işin nasıl halledileceği düşünülürken, büyük bir film yangını *İzmir Ateşler İçinde* ile beraber Ahmet Mekin’in en büyük ümidini de beraber alıp götürmüştü.

Yakışıklı aktör, teessüründen günlerce avareler gibi, sarhoşlar gibi, mecnunlar gibi kendini kaybederek gezdi. Aylarca verdiği emek, çalışma ve en büyük ümitler bir anda uçup gitmişti. Nasıl üzülmesin, hatta nasıl ağlamasındı.

Yine de metanetini kaybetmedi. Genç ve azimli rejisör arkadaşı Nuri Ergün’le yanmış olan filmin yarım sahnelerini tamamlayarak *İzmir Ateşler İçinde*’yi adeta yeniden yarattılar.

Türk sinemasında da bir güneş gibi doğan 27 Mayıs sonrası sansürü bir yıl evvelkinin yasak ettiği bu filmin oynanmasına müsaade etti.

Bu müsaadeden sonra, birkaç ay evvel *İzmir Ateşler İçinde*’yi seyredenler yeni bir Ahmet Mekin’in doğduğunu sevinerek gördüler ve onu candan alkışladılar.

Evet, bu bir hakikatti. Ahmet Mekin’in yıldızı iki sene sonra yeniden parlamıştı. Hem de kolay kolay sönmemek üzere.

Gazeteci bu düşüncelerini genç aktöre bir bir anlattı. Ahmet Mekin ‘Haklısınız’ dedi. ‘Ben de sizinle aynı fikirdeyim. Zaten *İzmir Ateşler İçinde* filmiyle kendimi bu mesleğe yeni atılmış sayıyorum.’

‘Bundan başka yeni filmleriniz var mı?’
‘Evet, yine Kemal Film’de Ayhan Işık ve Peri Han ile *Aşkdan da Üstün* filmini tamamlamaya çalışıyorum.’

‘Zeynep Değirmencioğlu ve Nuri Ergün ile bir film şirketi kurmuşsunuz galiba?’
‘Evet, doğru. İsmi de Er Film koyduk. İlk olarak orijinal senaryosunu Erdoğan Tünaş’ın hazırladığı *Altın Kalpler* adlı kordelayı çevirmeye başlayacağız.’

‘Kimler oynayacak bu filmde?’
‘Zeynep Değirmencioğlu, Leyla Sayar, Nevin Aypar, Evrim Fer, Ahmet Tarık Tekçe, Şükran Sabuncu, Hulusi Kentmen, Mualla Sürer ve ben. Rejisörlüğünü de Nuri Ergün yapacak.’

Gazeteci, arkadaşına şimdiden başarılar diledi ve böyle bir kadro ile başarılı bir film yapacaklarına inandığını söyledi. Sonra konuşmaya devam ettiler.

‘Yine sadece Kemal Film’e mi bağlısınız?’
‘Böyle bir şey katiyen yok. Ben istediğim firma-

da çalışmakta serbestim. Kemal Film’den başka hiçbir yerde çalışamayacağım asılsız bir dedikodudur.’

‘Bu sene sadece üç film mi?’
‘Evet. Artık aklım başıma geldi. Bundan sonra her teklifi kabul etmeyeceğim. Evvela iyi senaryo ve iyi rejisör. İnsanı bozuk para gibi harcıyorlar vallahi! Hem ne zoruma, dünyanın filmini çevirmek. Az, fakat kaliteli filmlerde oynayacağım.’

Gazeteci, onun bu yerinde kararına çok sevindi. Nasıl sevinmesindi. Ahmet Mekin’in iki yıldır kapanan şöhret yolu yeniden açılmıştı. Hem de kolay kolay kapanmayacak, parlak güneşli, upuzun bir istikbal yoluydu bu yeni yol. Candan başarılar sana Ahmet Mekin. Bu artık senin en büyük hakkın.”

- Ahmet Mekin, Şükran Sabuncu ve Zeynep Değirmencioğlu. -

Yeşilçam'da Film Yapımcısı Olmak

“Kemal Film’den tanıdığım yönetmen Nuri Er-gün ile çok yakın arkadaş olmuştuk. Nuri işini seven enerjik, aktif, hırçın bir Karadenizliydi. Ona ‘Koca kafa Nuri’ derlerdi. Osman’ın asis-tanlığından gelmeydi. Onu Osman yönetmen yapmıştı. Feridun’un oynadığı *Cilalı İbo* filmleri-ni Nuri çekerti. Daha önceleri de İstanbul Şehir Tiyatrosu’nda oyunculuk geçmişi vardı. 1959’da bir gün eski aktörlerden Ali Üstüntaş’ın kanser hastası olduğunu ve yardıma muhtaç durumda bulunduğunu öğrendik. Çok üzüldük. Bizden önceki yıllarda sinemaya girmişti bu adam. Ka-

rısı Zuhâl Üstüntaş reji asistanlığı yapmaktaydı. Bir gün Nuri yanıma geldi. ‘Ali Üstüntaş’ın du-rumu kötü. Ailesi çok zor durumda. Bunlar için bir yardım gecesi düzenlesek ne iyi olur’ dedi. Hemen kolları sıvadık ve işe giriştik. Tabii Nuri hepimizden fazla koşturuyordu.

Dönemin hemen hemen bütün sinema oyuncu-larını Beyoğlu Lale Sineması’nda topladık. Ba-zıları polis marifetiyle bile olsa gelmezler ama işin içinde biz olunca mecburen geldiler. Mesle-ğimize saygımız vardı. Gecedten toplanan para

Nuri’deydi. Bu parayı nasıl işletir de çoğaltırız diye düşündük. Nuri’yle birtakım bankacılarla falan konuştuk. Fakat bir gün Zuhâl geldi. ‘Ben paramı istiyorum’ dedi. Nuri’yle öylece kalakal-dık. Yanında da küçük oğlu vardı. Biz ne dü-şünüyorduk, Zuhâl ne düşünüyordu... Toplanan para bir zarf içinde kuruşu kuruşuna duruyor-du. Zuhâl bizim düşüncemize karşı çıktı. Nu-ri’de parayı hemen teslim etti. Sonra ne oldu bilmiyorum. Ali Üstüntaş da fazla yaşamadı. Sanırım 1960’ta vefat etti.

1961’de Nuri’de bende Kemal Film’den ayrılmış-tık. Belki de kovulmuştuk. Para kazanmak zorun-daydık. O günlerde *Zeynep Değirmencioğlu*’nun babası Hamdi ile bir arkadaşlığımız vardı. Ara-da sohbetlerimiz olurdu. Küçük Zeynep *Aysecik* filmleriyle hem çok popüler hem de çok para kazanan bir oyuncu olmuştu. Memduh Ün’ün çektiği *Aysecik* ve Atıf Yılmaz’ın çektiği *Aysecik Şeytan Çekici* filmleri hâsılat rekorları kırmıştı. Bu nedenle yapımcılar kapısında sıraya girmişler yeni bir *Aysecik* filmi yapabilmek için tarih isti-yorlardı. Hatta duyduğumuza göre Osman Se-den de Hamdi ile anlaşmaya çalışıyormuş.

Bundan etkilenen Nuri bir gün bana, ‘Ya Ah-met, sen Hamdi Değirmencioğlu’nu iyi tanıyor-sun. Şununla konuşsan da ortak bir film yapsak’ dedi. ‘Hangi parayla yahu?’ diye sorunca, ‘Film biz yapacağız, Zeynep de oyunculuk yaparak

ortak olacak’ diye cevap verdi. Aklım yatmıştı bu fikre ama içimden de ‘Zeynep o kadar po-püler ki, Hamdi böyle bir teklife evet der mi?’ diye geçiriyordum. Gittim Hamdi’yle konuştum. Beni uzun uzun dinledikten sonra ona mantıklı gelmiş olmalı ki teklifimi kabul etti. As Film Mu-zaffer Arslan’la olan mukavelesinin bir aylık sü-resinin kaldığını, hemen arkasından başlayabi-leceğimizi söyledi. Aslında bana çok büyük bir dostluk gösterdi Hamdi. Çünkü başka şirketler filmleri gişe rekorları kıran kızına çok büyük paralar teklif ediyorlardı. Hamdi para istemek yerine sonucunun ne olacağını düşünmeden bizimle yapımcılık macerasına atıyordu kendini.

Hamdi’yle şartlar konusunda anlaştık. Biz bir *Aysecik* filmi yapmayacaktık. Hamdi’nin akra-bası Erdoğan Tünaş’ın elinde *Altın Kalpler* adlı hazır, sansürden geçmiş dramatik bir senaryo vardı. Bundan bir film yapmaya karar verdik. Film için bir şirket kurmayacaktık. Nuri’nin Er Film adlı kendi adına bir şirketi vardı. Filmi bu şirketin adına yapacaktık. Nevin Aypar, Evrim Fer, Kadir Savun, Leyla Altın, Hulusi Kentmen, Sami Hazinses, Erdoğan Tünaş, Yavuz Caner, Asım Nipton, Mualla Sürer, Osman Alyanak, Muazzez Arçay, İlhan Hemşeri ve benden olu-şan bir kadro kurduk. Zeynep mukavelesi bitin-ce bize katılacaktı. Ayrıca sinemayı bırakması-na rağmen eşim Şükran Sabuncu da önemli bir rol için kadromuza dâhil olmuştu.

Sami Hazinses, Evrim Fer, Zeynep Değirmencioğlu, Kadir Savun ve Ahmet Mekin "Altın Kalpler" filminde.

Filmin çekimlerine başladık. Senaryo çok dramatikti. İki farklı hikâye birbirlerine paralel ilerliyordu. Biri zengin diğeri fakir iki ailenin hikâyesiydi. Ben hem oynuyordum hem de prodüksiyonu yönetiyordum. Filmi çektik bitirdik. Güzel bir melodram oldu. Fakat biz film işletmeyi bilmiyorduk. Bu da başka bir sıkıntıydı. Filmi şimdi hatırlamadığım bir meblağa Erman Film'e

devrettik. Şirketin müdürü arkadaşım Şeref Gür devreye girmişti. Bu satıştan gelen parayı üçe bölerek paylaştık. *Altın Kalpler*'in vizyonda çok büyük iş yaptığını sanıyorum. Bugün maalesef bir kopyası dahi yok arşivlerde.

Nuri ile o zamanlardan başlayan dostluğum uzun yıllar devam etti. Günlük hayatımın

önemli parçalarından biri oldu. Nuri Ergün, Şeref Gür ve ben üç yakın arkadaştık. Her akşam yiyen, içen, gezen, birbirini çok seven arkadaşlardık. Bu uzun yıllar sürdü gitti. Fakat bir gün Nuri'yle koptuk. Çünkü kızımın nikâhına gelmedi. Benim gelmesini beklediğim ilk arkadaşım oydu. Nuri, benim yarım gibiydi. Şeref hep yanımdaydı. Kızımın evini döşedi. Döşedi derken, mesela 'Bazı ihtiyaçları ben üstlenece-

ğim' dedi. Şükran'ı çok severlerdi. Çünkü karım onları abi olarak görüldü. Ayrıca Nuri ve Şeref Şükran'ı benden önce tanımışlardı. Şeref öz abisi gibiydi. Çok ilgilenirdi. Hiç bırakmadı bizi. Nuri'ye hiç gelmedi. 'Bundan sonra Nuri benim için yok' dedim ve bitirdim arkadaşlığı. Bir daha ne gördüm, ne de konuştum. Benim bir huyum vardır, ben bir şeyi bitirdim dedim mi artık geri dönüş yoktur."

- Altın Kalpler" filminin lobi kartı. -

“Şahane Kadın”la Aynı Filmde

Sevim Çağlayan, Türk sanat müziği sevenlerin, gazino sahnelerini bilenlerin yakından tanıdığı şuh bir ses sanatçısıydı. 1960’lı yıllarda “Şahane Kadın” adıyla gazino sahnelerinde fırtına gibi esiyordu. Hele hele bir gazinoda sergilediği istiridyeli sahne şovu o günleri yaşayanların hatıralarında hâlâ tazeliğini korumaktadır.

Sevim Çağlayan o günlerde eski basketbolcu Yılmaz Gündüz’le evliydi. Yılmaz Gündüz hem eşi hem de menajerydi.

Sevim Çağlayan’ın 1957’de çıktığı Amerika seyahati sırasında uğradığı Hollywood’da film stüdyolarını gezmiş, 20th Century Fox stüdyolarında çekilişini izlediği Lana Turner’li *Peyton Place*

adlı filmde çok etkilenmiş, o tarihten sonra da sinema aklının bir köşesine hepten yerleşmişti. “Bir gün Türkiye’de ben de bir filmde oynayabilir

miyim?” düşüncesiyle doluydu ama Yeşilçam hakkındaki fikri olumlu değildi.

Türk sinema piyasası ona birçok saçmalıkların, dalaveraların döndüğü bir yermiş gibi geliyordu. Fakat gazino sahnelerinde estirdiği rüzgâr Türk film yapımcılarının da gözünden kaçmıyordu. Teklif üstüne teklif alıyordu.

Madem onun üzerinde bu kadar ısrarla duruyorlardı, demek ki, film yapacak olursa çok kazandıracaktı. Sonunda kararını verdi ve bu durumdan kendisi fayda sağlayacaktı. Hemen araştırmalara baş-

- Sokaktan Gelen Kadın” filmi el ilanı. -

ladı ve daha önce okuduğunda beğendiği Esat Mahmut Karakurt’un *Sokaktan Gelen Kadın* adlı romanının film haklarını 10 bin liraya satın aldı. Filmi kendi yapacaktı. Prodüksiyon için 90 bin lira yatırmaya hazırdı. Fakat bir süre sonra bu işi kendi adına yapmaktan vazgeçti.

Kendisine bunun doğru olmadığını, Kemal Film, And Film, Be Ya Film ya da Erman Kardeşler gibi büyük şirketlerden biriyle anlaşmasını önerdiler. Aynı kişiler yönetmenlik içinde Dr. Arşavir Alyanak, Lütfi Ömer Akad ve Atıf Yılmaz’ın adını verdiler. Karı koca oturup uzun uzun konuştuktan sonra şirket olarak Erman Film, yönetmen olarak da Dr. Arşavir Alyanak’ta karar kıldılar. Büyük olasılıkla diğer iki yönetmen bu filmi çekmeyi kabul etmemişlerdi. Anlaşmalar yapıldı ve Sevim Çağlayan’ın karşısında oynayacak aktörün Ahmet Mekin olmasına karar verildi.

“Zeki Müren’le film yapmayan ben, Sevim Çağlayan’la film yaptım. Sevim Çağlayan o zamanlar ‘Şhane Kadın’ adıyla çok meşhur bir alaturka ses sanatçısıydı. Gazinolarda çok tutulan bir kadındı. Film Erman Film üstlenmişti. Ben Hürrem Bey’le iyi dost olmuştum. En yakın arkadaşım Şeref Gür zaten onun müdürüydü. Hürrem Bey beni çok tutar ve çalışmak isterdi. Bir gün beni yazıhaneye çağırdı. ‘Ahmet böyle bir film var, senin oynamanı istiyorum’ dedi. ‘Teşekkür ederim Hürrem Bey ama bu filmde oynamam. Bir şarkıcıyla nasıl oynayabilirim’ diye karşılık verdim. Hürrem Bey, ‘Ahmetciğim sen yaparsın. Film bizim film’ dedi. Ben de kıramadım, kabul ettim. Öyle zorlama falan yoktu. İdareten kabul ettim diyebilirim.

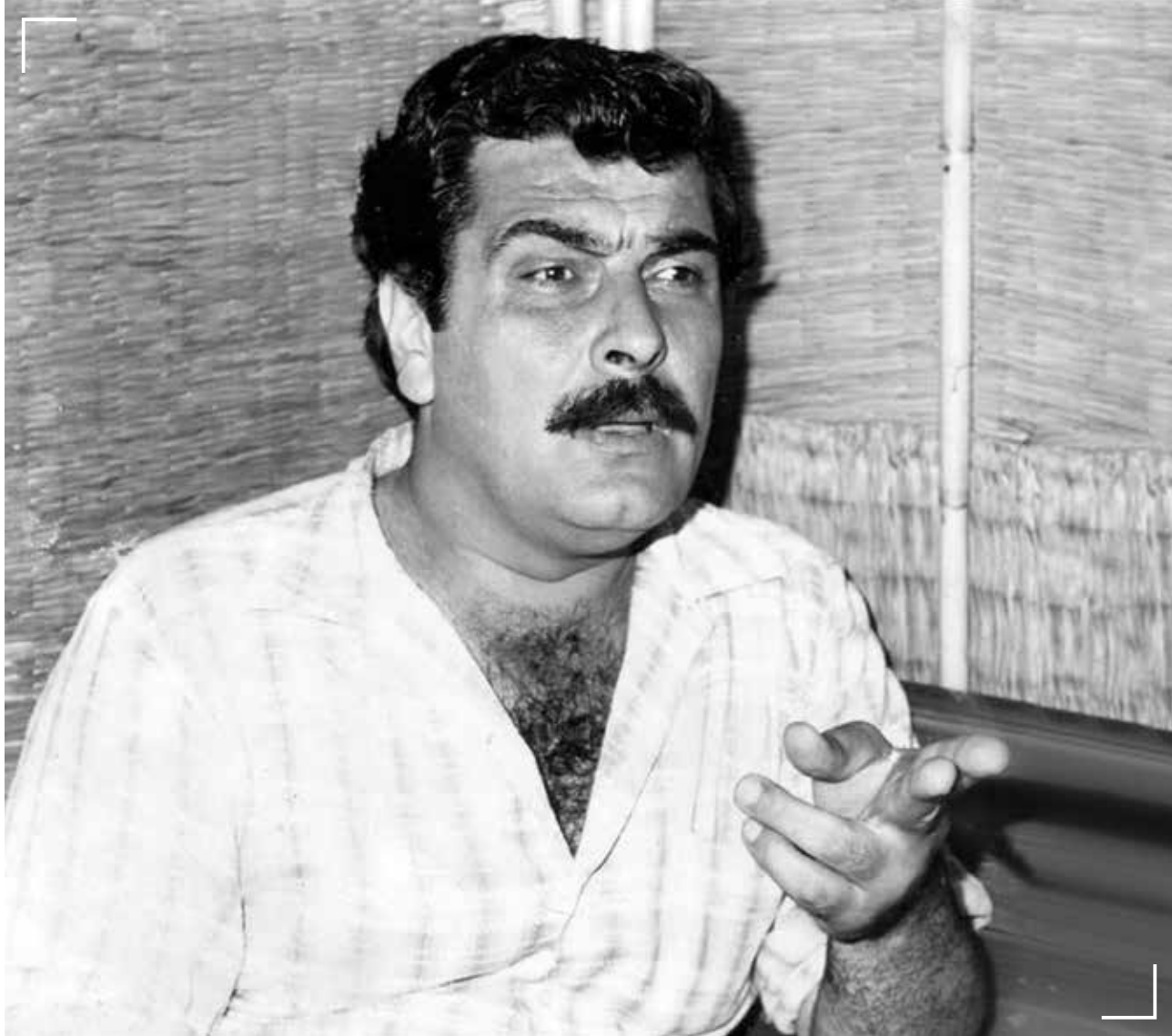
Sevim Çağlayan enteresan bir kadındı. Bütün senaryoyu satır satır ezberlemişti. Rolünü en iyi şekilde yapabilmek için defalarca prova yapıyor, yorulmak bilmiyordu. Ben de onu ilgiyle seyrediyordum. Hırslı bir kadındı. Üstelik çok da iyi fotoğraf veriyordu. Dr. Alyanak ve kameraman Gani Turanlı onunla çok uğraştılar. Bir kere onun sahne için yaptığı aşırı makyajı sil-dirdiler. Gani iyi fotoğraf verebilmesi için yeni bir makyaj tarzı buldu.

Sevim Çağlayan, filmin çekildiği günlerde bir araba kazası geçirdi. Arabasıyla denize uçtu. Tabii kurtardılar. Bu olay o günlerde gazetele-rin manşetinden hiç düşmedi. Sete geldiğinde kolu bacağı morluklarla doluydu. Filmde bizden başka Avni Dilligil ve Nubar Terziyan da vardı. Esat Mahmut o zamanlar çok popüler bir yazardı. Kitapları hep filme çekiliyordu. Daha önce de dediğim gibi Hürrem Bey bana her zaman destek oluyordu. Ben de istemeyerek de olsa bu filmde oynamayı kabul ederek dostluğumu göstermek istedim.”

Ahmet Mekin ve
Sevim Çağlayan
"Sokaktan Gelen Kadın"
filminde.

- Kadir Savun (1926 – 1995) -

Kadir Savun ve Suphi Kaner

“Kadir Savun’u ilk filmimi çekerken tanıdım. Çok babacan bir adamdı. Bana karşı da çok samimiydi. Çok dostluk gösterdi. Benim gibi yeni birine elinden gelen desteği verdi. Suphi’yi iyi rollere ben çıkardım. Hulki Saner’le 1958’de çektiğimiz *Sevmek Günah mı?* adlı filmde ko-

mik bir adama ihtiyaç vardı. Suphi o zamanlar Hulki Bey’in yazıhanesinde çaycılık yapıyordu. Arada sırada da bazı filmlerde küçük roller oynatıyorlardı. Hulki Bey, filminde Feridun Karakaya’yı oynatmak istiyordu. Bana, ‘Sen Feridun’u tanıyorsun. Bir konuşsana’ dedi. ‘İyi de Feridun

gelmez ki. O artık başrol oyuncusu oldu. Ama yine de bir konuşayım’ diye karşılık verdim. Feridun’u aradım, Hulki Bey’in teklifini ilettim. Feridun, ‘Ahmet, vallahi çalışıyorum kardeşim. Yeni bir filme başladım. Gelemem’ dedi.

Hulki Bey’e durumu ilettim. Rol için başka bir isim aramaya başladık. Aklıma Suphi geldi. ‘Hulki Bey, sizin burada çaycı bir çocuk var. Hem de çok komik bir çocuk. Rolü ona oynatsana’ dedim. Hulki Bey hemen Suphi’yi çağırdı. Baktı, baktı... ‘Olur mu ki bundan?’ dedi. ‘Niye olmasın. Ötekiler nasıl olduysa bu da olur’ dedim. Suphi’ye döndü, ‘Oğlum sen filmde oynayacaksın’ dedi. Suphi sevinçle çıktı yazıhaneden. *Sevmek Günah mı?*’da benim karşımda oynadı.

Sonraları Suphi’ye sahip çıkmaya çalıştım. Çalıştığım filmlere onu da önerdim. Fakat çok duygusal bir adamdı. Çok sık intihar ederdi. Her seferinde de kurtarırlardı. Ayıldığında ilk sözü ‘Ahmet duydu mu? Ahmet abiye söylediniz mi?’ olurdu. Çünkü ben onu çok kolluyordum ve benden çekiniyordu. Suphi’nin hayatında alkol vardı, uyuşturucu vardı. Hiç para hesabı yoktu. Karakter oyunculduğundan başrollere çıkınca çok para kazanmaya başladı ama hayatında hiç büyük paralar görmemişti ki.

Suphi evliydi. Çok para harcıyordu. Karısı Azim Film yazıhanesine geliyor, bağırıp ça-

ğırıyordu. Çünkü Suphi çok para harcama-sına rağmen evine hiç para bırakmıyordu. Çok popüler olduğu zamanlar yarım gün bir sette, yarım gün başka bir sette çalışıyordu. Setler arasında koşturup duruyordu. Bir gün

- Suphi Kaner (1933 – 1963) -

bir sette ortadan kaybolmuş. Her yerde onu aramışlar, bulamamışlar. Sonunda tesadüfen büyükçe bir dolabın içinde bulmuşlar. Oraya saklanarak içmiş ve sızmış. Duyduğumda hem

çok üzüldüm hem de çok kızdım. ‘Ne olacak bu çocuğun hâli’ diye düşünüp duruyordum. Sonunda ölmeyi başardı. Filmlerde karakter oyuncusu olarak çalışan tiyatrocü Afif Yesari vardı. Kasımpaşa’da otururdu. Suphi bir akşam onun evine gitmiş ve orada hap içerek intihar etmişti.

O benim için ‘Hulki Bey’in Çaycısı Suphi’ydi. Ben de onun ‘Ahmet Abi’siydim. Kardeşim gibi seviyordum. Ölümüne çok üzüldürüm hâlâ. Suphi şöhret oldu. Bir yerlere geldi piyasada ama sonu kötü oldu işte. 1961’de Kadir Savun’la ortak bir film yapmak istemişler. Azim Film adıyla bir de şirket kurmuşlar. İlk akıllarına gelen jön ben oldum. Hatta senaryodaki rollerin karşılığı olan oyuncuların çoğunu ben önerdim onlara. Muhterem Nur, Suna Pekuysal, Gazanfer Özcan, Meşe Yulaç... Çoğu da destek olmak için para almadı onlardan. Filmi Suphi yönetecekti. Daha önce yönetmenlik yapmıştı. Senaryoyu da o yazmıştı.

Çekimlerde Muhterem’in üzerinde neşeyle karışık bir sıkıntı vardı. Sevgilisi Işın Kaan Kars’ta askerlik yapıyordu ve Muhterem’de onu çok özlemiş olacak ki yanına gitmek istiyordu. Çekimlerin bitmesini bekliyordu. Biter bitmez Kars’a uçacaktı. Kadir ve Suphi’de çok sessizlerdi. Düşündüm de bunların ikisi, film artistliğinin çilesini en çok çeken adamlar arasındaydı.

Oyunculuğun yanı sıra yeni bir teşebbüse girişmişlerdi. Öyle büyük paraları da yoktu ama sinema sevgileri çoktu. Onların bu yolda da başarılı olabilmesi için elimizden geleni yapıyorduk. Aramızda bir mukadderat birliği vardı. Kadir, o çınar gibi adam, bu filme başladığı günden beri normal uyku uyuyamıyor, düzenli yemek yiyemiyordu. Zaten içli bir adamdı Kadir. Bizim çekimlerde candan gayret gösteriyor olmamız karşısında duygulanıyordu. Hatta bir ara, ‘Ya bütün bu çalışmalarına rağmen istenen netice elde edilemezse?’ dedi. ‘Olur, olur Kadir, sen merak etme’ diyebildim ancak.

Suphi o günlerde bir nedenle karısına darılmıştı. Sonra barıştılar. Film çekimleri sırasında baba olmak üzereydi Suphi. Doktor ikizlerinin olacağını söylemiş, o da şaşkınlık geçirmişti. Suna Pekuysal çok neşeli bir kızdı. Suphi’yi neşelendirmek için her şeyi yapıyordu. Suphi de neşeli, espirtüel bir çocuktü. O da ona şakayla karışık cevap veriyordu. Ama bir mutsuzluk vardı üzerinde her nedense. Sonunda filmin çekimleri bitti. *Yedi Günlük Aşk* adlı bu filminden herhâlde para kazandılar. İstiklal Caddesi’nden Bursa Sokağı’na girerken köşedeki Yıldız Han’da Azim Film adıyla bir yazıhane açmışlardı. Yazıhaneye pek gelmezlerdi. Orası benim Beyoğlu’nda takıldığım yer oldu uzun süre. Film için İzmir’e yaptığımız eğlenceli bir yolculuğum olmuştu.”

- Ahmet Mekin ve Neşe Yulaç “Yedi Günlük Aşk” filminde. -

İzmir’de Bir Gala Hikâyesi

“Kadir ve Suphi, İzmirli film işletmecisinin *Yedi Günlük Aşk* filmi için gala düzenlediğini ve bizlerin de katılması gerektiğini söyledi. Filmde rol alanlardan Muhterem Nur Kars’a gitmişti. Suna ve Gazanfer başka filmlerde çalışıyorlardı. Kala kala Neşe Yulaç ve ben kalmıştık. Kadir ve Suphi’de gelecekti. O sıralarda müsait olan Nuri Ergün’ün arabasıyla gitmeye karar verdik. Bizim bu gala seyahatimizi izlemek ve yazmak içinde gazeteci Orhan Öztürk de ekibe katıldı. 6 kişilik ekibimiz soğuk bir Ocak günü Nuri’nin arabasına atlayıp yola çıktık. Kartal’dan kalkan arabalı vapura binecektik. Bizi yolcu etmeye gelen Neşe Yulaç’ın kocası Ahmet Tandoğan, hepimize Kartal iskelesinde güzel bir yemek yedirdi. Vapura bindiğimizde akşam olmuş, yağmur başlamıştı.

Hepimizde bir karış sakal vardı. Yola çıkmamız biraz aceleye gelmiş, hiçbirimiz tıraş olmaya vakit bulamamış-

tık. ‘Hele bir İzmir’e varalım’ diyordu Suphi, ‘Otele yerleşelim. Bir berber, bir de boyacı çağırırız. Şöyle paşalar gibi birer tıraş olur, kendimize çeki düzen veririz’. Ama ne oldu, nasıl oldu bilmiyorum, bir aralık Suphi ortadan kayboldu. Az sonra geri döndüğünde yüzü kan içindeydi. Bizimki kaptanla biraz ahbaplık etmiş, kaptan da bir iltifat olsun diye bizimkine kendi tıraş makinesini vermiş. Suphi’nin yüzü kan içinde kalmış. Çünkü dalgınlıkla jileti sıkıştırmayı unutmuş.

Önce Yalova’ya, sonra da Bursa’ya geldik. Yarım saatlik bir moladan sonra Manisa’ya doğru yola çıktık. Gece karanlık, hava soğuktu. Hani üşümesini bilmesek donabilirdik. Donabilirdik ama bütün soğuğa rağmen Nuri bir tek çeşme dahi atlamadan, durmadan su içti. Lastik patlaması, lamba arızası derken sabaha karşı Manisa ve saat sabahın köründe İzmir’e geldik. Hemen Basmane İstasyonu karşısındaki bir otele yerleştik. Yan yana verdikleri odalara taksim olduk. Neşe bir odada, sonra ben, Nuri ve gazeteci Orhan bir odada ve nihayet Kadir ve Suphi bir odada.

Herkes banyolara hücum etti. Daha sonra hafif bir kahvaltı ile beraber tıraş faslı başladı. Ayakbıllar boyandı, bavullar açılıp ütülü elbiseler, gömlekler çıkarıldı. Ve bütün ekip akşama hazırlandı. Karanlık bastırdıktan sonra filmin oy-

nadığı Büyük Sinema’nın önüne geldiğimizde, o ne kalabalıktı öyle. Sinemanın önü ana baba günüydü. Sinema çalışanları geride durmuş, camların kırılmasına engel olmaya çalışıyordu. Arabadan indik ama sinemaya giremiyorduk. Sonra sinemanın müdürü bizi tekrar arabaya bindirdi. Sokağın öbür yanındaki yazlık sinemanın kapısından içeri girdik arabayla. Kapıları arkamızdan kapattılar. Rahatça arabadan inip ara kapıdan Büyük Sinema’ya geçtik.

Bu arada uzun boylu, yakışıklı ve genç biri sahneye çıkıp mikrofon başına geçti. Bu sarışın genç, o zamanlar sinemaya yeni başlayan Atilla Ergün’dü. Kısa bir giriş konuşmasından sonra artistleri sırayla sahneye çağırıldılar. Önce Suphi Kaner bol esprileri, samimi ve candan davranışlarıyla bir anda salonu fethetti. Sonra Kadir Savun. ‘Baba Kadir’, babacan davranışları ve bariton sesiyle salona hâkim oluverdi. Sonra mikrofonu Suphi aldı. Önce beni sahneye davet etti. Kısa bir konuşma yaptım. Seyirciler çılgınca alkışladılar. Benden sonra Neşe sahneye çağırıldı. O tiyatrodan olduğu için mikrofona, sahneye ve salona zaten hâkimdi. Rahat diksiyonu ile kısa bir konuşma yaptı. Nuri her ne kadar bu filmde olmasa da o bir yönetmendi. Öyle de tanıtıldı zaten. Onun konuşması diğerlerinden bambaşkaydı. Tam bir yönetmen gibi konuştu. Hınca hınç dolu salonda bağırışlar, ıslıklar ve alkışlar uzun zaman salonu inletti.

Yedi Günlük Aşk İzmir’de iki salonda birden oynuyordu. Diğeri de Lale Sineması’ndaydı. Ekip olarak oraya geçtik. Fark ettik ki her iki sinemanın da ayrı kalitede müşterisi ve bunların da ayrı ayrı sevgi gösterileri vardı. Fakat sonuç aynıydı: Sevgi ve hayranlık! Akşam yemeği için otelin altındaki lokantaya döndüğümüzde yorgunluktan bitmiştik. Ertesi gün ekip olarak İzmirli film işletmecilerinin davetlisi olarak öğle yemeğine gittik. Bizi tarihi Kemeraltı’ndaki bir lokantaya götürdüler. Lokantadan çıkışımız sırasında polislerin müdahalesi gerekti. Tam 45 dakika boyunca bütün Kemeraltı trafiği durdu. Öyle ki trafiğin açılması polislerin müdahalesiyle değil, bizim arabaya binip oradan uzaklaşmamızla mümkün oldu.

Ertesi gün İstanbul’a dönmek üzere valizlerimizi topladık. Fakat İstanbul’a kar yağdığını ve yolların karla kapandığını öğrendik. Arabayla dönmek tehlikeli olabilirdi. En emin yol havayoluydu. Ertesi sabah 09.20’de İzmir’den havalandan Viscount uçağında altı kişiydik. Tam bir curcuna vardı uçakta. Neden mi? Neden olacak, uçağı Kadir’le Suphi kullanıyordu. Allah’tan asıl pilotlar bizim pilotlara tam yetki vermemişlerdi. Sadece başlarına geçirdikleri kulaklıklarla yakın bir istasyondan müzik dinletiyorlardı. Yeşilköy Havalimanı’na indiğimizde havanın soğuk olmasına rağmen neşemiz yerindeydi.”

Ahmet Mekin
"Yedi Günlük Aşk"
film afişini inceliyor.

- Tarık Dursun K. (1931 – 2015) -

Tarık Dursun K. Adında Bir Adam

“Tarık Dursun’la Kemal Film’de tanıştım. Kısa zamanda çok yakın dost olduk. Bu dostluk Tarık Dursun ölünceye dek hiç kopmadan sürdü. En son İzmir Karşıyaka’da yaşıyordu. 3-4 kez onu görmeye gittim. Bu filmi kendi adıma yaptım. Daha doğrusu Tarık Dursun’un yönetmen olması için yaptım. Onun hayali yönetmen olması için yaptım. Kemal Film’de senaristti. Meşhur *Düşman*

Yolları Kestî’nin senaristi. Osman Seden’nin hep yanında idi. Hayali günün birinde yönetmen olmaktı. Zaten sinemayı bilen bir adamdı. Kemal Film’den o da kopmuştu. *Düşman Yolları Kestî*’nin tutmaması üzerine onu da şirketten uzaklaştırmışlardı. Osman filmine çok güveniyordu ama film hiç iş yapmadı. Osman’ın böyle sapkın tarafları vardır. Filmin tutmamasının sebebi Tarık’mış gibi onu şirketten kovdu. Oysa elinde iyi bir kadro vardı: Eşref Kolçak, Sadri Alışık, Nurihan Nur... Filmi çeken oydu ama tutmayınca faturayı senariste kesmişti.

İki ‘Kemal Filmzede’ bir araya geldik. O da boştu ben de. Gittim ilk iş Bursa Sokak’taki bir handan bir yazıhane tuttum. Aslında ortak tuttuk. Bunun içinde Tarık Dursun var, yönetmen Semih Evin var, yazar Demirtaş Ceyhun var. Bir de adını hatırlamadığım gazeteci bir arkadaş var. Güya yazıhaneyi ortak tuttuk ama masa aldım, koltuk aldım, oturup sohbet edebilecek bir yer hâline ben getirdim. Filmcilerin devam ettiği kahveler vardı. Biz oralara gitmek istemiyorduk. O yazıhanede toplanıp arkadaşlarımızı orada kabul ediyorduk. Mesele Yaşar Kemal de geliyordu Orhan Kemal de. O günlerde edebiyat dünyasında kim varsa geliyordu. Sohbetler yapılıyor, çaylar, kahveler içiliyordu. Sinema, sanat, politika konuşuluyordu. Kısacası, kapıyı çalan giriyordu içeriye. Güzel günlerdi doğrusu.

Bir gün hanın çaycısı geldi. ‘Ahmet Bey, aybaşı geldi, hesabı kapatalım’ dedi. ‘Ne hesabı?’ diye sordum. ‘Kahve, çay’ dedi. “Ne kadar?” diye sordum. Bana şimdi hatırlamadığım bir rakam söyledi. ‘Sen bunların hepsini bana mı yazıyorsun?’ deyince, ‘Ben sizi tanıyorum Ahmet Bey’ dedi. Benim yazıhaneye gitmediğim günler oluyordu ama yazıhane hep açıktı. Kim ne içerse benim adıma yazdırıyordu. Oh ne âlâ memleket! Çaycı gayet ciddi konuşuyordu. Tabii ödedim. Yazıhanenin kirası geldi, yine kimse yoktu ortada. Kira da bana kaldı. Sonunda baktım olacak gibi değil, her şeyi ben karşılamaya başladım. Gün geldi ‘Ben burayı bırakıyorum’ dedim. Bıraktım ama kiralar ödenmeyince mal sahibi beni icraya verdi. Yine ödedim gitti.

Tarık Dursun yüzünden başka bir yerden daha kazık yedim. Onu da yeri gelmişken anlatmak isterim. O yıllarda Taksim’de yeni bir apartmanda geniş bir daire tuttuk; Tarık Dursun, Orhan Kapkı ve ben. Orhan fotoğraf işleri yapacak, Tarık Dursun senaryolarını yazacak, ben de hanım arkadaşlarımı ağırlayacaktım. Tüm harcamalar yine üzerime kaldı. Ben yine ayrılmaya karar verdim. Daireyi Tarık Dursun’la Orhan’a bıraktım. Onlar kaldılar ben ayrıldım. Bir yıl sonra bana mahkeme celbi geldi. Beni yine icraya vermişler. Daire sahibi albaymış. Ben emlakçıdan tutmuştum. Kontrat benim üzerime yapılmıştı.

Sonra bir kadın avukat yanında icra memuruy-
la Küçükçekmece'deki eve geldi. 'Vallahi ben
oraya bir senedir gitmiyorum. Orayı arkadaş-
lara bıraktım' dedim. 'Biz sizi tanıyoruz' dedi-
ler. Diğerleri gibi buranın bedelini de ben ödedim
ve bu ikisi hiçbir şey olmamış gibi benimle ar-
kadaşlığa devam ettiler. Aramızda bu konuda
hiçbir konuşma geçmedi. O zamanlar Tarık
Dursun'un da Orhan'ın da ekonomik durumu
müsait değildi. Tarık'la dostluğumuz çok im-
renilecek bir durumdaydı. Çalıştığı gazetele-

rin köşelerinde benimle ilgili çok yazılar yazdı.
Beni yazılarıyla hep destekledi.

Tarık Dursun'la yıllar içinde birçok ortak iş yap-
tık. Onun senaryolarını yazdığı televizyon dizi-
lerinde, sinema filmlerinde çalıştık. Hatta bel-
gesel dahi çektik. Bu belgesel gerçekten çok
ilginçti gerçekten. Savaş Ay da vardı ekipte.
Işıkçıydı altı kişilik bir ekipte. Süryanilerle ilgi-
li bir belgesel çektik. Şöyle ki biz *Hürriyet* ga-
zetesine adına çekecektik belgeseli. Tarık Dursun

- Ahmet Mekin ve Tarık Dursun K. -

- Ahmet Mekin, Tarık Dursun K. ve Orhan Kapkı belgesel çekiminde -

gazetecilik yapıyordu. Bu işi ona teklif etmişler.
Meğerse biz bir nevi hükümetin ajanlığını yap-
mışız. Süryanilerle ilgili bir şeyler duymuşlar.
'Manastırlarında gizlice din adamı yetiştiriyor-
lar' diye. Araştırılsın isteniyormuş. Bunu da biz
bilmeyerek belgesel çekimi sırasında yapmışız.

Çekimlere Diyarbakır'dan başladık. Urfa, Mar-
din, Antakya, tek tek dolaştık. Balıklı Göl'de

filan çekimler yaptık. O bölgedeki bütün Sür-
yani manastırlarını gezdik. Kiliselerine ve başka
her yere girdik çıktık. Bir belgesel çektik ya da
çektiğimize biz belgesel diyoruz. Tarık Dursun
belgeseli yönetiyor, ben de sunuculuğunu yapı-
yordum. Başımda kasket, gözümde gözlük var-
dı. Özellikle böyle bir kıyafet yaptık. Meğer bizi
yönlendiren devletin Süryaniler neler yapıyor
merakıymış. Bunu sonradan öğrendik."

- Ahmet Mekin, Semra Sar ve Hayati Hamzaoglu "Aramıza Kan Girdi" filminde -

Aramıza Kan Girdi

“Her neyse konumuza dönelim. Tarık Dursun’un yönetmen olma isteği vardı. Sinemayı bilen bir adam. Kemal Film’den tecrübesi var. İş kolluyor ama kimseden ‘Gel bana film çek’ teklifi gelmiyor. Tarık Dursun’la her gün beraberim. Bir gün dayanamadım, ‘Tarık, gel bu filmi biz yapalım. Sen yönetmenliğini yaparsın, ben de yapımcılığını. Ne dersin?’ dedim. Tarık Dursun ‘Yapabilir miyiz?’ dedi. ‘Yaparız’ dedim. Erman Film’den pekâlâ destek alabilirdim. Fakat bunun için bir film hikâyesine ihtiyaç vardı. Polisiye bir şeyler düşündük. ‘Mike Hammer olsun’ dedik. O zamanlar çok meşhurdu onun cep romanları. Kemal Tahir önemli bir edebiyatçıydı ama para kazanmak için takma isimle bu tarzda cep kitapları yazıyordu.

Bir yaz günü Tarık Dursun’la birlikte Nuruosmaniye Caddesi’ndeki İstanbul Matbaası’na gittik. Kemal Tahir’in o gün orada olacağını öğrenmiştik. İçeri girdiğimizde Kemal Tahir karşımızda bulduk. Tarık Dursun karşısına oturdu, ben ayakta etrafa bakınıyordum. Tarık alçak sesle konuşuyordu, Kemal Tahir gür sesiyle.

‘Merhaba Kemal abi.’

‘Hoş geldiniz arkadaşlar. Hayırdır, ne işiniz var burada?’

‘Abi biz bir film çekeceğiz. Konu olarak da senin yazdığın Mike Hammer’lerden birini düşünüyoruz.’

‘Öyle mi? Sen mi çekeceksin? Herhâlde Ahmet

de oynayacak. Vallahi çok güzel! Hangisi?’

‘Daha seçmedik. Dedik ki önce Kemal Tahir bize, hele bir...’

‘Ah, alın hangisini isterseniz. Alın ve yapın, beni de çağırın galasına. Severim vurdulu kırdılı filmleri. Mike Hammer hergelenin tekidir, Ahmet Mekin de... Acaba Mike Hammer olur mu ondan? Olur canım, olur!’

Tarık Dursun’la İstanbul Matbaası’ndan sevinçle ayrıldık. Kemal Tahir sinemacıları severdi. Onlarla dostlukları vardı. Ona romanı için para

verdik mi hatırlamıyorum. Tarık Dursun oturdu güzel, hareketli bir senaryo yazdı. Sıra kameramana gelmişti. Büyük Bayram Sokak’taki Nişan ve ortaklarının Demirtaç Film’e gittim. Amacım, *Altın Kalpler*’de çalıştığımız kameraman Şevket Kıymaz’ı filmin kadrosuna almaktı. Şevket babacan, tecrübeli, iyi bir kameramandı. Fakat önce kabul etmesine rağmen sonra yan çizdi. Belki de ilk filmini yönetecek acemi bir yönetmenle çalışmak istemedi. Bilmiyorum. Sonra aklıma aynı ekipten Orhan Kapkı geldi. Orhan kara kuru çok zayıf bir adamdı ama iyi bir

- Ahmet Mekin ve Hüseyin Baradan "Aramıza Kan Girdi" filminde -

ışık şefiydi. Kamerayı da bilirdi. Zaten o günkü piyasada teknik adam çok yoktu. Orhan teklifimi hemen kabul etti. Daha önce hiç kameramanlık yapmamıştı. Tabii asistanlıkta yapmamıştı ama kendine güveni vardı. Bir gün Tarık Dursun'la birlikte Demirtaç Film'e gittik. Tarık Dursun'a Orhan'ı gösterdim. 'Kim bu?' dedi. O sırada Orhan Bafra sigarasını emerek içiyordu. Tarık Dursun'a 'Orhan Kapkı' dedim. Ona hiç tanıdık gelmemiş olsa gerek, 'Kim bu adam Ahmet yahu?' diye bir daha sordu. 'Kameramanın bu' dedim. Herhâlde Orhan'ı bir şeye benzetememişti.

Oyuncu kadrosunu Semra Sar, Kenan Pars, Aysel Tanju, Kadir Savun, Hayati Hamzaoğlu, Suzan Avcı, Ayfer Koray, Atif Kaptan, Suphi Kaner, Hüseyin Baradan, Senih Orkan, O. Nuri Ergün ve Mehmet Ali Akpınar oluşturduk. Başrolde ben vardım. Kendi adımla oynuyordum. Mace-
ra seven bir genç olan Mekin bir gece otomobiliyle giderken yoldan Necla adında bir kadını yanına alır. Necla birilerinden kaçmaktadır. Fakat onu Mekin de kurtaramaz. Birkaç gün sonra kızın öldürüldüğü haberi duyulur. Mekin olayın içine girer. Necla'nın ağabeyi Senih bir çeteden büyük miktarda para çalmış ve saklamıştır. Çetenin reisi avukat Ulvi ve Betül, ortakları Galip'le birlikte Necla'yı kaçırmak için bu parayı geri almak isterler. Çete Necla'yı kaçırıp bir akıl hastanesine kapatır ve bir kaza süsü vererek onun öldüğünü duyurur. Fakat Senih de öldü-

rülür. Çete Mekin'in peşine düşer. Galip ve Betül bir reklam şirketinin sahibidir. Necla bu şirketin mankenlerinden biridir. Aslında ölmemiştir. Mekin Necla'yı çetenin elinden kurtarıırken suçlular da cezalarını çekecektir.

Aramıza Kan Girdi gayet iyi bir polisiye oldu. Filmin kurgusunu Erman Film Stüdyosu'nda yaptık. Hürrem Bey, filmi alacağına dair garanti vermişti. Zaten krediyi de o vermişti. 30 kutu negatif, kamera ve ışıkları ondan almıştım. Sağ olsun, ne istedimse yaptı. Bizim büyük masrafımız olmadı. Günlük prodüksiyon masraflarını ben üstlendim. Tarık Dursun'un parası yoktu. Film bittince Hürrem Bey'e gittim. 'Hürrem Bey, filmimiz bitti. Buyurun gelin, izleyin, alıp almayacağınıza böyle karar verin' dedim. O da kabul etti.

Bir akşamüstü yanında zarif eşi Gelengül Hanım'la birlikte stüdyoya geldi. Onlar salona girdiler ama Tarık Dursun heyecandan içeri giremiyordu. Film beğenilecek mi beğenilmeyecek mi diye kıvranıyordu adeta. Filmi Hürrem Bey'le beraber izledik. Film bittikten sonra alkışladı ve 'Tamamdır. İyi iş çıkarmışsınız. Güzel film olmuş' dedi. Hemen dışarı çıktım ve Tarık Dursun'a müjdeyi verdim. Çok rahatladı. Filmi 90 bin liraya mal ettik, 120 bin liraya Erman Film'e devrettik. Bu filmle birlikte Türk sinemasına yeni bir yönetmen ve fotoğraf direktörü kazandırmış oldum."

- Ahmet Mekin ve Ayla Kaya "Kelebekler Çift Uçar" filminde -

Kelebekler Çift Uçar

Ayla Kaya, o günlerin Türk sinema seyircisi için yeni bir isim değildi. Çocuk rolleriyle sinemaya giren Ayla Kaya, daha sonra tiyatrodan sahneye çıkmıştı. Fakat sonraları bazı sebepler yüzünden sinema çalışmalarına ara vermişti. Bir süre sonra tekrar sinemaya döndü. 1963'te oyunculuğunun yanı sıra yapımcılığa da başladı. Uludağ Film sahibesi olarak Türk Film Prodüksiyonları Cemiyeti'ne kaydoldu. Elinde Orhan Hançerlioğlu'nun yazdığı *Kelebekler Çift Uçar* adlı bir senaryo vardı. Baş erkek rolü için aklındaki tek isim Ahmet Mekin'di.

"Ayla Kaya ufak tefek, genç bir kadındı. Daha önceden tanıımıyordum. Bir gün beni Beyoğlu'nda Uludağ Film'in yazıhanesine davet etti. Gittim. Şirkette kocası Nizamettin Uludağ da vardı. Zaten şirketi kocası kurmuştu ona. Bunların elinde *Kelebekler Çift Uçar* adlı bir film hikâyesi vardı. Bana hikâyeyi anlattılar. Güzel bir hikâyeydi. Eğer kabul edersem bu hikâyenin filminde Ayla Kaya ile başrollerde olacaktım.

Kadın daha ilk görüşmemizde bana ilgi göstermeye başlamıştı. Bu tür şeylere alışık olmama rağmen bu kadının ilgisi beni rahatsız etmişti. Çalışmaya sıcak bakarken bir anda vazgeçtim. Fakat Ayla oynamam konusunda

aşırı ısrar ediyordu. Ayrıca bir yönetmenle de anlaşmışlardı. Kadının bana karşı olan zaafını yakalayınca bunu kullandım. 'Ben sizin bulduğunuz yönetmenle çalışmak istemiyorum. Benim anlaşılabildiğim bir yönetmen var. Ben onunla çalışmak istiyorum' dedim. Kim olduğunu sorunca da Tarık Dursun'un adını verdim. Bunlar karı koca düşündüler taşındılar bir süre sonra isteğimi kabul ettiler. İstemeyerek kabul ettikleri kesindi ama filmin çekimleri sırasında çok iyi anlaştılar.

Aslında meslek etiği açısından doğru bir şey değildi benim yaptığım. Başka bir yönetmenin ekmeğine engel olmuştum. Filmde ikimizden başka Sadri Alışık, Sevda Ferdağ, Hüseyin Baradan, Vahi Öz, Asım Nipton falan da vardı. Asım Nipton çok sevdiğim bir adamdı. Bu gibi adamlar karakter rollerine çıkan küçük adamlardı. Bu küçük takımla benim aram her zaman çok iyiydi. Çok iyi geçirdik hep siyle. Gazeteci Agah Özgüç bu filmde Tarık Dursun'un asistanlığını yaptı. Filmde küçük insanların acıları, mutlulukları ele alınıyordu. Sosyal yapısı içinde küçük insanların davranışları gerçekçi bir şekilde anlatılıyordu. Arabacı Ahmet'le tütün işçisi Zeynep içimizde yaşayan gerçek kişilerdi. Güzel bir film oldu! Tabii ki popülaritem de arttı."

- Ahmet Mekin 1963 -

Artistlere 25 Sual

-Artist, 29 Ekim 1963, Sayı 171

■

“Sinema oyunculuğuna hangi tarihte ve nasıl bir tesirle başladınız?”

“Sinema oyunculuğuna başladığım tarih 1957’dir. Bu da Kenan Pars ve Sırrı Gültekin’in sürekli ısrarlarıyla oldu. Sinema hakkında hiçbir bilgim olmadığı hâlde.”

■

“Dünya sinemasında bazı artistlerin oyun stilleri vardır. Sizi en çok hangi stil oyun tarzı etkiliyor?”

“Oyun tarzı diye bir şey yok bence. Oyuncu konudaki kişiyi rejisörün etkisiyle olumlu ve inandırıcı bir hâle getirirse başarılı olur. Beni herhangi bir oyun tarzı etkileyemez. Ancak çok, pek çok beğendiklerim var.”

■

“Sizce sinemada rejisörün önemi nedir?”

Başarılı bir rejisörle çalıştığınız zaman diğer

filmlerinizden daha iyi sonuçlar aldınız mı?

Bu konuda örnekler verebilir misiniz?”

“Sinemada rejisörün önemi, bir hikâyeyi tüm hâlinde ortaya koyduğuna göre inkâr edilemez. Rejisör önemli bir kişidir. Elbette iyi bir rejisörle iyi sonuçlar alınır. Ben aldım.”

■

“Bir filmin başarılı olmasında en önemli rolü artist mi rejisör mü oynar?”

“Bilindiği gibi rejisör.”

“Bir artist senede kaç film çevirmelidir?”

“Sayının çok oluşunun kaliteyi düşürdüğüne inanıyorum.”

■

“Sizce bir sinema oyuncusunda bulunması gereken özellikler nelerdir?”

“Kabiliyetli, mesleğine bağlılığı, sevgisi, özel ve dış hayatında mazbutluğu.”

■

“Türk sinemasının bugünkü gidişini beğeniyor musunuz? Beğenmiyorsanız bu gidişi değiştirecek veya gelecekte daha iyi bir duruma geçmesi için ne gibi gayet gösteriyorsunuz?”

“Çoğunlukla ticari endişesi ve yurt içinde pazarı olan sinemamızdan bir şeyler beklemek ve beğenmek komik olur. Ben oyuncu olarak daha iyi duruma geçmesini sağlayacak kişi değilim. Gelecekteki durumu ise seyircinin kültür seviyesi hazırlar.”

■

“Türk sinemasında rejisör, aktör, aktris ve teknisyen olarak yeterli kişiler var mı? Varsa neden Türk sinemasını filmlerimizle sınır dışında temsil edemiyoruz?”

“Türk sinemasında yeterli teknisyen, rejisör var. Bizi dışarıda temsile gelince, kendi gerçekleri-mizi diğer ülkeleri ilgilendirecek şekilde vere-meyişimiz. Çoğunlukla özentî halindeyiz.”

■

“Bir artistin aynı anda birkaç filmde, başka başka tipler canlandırması aynı anda bu kadar değişik atmosfer içine girebilmesi mümkün müdür? Bu davranışlar bir sanatçının ruhuyla bağdaşabilir mi?”

“Aynı anda birkaç filmde oyuncunun aynı ka-lıplara girmesi diye bir şey yoktur. Ancak resim çektirir.”

■

“Anatole France diyor ki: ‘Şöhret toz üzerinde bir iz.’ Siz buna ne dersiniz?”

“Şöhret köklü ve tam değilse ucuz şöhrettir ki bu doğrudur.”

■

“Bir sinema oyuncusu şöhretini nasıl devam ettirebilir?”

“İş ve özel hayatını iyi düzenlemekle.”

“Sizce şöhrete giden en kestirme yol hangisidir?”

“Meslek politikası.”

■

“Şöhret sarhoşluğu nedir ve bu daha çok hangi tip insanlarda görülür?”

“Ucuz şöhretlerin sarhoşluğuna inanırım.”

■

“Türk sinemasında gerçek anlamda bir oyuncu var mıdır?”

“Türk sinemasında gerçek anlamda oyuncu yok. Sadece doğmatik kabiliyetler var. Bunların sayısı da az.”

■

“Bir oyuncu her zaman aynı tip oyunları mı oynamalı, yoksa değişik karakterleri mi canlandırmalı? Siz sinemada başarıya ulaştığınız tipten kurtulmaya gayret sarf ettiniz mi?”

“Oyuncunun söz sahibi olabilmesi için her çeşit rolü başarı ile canlandırması gereklidir. Başarıya ulaşılan tip devam ettirilirse kişi kendi kendini tekrarlamış olur.”

■

“Sinemada tipinizi bulabildiniz mi?”

“Tipimi bulmak önemli değil. Her tipi aslına uy-gun oynamak isterim.”

■

“Evlilik bir devreye kadar artistin şöhretine tesir eder mi? Yani henüz şöhrete ulaşan veya ulaşmakta olan bir artistin evliliği hayranlarının azalmasına yol açar mı?”

“Etmediği düşüncesindeyim.

Takdim edilişine göre değişir.”

■

“Bir sinema oyuncusunun herhangi biriyle flört etmesi sizce nasıl karşılanır?”

“Duygusal bir mesele bu herhangi bir sahada ün yapmış kişiler toplumun malı olduklarından bu gibi gönül meselelerine dikkat etmeleri ge-rekir sadece.”

■

“Genellikle sinemamızda jönler büyük bir kuvvetin temsilcisi gibidirler. Hiçbir zaman rakiplerine yenilmezler. Dövülmezler.

Daima cesur, daima iyi kalpli kişiler olarak gösterilirler. Bu jönlerimizin hep bu çeşit tipleri canlandırmaları gerçekten bağdaşabilir mi?”

“Gerçekle ilgisi olmayabilir. Seyirci kendini öyle görür ve kahramanı öyle ister.”

■

“Bugünkü duruma erişmenizde şansın rolü olduğuna inanır mısınız? Yoksa, oyun gücü mü sizi bu duruma getirmiştir?”

“Biraz kabiliyetim, biraz da şansım.”

“Gece hayatı artistlerin zararına mıdır?”

“Yorumlamaya bağlı.”

■

“Artistler arasında gerçek anlamıyla bir arkadaşlığın olabileceğine inanır mısınız? Siz arkadaşlığı ne şekilde anlıyorsunuz?”

“Arkadaşlık, arkadaşlıktır. Arkadaşlığı herkes kendine göre yorumlar.”

■

“Sinema oyuncularları arasındaki evlilikler çoğunlukla kısa sürüyor. Aradıkları mutluluğu bulamıyorlar. Bunların sebepleri nelerdir sizce?”

“Uzun bir evliliğim var. Herhâlde karşılıklı anlaş-maya varamıyorlar.”

■

“Artistlikte idealiniz nedir?”

“Sinema sanat olduğuna göre, bu sanat dalında bir şeyler yapmak idealimdir.”

■

“Gelecek sezon en fazla kaç film çevirmek kararındasınız?”

“Ben daima azdan yanayım.”

- Kenan Pars (1920 – 2008) -

Yapımcı Kenan Pars

“Eski dostum Kenan Pars 1961’de Mask Film adıyla bir şirket kurdu ve yönetmen oldu. Kenan yapılan filmleri beğenmiyordu ve kendi anlayışına uygun filmler yapmak için çabalıyordu. Ben onun iki filminde oynadım: 1962’de *Ölüm Allah’ın Emri* ve 1965’te *Aklın Durur*. Kenan bir

gün ‘Ahmet, ben film yapacağım’ dedi. Ama para verebilecek durumda değil. Ben de onu desteklemek için iki filminde ücret almadan oynadım. Zaten Kenan’la paranın lafı olmazdı. Adamın bende emeği vardı. Ahde vefa oldu benimki. Kenan idealist bir adamdı. Bıkmıştı kötü

filmlerden. Yapımcı yönetmen olmak istiyordu ama parası yoktu. Derdi iyi filmler yaparak para kazanmaktı. 1961’de şirketini kurdu. *Oğlum ve Derdimden Anlayan Yok* adlı iki film çekti. Kendi yazdı kendi yönetti. Üçüncü filmi *Ölüm Allahın Emri*’nde ben oynadım.

O zamanlar Göksel Arsoy modası vardı Türk sinema piyasasında. Göksel de Bakırköylüdür. Aynı zamanda ilk dönemlerinde Kenan’la çok yakınlardı. Kenan onun Nevzat Pesen’in çektiği *Samanyolu* filminde oynamasını sağlamıştı. Belgin Doruk’la iyi bir ikili olmuşlardı ve Göksel büyük şöhret yapmıştı. Ben o zamanlar Kemal Film’in elindeydim. Göksel’in filmleri çok tutuyordu. Bir gün Mask Film yazıhanesinde oturuyorduk. Kenan yeni filmi için Göksel’i düşünüyordu. ‘Ben gideyim Göksel’e, yeni film için onunla anlaşayım’ dedi. Ben de ‘Git konuş bakalım’ dedim. Kenan görüşmeye giderken yanına karısını da aldı. Kenan’ın karısı da Göksel’i çok iyi tanıyordu. Ailece çok içli dışlılardı. Ben de yazıhanede onları bekliyorum.

Göksel kendi yapım şirketini kurmuş ve Beyoğlu’nda yazıhane açmıştı. Bunlar Göksel’le görüşüyorlar. Göksel, ‘Kenan, sen bırak bu işleri. Ben sana çalıştığım filmlerde iş bulayım’ diyor. Bunlar gözleri dolu dolu yazıhaneye geri geldiler. Ben konuşmaları dinleyince çok sinirlendim. Yazıhaneden çıkıp Göksel’in yazıhanesine git-

tim. Resmen kavga etmeye gittim. Yaptığı çok ayıptı. Kenan’a yardım etmeyecekse bile bari böyle konuşma be adam. Göksel yazıhanede değildi. Kenan rolü bana teklif etti. Aklın Durur adlı filmde Semra Sar’la ben başrolde oynadık. Göksel’e düşündüğü rolü ben oynadım. Film-den ücret almadım.

O zamanlar Yeşilçam’da ticari düşünce egemendi. Yeni çıkan, çok tutan bir isim yapımcıların da gözdesiydi. Göksel o zamanlar öyleydi. Kenan’a yaşattığı acı yüzünden Göksel’e hâlâ yakın durmam. Uzak dururum ondan. Göksel’in sinemadan kopması Hürrem Bey’in yüzündendi. Kendini beğenmiş kibirli hâlleri Hürrem Bey’i sinirlendirmişti. Sonuçta Hürrem Bey ciddi bir sinema patronuydu. Sinemada ayak sistemi vardı. Bu sisteme bağlı yapımcılar her yıl toplanırlar, çekecekleri filmleri ve bunlarda oynatacakları oyuncularını konuşurlardı.

Erman Film, Acar Film, Melek Film, Kemal Film falan. Bu arada herkes Göksel’e film yapmak istiyor. Hürrem Bey’e da Göksel’le kaç film çekeceğini soruyorlar. O da çekmeyeceğini söylüyor. Toplantıdan sonra dağılıyorlar. Kendi aralarında Hürrem Bey’in bu kararını konuşuyorlar. Bu kararını sorguluyorlar. Bir anda adamın afişlerini söktüler. Yazıhanelerden afişlerini kaldırdılar. Bunun üzerine kendine şirket kurdu Göksel. Birkaç yıl sonra da tamamen koptu sinemadan.”

Ahmet Mekin ve
Semra Sar
"Olum Allahın Emri"
filminde

- Ahmet Mekin 1963 -

“Sana Ne Be Oğlum!”

1960'ta Hürrem Erman ve Hulki Saner bir işletme ortaklığı kurdu. Erman Film ve Saner Film ticari sinemanın önemli şirketleriydi. Güçlerini birleştirerek gişe rekorları kıran filmler üretmeye başladılar. Hulki Saner filmlerin her türlü teknik kadrosunu kuruyor, senaryo yazıyor ya da yazdırıyor ve filmleri yönetiyordu. Hürrem Erman da negatif film ve laboratuvar işlemlerini üstleniyordu. 1964 yılına kadar *Gece Kuşu*, *Bir Demet Yasemen*, *Düğün Alayı*, *Tatlı Günah*,

Yavru Kuş, *Cafer Çocuk Hırsızı*, *Çifte Nikâh*, *Gol Kralı Cafer*, *Küçük Beyin Kismeti*, *Zorlu Damat*, *Aysecik Canımın İçi*, *Aysecik Fakir Prenses*, *Bomba Gibi Kız*, *Helal Olsun Ali Abi*, *Korkusuz Kabadayı*, *Maceralar Kralı*, *Şaşkın Baba*, *Aysecik Cimcime Hanım*, *Aysecik Çıtı Pıtlı Kız* ve *Acı Aşk* adlı filmleri üretti bu ortaklık. Bu filmlerden *Acı Aşk*'ta başrolü üstlenen Ahmet Mekin, sinema kariyerindeki en sıkıntılı çalışmaya imza atacaktı.

Acı Aşk'ın hikâyesi bizden değildi. Bronte kardeşlerin ünlü *Rüzgârlı Tepe* romanından uyarlamaydı. Bunun filmini daha önceden Hollywood'da çekmişlerdi. Filmde Merle Obe-ron ve Laurence Olivier oynamışlardı. Orhan Aksoy yönetmelikten önceleri sinema makini-istiymiş. Bu filmi haftalarca göstermiş Be-yoğlu'nda. Ben de izlemiştim. Ağır, klasik bir filmdi. İngiliz aktörü Laurence Olivier harika bir oyun çıkarmıştı. Orhan, Hulki Saner'in asis-tanlığını yapıyordu. Buradan hareketle aklına giriyor ve onu bu romanın yerli versiyonunu yapmaya ikna ediyor. Hulki Bey'in daha önce-leri caz müziği yaptığı yıllardan itibaren Ame-rika'yla bağlantısı devam ediyor tabii. Filmin orijinal senaryosunu oradan getirtiyor. Bunun adaptasyonunu Tarık Dursun yapıyor.

Film, Erman Film-Saner Film ortak yapımı ola-caktı. Bir gün Hürrem Bey beni Erman Film'e çağırdı. Gittim. Hürrem Bey ve Hulki Bey bana bu projeden bahsettiler. Baş erkek rolünü bana teklif ettiler. Yani Laurence Olivier'in harikalar yarattığı rolü.

‘Hürrem Bey, ben bu rolü oynayamam.’

‘Niye oynayamazsın?’

‘Üç etaplı bir rol bu. Evdeki yanaşma dönemi, sonra evden kovulma sonrasında zengin bir adam olma dönemi, en sonra da geri dönüp her şeyin sahibi olma dönemi. Üçü de birbirinden farklı roller. Çok değişken bir rol. Bu rolü çok iyi

bir oyuncunun oynaması lazım. Ben Laurence Olivier değilim. Ben yapamam.’

‘Oynarsın sen oynarsın. Sen git hele birkaç gün düşün bakayım.’

Akşam eve evde bana yapılan teklifi Şükran'a anlattım. ‘Ben bu rolü kaldıramam. Ben o ka-dar yeter yetkin değilim’ dedim. Annem falan destek olmaya çalışıyordu ama ben klasik fil-mi daha önce gördüğüm için açıkçası korku-yordum. O filmdeki görkemli oyunculuğu ben veremezdim. Annem, ‘Sana ne be oğlum. Teklif etmişler işte, boş ver’ dedi. ‘Yok anne, öyle san-dığın gibi değil. İçimden gelmiyor. Ben bu rolü yapamam. Yaparım dersem yaparım, yapamam dersem yapamam’ dedim.

- Hulki Saner (1921 – 2005) -

Birkaç gün sonra Beyoğlu'na Erman Film'e gittim. 'Ben yapamayacağım Hürrem Bey. Çok düşündüm. Orijinal filmi seyrettim. Rolü de biliyorum. Şimdi biz bunun aynısını yapacağız. Tamam, bize uyarlanacak ama ben bunu kaldıramam. Beceremem' dedim. Tabii o zaman gencim rahatlıkla bunları söyleyebiliyordum. Hürrem Bey sonunda dayanamadı, 'Sana ne be oğlum. Yaparsın istersen. Ayrıca paranı al, bak işine. Ben sana güveniyorum' dedi. 'Hürrem Bey, ben kendime güvenemiyorum. Bu hikâye öyle sıradan bir hikâye değil. Atlama zıplama hikâyelerden değil bu' dedim. Hürrem Bey, 'Hadi tamam, daha fazla uzatma. Sen yaparsın, sen yaparsın' dedi. Bu konuşma sırasında Hulki Bey yoktu. Hürrem Bey, 'Sen git şimdi, sonra yeniden gel' dedi.

Birkaç gün sonra ben yine Erman Film yazıhanesindeyim ve düşüncem ilk günkü gibi. Hürrem Bey, 'Sen hiç konuşma, bu iş bitti' dedi, kestirdi attı. Çekim tarihlerini belirlediler. Fakat benim karşımda kimin oynayacağı daha belli değildi. Bir süre sonra, 'Senin karşında Türkan Şoray oynayacak' dediler. Hemen Hürrem Bey'e gittim. 'Efendim, bu rolde Türkan olamaz. Merle Oberon'un rolünü o yapamaz. Kadın otuzlu yaşlarda ve sonunda veremden ölüyor' dedim. Rolü Türkan gerçekten yapamazdı. Henüz 17-18 yaşlarındaydı ve biraz da kiloluydu. Bunları Hürrem Bey'le açık açık konuştuk. Sinemada 6-7 yıllık bir oyuncuydum ama her şeyi de kabul etmiyor-

dum. İşin bir etiği, bir ahlakı vardı. Hürrem Bey yine aynı şeyleri söyledi: 'Sana ne be oğlum. Sen bak işine.'

Hulki Bey filmin yönetmeni, Orhan ve Tarık da onun asistanlarıydı. Bu filmde rol aldım ama filmin çekimleri boyunca yönetmen Hulki Bey'le sürekli tartıştık. Adamın yaptığı hiçbir şeyi beğenmiyordum. Üstelik bu adam benim arkadaşım. Birlikte viski içerek onun Amerika maceralarını çok dinlemişimdir. Set boyunca bana, 'Sen benim dediğimi yapmıyorsun Ahmet. Bana güvenmiyorsun' dedi. Adamın işine karışıyordum. Bir merdiven sahnesi vardı. Ben merdivenden yukarı çıkacağım, Türkan yukarıda o sırada, ben ona bir tokat atacağım, sonra aşağı ineceğim, o sırada kamera alt açıdan beni çekiyor olacak, ben aşağı inerken kendi kendime, 'Ben o kadına bu ellerle mi vurdum' diyeceğim.

Hulki Bey böyle bir sahne istiyor. Ben de 'Tamam' dedim. Havaya da girdik. Sahne 'Motor' komutuyla başladı. Ben merdivenlerden inerken 'Bu ellerle mi vurdum' dedim. Hulki Bey 'Stooopp. Olmadı ya, olmadı' dedi. 'Sen ne istiyorsun?' diye sordum. Bu sahnede ellerimi böyle dua eder gibi havaya kaldırarak diyaloglarımı söylememi istedi. 'Bana sen benim dediğimi yapmıyorsun diyorsun ama bu ne yahu? Böyle mizansen mi olur?' diyerek karşı çıktım. 'Ben oyuncu olarak doğru olan hareketi yaptım' dedim. Aramızda

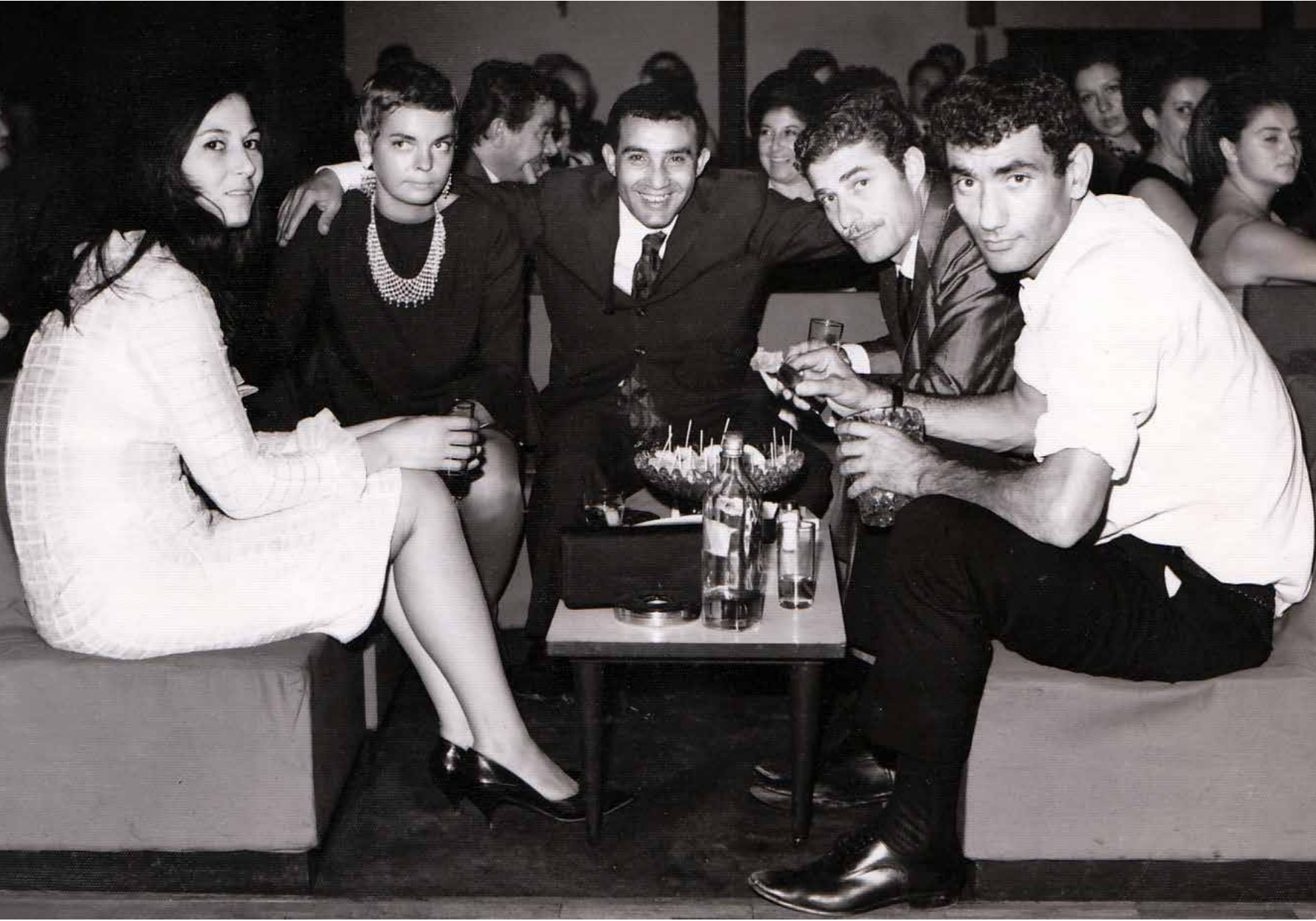
- "Acı Aşk" film lobisi -

şiddetli bir tartışma çıktı. Türkan dâhil herkes bizi seyrediyordu. Tüm bağışmalara rağmen ben yine de Hulki Bey'in istediğini yapmadım o sahnede. Filmin sonuna kadar aramızda böyle tartışmalar yaşandı. Sadri Alışık da Türkan Şoray da sadece seyirci oldular. Sette Rüçhan Adlı da vardı. Türkan'ı hiç yalnız bırakmıyordu.

Rolü yaşamadıktan sonra yapamazsın ki. O duyguyu yaşaman gerek. Abur cubur filmlerde buna çok ihtiyaç olmayabilir ama bu filmde gerekliydi. Abur cubur filmlerde oyunu ben de çok önemsemezdim doğrusu ama bazı filmlerde hissetmek istiyorsun, üstüne bir şeyler katmak

istiyorsun. İçinde hissettiğin bedenine yansıyor. Oyunu bedeninin tamamlıyor. Hulki Bey bana 'Sen çok yapılısın' dedi. Ben çok dimdik yürüyordum. Hiç eğilme bükülme yoktu fiziğimde. 'Sen biraz kilo ver' dedi. 'Ne yapayım?' dedim. 'Saunaya git,' dedi. O zaman bir tek sauna var. O da Fırzağa'da. 'Ben konuşayım, sen oraya git' dedi. Bende kilo yoktu ki. Benim fiziğim böyleydi. Sporcu olduğum için fiziğim böyle. Kilo verince ben erimeyecektim ki. Baktım tartışacağız, 'Peki, gideyim saunaya' dedim. 15 günlük para ödedi. Ben her gün saunaya gittim. Orada içkiyi de bıraktım. Yememe içmeme dikkat ettim. *Acı Aşk* filmi sinema adına bana acı zamanlar yaşattı."

- Şükran Sabuncu, Hasan Kazankaya, Ahmet Mekin ve Yılmaz Güney -

Yılmaz Güney

“Yılmaz Güney’le *Halime’den Mektup Var* adlı bir film çektik. Alexandre Duma’nın *Üç Silahşörler* adlı romanının uyarlamasıydı. Süha Doğan yönetmişti. Sevda Ferdağ ile ben başrol-deydik. Yılmaz yan rollerden birindeydi. Filmi Erzurum’da çekmiştik. Yılmaz’ı o zaman sev-miştim. Kafa dengiydi ve siyasi görüşümüz aynıydı. Beni ne zaman görse, ‘Abi bir hikâye yazdım. Bunu beraber yapsak’ falan derdi. Yılmaz’ı severdim ama bir gün aramızda ciddi bir tartışma oldu. O sinemada başrollere çıkmaya başlamıştı ve para kazanan bir adama dönüş-müştü. Kumar oynuyordu.

Şimdi yılını hatırlamıyorum. Her ikimiz de bir ev toplantısına davet edilmiştik. Başka davet-liler de vardı. Yılmaz benim yanımda oturu-yordu. Durup dururken kendi ideolojisinden bahsetmeye başladı. Heyecanlı heyecanlı ko-münizm, sosyalizm üzerine konuşuyordu. Ko-nuşması bitince çok sinirlendim. ‘İdeolojine bu kadar bağlıysan yaşamına ona göre bir yön vereceksin, Yılmaz. Sen gidiyorsun bilmem kimin kumarhanesinde 100 bin liraya barbut oynuyorsun. Kürt lakaplı kabadayılarla bir ara-da oluyorsun, kumarın gece hayatının bini bir para. Ondan sonrada gelip komünizmden, sos-yalizmden bahsediyorsun. Kalk git buradan’

dedim. Yılmaz cevap dahi veremedi kalktı gitti. Uzun süre konuşmadık onunla.

Bende solcuyum, hem de lafta değil, gerçek bir solcuyum! İnandığım ideolojinin gerektirdi-ği gibi bir hayat sürüyorum. Gidip kumarhane-de zar atmam mesela. Ondan sonra da komü-nizm nutku vermem. İrfan Atasoy adlı Adanalı bir yapımcı vardı Yeşilçam’da. Yılmaz’la zar atarlarmış. Büyük atan kazanıyor tabii. Yılmaz hep kaybetmiş. Yılmaz bu yapımcıya bir sürü bedava film çekti. Bunun neresi komini-zim şimdi? Ben kumar oynamasın demiyorum. Buna karışmam. Ben, oynuyorsan göz önünde olma diyorum.

Kabadayılar meselesine gelince; o âlemin en büyüğü olan DüNDAR KILIÇ’ı ben de tanıdım. Bir akşam yanımızda kadın arkadaşlarla bir-likte boğazda yemeğe çıktık. Sohbeti güzel, yiğit bir adamdı DüNDAR. O akşam keyifli de geçti. ‘Bunu tekrarlayalım Ahmet abi’ dedi. Bir hafta sonra beni yemek için aradı. Kibar-ca, ‘Dündarcığım kusura bakma. Benim si-zinle olmam imkânsız. Sizin yaşantınıza ayak uyduramam ben’ dedim. O da ‘Peki abi’ diye-rek telefonu kapattı. Bir kere kırmadım gittim. İkincisi bana gelmezdi.”

- Ahmet Mekin ve Hüseyin Zan "Vurun Kahpeye" filminde -

İkinci *Vurun Kahpeye*

Erman Film, 1948'de Lütü Ömer Akad yönetiminde Halide Edip Adivar'ın aynı adlı ünlü romanından filme aldığı *Vurun Kahpeye*, o zamanlar büyük hâsılataya ulaşmış bir film olmuştu. Romanı 16 yıl sonra yeniden filme almaya karar vermişti. Hürrem Erman, Kurtuluş savaşı

ve onun kahramanlarının hayatlarını, onların şanlı layık bir şekilde sinemaya aktarmak için oldukça büyük bir bütçe ayırmıştı. Milli mücadele üzerine yapılan filmler her zaman ticari başarı kazandığından olsa gerek bütçeyi 400 bin lira olarak belirlemişti.

Hürrem Erman filmini seyirciye bir Cumhuriyet Bayramı armağanı olması düşüncesiyle 29 Ekim 1964'te gösterime çıkaracaktı. Halide Edip Adivar'ın Kurtuluş savaşı sırasında kendisinin yaşadığı hayatı anlattığı *Vurun Kahpeye*'nin başrollerine Aliye öğretmen rolü için Hülya Koçyiğit, Kuvayi Milliyeci Fuat Bey rolü için Ahmet Mekin seçildi. Kadroya Vahi Öz (Ömer Efendi), Reha Yurdakul (Yunan subayı), Ali Şen (Hacı Fettah), Talat Gözbak'la (Kantarcıların Hüseyin) destek verildi. Filmin çekimleri için yönetmen Orhan Aksoy'un isteği üzerine doğduğu Bursa'nın Mustafa Kemal Paşa ilçesi uygun görüldü.

"*Vurun Kahpeye*, meşhur yazarımız Halide Edip Adivar'ın eseriydi. Erman Film bunu daha önce film yapmıştı. İkinci defa çekmeye karar verdiklerinde Hürrem Bey beni yazıhaneye çağırarak filmdeki Fuat Bey rolünü oynamamı teklif etti. Kabul ettim. Karşımda Aliye Hoca-hanım rolünde Hülya Koçyiğit olacaktı. Karşı çıkmadım. Filmin çekimleri için Bursa'nın Mustafa Kemal Paşa ilçesine gittik. Ekibin ilçeye geleceği önceden bildirildiği için karşıımızda büyük bir karşılama komitesi bulduk. Şerefimize bandolar çalındı. Kaymakam Kazım Pamukçu, Belediye Reisi Ahmet Saygın, Emniyet Amiri Mustafa Oksal başta olmak üzere 22 bin nüfuslu ilçe halkı 'Başımızın üstünde yeriniz var' diyerek bizleri karşıladılar.

Ben karım Şükran ve küçük kızım Zeynep Serra'yı da yanımda götürmüştüm. Hülya Koçyiğit de annesi Melek Hanım ve kız kardeşleri Feryal ve Nilüfer'le gelmişti. 50 kişilik film ekibimiz iki ayrı otele yerleştirildi. Geldiğimiz günün akşamında ertesi günkü çekimler için Çarşı Camii'nin bahçesine spotlar, projektörler yerleştirildi. Elektrik idaresi de kolaylık göstermişti. Gece yarısına kadar süren ön çalışmalar sırasında toplanan 3-4 bin kişi bizlere karşı öyle büyük bir sevgi gösterisinde bulundular ki bir manga jandarma ile polis çağırmak zorunda kaldık.

Ertesi sabah erkenden kalktık. Bursa'da *Vurun Kahpeye* film ekibi adına hazırlatılan büyük bir çelengi filmdeki kostümlerimizi giymiş olarak ben ve Reha Yurdakul önde, arkamızda bütün film ekibi, ilçe meydanındaki Atatürk heykeline götürdük. Hülya da film için kendisine hazırlatılan kostümü içindeydi. Atatürk anıtında ilçe bandosu *İstiklal Marşı* çaldı. Çelengi heykele bıraktık. Selam durdu herkes. Bütün ilçe halkının katıldığı tören bittikten sonra çekimlerimiz başladı. Hacı Fettah rolündeki Ali Şen ve Aliye öğretmenin babası Ömer Efendi rolündeki Vahi Öz çok başarılıydılar. Vahi Bey genellikle komedi oynardı. Bu filmde aslında iyi bir dram oyuncusu olduğunu da gösterdi.

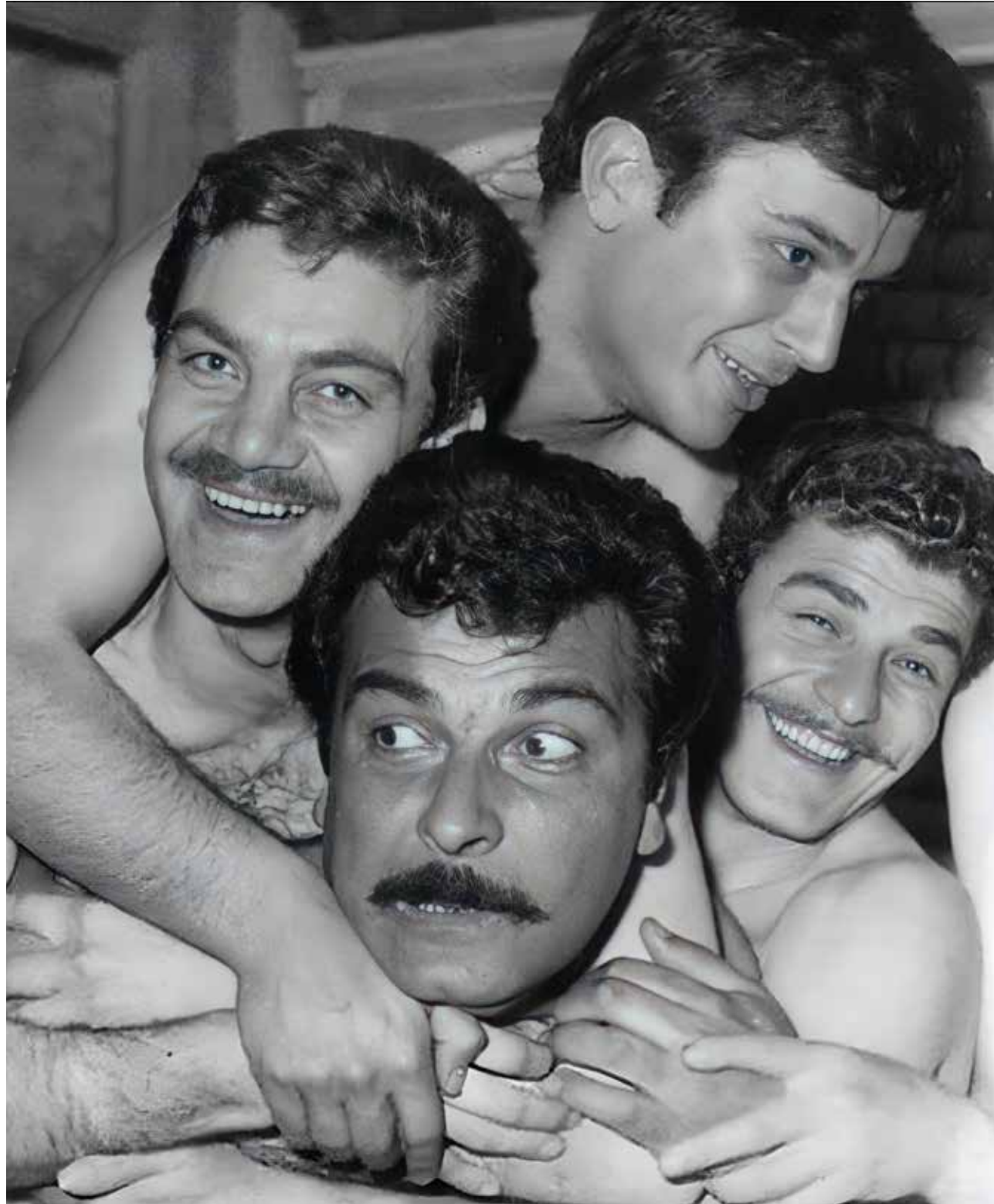

Orhan Aksoy
(1930 - 2008)

Vurun Kahpeye'de ilerici, idealist bir öğretmen olan Aliye'nin kötü ruhlu bir hoca ve onun galeyana getirdiği cahil insanlar tarafından linç edilmesi olayı gerçekten can yakıcı bir olaydı. Zaten romanın aslı Halide Edip Hanım'ın savaş günlerinde kendi yaşadığı olaylardı. Öğretmen Aliye, Halide Edip'in ta kendisiydi. Filmin son sahnelerinden biri Aliye öğretmenin linç edilmesiydi. Bu sahnenin çekimi sırasında Hülya gerçekten linç ediliyordu neredeyse. Mustafa Kemal Paşalılar, Hacı Fettah rolündeki Ali Şen'in 'Vurun, vurun kahpeye' dediği anda coşarak gerçekten vurmaya başlamışlar. Kızın ağzı burunu kan içinde kalmış. Dizleri, kolları yara bere içinde kalmış. Kızı zor kurtarmışlar. Bu nedenle Hülya iki gün çalışamadı.

Ben 20 gün kaldım Mustafa Kemal Paşa'da. Karım Şükran ve kızım Zeynep Serra da yanımdaydı. Halk beni çok sevdi. Çekimler boyunca etrafımda binlerce kişi oluyordu. Şerefime ziyafetler tertip ettiler. Bu sevgi, sempati gösterisi günler geçtikçe azalmadı, hatta arttı. Beni Kuvayimilliyeci Fuat Bey kıyafetiyle at üzerinde tüfekle görenler heyecanlanıp alkışlamaktan kendilerini alamıyorlardı. Setin tatil olduğu gün bizleri ilçenin meşhur Dümbüldek kaplıcaları ve Suuçtu adlı şelalelerine götürdüler. Oradaki halkın ilgisi de müthişti."

- Efkan Efekan, Ekrem Bora, Kadir Savun ve Ahmet Mekin -

REJİSÖR-OYUNCU BAĞI: Ahmet Mekin ve Sinemamız Üzerine Genelleme

MAKALE

Tarık Dursun Kakinç

Sinema, Eylül 1965, Sayı 9

“Sinema rejisörlerinin ortak çalışmaya gittikleri bazı oyuncularla yakın bağlar kurdukları öteden beri bilinir. Bu oluş her iki yanın da çıkarına gelişir. Rejisör, teslim aldığı oyuncunun ne denli bir yapıya sahip olduğunu, nerede ne sınıra kadar onu zorlayacağını, bundan elde edeceği ile zorlamanın neler getireceğini bilmek zorundadır. Fakat şu gerçeği de saklamamak gerek: Benim bütün bu dediklerim Türk sinemasını kapsamıyor, Batı için hep. Bizim sinemamızda ne oyuncunun rejisörü, ne de rejisörün oyuncusunu bilmesinin, tanınmasının karşılıklı bir yararı yok.

Çok kısa süreli bir çalışmada oyuncularımız kameranın karşısına geçip yalnızca fotoğraf çektiriyorlar, diyaloglarını söyleyip sağdan ya da soldan çıkıyorlar. Konuyu da, senaryoyu da hiç bir zaman bütünüyle bilmediklerinden, hoş bilseler ne olacak, kişi davranışlarını uygulayamıyorlar. Bu yüzden bir önceki bölümdekiyle ardından gelen bölümde ne oyun, ne de davranış birbirini tutmuyor.

Fabrikasyon fabrikasyon diye iki de bir saldırdığımız Hollywood sinemasında bile, bir oyun-

cu, sinema geçmişine bizdeki bir oyuncunun bir yılda çevirdiği film sayısını sığdıramazken, aynı oluşumu -yani gücünü, bütünlüğünü- Türk sinemasındaki oyuncularımızdan beklemek; gerçekte, aşırı bir iyimserlik olacak.

Ahmet Mekin sinemamızda ender rastlanır güçte, iyi bir oyuncudur. Bunu yalnızca arkadaşlığımıza dayanarak demiyorum. Ahmet Mekin’le arkadaşlığı aşmış bir dostluğumuz var. *Aramıza Kan Girdi* ve *Kelebekler Çift Uçar*’da da rejisör-oyuncu olarak çalıştık. *Aramıza Kan Girdi* benim ilk filmimdi ve sinema yapmaktan başka hiçbir şey düşünmüyordum. Orhan Kapkı gibi sağlam, güvenilir bir fotoğraf direktörüm vardı; bir de “hafiye” olarak Ahmet Mekin.

Ahmet Mekin o günlerde oyunculuk konusunda Osman F. Seden’in *Aşkdan da Üstün*’ünde başarılı bir sınavdan geçmişti. O filmde Ayhan Işık’la karşı karşıya oynuyordu. Şurasını belirtmek yerinde olacak: Işık’ın iyi oyunculuk konusunda hiçbir zaman bir iddiası olmamıştır. *Aşkdan da Üstün*’de de yoktu. Ama adına güveniyordu. Se-

den'e güveniyordu. Ahmet Mekin beklenmedik bir oyunla Işık'ın karşısına dikiliverdi o filmde, Seden de montajda enikonu biçim budamıştı Işık'ı. O durumda Işık, filmde kaybolan adı var cismi yok bir oyuncu oldu çıktı.

Aramıza Kan Girdi'de Ahmet Mekin'in oyuncülü-ğünü göstermesi gereksizdi. Konu bir çeşit yerli Mike Hammer olayları çevresinde dönüyor, Me-kin oradan oraya koşuyor, kadınlarla uzun uzun öpüşüyor, kötü adamları yumrukluyordu. Filmin üçüncü çalışma gününde yanıldığımı anladım. Aşk sahnelerinde Mekin'e uyumluluk sağla-

cak kadın oyuncuların hepsi aksiyordu. Mekin işin üstesinden geliyordu ama kadınlar Mekin'e bir türlü ayak uyduramıyordu.

Aynı güçlük, Ahmet Mekin kadar güçlü ve bilinç-
li olmamakla beraber yine de iyi oyuncu olan Eş-
ref Kolçak'la yaptığımız *Korkusuz Kabadayı*'da da ortaya çıktı. Kolçak, kendisini bütün bütün rejisöre teslim ediyor, yorumlamada yardımcı olma konusunda yan çiziyordu. İkinci Ahmet Mekin filmimiz *Kelebekler Çift Uçar*'da bundan mümkün olduğunca kaçtık. Üçlü (rejisör, fotoğ-
raf direktörü, oyuncu) yine aynı üçlüydü. Filmin

- Atıf Kaptan, Hilal Esen ve Ahmet Mekin "Canım Benim" filminde -

hikâyesi iki bölümdü ve gariplikte rekor kıracak bir üstünlükteydi: İkizleri (kadın ve erkek kahra-
man ikizdiler) anlatıyordu ve çelişki (sözüm ona) bu ikizlemeden doğacaktı. Filmin birinci bölü-
mündeki kahraman bir arabacıydı, toplumun en alt katından bir kişiydi ve benzerlerini etkileyen günümüzdeki makineleşmenin de farkındaydı ama bu pek bilinçli bir yoldan değildi.

Arabacının tipini çizmede oyuncu olarak Ahmet Mekin de bana yardımcı oldu. Benim sinemaya uyarlamaya çalıştığım kahramana direnmedi, yanı sıra kendisi de kişisel yorumunu getirdi. Çokluk demiyorum, bütün erkek oyuncularımız da rastlanan o yavan direnmeyi, 'Beni seyircim böyle tanır, ben bu tipe giremem, sonra seyir-
cimden olurum'lu o asıl tehlikeli olan değişeme-
me korkusunu göstermedi. Sonuçta, rejisör-o-
yuncu alışverişine elle tutulur bir örnek verdik ya, filmde bütünüyle bir başarıya ulaşamadık. Ulaşamadık diyorum, gerçekte ben ulaşama-
dım, ulaştıramadım. Hikâyenin ikinci bölümü itici bir nitelikteydi. Bir türlü sevemedim o bölü-
mü. Ahmet Mekin de sevmedi, Orhan Kapkı da. Sonunda film yarım bir başarıya vardı.

Kelebekler Çift Uçar, 'arkadaşım Ahmet Me-
kin'den 'iyi oyuncu Ahmet Mekin'e götürdü beni. Sabırlı, güvenli, direnmesiz bir oyuncu çık-
tı ortaya. Ortak çalışmada önce kendini bırakı-
yor, istediğime gelmeye çalışıyor, yorumu din-

liyor, ardından kendi de içine bir şeyler katarak (yanlışın düzeltilmesinden sonra) tipin çizimine destek oluyordu.

İyi film yapımı yalnızca iyi senaryo, iyi reji, iyi fotoğraflama düzeni demek değil elbette. En az onlar kadar önemli olanı iyi oyuncularla ça-
lışmak, tam, kesiksiz bir iş birliğine varmak. İyi film yapılamıyorsa, endüstri içinde iyi rejisör, iyi senaryo, iyi fotoğraf direktörü olmadığı kadar iyi oyuncu kadrosunun da yokluğundan yapıla-
mıyor. Bir başka nokta da, rejisörlerimiz ne is-
tediğini bilmiyor. Oyuncudan ne istiyorlar, niçin istiyorlar bu istediklerini?

'Sen kapıdan içeri gireceksin, birden duracaksın, biz de sana kamerayla yaklaşacağız. Kızgınlıkla sağa sola bakacaksın ve...'

Oyuncu niçin bunları yapacağını, bu davranışa onu iten gerçek nedenleri sormuyor. Rejisör de oyuncusuna açıklama gereği duymuyor hiç. İkisi-
nin de buna vakiti yok. Çünkü biri öğleden sonra bir ikinci filme, öbürü de yarım bıraktığı başka bir filmin montajına gidecek. Ya da başka bir şeye...

Bizde iyi film çevrelemiyormuş! Ortam, kişiler ve koşullar önce hazır olur; iyi film yapmak ya da yapmamak ondan sonra düşünülür.

Bir Ahmet Mekin'le Türk sineması nasıl olsun ki?"

Cennet Fedaisi Ahmet Mekin

Türk sinema piyasasında 1960'lı yıllara kadar çeşitli toplumsal ve siyasal değişimlerin de etkisiyle genellikle görmezden gelinen din olgusu bu tarihten sonra daha işlenebilir hâle geldi. Bu normalleşmeyle beraber, 1960'da Nejat Saydam'ın yönettiği *Hazreti Ömer*'in Adaleti filmiyle başlayan ve "hazretli filmler furyası" olarak adlandırılan dönem, 1974 yılına kadar kimi yıllarda tek, tük kimi yıllardaysa yoğun olarak çekilen filmlerle sürüp gitti. 1980'li yıllarda videonun da etkisiyle çekilen dini filmler de bu listeye eklenince yüze yakın bir yekûn ortaya çıktı.

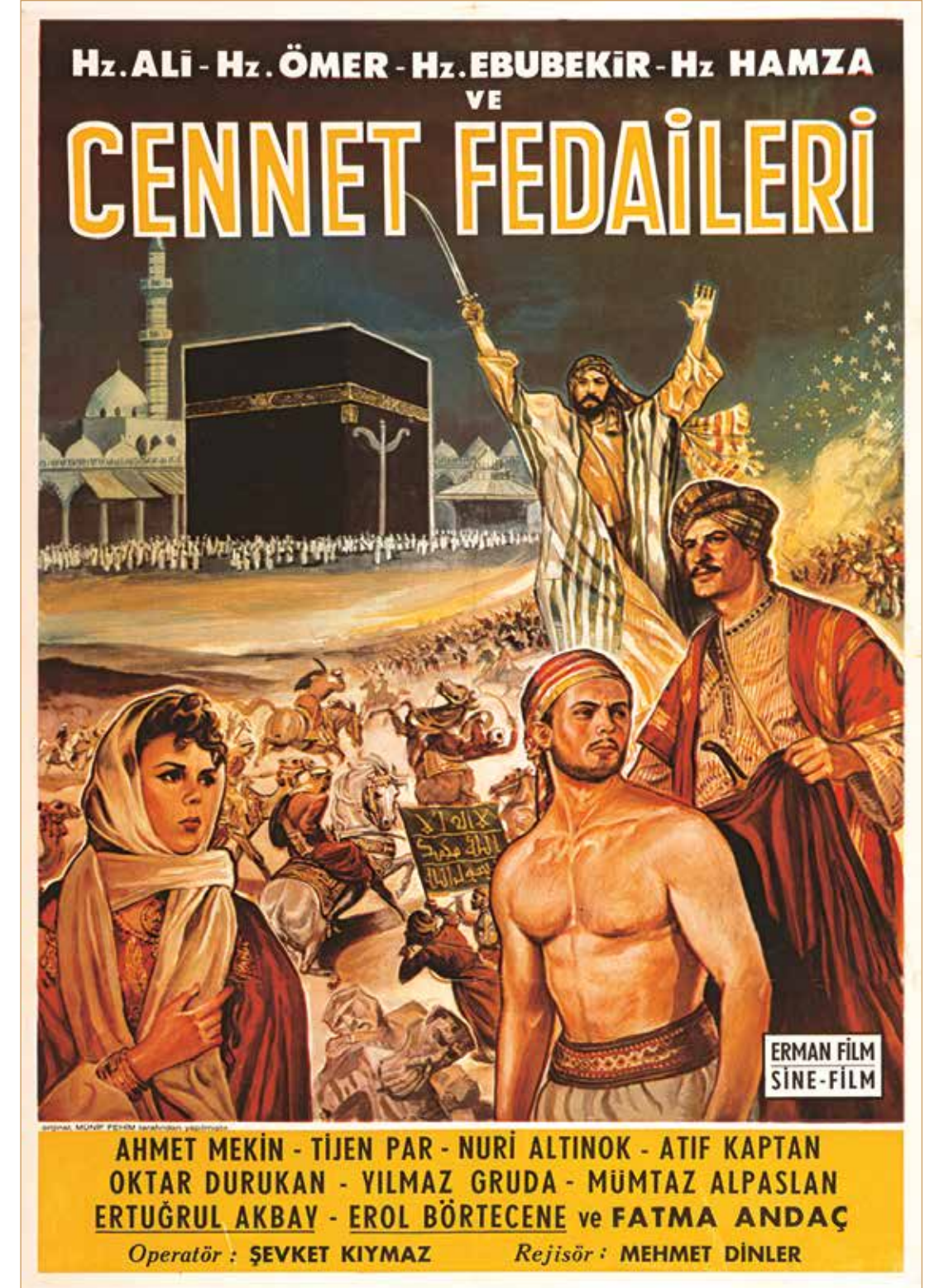
Özellikle 1965'te çekilen *Hazreti Yusuf'un Hayatı*, *Hazreti Eyyubun Sabrı*, *Yahya Peygamber*, *Veysel Karani* adlı filmler Anadolu sinemalarında büyük hâsılatlar yaptı. Hatta Anadolu'da Muharrem Gürses'in yönettiği *Hazreti Yusuf'un Hayatı* adlı filmi yedi kez izleyenin hacca gitmiş kadar sevap kazanacağı yolunda kulaktan kulağa yayılan bir söylence dahi oluştu.

Bu filmlerin kazandığı göreceli başarı Sine Film sahibi yapımcı yönetmen Muzaffer Arslan'ı da iştahlandırmış olacak ki, Erman Film Hürrem Erman'ı da ortaklığa ikna ederek hemen bu türden bir filmin yapımına soyundu. Oturup Fikret Arit ve Murat Sertoğlu'yla birlikte senaryoyu

yazdı. Filmin oyuncu kadrosu Ahmet Mekin, Tijen Par, Fatma Andaç, Atıf Kaptan, Nuri Altınok, Yılmaz Gruda, Ertuğrul Akbay gibi oyuncular-dan kuruldu.

Çekimler 1965 yılı Temmuz ayında Sarıyer Ağaçlıköy'de başladı. Göz alabildiğine uzanan kum çölünün ortasında 4200 metrekarelik bir yer tutan alanda bir Kâbe inşa edildi. Türk sinemasında belki o güne kadar gerçeğe böylesine yakın bir dekor hiçbir film için hazırlanmamıştı. Filmin sanat yönetmeni Sohban Koloğlu'nun hazırladığı bu dekor için basına Kâbe'nin 50 bin liraya çıktığı ve putperestlerin taktıkları yedi put için de 7 bin lira harcan-dığı açıklandı.

"Hem solcu hem de Bektaşî olarak dini bir filmde oynadım. Yapımcı Muzaffer Arslan, yönetmen Mehmet Dinler'di. Hürrem Erman da filme ortaktı. Film Ağacli çektik. Burası İstanbul'dan 42 kilometre uzakta Sarıyer'e bağlı bir köydü. Ağacli'nın batı bölgesinin hiçbir yere benzemeyen bir özelliği vardı. Bir tarafta yemyeşil çamlar ve meşe ağaçları, diğer tarafta göz alabildiğine uzanan çölden farksız bir kum denizi. Bu yüzden de konusu çölde geçen bütün yerli filmler Ağacli'da çekiliyordu. Bu film çekimleri sırasında çok eğlendiğimi hatırlıyorum.

- "Cennet Fedaileri" film afişi -

Akşam kafaları çekiyorduk. Sabah erkenden çekim olacaktı ama kimin umurunda. Sete bir geliyorduk ki herkesin yüzü gözü şiş. Güya dini film çekiyorduk. Aslında tam dini de sayılmazdı. Çok vurdulu kırdılı sahneleri olan bir filmdi *Cennet Fedaileri*. Bir sürü savaş sahnesi vardı. Filmin yapımcısı Muzaffer Arslan her gün sete geliyordu. Hatta savaş sahnelerinde Arap kıyafeti giyerek figüranların arasına katılıyordu. Mesela savaşa giden ordunun içinde o da oluyordu.

Muzaffer Bey, bir gün, ‘Hazreti peygamberin ayak izlerini çekeceğiz’ dedi. Peygamber efendimiz kumda yürüyecek ve kamerada bıraktığı ayak izlerini çekecekti. Kameraman da eski dost Şevket Kıymaz. Muzaffer Bey, ‘Ben yürüyeyim’ dedi. Çok kibar ve naif bir adamdı Muzaffer Bey. Mehmet Dinler’in ‘Motor’ komutuyla kumsalda yürümeye başladı. Fakat kırıtarak yürüyordu. Çok komik bir hâli vardı. İçimden şaka yapmak geldi. O sırada yanımda Mehmet Dinler’in asistanı Funda Öktem vardı. Funda’ya, ‘Söyle Muzaffer Bey’e, öyle kırıtarak yürümesin’ dedim. Tabii ben ciddi bir adamım ya sette. Böyle söyleyince kız beni ciddiye aldı ve bağırarak, ‘Muzaffer Bey, lütfen kırıtarak yürümeyin’ diye seslendi. Muzaffer Bey de ‘Dalga mı geçiyorsunuz benimle? Ne varmış yürüyüşümde?’ diye cevap verdi. Biz durur muyuz hiç, kahkahayı bastık tabii ki.

Filmden sonradan gazeteci olan, güzel vücutlu Ertuğrul Akbay da oynuyordu. Sanırım Ses mecmuası finalistlerindendi. Ayrıca Tijen Par, Muzaffer Bey’in eşi tiyatrocu Fatma Andaç, Atıf Kaptan, Ankara Devlet Tiyatrosu’ndan Nuri Altınok, Mümtaz Alpaslan, Sadri Karan, tiyatrocu Aytaç Yürükaslan falan da vardı. Yönetmen, *Kur’an* ve dini kaynakların dışına çıkmadan sinematografiyi zenginleştirmek için senaryoya Mekke kumandanı Mesut (Ahmet Mekin) ve Mekke ileri gelenlerinden birinin kızı olan Zehra (Tijen Par) arasında geçen bir aşk hikâyesi eklemiş. Tijen ve benim canlandırdığım karakterler gerçek değildi. Bizim dışımızda anlatılan bütün olaylar İslami kaynaklardan alınan gerçek hikâyelerdi.

Hazreti Peygamber’in Mekke’den Yesribe hicreti sırasında yolda kendilerini öldürmeye gelen Mekkelilerden saklanmak için Kara Mağara’sına girdiği malumdur. Mağaranın önüne gelen takipçi Mekkeliler, mağaranın girişinde koskocaman bir örümcek ağı ile karşılaşınca senelerden beri kimsenin girmedğini sanırlar. Oysa Hazreti Peygamber biraz evvel içeri girmiş, saklanmıştı. Hazreti Peygamber’in yakın arkadaşları Hazreti Ebu Bekir (Yılmaz Gruda) Hazreti Ömer (Nuri Altınok), Hazreti Ali (Ertuğrul Akbay), Hazreti Hamza (Oktar Durukan) ve diğer ileri gelen Müslümanlar, İslamiyetin yayılmasında büyük çabalar ve kahramanlıklar gösterirler. Küçük

çatışmalardan sonra büyük savaşlar meydana gelir. Mekke zapt edilir. Putlar yıkılır ve Kâbe’de ilk ezan okunur.

Filmin çekimlerinde çok enteresan bir olay yaşadım. Kalabalık bir savaş sahnesi çekiliyordu. Arap kostümü giydirilmiş figüranlar bu sahnede birbirlerine giriyorlardı. Ben de varım bu sahne- de. Faruk Panter adlı cambaz bir çocuk vardı. Sahne gereği Faruk yüksek bir yerde duracak, ben hemen aşağıda birkaç kişiyle kavgaya tutuşacak ve onları mağlup edecektim. Faruk da bulunduğu yerden üzerime balıklama atlayacak ve ben bu sefer onunla kavgaya girişecektim. Böyle bir trafik hazırlanmıştı.

Çekim sırasında kalabalık figüranlar kum tepesinin eteğinde toplandılar. Ne olduğunu anlamak için yanlarına gittim. ‘Ne oldu?’ diye sordum. Bir tanesi yanıma gelerek, ‘Ahmet abi, arkadaşın kasığına kılıç girdi. Biz prodüksiyon amirine söyleyemiyoruz’ dedi. Çekimde kullanılan kılıçlar paslıydı. Normal kılıçlar değildi. Aksesuarcı da ne buldularsa alıp gelmişlerdi. Baktım kılıç adamın kasığına gelmiş ve orası mosmor olmuş. Hemen yönetmene dönüp ‘Stooooopp’ dedim. ‘Bu adamın kasığına kılıç girdi. Gelin bakın. Ambulans mı çağıracaksınız ne yapacaksınız bir an önce yapın. Bu adam hastaneye gitmeli’ dedim.

Muzaffer Bey hemen lafa karıştı. ‘Ama Ahmet Bey böyle olmaz ki’ gibi bir şeyler geveledi. Sert bir şekilde, ‘Eğer bu adam hastaneye git-

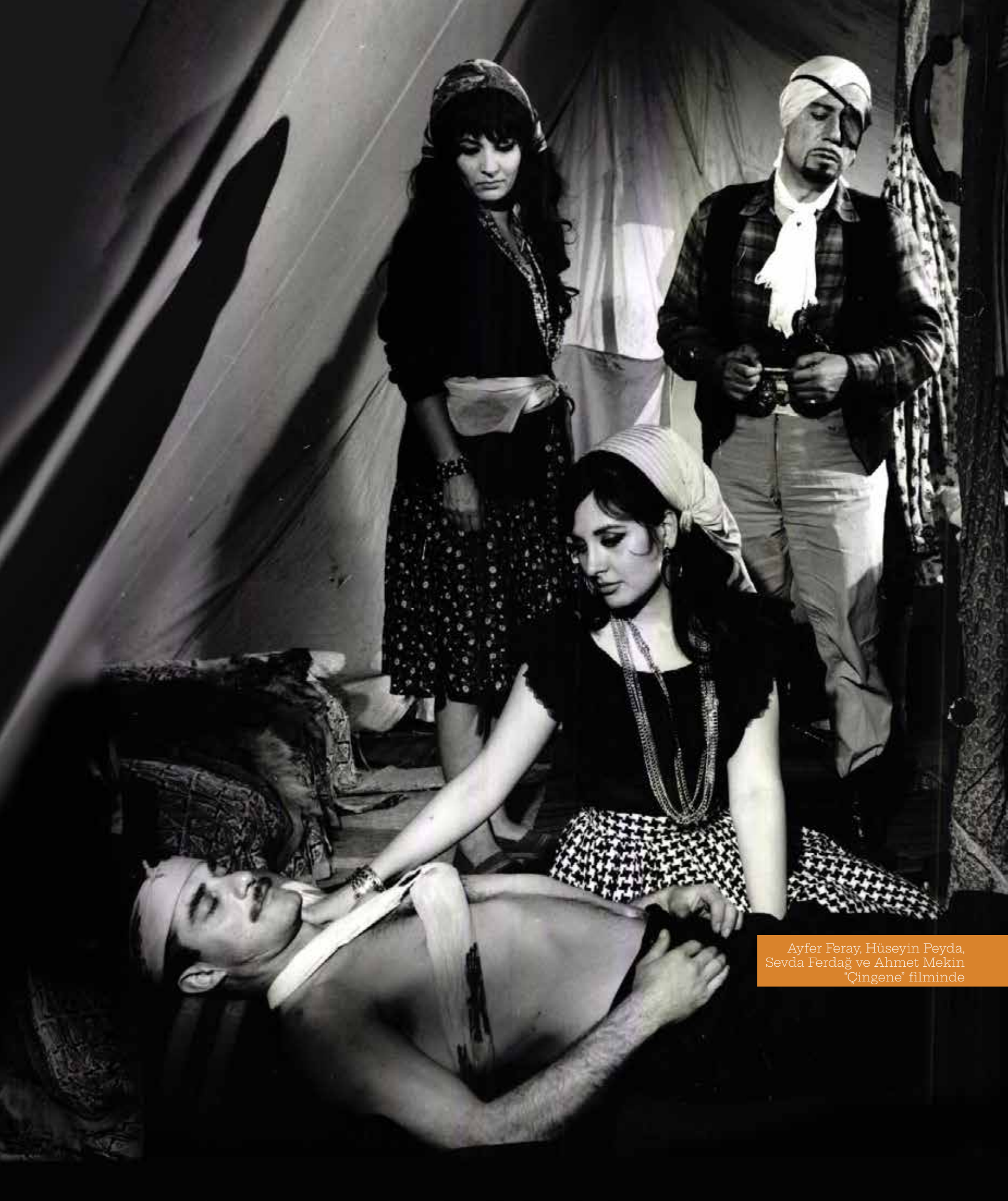
mezse bir tek plan çekmiyorum’ dedim. ‘Derhal bu adam hastaneye gidecek’ diye bağırmaya başladım. Adam acı çekiyordu. Muzaffer Bey’in sözü bana geçmiyordu. Sette iki araba vardı. Hemen onlardan birine adamı koydular ve hastaneye gönderdiler. Tabii Muzaffer Bey’de surat beş karış.

Arkasından bizim sahne geldi. Faruk elinde kılıçla üzerime atladı. Kılıcının kabzası kaşıma geldi ve kaşım açıldı, kanamaya başladı. Ama ciddi kan akıyordu. Muzaffer Bey çıldırdı. Faruk’a bağırmaya başladı: ‘Ne bağıırıyorsun ya! Demin adamın kasığına kılıç girdi, bu kadar tepki göstermediniz. Bana olunca mı tepki gösteriyorsunuz.’ Muzaffer Bey telaşla, ‘Hemen hastaneye, hemen hastaneye. Amerikan Hastanesi’ne’ demeye başladı. Beni apar topar Amerikan Hastanesi’ne götürdüler. Doktor Tarık Minkari’yi buldular. Doktor gayet muntazam dikti. Üzerini de bantla kapattı. İzi bile kalmadı sonradan.

Sete döndüm. Başıma Arap poşusu taktılar. Kaşımdaki yara kapandı. Çekimlere böyle devam ettik. Tabii set boyunca bu kazaları Muzaffer Bey’in sürekli yüzüne vurdum. Her şeye rağmen yönetmen filmden memnundu. Oyuncular iş aksatmadan yürütmüşlerdi. Herkes Temmuz sıcaklığında rolleri için elinden geleni yapmıştı. Yapımcı Muzaffer Arslan da memnundu. Filmi tamamlar tamamlamaz dini filmler için bereketli bir pazar hâline gelen Arap ülkelerine filmini satabilecekti.”

Ayfer Feray, Hüseyin Peyda, Sevda Ferdağ ve Ahmet Mekin "Çingene" filminde

Ayfer Feray'ın Yandığı Set

"1966'da Dadaş Film hesabına Sevda Ferdağ ile Çingene adlı bir film çekiyorduk. Dâhili sahneler için o gün Sohban Koloğlu'nun Şişli'deki platosunda çalışıyorduk. Filmde Sevda ve benden başka Ayfer Feray da vardı. Yönetmen Nuri Akıncı onun bir sahnesinin çekimine hazırlanıyordu. Çingene çadırları arasındaki meydanda yanan ateşin başında bir sahneydi. Ortada yakılmış kocaman bir ateş vardı. Biz de Sevda Ferdağ ile platonun köşesindeki camlı ofiste oturmuş, çekimi seyre diyorduk. Ayfer ateşin önündeydi. Rolü gereği ateşin başında, alevlerin üzerine doğru elini sallayarak, artık büyü mü yapıyor fal mı bakıyordu hatırlamıyorum. Böyle bir sahne işte.

Ateşi harlamak için setçiler arada ateşe bir şeyler döküyordu. Sanırım ispirotydu dökülen. Fakat yapılan provalar sonucunda ateşin alevi azalıyordu. Nuri Akıncı çekim için komut verecekti ama alevlerin daha yüksek olmasını istiyordu. Ayfer eğilmiş durumdayken setçi elindeki bidondan ateşin üzerine ispirotyu döküverdi. İşte ne olduysa o anda oldu. Platonun büyük kapısı birden açıldı. Dışarda rüzgârlı bir hava vardı. Rüzgârdan etkilenen ateşin alevleri birden yükseldi. Alevler önce Ayfer'in başındaki peruğa sıçradı. Ardından da üzerindeki elbisenin eteklerine...

Her şey naylon tabii. Kadıncağız ayağa kalktı, çığlık çığlığa sağa sola koşmaya başladı. Alev topu gibiydi. Resmen cayır cayır yanı-

yordu. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu. Herkes donup kalmıştı. Hepimiz olduğumuz yerden fırladık. Ayfer çığlıklar içindeydi. Çünkü naylon elbisesi, eteği tutuştuğuktan sonra kadının vücuduna yapışmıştı. Yönetmen Nuri Akıncı Ayfer'e daha yakındı. Korkusuzca üzerine atladı ve onu yere yatırdı ama kadın alev alev yanıyordu. Bizde söndürmek için yardım ediyorduk. Kadının çığlıkları çok korkunçtu. Sonunda söndürdük. Vücudunun bazı yerleri gerçekten çok ağır yanıktı. Filmin yapımcısı Dadaş Film, Ayfer'i bir taksiye koyarak hastaneye göndermekle yetindi. Fakat hiç ilgilenmedi.

Sonradan öğrendiğimize göre Ayfer'in vücudunun %25'i yanmış, yüzünde ve boynunda üçüncü dereceden, ellerinde ve bacaklarında ikinci dereceden yanıklar varmış. Haldun Dormen olayı öğrenince Ayfer'e sahip çıktı ve onu tedavi için Londra'ya gönderdi. Zaten Ayfer onun tiyatrosunda çalışıyordu. Setçi çocuğun bir anlık hatasıyla olan oldu. Nuri Akıncı şişmanca bir adamdı. Yanan kadının üzerine atlaması büyük bir cesaretti doğrusu. Ayfer Londra'da hastanede epeyce yattı. Orada estetik ameliyatlara kadını biraz düzelttiler. Ayfer döndükten sonra yine filmlerde oynamaya devam etti. Fakat eski canlılığı yoktu. Ayfer iyi arkadaşımdı ama artık sinirli bir kadın olmuştu."

- "Ahmet Mekin ve Selma Güneri "Kadın Asla Unutmaz" filminden -

Sinemayı Bırakmak İsterken

"1966 yılı sonunda sinemayı bıraktım. Çok para kazanmıştım ve sinema dışında başka işler yapmak istiyordum. Küçükçekmece'de yaşıyordum. Herkes beni tanıyordu. Türk sinemasının merkezi sayılan Yeşilçam'a benim kadar uzak oturan bir jön yoktu. Kazancı Yokuşu, Ayazpaşa, Şişli, Nişantaşı, Teşvikiye ve Etiler gibi semtlerde oturan meslektaşlarımın aksine ben sinemaya girip isim olduktan sonra yerleştiğim Küçükçekmece'yi terk etmedim ve günün mühimce bir kısmını yollarda geçirmeme rağmen Küçükçekmece'ye vefa gösterip evimi değiştirmedim.

Küçükçekmece'de bir grup arkadaşım oto yedek parça işine girmek istiyordu. Bunlar zaten araba alım satımı yapıyorlardı. O günlerde Küçükçekmece'de bir hareket başlamıştı. İlçe artık o eski köy hâinden çıkıyordu. Minibüsler, otobüsler, arabalar akıyordu Küçükçekmece'ye. Birikmiş param vardı. Arkadaşlar, 'Ahmet, gel bize ortak ol' dediler. Aramızda mukavele yapacak ve resmî ortak olacaktım. Adamların işleri çok sağladı. Küçükçekmece ve çevresindeki tek otomotivci onlardı.

O günlerde babamın hastalığı arttı. İyice ağırlaştı ve bitkisel hayata girdi. Eve her gün doktor gelmeye başladı. Doktorlar, 'Ahmet Bey, babanızın durum kötü, beyin ölümü gerçekleşmiş, kalbi çalışıyor. Siz artık doktor getirmeyin, bırakın kendi hâline' diyordu. O moral çöküntüsü içinde ben bir yıl çalışamadım. Babamı 1967 yılının sonbaharında kaybettik. Bütün biriktirdiğim paramı babam için harcamış-

tım. Arkadaşlarımla ortak olamadan param bitti. 1968'de artık iyice parasızdım, yeniden sinemaya dönmek zorunda kaldım. Ben sinemayı bırakıyordum ama sinema beni bırakmıyordu.

Kadın Asla Unutmaz sinemayı bıraktıktan sonra döndüğüm ilk filmidir. Benim ilk renkli filmimdir. Hülya Koçyiğit, Ediz Hun, Selma Güneri ve ben başrolleri paylaşmıştık. Sinemayı bıraktıktan sonra uzun bir boşluk oldu. Paramda bitmişti. Ortaklık kuramadığım arkadaşlarım bana yardım ettiler. Bayağı yardımları oldu. Bana parasızlığımı hissettirmediler. İşte o ara Erman Film'den telefon geldi. Arayan Şeref'ti. 'Yahu Ahmet, nerelerdesin sen? Haftaya yeni bir filme

- "Urfa İstanbul" film afişi -

başlıyoruz. Tam sana göre bir rol var. Hadi gel' dedi. Ertesi gün kalktım gittim. Geri dönüşümdeki ilk film Kadın Asla Unutmaz oldu.

Aynı günlerde, bir zamanlar deyim yerindeyse kapıştığım Osman Seden de peşime düşmüştü. Bir gün beni çağırdı. Onunla 1961'den beri hiç çalışmamıştım. Kemal Film piyasanın en önemli şirketlerinden biri olarak yaşamını sürdürdü. 1968'lerde Kemal

Film krize girmişti. Resmen batmışlardı. Osman borçları ödeyebilmek için çabalıyordu. Elinde Yaşar Kemal'in bir eserinden uyarladığı Urfa-İstanbul adlı bir senaryo vardı ve bunun filminde benimle çalışmak istiyordu. Kabul ettim rolü.

Film için görüştüğümüzde bana ne kadar ücret istediğimi sordular. 'Hayır, istemiyorum' dedim. Bu hareketimle ben de Kemal Film'e duygusal bir kazık attım. Fakat şunu da söylemek isterim ki bu filmin çekimi sırasında Osman'la eski defterleri kapattık. Benimle 1958'de ilk tanıştığı zaman ki gibi yakın dost oldu. Geçmiş i ikimiz de sildik attık. Bu filminden sonra İttihat ve Terakki adlı oyununun provalarına başladım."

- Ahmet Mekin 1967 -

Karakter Oyuncusu Olmak

“Sinemaya tekrar döndüğümde seyircinin iyi bir jön ya da güçlü bir oyuncu olarak tanıdığı Ahmet Mekin’i değiştirmeye karar verdim. Bundan böyle artık beyazperdede jön olarak görünmeme kararı aldım. 36 yaşındaydım ve artık karakter oyuncusu olarak tanınmak ve çalışmak istiyordum. Türk sinema piyasasındaki 10. yılımda neden böyle bir yola girmiştım anlatayım. O zamanlar Türk sinemasının bir kaidesi vardı: Jön oynadınız mı bir, iki klişe tipi canlandırıyor-dunuz o kadar. Bu klişelerin içine girmeye mecburdunuz. Çünkü senaryolar hep bu klişe tiplere göre yazılıyordu. Sizin tipinizin bu klişeye uyup uyumadığı konusunu düşünen bile yoktu.

Jön oynarsam on filmin dokuzunda sevgilisinin karşısında ter döken, romantik, duygulu bir tipi canlandıracaktım. Böyle rollere girmek aklıma hiç yatmıyordu. Ama gelin de bunu o zamanın yapımcılarına anlatın. Anlamazlar ki. Seyirci perdede gördüğü insanla onun yaptığı işler,

söylediği laflar arasında bağlantı kuramıyor. Bu da jönün aleyhine oluyordu tabii. Bütün film boyunca yırtıp oyununuzla senaryodan gelen aksaklığı gidermeye çalışıyorsunuz ama olmuyordu. Bir yerde sırtıyordu. Onun için jönlükten vazgeçtim. Karakter oynamak daha renkli, daha etkiliydi. Karakter oynadığında kural yoktu.

Piyasaya ‘Ben bundan sonra jön değilim artık’ diye duyurdum. ‘Tipime uygun jön rolü de oynarım ama asıl çizgim, asıl yerim karakterdir’ dedim ve kesip attım. Ayrımı yapmıyorum. Yani başrol de oynarım, karakter rolü de. Ama yapımcılar beni anlamadıkları için genellikle başrolde oynatmaya devam ettiler. Bazen de çift jönlü filmlerde ikinci jön rolü verdiler. Ama dediğim gibi, benim için başrol veya karakter rolü fark etmiyordu. Yeter ki iyi film olsun düşüncesindeydim. Ayrıca karakter oynama düşüncemin 70’li yıllarda ne kadar doğru bir tercih olduğu da aldığım rollerde görülecektir.”

Atatürk’ü Oynamak

“Arkadaşlarım birçok defa Atatürk’e benzediğimi söylerdi. Bir doğum günümde, yine yakın bir arkadaşım bana Atatürk’ün çerçeve içinde kalpaklı bir portresiyle, kapağıyla beraber eski tip bir takım elbise armağan etmişti. Ne de olsa bizler Atatürk nesliyiz. Cumhuriyet çocuğuyuz. Atatürk âşığı bir adamım. Onu sinemada canlandırma hayali bile beni hep heyecanlandıırırdı. Yıllardan beri sinemada Atatürk’ü canlandıracak oyuncu aranmıştır. Benim hatırladıklarım Amerikalı Douglas Fairbank Jr. ve Yul Bryner’dı. O zamanlar basından birçok kimseler Atatürk’ün hayatını canlandıracak filmde ancak bir Türk aktörü oynayabilir demişlerdi. Ama o Türk aktörün kim olabileceği bir türlü isim olarak söylenmemişti.

Beni sadece arkadaşlarım değil seyircilerim de Atatürk’e benzetiyordu. Film galalarında ya da sokakta kim görse, ‘Sizi Atatürk olarak görmeyi çok isterdik’ diyordu. Ama yapımcılar böyle bir filme girmeye ya çekiniyor ya da korkuyordu.

Belki de devletin bu işe el atmasını bekliyordı. Ben ellerinin altındaydım. Böyle bir film çekilecek olsa ben seve seve oynardım. Bana Atatürk’ün hayatı üzerine ilk ciddi teklif 1968 yılında geldi. Kültür Bakanlığı böyle bir film yapmak istiyormuş. Beni düşünmüşler ve davet ettiler. Kalktım gittim. Benimle uzun uzun

konuştular. Onlara ‘Her şey güzel ama siz bu filmi yapamazsınız’ dedim. Adamlar şaşırdılar tabii. İçlerinden biri ‘Neden yapamayız, Ahmet Bey?’ diye sordu. ‘Öncelikle böyle bir film için muazzam bir bütçeniz yok. Çünkü Atatürk 57 yaşında ölmüş. Çocukluk yıllarını çıkarın, su-bay olduktan sonra her yıl askeri bir aktivitesi var. En az 5-6 tane cephe savaşı var. Libya’da, Çanakkale’de, Anadolu’da birçok savaşı var. Cumhuriyetin ilanından sonra bunu halka anlatması var. Sayısız devrimleri var. Politik hayatı var. Diploması hayatı var. Bir de özel hayatı var. Siz bunları iki saatlik bir filmle anlatamazsınız. Bütün cephe savaşlarını parçalar hâlinde vermek zorundasınız. Bu sahnelerde yüzlerce belki binlerce askeri giydirmek, toplar, tüfekler temin etmek, özel makyajlar kullanmak zorundasınız. Muazzam bütçelerle yapılabilir bir iş bu. Siz bunu sağlayamadıktan sonra Atatürk’ün hayatını çekemezsiniz. Bu, sıradan bir Yeşilçam filminin çok ötesinde bir iş’ dedim.

Adamlar beni dinledikçe şaşkınlıkları daha da artıyordu. Sözlerim karşısında ağızlarını bile açamıyorlardı. Ben de anlatmaya devam ettim: ‘Atatürk’ü sadece geldi-gitti, oturdu konuştu olarak çekemezsiniz. Eğer gerçekten böyle bir işe girişilecekse, bu filmin en az 3-4 saatlik olması gerekir ki bu da sizin bütçenizle imkânsız.

Atatürk’ün hayatının çok iyi incelenmesi lazım ve senaryo yazılması sırasında tarihçiler de hazır bulunmalı. Bu işi yapacaksanız Amerikalılarla ortak yapın, hiç olmazsa dünyaya açılırsınız’ dedim. Adamların beni dinlerken anladıklarını düşünüyordum ama yanılmışım. Durup dururken bir tanesi, ‘Ahmet Bey, siz bütün bu anlatıklarınızı bir kenara bırakın da oynayacağınız role bakın’ demesin mi. Çok sinirlendim.

Adamlar beni anlamamıştı. Ben de sertçe ve biraz da alay edercesine, ‘Ben 10 yıldan fazladır oyunculuk yapıyorum. Şu anda oynayacağım şeye değil, sizin yapabileceğiniz şeye bakmayı münasip görüyorum’ dedim. Adamlar bu cevabıma bozuldular ama bunlar gerçektir. Herhangi bir anlaşma yapmadan ayrıldım oradan. Sonra birkaç kez daha aradılar, teklif ettiler ama arkası gelmedi. Sinemadan anlamayan, hatta Atatürk’ü tanımayan bir avuç adam bu işe girişiyordu. Nitekim uzun yıllar böyle bir film yapılamadılar.

Böyle bir film için o zamanlar yeterli teknik donanım yoktu. 1960’lı yıllarda Türk sinemasında özveriyle ama zor şartlarda çalışıyorduk. Bir yerden bir yere malzeme taşıırken mesela Türkân Şoray bir şey yükleniyor, ben bir şeyler. Adam bile yok, bırak tekniği, 15 kişiyle film çekiyorduk. Şimdi yüzlerce adam var kameranın arkasında. En basiti kostüm. Herkes kendi el-

bisesini kendi getiriyordu. Kadın oyuncular saç ve makyajını kendileri yapıyordu. O zamanlar şartlar böyleydi. Bu adamlar bu filmi nasıl çeceklerdi ki?

1980’li yıllarda devlet tarafından Atatürk filmi yaptırılmak üzere Belçika’dan filmciler getirildi. Adamlar geldi ama devleti tokatlayıp gittiler. Gelenlere, ‘Siz devleti tokatlayacaksınız’ demiştim. Öyle de oldu. Bir de bunlar olurken yanımda muhabir vardı, adam bir tek kelime yazmadı. Hiç unutmam, bir gece saat 12’de beni karakoldan aradılar. Tedirgin oldum. Zaten sakıncalıyım, yasaklıyım. Aklımdan bin bir şey geçti tabii. Küçükçekmece Belediye Başkanı arkadaşım. Onu aradım. Benimle birlikte karakola geldi. Ne olacağı belli olmayan bir dönemdi.

Karakolda bir polis, ‘Sizi Marmara Etap Oteli’n-de Müsteşar Bey bekliyor’ dedi. Gecenin saat 12’si. Beni ne için bekliyor belli değil. Neyse... Yanımızda bir polisle oraya gittik. Müsteşar ve Belçikalılar bir masa etrafında oturmuşlar. Hepsi de sarhoş. Yönetmenin ayakları çıplak, saçlar dağılmış. Bir garip ortam. Müsteşar dönüp bana, ‘Bu yönetmen Halit Refiğ’in arkadaşı, güvenebiliriz’ dedi. Müsteşara, ‘Bu adam Atatürk’ü ne kadar biliyor?’ diye sordum. ‘Altı ay çalıştı’ dedi. ‘Ben de iki ay çalışıp Napolyon yaparım o zaman’ dedim. Belçikalılar yine de bir Atatürk filmi yaptılar ve çok kötü oldu.”

- "İttihat ve Terakki" oyun afişi -

“İttihat ve Terakki”nin Cemal Paşa’sı

Güngör Dilmen, 1969-1970 tiyatro sezonu için Gülriz Sururi-Engin Cezzar Topluluğu’na yeni bir oyunla geldi. Adı İttihat ve Terakki olan bu oyun çok büyük bir prodüksiyon gerektirmekteydi. Yeterli maddi imkâna sahip olmayan topluluk çareyi Haldun Dormen’e ortak prodüksiyon yapma teklifinde gördü. Haldun Dormen’le maddi ve manevi güçlerini birleştirip, dışarıdan alınan oyuncularla sahnede karma bir tiyatro ekibi meydana getirildi. Böylece el birliğiyle ve iyi niyetli bu büyük prodüksiyonla 400 bin lirayı aşan bir hayli masraflı mali yönü yanında, sanat bakımından da hazırlanışın, rejinin, oyunun, müziğin, dansın, dekorun en iyisini değilse bile hiç olmazsa iyisini vermeye çalıştılar.

Oyun için Beyoğlu’nda salon arandı ve sonunda Dünya Sineması ehvenişer olarak tutuldu. Oyun sahnelemek için çok elverişsiz bir sahnesi olan bu sinemada dekoratör Metin Deniz tarafından büyük konstrüksiyon dekorlar tasarlandı. Engin Cezzar sahneye koyduğu bu oyunun hazırlık aşamasında metin yüzünden Güngör Dilmen’le, dekor yüzünden de Metin Deniz’le krize dönüşen çalışmalar yaptı. 25 esas oyuncu, 10 dansçı, 20 figüran, 3 müzisyen ve 15 sahne gerisi profesyoneliyle *İttihat ve Terakki* İstanbul özel tiyatroları için bir yenilikti.

Sultan II. Abdülhamid’i Ege Ernat, Sultan Reşat’ı Turgut Boralı, Talat Paşa’yı Erol Keskin, Enver Paşa’yı Engin Cezzar, Cemal Paşa’yı Ahmet Mekin, Alman Sefiri Wangenheim’ı Cahit Irgat, Casus Lawrence’ı Zafer Önen, Derviş Vahdeti’yi Mehmet Akan, Yakup Cemil’i Metin Serezli ve Mustafa Necip’i Arif Erkin’in canlandığı ve Enver Paşa rolü için Engin Cezzar’ın zayıflama kürlerine girdiği oyunun provası için yeterince büyük bir sahne bulunamadı ve Beyoğlu’ndaki İtalyan Hayriye Cemiyeti’nin büyük salonu kullanıldı. Gülriz Sururi-Engin Cezzar ve Dormen Tiyatrosu sanatçılarının ortaklaşa hazırladıkları *İttihat ve Terakki* 29 Mart 1969 günü Beyoğlu Dünya Sineması’nda gösterilmeye başlandı. ‘59 sanatçının ilk kez bir anda sahnede görüleceği oyun’ olarak lanse edilen oyunun sahne akıbeti çok da uzun olmayacaktı.

“1968 sonu ile 1969 başı benim sanat hayatımda önemli devrelerden biridir. Çünkü iki buçuk ay içinde önce Kemal Film hesabına Yaşar Kemal’in bir hikâyesinden perdeye aktarılan *Urfa-İstanbul* adlı filmde rol aldım. Bu film biter bitmez *İttihat ve Terakki* adlı piyesin provalarına başladım. Bu kadarla kalsa iyi; yine aynı günlerde bir taraftan prova yaparken bir taraftan da yine Kemal Film hesabına *Gülnaz Sultan* adlı

- "İttihat ve Terakki" oyunundan bir sahne -

yeni filme girdim. Bir gün Engin Cezzar benimle yüz yüze görüşmek istediğini söyledi. Ben kendisini tiyatrodan tanıyordum. Onun tiyatrodaki oyununu pek beğenirdim.

Söylediği saatte Engin Cezzar'la buluştuk. *İttihat ve Terakki* adlı yeni bir oyunu sahneye koyduğunu, oyundaki Cemal Paşa rolü için ilk aklıma gelen isim olduğumu anlattı. Bana sahneye çıkma teklifinde bulundu. Çok ciddi bir oyundu. Kadrosu da bir hayli kalabalıktı. Piyesin metnini istedim, verdiler. Okuduğum an kararımı verdim ve rolü kabul ettim. *İttihat ve Terakki* döneminin üç paşasından Cemal Paşa'yı oynayacaktım. Enver Paşa'da Engin Cezzar, Talat Paşa'da Erol Keskin vardı. Engin Cezzar'la her konuda anlaştık ama iş alacağım paraya gelince düğümlendik.

'Bir filmde ne alıyorsam sizden de aynısını isterim' dedim.

'Ama biz ücretleri öyle yapmıyoruz. Biz de herkes aylıkla çalışır. İşte bilmem ne kadar aylık alır.'

'Sizin aylığınız benim bir günlük aldığım para. Sizin ücretinizi benim filmde aldığım-la ölçemeyiz.'

'Ne yapacağız o zaman?'

'Vallahi beni siz istiyorsunuz. Benim alacağım para filmde neyse bunda da o kadardır. Ben bu rakamı alırım.'

'Tamam o zaman, biz bunu bir düşünelim.'

Hayatımda ilk kez alacağım para konusunda pazarlık yaptım. Sonra da çıktım gittim. Bir süre sonra beni aradılar ve Haldun Dormen'in benim isteğimi kabul ettiğini söylediler. Sonra Engin Cezzar'la baş başa verip birtakım problemleri nasıl halledeceğimizi düşündük. Sinema oyunu ile tiyatro oyunu birbirinden çok farklıdır. 'Sinema oyuncusu Ahmet Mekin' olarak kısa sürede kamera önü alışkanlıklarından sıyrılıp sahneye adapte oldum. Sonra sıra ses tonuma geldi. Tiyatroda sesin tonu çok önemlidir. Hâlbuki bizde filmler sessiz çekildiği için sinema sanatçılarının seslerini kullanmak zorunluluğu yoktu. Profesyonel tiyatro oyunculuğunun sırlarını kısa sürede keşfetmem Engin Cezzar'ın çok hoşuna gitmişti. Oyun toplam 2,5 ay devam edecekti. Bu süre içinde yine film çevirmeye devam edebilecektim.

Provalar başladı. Küçükçekmece'de oturdum ama her sabah Beyoğlu'ndaki İtalyan Hayriye Cemiyeti salonunda saat 11'de başlayan provalara rahatlıkla yetişebiliyordum. Fakat provalar bitip de oyun başlayınca ilk aksaklık baş gösterdi. Dünya Sineması'nda oynuyorduk. Oyun gece saat 12'den sonra bitiyordu. O saat-ten sonra da Küçükçekmece'ye o zamanlar pek kolay vasıta bulunamıyordu. Unutmadan şunu da ilave edeyim: Ben provalardan sonra bir aylığına sahneye çıkınca, çalıştığım şirketler film çalışmalarında küçük bir değişiklik yapmışlar

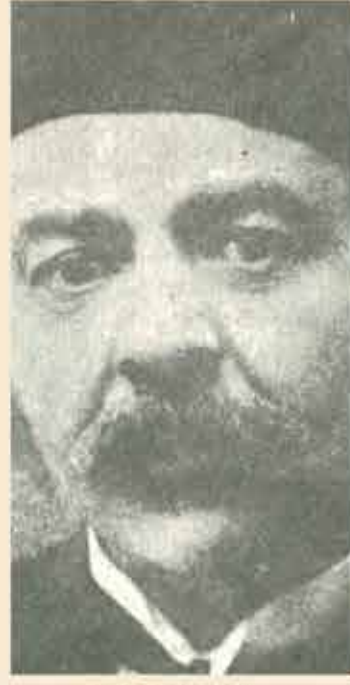

Ömer Naci

SALİH GÜNEY

Kara Kemal

AYDEMİR AKBAŞ

Yakup Cemil

METİN SEREZLİ

Talât Paşa

EROL KESKİN

İTTİHAT VE

TERAKKİ

Enver Paşa

ENGİN CEZZAR

Mithat Şükrü

AYKUT ORAY

Mustafa Necip

ARİF ERKİN

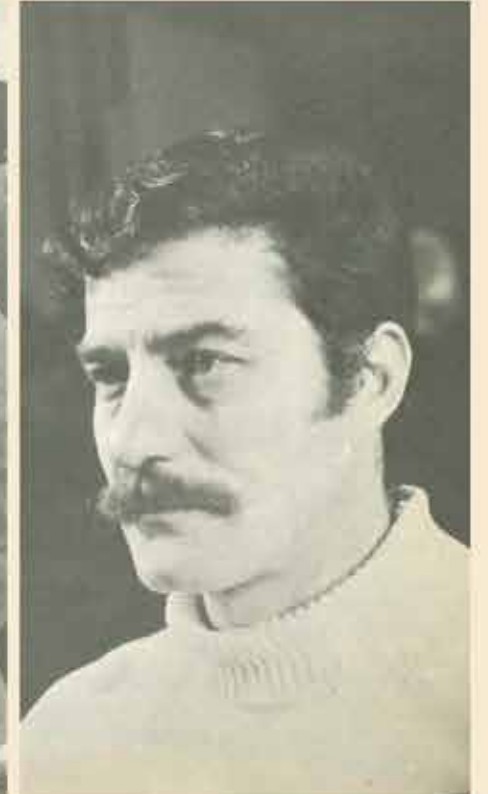
Cavit Bey

İSMAİL BİRET

Cemal Paşa

AHMET MEKİN

- İttihat ve Terakki
oyun kadrosu -

ve benim gece sahnelerimi mecburen kaldırmışlardı. Ama her sabah erken saatte sette bulunmaya da mecbur tutmuşlardı.

Karım Şükran’la oturup uzun uzun düşündük. ‘Ya yardan geçeceğiz ya serden’ dedik ve sonunda ‘Ne yardan geçelim ne de serden, bir aylığına ayrılıverelim’ kararına vardık. Böylece Küçükçekmece’den en lüzumlu eşyalarımı iki bavula doldurup Beyoğlu’na taşındım ve bir otele yerleştim. Şükran haftada birkaç gün Beyoğlu’na gelip beni ziyaret ediyordu. Böylece hem oyunu aksatmadım, hem de setlere yetiştim ve uyku için birkaç saatlik zaman bulabildim.

Nihayet 7 Mayıs 1969 günü geldi çattı. O günün benim için iki bakımdan önemi vardı. Birincisi, o gece son defa *İttihat ve Terakki*’yi oynayacaktık ve bu benim otel hayatımın sona erishi demekti. İkinci ve daha önemlisi ise o gün Şükran’la evliliğimizin 12. yıl dönümüydü. O gece genç âşıklar gibi bir pastanede buluştuk. Sonra içkili, yemekli, alaturka müzikli bir gazinoya gidip mükellef bir sofraya donattık. Bir taraftan müzik dinledik, bir taraftan hasret giderdik, bir taraftan içkilerimi yudumladık, bir taraftan da 12 yıllık müşterek hayatımızın acı tatlı anılarını yâd ettik. Ama bu mutlu dakikalar kısa sürdü. Oyunun başlama saati yaklaşıyordu. Mekândan ayrıldık ve beraberce Dünya Sineması’nın yolunu tuttuk.

Şükran seyirciler arasındaki yerini alırken ben de doğruca soyunma odasına gittim. Cemal Paşa kostümümü son kez giyindim. Sıram geldiğinde çıktım rolümü oynadım. 55. ve son oyunumuzdu bu. Oyundan sonra kuliste herkes birbirini kutladı ve vedalaştık. Ben de eşyalarımı topladım, Şükran’la birlikte otele uğrayıp hesabı kestim ve Küçükçekmece’ye doğru yola çıktık. Evimi, annemi, küçük kızlarımı ve en önemlisi Şükran’ı çok özlemiştim. Eve döndüm ama bu uzun bir dinlenme fırsatı vermedi bana. 10 gün sonra kendimi Kayseri’ye doğru giden bir arabada buldum. Halit Refiğ, Erman Film hesabına Kayseri’de çekeceği yeni filmi *Sana Yar Olamam*’da bana da rol vermişti. Yani aile saadetim bir süreliğine daha yeni bir araya girecekti.

İttihat ve Terakki maceram böylece sona erdi. Bugün düşünüyorum da, ben o oyundan hiç keyif almadım. Tiyatro çok disiplin istiyordu. Disiplinli bir adamdım ama her nedense bu oyundan keyif almadım. Çok kalabalık bir kadro vardı. Tüm o çabaya rağmen sonuç olumsuz oldu. Büyük yatırımlar yapılan oyun 55 temsille perdeyi kapttı. Ortak olan iki tiyatro topluluğu da büyük bir zararı sırtlanmak zorunda kaldı. Ayrıca unutmadan söyleyeyim, benim açımdan takma sakalla oynamak çok kötüydü. *İttihat ve Terakki* benim için bir tecrübe oldu diyebilirim.”

Prodüksiyon: Engin Cezzar, Gülriz Sururi, Haldun Dormen

Yazan: Güngör Dilmen

Sahneleyen: Engin Cezzar

Dekor ve Kostüm: Metin Deniz

Dans Yönetmeni: Mehmet Akan

Müzik Yönetmeni: Arif Erkin

Reji Asistanı: Ege Ernart

Dekor Asistanları:

Demet Değer, Suha Senir

Sahne Amiri: Engin Köprücü

Işık Yönetmeni: Yalçın Erdeniz

Ses Mühendisi: Semih Torunoğlu

Stüdyo: Anten Reklam

Prodüksiyon Müdürü: Tezcan Avcı

Dekor Atölyesi: Emin Dizdar

Kişiler

Sahneye Giriş Sırasıyla

Abdülhamit’in Görüntüsü: Ege Ernart

Talat Paşa: Erol Keskin

Hüsnü Bey: Fikri Çöze

Zişan Hanım: Sevim Oral

Gazeteci Çocuk: Erhan Yurtbilir

İngiliz Sözcüsü: Zafer Önen

Rus Sözcüsü: Hasan Kuruyazıcı

Enver Paşa: Engin Cezzar

Yakup Cemil: Metin Serezli

Ömer Naci: Salih Güney

Cemal Paşa: Ahmet Mekin

Kara Kemal: Aydemir Akbaş

Şemsi Paşa: Arif Erkin

Sayit Bey: İsmail Biret

Mithat Şükrü: Aykut Oray

Fransız sözcüsü: Baha Targün

Sadık Paşa: Şefik Döğen

Derviş Vahdeti: Mehmet Akan

Sultan Reşat: Turgur Boralı

Mustafa Necip: Arif Erkin

Naciye Sultan: Zeynep Erer

Casus Lavrens: Zafer Önen

Şerif Hüseyin: Engin Köprücü

Vangenheim: Cahit Irgat

Yağ Tüccarı: Şefik Döğen

Talat’ın Aannesi: Aliye Rona

Dansçılar: Nasuh Akçın, Ruhi Bildirir,

Mümtaz Çelik, Kazım Demircioğlu, Celal Gürsu,

Güner Karslı, Hasan Kurbanoğlu,

Sinan Yıldırım, Tahir Yıldırım

Müzisyenler

Abdullah Yıldız (Akordeon), Harun Kara (Klarnet), Vedat Mert (Davul)

- Eva Bender, Zafer İnci ve Ahmet Mekin
"Sana Yar Olamam/Bir Türke Gönül Verdim" filminde. -

Sana Yar Olamam

Türk sinema piyasası 1969 yılına geldiğinde ürettiği film sayısıyla dünyanın sayılı ülkelere arasına girdi. 1965'lerde başlayan ve sonrasında tek tük filmlerle yürüyen renkli film sayısı da 1969'da önemli bir sayıya ulaştı. Fakat eleştirmenler bir yılda üretilen filmle-

rin içinde iyi niteliği taşıyanların, çekilen tüm filmlerin onda biri bile olmadığı konusunda hemfikirdi. Aynı dönemde Halit Refiğ, kendi savunduğu ulusal sinema anlayışına uygun bir senaryo ile Erman Film-Hürrem Erman'ın karşısına çıktı.

Senaryo Hürrem Erman'a Atıf Yılmaz tarafından ulaştırıldı. *Sana Yar Olamam* adını taşıyan bu senaryoda yönetmen, Batı ile Türk dünyası arasındaki değişik tarihsel ve kültürel kaynaklardan ortaya çıkan sosyal ve ruhsal çatışmaları göstermek istiyordu. *Kezban, Ala Geyik, Kızım ve Ben, Uykusuz Geceler* gibi renkli prodüksiyonların yapımcısı olan Hürrem Erman, Halit Refiğ'e güvenerek kabul etti. Siyah beyaz çekilecek olan film dar bütçeli bir prodüksiyon olacaktı. Hiçbir zaman lokomotif bir film de olmayacaktı. Erman Film'in renkli filmleri yanında kazanç sağlayacaktı çünkü en iyi işletme düzeninde çalışma şansına sahip olacaktı.

Şirket *Uykusuz Geceler*'den 50 bin lira kazanırsa, bu filmde 100 bin lira kazanacaktı. Batı'daki distribütörlerin düzeni böyleydi. Şöyle ki: Büyük bütçeyle büyük bir film çeken yapımcı onu satarken şartları çok ağırlaştırır. Filmi bütün dünyaya satarken, en azından 10 tane dar bütçeli filmi yanında verir müşterisine. Müşteri büyük filmin yanında diğer 10 filmi isteyerek alır. Çünkü diğer filmler zarar etse bile büyük film hepsini kurtaracaktır. Hürrem Erman da aynı düzeni sürdürmek için Halit Refiğ'i destekledi.

Sana Yar Olamam'ın hikâyesi 1968'de yaşanmış bir olaydan alınmıştı. Gazetelere yansıyan bu

olaya göre Margit Smith adlı genç bir Alman kadın ülkesinde işçi olan İbrahim Kesti adlı bir Türk'le yasak aşk yaşamış ve ondan bir çocuk doğurmuştu. Sonrasında kendisini terk eden adamı aramak için yanında çocuğuyla Türkiye'ye gelmiş ve onu Kayseri'de bulmuştu. Adam kadını ve çocuğu kabul etmeyince ortak karışmış ve başından türlü olaylar geçmişti. Halit Refiğ, senaryosunu bu olaydan etkilenecek yazmıştı.

Yönetmen, senaryosunda, Türkiye'ye gelen Alman kadını, başından türlü olaylar geçtiği, dayanaksız ve tek başına kaldığı hâlde memleketine geri döndürmemiş, köylüleşmeye başlayarak bir topluluğun çilesine ortak olmayı öngörmüştü. Kökü tasavvufa dayanan Türk hümanizmi, yabancı kadını Batı hümanizmasından koparıp kendine çekmiş ve potasında eritmişti. Filmde star oyuncular dışında bir kadro kuruldu. Halit Refiğ'in eşi olan Eva Bender, filmde Ahmet Mekin ve Bilal İnci ile başrolleri paylaştı.

"Bu filmde rol almam yine Hürrem Bey'in isteğiyle oldu. Rol arkadaşım Eva Bender, yönetmen Halit Refiğ'in karısıydı. Onu bu filmde tanıdım. Sarışın, güzel bir kadındı. Diğer oyuncu ne tesadüf ki Bilal İnci Almanya'dan gelmişti. Yönetmen Kemal İnci'nin kardeşiydi. Haziran ayında Kayseri'ye geldik. Filmin önemli bölüm-

- Ahmet Mekin ve Eva Bender "Sana Yar Olamam/Bir Türke Gönül Verdim" filminde. -

leri Kayseri’de ve Göreme vadisindeki köylerde çekildi. Selçuklu’dan kalma tarihsel anıt ve yapıtlarla süslü olan Kayseri’deki kümbetlerdeki çekim sırasında Kayseri Müftüsü İbrahim Çelik ‘Din elden gidiyor’ diye fetva vermiş. Bizim cami ve minarelerde çalışmamızı engellemek istemişti.

Çıkan olaylar sırasında aydın Kayseri Valisi Abdullah Asım İğneciler ile Belediye Başkanı Mehmet Çalık, film yoluyla yapılacak olan turistik Kayseri’nin propagandasının da kaçırılacağını düşünerek, bizim yanımıza polis vererek yapılacak kışkırtmaların böylece öne geçilmişti. Şehir içinde çalışırken çok zorluk çektik. Çünkü orada ilk defa film çekiliyordu. Her çekim günü set kalabalıktan ana baba gününe dönüyordu. Halk ilk defa film çekimi görüyordu. Biz rahat çalışalım diye sete sürekli polis geliyordu. Etrafımızdaki halkı copla dağıtıyorlardı. Kalabalık çalışmamıza engel oluyordu. Polisler copla adamlara sertçe vuruyordu. ‘Vurmayın yahu’ dedim ama dinleyen yoktu beni.

Halit Bey bana rolümü ve mizansenimi tarif ediyordu, ben de yapıyordum. Eva’ya da yapacağı rolü İngilizce anlatıyordu. Çünkü Eva çok az Türkçe biliyordu ve Halit Bey’in anlatıklarını anlamıyordu. Rolünü oynadığı zaman da Halit Bey hiç beğenmiyordu. Ben rolümü

yaptıktan sonra ‘Teşekkür ederim Ahmet’ diyordu. Eva’ya da dönüp, ‘Tüh sana. Bok gibi oldu’ falan diyordu. Sürekli ‘Hayvan Eva, eşek Eva’ diyordu. Bazen de sinirden Eva’nın suratına tükürüyordu.

Ben kadına üzüliyordum. Kadın ağlamaklı bana bakıyordu. Yanıma gelip, ‘Niçin böyle oluyor Ahmet? Sana ‘Teşekkürler Ahmet’ diyor, bana ‘Bok Eva, eşek Eva’ diyor, vuruyor’ dedi. Halit Bey’in ona tekme attığını da gördüm. Ben de ‘Git kocana sor Eva, ben bilmiyorum’ diyerek yanımdan gönderiyordum. Göreme’de çekilen sahnelerdeyse, Eva, vaktiyle Hristiyan keşişlerinin oyduğu mağaralara girip resmen çile doldurdu. Peri bacaları da filme doğal bir güzellik ve ürperticilik veriyordu.

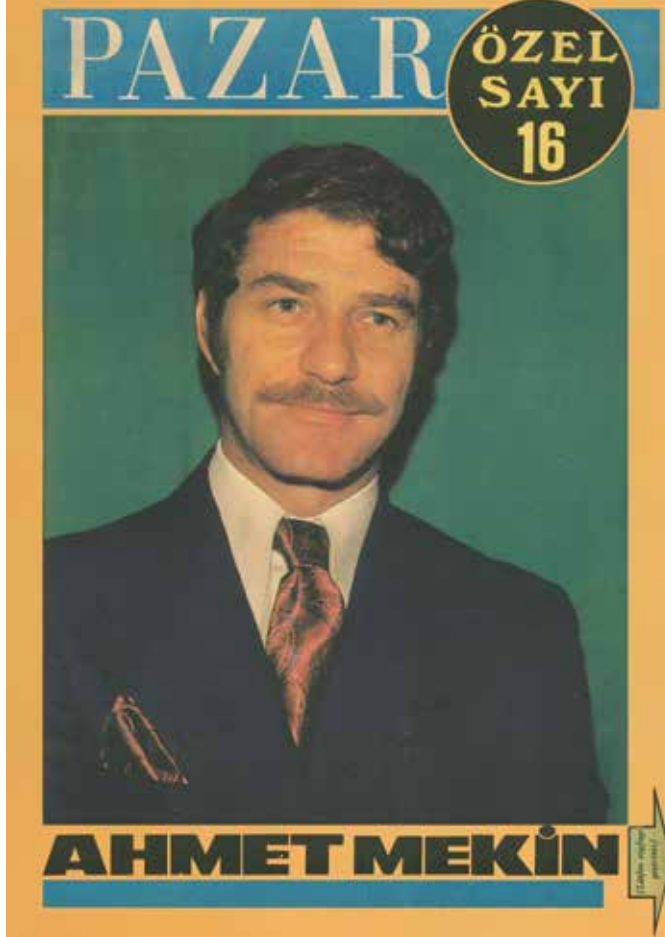
Halit Refiğ, senaryosuna çok güvendiği için Hürrem Erman’ın teklifini kabul ederek, film-den yönetmenlik ve senaristlik ücreti almadı. Bunun yerine filmin gelirine ortak oldu. Filmin maliyeti çıkarıldıktan sonra kârı yarı yarıya paylaşılacaklardı. Film ortalamanın biraz üstünde bir gelir getirecek ve Halit Refiğ yönetmelik ve senaristlik ücretinin üstünde bir kazanç elde edecekti. Filmin ilginç bir tarafı da laboratuvar aşamasına kadar *Sana Yar Olamam* olan ismi, seslendirme sırasında ses mühendisi Yorgo İlyadis’in filmin ismini beğenmeyerek *Bir Türk’e Gönül Verdim* önermesiyle değiştirildi.”

1970’li Yıllarda Türk Sinema Piyasası

Türk sinema piyasası 1970’li yıllara kadar halk ile kurduğu sıcak ilişkiyi, gerek melodramlar ve halk güldürüleri, gerekse sosyal içerikli dramlar ile sürdürdü. Ancak takvimler 1970’i gösterdiğinde bu bağın yavaş yavaş kopmaya başladığı görüldü. Bunun neredeniyse piyasanın senaryo sıkıntısı, sansür baskısı, endüstrileşeme gibi kendi iç dinamiklerinden çok, siyasal ve ekonomik

etkenlere dayanıyordu. Siyasi çatışmaların ortaya çıktığı, sokaklarda huzurun sağlanamadığı, üniversitelerin kapatıldığı, her gün başka bir bombalama haberinin gazeteleri meşgul ettiği bir dönem yaşanıyordu. Bu nedenle sinema-tiyatro salonu gibi kapalı alanlarda bulunmak güvenli sayılmıyordu.

Türk sineması bir aile sinemasıydı ve bu şartlarda ailenin sinemaya gelmesi imkânsızlaşıyordu.

- Ahmet Mekin 1970 -

Buna rağmen 1972’de Türk sineması 300 filmlik üretimiyle dünya sıralamasında önlere yerleşiyordu. Nitelikten yoksun, masal, dini, kovboy, arabesk, köy, polisiye, müzikal, melodram, fantastik, tarihi, avantür, karate gibi birçok türde filme, bir de 1968’de kısmen 1971’den itibaren geniş ölçüde yayına başlayan TRT Televizyonu’nun varlığı da katılınca seyircisiz bir sinemaya doğru adım atılıyordu. Bundan dolayı da 1970’lerin başlarından itibaren salonlar bir bir kapanıyordu.

Sinemanın üretim alanı daraldı. Birçok önemli oyuncu sinema piyasasından uzaklaşarak şarkıcı olarak sahneye çıkmaya başladı. Sermayesizlik, düşük bütçe ve dar kadroyla çekilen kalitesi düşük, estetikten yoksun filmlerin salonları istila etmesine neden oldu. Piyasada *Utanç*, *Gelin*, *Düğün*, *Kızgın Toprak*, *Bedrana*, *Kara Çarşafı*

Gelin gibi nitelikli filmler vardı elbette. *Umut*, *Ağıt*, *Umutsuzlar*, *Baba*, *Arkadaş* gibi filmleriyle Türk sinema piyasasına yeni bir yön çizmeye çalışan Yılmaz Güney’in varlığı yaşadığı talihsiz olaylar zinciriyle kesintiye uğrasa da 1970-1975 yılları arasındaki dönem için kayda değer çalışmalar olarak anılmaya değer.

1975-1980 Türk sinema piyasasının en karışık dönemi olarak adlandırıldı. Piyasa iki furyanın yoğun etkisi altına girmişti. Bunlardan biri arabesk şarkıcılarla yapılan *Batsın Bu Dünya*, *Aşkınla Divaneyim*, *Aşkı Ben mi Yarattım*, *Yarabbim*, *Batan Güneş*, *Yadeller*, *İtirazım Var* gibi melodram filmler; diğeri de arabeske nazaran piyasayı daha yoğun baskı altına alan *Ah Ne Âdem*, *Kıllı Badem*, *Ah Deme Oh De*, *Beşine de Vur*, *Gelinin Ödü Patladı*, *Hamamcı Şevket*, *Kartal Pendik Gittik Geldik* gibi tuhaf isimli seks filmleri. Yapımcılar küçük bütçeli seks filmleri için sansür kurulunu aldatma yoluna gitmişler, kendilerince çözümler geliştirmişlerdi. İçinde seks sahneleri olmayan senaryoları sansüre yollamışlar, sonra çekmiş oldukları seks sahnelerinin gösterim öncesinde filmlere kurgusunu yaparak erkek seyirciye sunmuşlardı.

Arabesk ve seks furyası 1970’li yılların ikinci yarısında piyasaya hâkim olmuştu. Bütün olumsuzluklara rağmen Türk sinema piyasası bu yıllarda çok az da olsa toplumsal ve gerçek-

çi filmler üretti. *Sürü*, *Güneşli Bataklık*, *Kanal*, *Bereketli Topraklar Üzerinde*, *Maden*, *Düşman*, *Yusuf ile Kenan*, *Hazal* adlı filmler bu dönemde öne çıktı. Ahmet Mekin, 1970’li yılların ilk dönemlerinde daha çok avantür filmlerin oyuncusu olarak sürdürdüğü sinema kariyerini, 1975’ten sonra seks komedileri ve şarkıcılarla yapılan filmlerde rol alarak devam ettirdi. Arada *Cemil*, *Halı Türküsü*, *Selvi Boylum Al Yazmalım*, *Yaşam Kavgası* gibi nitelikli sinema filmlerinin yanı sıra *Geçmiş Zaman Elbiseleri*, *Bir Adam Yaratmak*, *Denizin Kanı* gibi televizyon dizilerinde de rol aldı ve *Evlalık* adlı bir filmin yapımcılığını üstlendi.

“1976’da Melih Gülgen’in çektiği *Evlalık* adlı filminin yapımcısı bendim. Bir ara sıkıntıda olan bir oyuncu arkadaşıma yardım için çektim bu filmi. Kim olduğunu söyleyemem. Serdar Gökhan, Deniz Erkanat, Kazım Kartal, Turgut Özatay, Kenan Pars, Nalan Çöl, Reha Yurdakul falan oynadı filmde. Dönemin modasına uygun bir avantür oldu. Bu filmi de yine Hürrem Bey’in desteğiyle çektim. Filmin kârının büyük kısmını ihtiyacı olan arkadaşıma verdim. İyilikler konuşulmaz. Filmii sonra Hürrem Bey’e sattım. Benim sonsuz kredim vardı onda. Bana çok güvenirdi. Çok belli etmezdi ama güvenirdi. 12 tane film yaptım Erman Film’e. Ben o zamanki yapımcıların gözünde sözü dinlenir, güvenilir bir adamdım. Etrafıma da dinletirdim...”

Köy Filmleri Üzerine

Türk sinemasının her döneminde en çok kullanılan konuların başında köy hayatı üzerine kurulan hikâyeler gelirdi. Bu filmlerin Anadolu seyircisinde karşılığı vardı ve büyük hasılatlar getirebiliyordu. 1960'lı yılların sonunda çekilen *Ezo Gelin* ya da *Boş Beşik* gibi filmlerin büyük başarısı piyasaya yeni bir hareket getirecekti. Genellikle Hülya Koçyiğit'li popüler şehir filmleri çeken Erman Film-Hürrem Erman bu filmlerin başarısından etkilenmiş olacak ki, bu tür filmlerin sinema açısından da, iş açısından da en başarılı yönetmeni Orhan Elmas'la anlaşarak bir köy filmi yapmaya karar verdi. Hem de renkli ve sinemaskop olarak. Başrolde de yine *Ezo Gelin* ve *Boş Beşik* filmlerinin jönü Tugay Toksöz olacaktı.

“Sinemada 13 yılımı tamamlarken kelimenin tam anlamıyla yeniden doğdum Yeşilçam'da. 1970 yılının yılbaşından itibaren bırakın başımı kaşımayı, elimi başıma götürecek vaktim yoktu. Öyle çok çalışıyordum ki, bir film bitmeden bir başka film için teklif geliyor, setten sete koşuyordum. Nihayet kendi kâlıplarımı aşmaya başlamıştım. Bunu sektöre de kabul ettirmiştim. Hem yapımcıya hem de seyirciye. Artık çete reisinden iyi kalpli jönprömiyeye kadar her tip rolü kabul ediyordum. Sinema politikamı değiştirmek çok

yararlı oldu. Hatta eskisinden daha popüler olduğumu da söyleyebilirdim.

Tabii bunun arkasında aile hayatımın huzurlu bir şekilde yürüyor olması da vardı. Küçükçekmece'deki evimde sinema dedikodularından, Yeşilçam'ın ucuz aşklarından uzakta, sakin ve mutlu yaşantı sürdürüyordum. Bu durumdan çok memnundum. Eğer bir insanın ev hayatı aksamadan yürüyorsa insan kendini bütünüyle işine verebiliyordu. Derdi, tasası da kalmıyordu. Karım Şükran bu konuda en büyük desteğim, en büyük yardımcımdı.

Köy filmlerinden uzak duruyordum. Ya da bana köy filmleri teklif edilmiyordu. Ama köy filmleri Anadolu'da büyük iş yapardı her zaman. Hürrem Bey, 1970'lerin başında renkli film alanında sinemaskop filmler çekmeye başlamıştı. *Gelin Kızı Maviş* adlı bir filme başlayacaklarmış. Şeref Gür beni aradı ve Erman Film'e çağırdı. Hürrem Bey benim bu filmde rol almamı istedi. Çok önem veriyordu bu projeye. İyi bir film çıkacağını söylüyordu.

Rolü kabul ettim. Bilekli ve yürekli bir köy delikanlısını oynayacaktım. Filmde karşımda Tugay Toksöz ve Arzu Okay adlı yeni bir kız oynayacaktı. *Saklambaç* gazetesinin Sinema

Artisti Yarışması'nı kazanmış, 15-16 yaşlarında güzel bir kızdı Arzu. Ayrıca Erol Taş, Aliye Rona, Bilal İnci ve Danyal Topatan da vardı ekipte. Orhan Elmas'ın senaryosu Yörük köylerinde geçen bir hikâyeyi anlatıyordu. Çekimler için ekip olarak Antalya'nın Korkuteli

ilçesine gittik. Orada Yörükler hâlâ vardı. Çekimler boyunca Arzu'yu izledim. Gerçekten çok başarılıydı. Kızda yetenek vardı. İyi de fotoğraf veriyordu. 'Bu kız çok güzel yerlere gelecek, akıllı bir kız' diyordum hep. Sonra başka filmlerde de çalıştık Arzu'yla.”

- Ahmet Mekin ve Sezer Güvenirgil -

- "Çeko" film lobisi.-

Ürgüplü Çeko

“Çeko ilginç bir filmdi. Türk işi bir westerndi. Fakat Amerikan westerni değil İtalyan wester-niydi. Karakterler daha coşkuluymdu. İntikamlar daha kanlıydı ve şiddet dozu daha yüksekti. Çetin İnanç bu türden hareketli macera filmle-ri çekmişti. Ama daha çok küçük şirketlere çalış-

şırıldı. Erman Film’in Adana bölge işletmesinde müdürlük yapan İzzettin Yılmaz vardı. Bu filmin yapılması onun başının altından çıkmıştı. Film-de Yılmaz Köksal’la başrolleri paylaştık. O silah-şör Çeko’ydu ben kiralık katil Jessi.

Yılmaz daha önceleri tiyatrocuydu. Daha sonra sinemaya geçti ama hep ikinci adamları oynar-dı. Daha çok da macera filmlerinin ikinci ada-mıydı. Bu filmde ilk defa başrole çıkıyordu. Er-man Film, o zamanın en büyük şirketlerinden biri. Hep birinci sınıf işlere imzasını atan bir şirket. Şirketin yıldızı Hülya Koçyiğit. Onunla çekilen renkli aşk filmleri çok iş yapıyordu. Yu-nanistan’a dahi satılıyordu. Bunları yöneten de Orhan Aksoy oluyordu. Nasıl oluyor da böyle bir filme giriyordu anlamıyordum. Tıpkı Halit Refiğ’le yaptığımız *Bir Türk’e Gönül Verdim*’de olduğu gibi bir düşünce vardı arkasında.

Bu film de siyah beyaz çekilecekti. Yani küçük bütçeli, işletme için yapılmış bir filmdi bu. İzzettin Yılmaz, sinemayı iyi bilen bir adamdı. Ayrıca Ada-na bölgesinin seyircisini iyi tanırdı. Hürrem Bey üzerinde de etkiliydi. Küçük bütçeli film yaparak büyük gişe geliri elde etmeyi biliyordu. Çeko da onlardan biriydi. Ben Erman Film için Antalya’da *Gelin Kızı Maviş* adlı renkli sinemaskop bir film çe-

kip dönmüştüm. Bu filmdeki kiralık katil Jessi ro-lünü teklif ettiler bana. Kabul ettim. Hayatımda ilk kez hareketli bir kovboy filminde oynayacaktım.

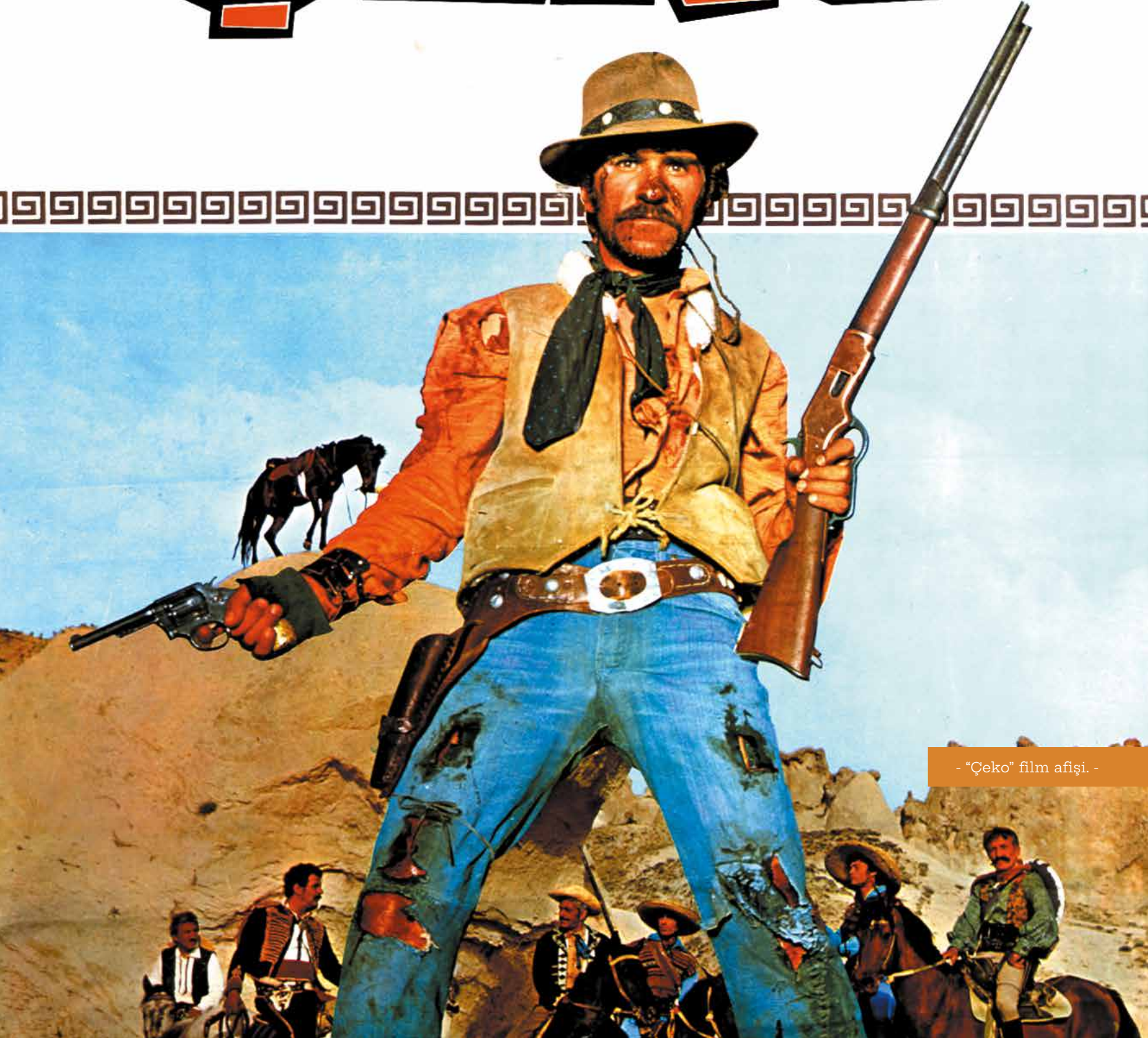
Filmin çekimleri için 1970 yılının Mayıs sonun-da Ürgüp ve Avanos yöresine gittik. Filmin bütününü orada çektik. Zaten çoğunlukla ha-rici sahnelerle doluydu senaryo. Erol Taş kötü adam Ramon’u oynuyordu. Çeko’ya acımasızca işkenceler yapıyordu. Sürekli atlara biniyorduk. Peri bacaları çevresinde, mağaraların içinde kı-yasıya tabancalı sahneler vardı. Yılmaz Köksal filmdeki rolüne çok asılıyordu. Yılmaz alışılmış jönlerin aksine kısa boylu, ufak tefek, halk tipi bir dış görünüşe sahipti. On günlük sakalı, pa-saklı hâliyle intikam peşinde koşan silahşör ro-lüne çok uygundu. Ayrıca iyi at biniyordu. Atın üzerinden ters takla atarak inmek, at üzerinden balkona çıkmak, çatıdan ağaca kuş gibi süzül-mek onun için çok kolaydı.

Yılmaz çevikliği ve akrobatik hareketlerdeki ra-hatlığı sayesinde birçok tehlikeli sahnede dub-lör kullanmadan korkusuzca oynuyordu. Hatta bir sahnenin çekimi sırasında ayağını incitti. Sağlık ocağına götürdük. Sardılar ayağını ama umurunda değildi. Tabii çekimlere birkaç gün ara vermek zorunda kaldık. Yönetmen Çetin

Erman Film
TAKDİM EDER

ÇEKO

- "Çeko" film afişi. -

İnanç, Ürgüp ve çevresini Meksika'ya benzetmek için çok uğraştı. Peri bacaları arasına kak-tüsler konuldu. Çeşitli yerlere İspanyolca isimler yazılı tabelalar çakıldı. Filmdeki isimler de İspanyolcaydı. Fernando, Rosita, Dolores, Donalvarez, Ramon falan. Filmin çöl sahnelerini ve dâhili sahnelerini İstanbul'a bırakarak 20 günlük çekimleri tamamlayıp döndük. Çöl sahnelerini her zamanki gibi Sarıyer Ağacli köyde çektik.

Filmin kurgusu ve seslendirmesi yapıldıktan sonraki günlerden birinde Şeref beni aradı. Çeko'nun gösterime çıkmadan önce tüm ekiple izleneceğini söyledi. Erman Film yazıhanesinde küçük bir sinema salonu vardı Hürrem Bey'in. Ben, Yılmaz, Erol Taş, Çetin İnanç, kameraman Mike Rafaelyan, İzzettin Yılmaz ve başka birkaç kişi daha vardı. Hep birlikte filmi izledik. Film bittikten sonra Hürrem Bey ayağa kalktı. Perdenin önüne geçti. 'Arkadaşlar, siz ne yaptınız ya. Teessüf ederim' dedi. Herkes birbirinin yüzüne bakıyordu. Hürrem Bey ayakta ve suskun bir hâlde bizlere bakıyordu. Film beğenmediğini falan düşünmeye başladık. Güneşin altında zorlu çekim şartlarında yaptığımız işin beğenilmemesi büyük hayal kırıklığı olurdu bizim için. Az sonra Hürrem Bey'in ağzından şu cümle döküldü: 'Ah be, keşke bana ısrar etseydiniz de filmi renkli sinemaskop çekirtseydiniz.'

Filmi izlerken bir şey dikkatimi çekti. Filmin jeneriği yoktu. Film Mexiko 1800 bilmem kaç diye bir yazıyla başlıyordu. Film bittikten sonra jenerik yazıları çıkmaya başladı. Hepimiz bunun nedenini Çetin İnanç'a sorduk. Öyle tercih ettiğini söyledi. Tuhaf bir tercihti. O zamanlar sinemalarda filmin sonundaki 'Son' yazısı çıkmıydı makinist projeksiyonu kapatırdı ve salonun ışıkları yanardı. Bu isimleri hiç kimse göremeyecekti ki. Sonra afişini gördüm. Afişte de isimlerimiz yoktu. Büyük harflerle filmin adı ve onun altında da Yılmaz'ın ayakta silahlı bir fotoğrafı vardı.

Sonradan öğrendim ki Yılmaz böyle istemiş. Çocuk saygısından afişte kendi adını benim adımın üzerine yazdırmak istememiş. Benim için çok önemli değildi bu durum ama Yılmaz böyle istemişti. Film Adana bölgesinde büyük iş yapmıştı. Yılmaz Köksal başrol oyuncusu olarak çalışmaya başladı. Çeko benim için önemli olmayan filmlerden biridir. Zaten benim tercihim değildi. Para için oynadım. Başımda geçim derdi vardı. Ciddi filmlerde oyunculuk adına asılmışlığım, yönetmenle tartışmışlığım vardı ama bu gibi filmlerin üzerine çok fazla düşündüğümü söyleyemem."

Kara Gün ve Eşkıya Davut

“*Kara Gün*, arkadaşım Tarık Dursun’un bir eseri idi. Onun *İnsan Kurdu* adlı romanından uyarılamaydı. Roman, yalın bir anlatımla kırsal kesimden büyük kente göç öncesinin ilk durağı olan kasabayı, o ara geçişteki uyumsuzluğu insancıl bir yaklaşımla anlatıyordu. Çelişkinin ve çatışmanın ötesinde, arı, duru bir sevgi örgüsü de vardı. Bilge Olgaç ve Yavuz Özkan bundan bir senaryo çıkarmışlar. Bir gün Bilge’yle karşılaştık. Toroslar’da gezen Davut adlı eşkıyayı benim oynamamı istedi. Tarık Dursun’un romanını bildiğim için kabul ettim. Bilge ve Yavuz filmin ortak yapımcılarıydı. Filmde benden başka Kadir İnanır, Arzu Okay ve Muhterem Nur da vardı.

1972 yılının kışında ekip olarak Mersin’e gittik. Toroslar’ın eteğindeki Aslanköy’de çekilecekti film. İki tane köy evi kiralanmıştı film için ama evler Aslanköy’e 1-2 kilometre uzaklıkta ve dağda tek başına evlerdi. Bunlardan bir tanesi filmi çekeceğimiz ev, diğeri de ekibin kalması için ayarlanmış evdi. Bölgeye yoğun kar yağışı olunca yollarımız kapandı ve şehirle olan tüm bağlantımız kesildi. Akşamları saat 11’den sonra bölgede elektrik kesiliyordu. Muhterem Nur, ekibe orada katıldı. Çünkü o zamanlar Adana’da bir pavyonda çalışıyordu. Bu film için dört günlüğüne izin almış da öyle gelmişti.

Fakat filmin çekimleri uzadığı için zaman kayıbı yaşıyordu. Muhterem Nur da aldığı izinin dolmasına yakın Adana’ya, işinin başına dönmek üzere hazırlanıyordu.

Fakat Bilge Olgaç’ın işi bitmiyordu. Ayrıca yollarda kapalıydı. Sürenin dolmasından sonraki bir gün, sete Muhterem’in Adana’da çalıştığı pavyonun fedaileri geldiler. Kadını almak istiyorlardı ama bu imkansızdı. Adamlar iri yarı ve sert tiplerdi. Settekilerden hiç kimse bunlara sesini çıkaramıyordu. Herkesi korkutmuşlardı. Hava biraz gerginleşiyordu ama sonunda adamlar ikna oldular. Bilge, Muhterem’in sahnelerini toparlayıp o gece sabaha kadar çekti. Çekimler sırasında pavyoncunun adamları dışarda bekliyordu. Sabaha karşı iş bitti ve Muhterem’i alıp götürdüler.

O gece saat 2-3 gibi Kadir ve Arzu’nun Muhterem’le olan sahneleri bitti. Kadir Arzu’ya, ‘Bizim işimiz bitti. Hadi gidelim. Sabaha kadar burada kalmanın bir anlamı yok’ dedi. Onlar ekiple kalmıyorlardı. Aslanköy’ün öğretmenin evinde kalıyorlardı. Arzu’nun annesi de yanındaydı. Bilge de ‘Gitmeyin’ dedi. ‘Elektrikler de kesik. Başınıza bir iş falan gelir’ diye uyardı. ‘Gideriz canım ne olacak’ dediler. Sonuçta ikisi de gençti. Dışarda da kar tipi hâlindeydi. Çakallar ulu-

yordu. Çıkıp gittiler. Ertesi gün öğrendik ki bunlar kara saplanmış, kaybolmuşlar. Donmuşlar neredeyse. Kadir Arzu’yu kucağına almış bata çıka eve kadar ulaşmışlar.

Filmin karlı sahneleri çok zor oldu. Arzu bazı sahnelerde çıplak ayakla karda yürüyordu. Sonra da donmasın diye vazelinle ayaklarını, bacaklarını ovuyorlardı. Benim sahnelerim As-

lanköy’deki mağaralarda geçiyordu. Bu arada çekimler uzuyor da uzuyordu. Çünkü Bilge ve Yavuz’un parası bitmişti. Bilge’nin Adana’da tanıdığı emekli bir başçavuş vardı. Onu buldu. Bu adam filme ortak olma şartıyla para bulup Aslanköy’e getirdi. Sonra duydum ki bu adam parasını geri alamamış. Film, İstanbul’a döndüğümüzde Lale Film’den Necip Sarıcı’ya devredildi. Hâlâ da ondadır.”

- "Kara Gün" film afişi. -

- Öztürk Serengil (1930 – 1999) -

Öztürk Serengil

“Sahneye çıkıp şarkıcılık yapan oyunculara çok kızardım. Sen sinemada ün yapmışsın, müzik eğitimin yok, sahne terbiyen yok, en kötüsü de sesin yok. Ne işin var sahnede? Sırf isminle var olmak istiyorsun. Bu yola tevessül edenlere çok küfür ettiğimi söyleyebilirim. Herkesi Öztürk Serengil ayartıyordu. Bir gün Atıf Yılmaz, Osman Nuri Ergün ve ben Yeşilçam Sokak'taki meşhur Bab Kafeterya'da yemek yiyorduk. Öğlenleri bütün sinema ve sanat dünyasının ye-

mek yediği, dedikodu yaptığı, bir araya geldiği yerdi burası. Bizde üç arkadaş yemeğimizi yiyorduk. Bir de baktık Öztürk elinde bir çantayla yanımıza geldi. Çantayı masanın üzerine koydu.

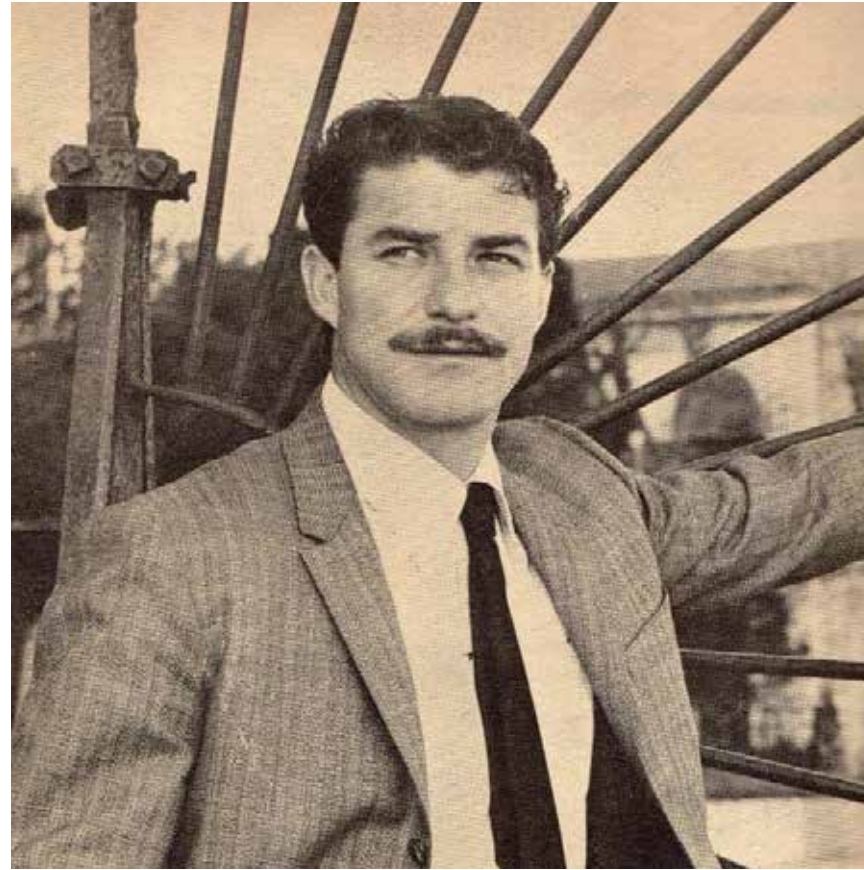
‘Ahmet, bu çanta senin.’

‘Bu ne Öztürk?’

‘Osman Kavran’ın sana selamı var.’

‘Ee, ne olacak?’

‘Sahneye.’

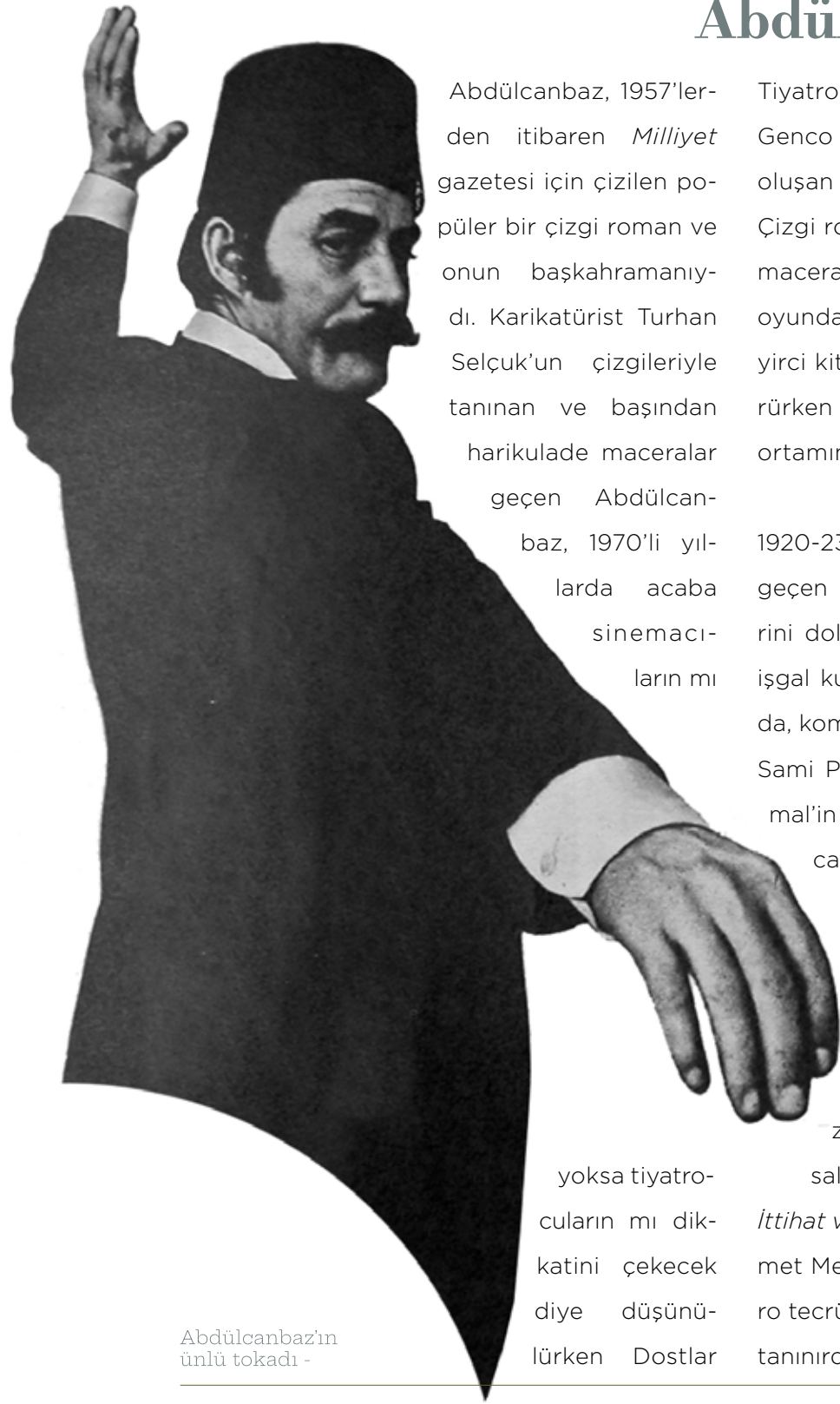
- Ahmet Mekin 1972 -

rında, ‘Ahmet Mekin’i bir türlü çözemedik’ diye yazmış. Atıf, ‘Ahmet sen sahneye çıktın tiyatro yaptın. Sahnede yaparsın’ dedi. ‘Beni içkili gazinoda kimse saniye çıkaramaz, Atıf. Şimdi beni sahnede bir düşün. Ben ne yaparım orada?’ dedim. Ben ki üzerine toz kondurmayan

bir adamım, sarhoş eğlendirecek durumda olamazdım. Müzik eğitimin yok, sesim yok. Olsa bile şöhretimi sinemada yaptım. Tamam, hem sinema hem sahneyi bir arada yapanlar vardı ama onların sesi, yeteneği, eğitimi vardı. Mesela Fatma Girik ya da Sevda Ferdağ’ı düşünün. Onlar güzel kadınlardı ama sahnede ne işleri vardı. Sesleri yoktu ki.

1972’de Ayhan Işık da benim gibi sahneye hayır diyordu. Sanırım tarihte Öztürk’ü reddeden sadece ikimiz kalmıştık. Ayhan’la hemen her akşam Taksim’de Park Otel’in barında içerdik. Daha doğrusu akşamüstü aperatiflerimizi orada alıyorduk. Tek konumuz sahneye çıkan arkadaşlarımızdı. “Ekrem Bora da, İzzet Günay da, Murat Soydan da çıktı” diye konuşuyorduk. Tabii bu konuşmaların sonunda bunlara birer lanet okuyorduk.

Bir sabah Küçükçekmece’de evdeyim. Kahvaltı hazırlanırken ben de yatakta gazete keyfi yapıyordum. Gazetenin alt köşesinde bir de ne göreyim: Ayhan Işık’ın papyonlu takım elbise içinde bir fotoğrafı ve yanında da bir kemancı. Altında da, ‘Ayhan Işık da sahneye çıkıyor’ yazıyordu. Sinirden gazeteyi kıvrıp duvara fırlattım. O gün yine akşamüstü Park Otel’e gittim, bara oturdum. Baktım Ayhan her zamanki hâliyle bana doğru geliyor. Hemen sırtımı döndüm. Bir süre onunla konuşmadım. Niyet ne, akıbet ne?”

Abdülcanbaz'ın
ünlü tokadı -

Abdülcanbaz

Abdülcanbaz, 1957'lerden itibaren *Milliyet* gazetesi için çizilen popüler bir çizgi roman ve onun başkahramanıydı. Karikatürist Turhan Selçuk'un çizgileriyle tanınan ve başından harikulade maceralar geçen Abdülcanbaz, 1970'li yıllarda acaba sinemacıların mı

yoksa tiyatrocuların mı dikkatini çekecek diye düşünürken Dostlar

Tiyatrosu bu teşebbüse girişti. Mehmet Akan, Genco Erkal, Macit Koper ve Engin Ardiç'tan oluşan ekip çizgi romandan bir oyun hazırladı. Çizgi roman kahramanı Abdülcanbaz'ın çeşitli maceralarından yola çıkılarak kurgulanan bu oyunda amaç, eğlenceli yanıyla geniş bir seyirci kitlesine ulaşabilmek ve bu kitleyi güldürürken düşündürerek aslında ciddi bir tartışma ortamına çekmekti.

1920-23 yıllarının işgal günlerindeki İstanbul'da geçen oyunda, İstanbul burjuvazisinin, ceplerini doldurmak ve lüks yaşamak için her şeyi işgal kuvvetlerine peşkeş çektikleri bir ortamda, komprador burjuvazinin temsilcisi Gözlüklü Sami Paşa ve tufeyli avanesiyle Mustafa Kemal'in yanında canını tehlikeye atan Abdülcanbaz ve takımının mücadelesi anlatılıyordu. Oyun yazılırken akla ilk gelen soru Abdülcanbaz'ın kim olacağıydı. Çeşitli isimler gözden geçirildi, bu role en uygun aday arandı. Abdülcanbaz'ı oynayacak oyuncu gösterişli olmak zorundaydı ve ünlü Osmanlı tokadını salladığında inandırıcı olmalıydı. Sonunda *İttihat ve Terakki* oyunundan akıllarda kalan Ahmet Mekin isminde karar kılındı. Öyle ya, tiyatro tecrübesi vardı, sinemada da iyi aktör olarak tanınırdı; rol için biçilmiş kaftandı. Teklif yapıldı-

ğında Ahmet Mekin tereddüt etmeden kabul etti. Hem de seve seve.

Ardından Abdülcanbaz'ın tayfası toparlanmaya başladı. Yani kuvvet ilahı Tarzan (Süleyman Tınaz), titreyerek dolaşan Fayrabi (Erdoğan Tuncel), ilimler profesörü Karanfilli Hoca (Zihni Küçümen) ve renkli kişilik Fettah (Ulvi Alacakaptan). Sonra

da Abdülcanbaz'ın can düşmanı olan Gözlüklü Sami Paşa (Genco Erkal) ve dalkavuğu Sürme-göz İhsan (Mehmet Akan), Ruhsar Hanım (Cevza Şipal) ve Safinaz'la (Sedef Bediz) Mahinur da (Deniz Çakır) belli olunca sıra oyunun sahneye konmasına geldi.

Genco Erkal'ın sahne düzeni, Turhan Selçuk'un çevre tasarımı, Mehmet Akan'ın koreografisi ve Arif Erkin'in müziğiyle ilk kez 1972-1973 tiyatro sezonunda Beyoğlu Elhamra Sineması'nda yer alan İstanbul Tiyatrosu salonunda 6 matinelere seyirciyle buluşan oyun kısa zamanda geniş

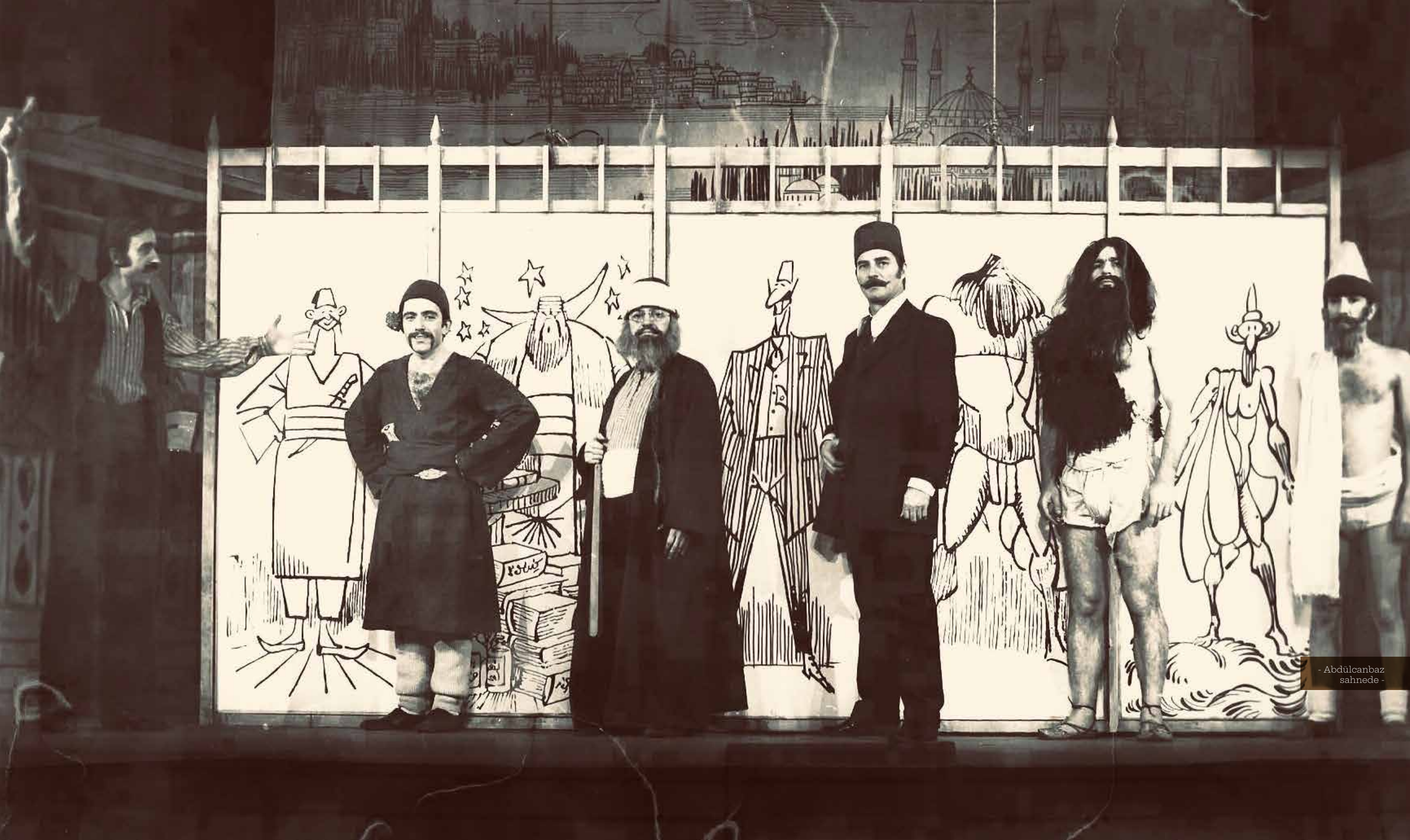
- Ahmet Mekin ve Cevza Şipal "Abdülcanbaz" da -

kitlelerin beğenisini kazanacak ve sanat çevrelerinde "Abdülcanbaz Olayı" olarak kendisinden uzun süre söz ettirecekti.

"*Abdülcanbaz*, Turhan Selçuk'un *Milliyet* gazetesinde yayımlanan çizgi serisiydi. Genco Erkal ciddi oyunlar oynayan bir adam. Dostlar Tiyatrosu'nun hicivli oyunları vardı. Yine böyle bir şey yapmaya

karar verince Turan Selçuk'la irtibat kurmuşlar, *Abdülcanbaz*'ı almışlar. Abdülcanbaz o zamanlar tanınmış bir karakter, herkesin keyifle okuduğu bir karakter. Bundan bir oyun çıkarmaya karar verince kendi aralarında Osmanlı tokadını en iyi kim atar diye düşünümler, araştırmışlar ve 'Ahmet Mekin olur' demişler. Dostlar Tiyatrosu'nda genellikle Ulvi Alacakaptan, Macit Koper gibi gençler çalışıyordu. Genco bir gün beni tiyatroya davet etti ve teklifini yaptı. Kabul ettim. Bana hemen oyunun metnini verdi. Oldukça kalın bir metindi. 200 sayfa vardı.

- Abdülcanbaz
sahnedey -

‘Bu nedir?’

‘Senin diyalogların.’

‘Nasıl yani?’

‘Hepsini ezberleyeceksin.’

‘Ezberleyemem bu kadar şeyi.’

Metnin çok ağdalı bir Türkçesi vardı. Şöyle birkaç sayfasını okudum. Baktım ki Abdülcanbaz’a resmen felsefe yaptırmışlar. Genco Erkal, Mehmet Akan, Macit Koper ve gazeteci Engin Ardiç’tan oluşan bir ekip yazmış oyunu.

‘Bunu yapamam. Bu rolü oynarım ama bu kadar diyalogu ezberleyemem.’

‘Ama biz sizinle çalışmak istiyoruz.’

‘Tamam da ben bu metnin sayfasını çevirmem.’

‘Peki ne yapmayı düşünüyorsun?’

‘Bu metni kaldıracaksın. Ben sana kendime göre bir profil çizeceğim. Onu oynayacağım. Hatta hiç konuşmayan bir adamı oynayayım.’

‘Sen ne diyorsun Ahmet abi?’

‘Evet, hiç konuşmadan oynayayım. Klasik bir Türk filmi jönünü oynayayım. Yarım saat sağdan sola dönen bir adam mesela.’

‘Ahmet abi, nasıl olur bu yahu?’

‘Bu daha uygun bu oyuna. Öteki türlü bu kadar rolü ezberleyemem.’

‘Ahmet abi, sen ne diyorsun?’

- Ulvi Alacakaptan, Ahmet Mekin ve Cevza Şipal "Abdülcanbaz" da -

‘Eğer istemezseniz vazgeçebiliriz.’

Genco benim ısrarlı duruşum karşısında kabul etti ve metni kaldırdı. Diğer oyuncular rollerini ezberledi ama ben ezberlemedim. Genco’yla anlaşarak çok az bir diyalogu kabul ettim. Keşke oyunun bir kaydı olsa da seyretseniz. Çok az kelime çıkıyor ağızımdan. Oyun bu hâliyle çok tuttu. Benim iki aylık mukavelem vardı. Dostlar Tiyatrosu’ndan kırk para almadan iki ay boyunca oynadım. Genco çok şaşırdı.

‘Ben para almayacağım, ben solcu bir adamım, işimi yaparım. Bunu hizmet için yaparım.’

‘Ahmet abi, nasıl olur bu? Sana ödeme yapmalıyız.’

‘Beş kuruş istemem, Genco. Sola hizmetse ben böyle yaparım.’

Genco hayatta, kendisine sorabilirsiniz. Oyun eski İstanbul’da geçiyordu. Ekip olarak oyundaki kostümlerimizle Sultanahmet, Süleymaniye sokaklarında dolaştık. Faytona bindik dolaştık. Oyunda Ulvi Alacakaptan, Zihni Küçümen, Erdoğan Tuncel vardı. Kadın oyuncumuz Cevza Şipal, Ankara’dan gelmişti. Oyun boyunca güzel kantolar söyledi, dans etti. Kadrodaki Zihni Küçümen’i çok sevmiştim. Çok sinirli bir adamdı. Eski tiyatrocular sinirli olurlardı ama dışa pek vurmazlardı. Zihni Küçümen böyle bir adamdı.”

ABDÜLCANBAZ

Oyunlaştıranlar: Mehmet Akan, Engin Ardiç, Genco Erkal, Macit Koper

Yöneten: Genco Erkal

Dekor: Turhan Selçuk, Evcimen Perçin

Kostüm: Sula Bozis

Koreografi: Mehmet Akan

Müzik: Arif Erkin

Çığırkan: Macit Koper

Tarzan: Süleymen Tınaz

Fettah: Ulvi Alacakaptan

Fayrabi: Erdoğan Tuncel

Karanfil Hoca: Zihni Küçümen

Abdülcanbaz: Ahmet Mekin

Sürmegöz İhsan: Mehmet Akan

Gözlüklü Sami: Genco Erkal

Safnaz: Sedef Bediz

Mahinur: Deniz Çakır

Çak Cakson: Yavuzer Çetinkaya

Seramidis: Yavuzer Çetinkaya

Lafonten: Latif Özkan

Şekip Efendi: Mehmet Akan

Masklar: Peyman

Işık: Erdem Özipek

Sahne Teknisyenleri: Aytekin Köse, Erol Uyar

Slaytlar: Gündüz Serdengeçti

Orkestra: Ünal Konu (Trompet),

Yaşar Kaynak (Bateri),

Mahmut Konduk (Alto Sax)

Yenibahçeli Nazif:

Sabri Akan (Erhan Gömüç)

Zurna Tevfik: Yavuzer Çetinkaya

Sürahi Sıtkı: Latif Özalp

Amelya: Cevza Şipal

Yengeç Mustafa: Macit Koper

Loyd Corc: Yavuzer Çetinkaya

Kilemanso: Latif Özalp

Vilson: Sabri Akan

Katina Katerina: Sedef Bediz

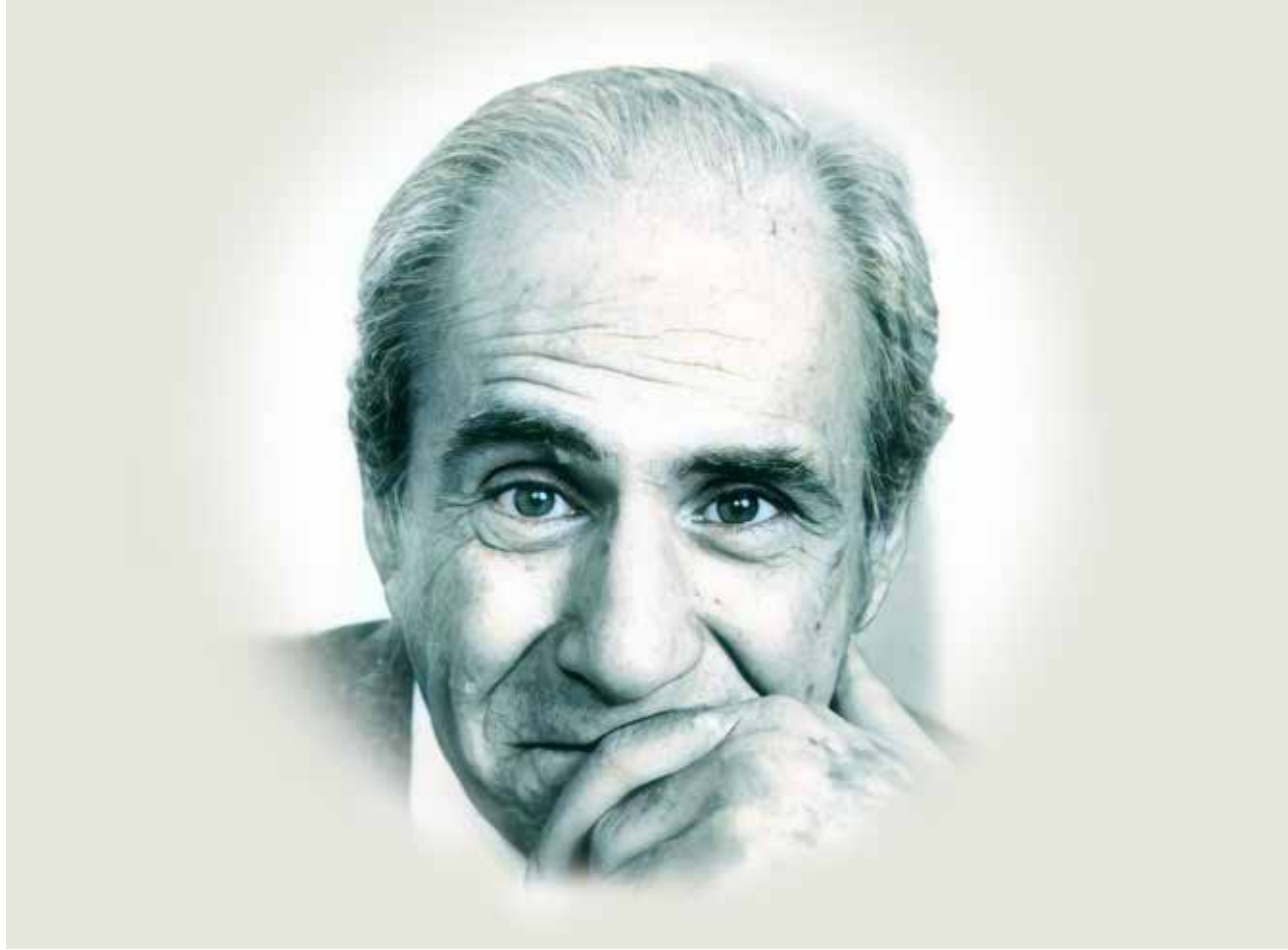
Civelek Despina: Deniz Çakır

Bomboko: Latif Özalp

Behçet: Tekin Köse

Miralay Nazım: Sabri Akan (Erhan Gömüç)

- Lutfi Ömer Akad (1916 – 2011) -

Oyuncuya Küsen Yönetmen

“1973 yılı benim açımdan oldukça yoğun geçti. *Abdülcanbaz* oyunundan sonra sinemaya hızlı bir dönüş yaptım. O yıl tam 10 film çektim. Biri dışında hemen hepsi ticari düşünceyle yapılmış dram avantür filmlerdi. O bir film de Lutfi Ö. Akad’la çektiğim *Düğün*’dür. Lutfi Bey’le daha önce Cüneyt’le beraber oynadığımız *Yaralı Kurt*’ta çalışmışım. Çok ciddi çalışma disiplini olan bir yönetmendi. Çalışma saatlerine

çok önem verirdi. Başrol oyuncularını sete sabah 8’de mi çağrıldı, biz 7.45’te orada olmalıydık ki diğer oyunculara örnek olabilelim. Bu konuda Lutfi Bey’le yaşadığım ve hiç unutmadığım bir anım vardır.

Düğün filmimizi çekerken bir sabah çekimi için iş konulmuştu. Saat 8’de o sahnede rolü olan oyuncular belirlenen çekim mekânında olacak-

tı. Ben 7,45’te oradaydım. Hemen herkes de gelmişti ama şimdi adını vermek istemediğim ve çekimde önemli rolü olan oyuncuların biri henüz gelmemişti ya da gelememişti. Gani Turalı asistanıyla kamerasının başında, Lutfi Bey asistanı Nurettin’le çekilecek sahne üzerine konuşuyor, ışıkçılar ve setçiler kendi aralarında sohbetler. Biz de geç kalan oyuncu arkadaşla ilgili konuşuyor, Lutfi Bey’in ne tepki vereceği konusunda meraklanıyoruz.

Yarım saat falan geçmişti ki oyuncu arkadaş koşarak içeri girdi. Özür üstüne özür diledi ve neden geç kaldığını söyledi. Şimdi hatırlamadığım bir nedendi. Lutfi Bey onu dinledikten sonra ayağa kalktı. Elindeki senaryoyu asistanına verdi. Biz de merakla ne olacak diye bekliyoruz. Lutfi Bey sırtını bize, yüzünü setçi ve ışıkçıla-

ra dönerek, ‘Arkadaşlar, iş paydos’ dedi. Sonra Nurettin’e işaret ederek çantasını aldı ve çıkıp gitti. Saat 8’de başlayacak çekimler 8.30’da iptal oldu. O oyuncu arkadaş kimsenin yüzüne bakamadan öylece kalakaldı.

Sette kimse başkalarını bekletemezdi. Hele bir de işin saati önceden bildirilmişse. İsteseydi saat tam 8’de de seti paydos edebilirdi ama yapmadı. O oyuncu arkadaş eğer sinemaya devam edecekse ona bir ders vermek gerekiyordu. Lutfi Bey kibarca, tartışmasız bir şekilde o arkadaşına dersini verdi. Üstelik bunu Erman Film gibi büyük bir şirketin setinde yaptı. Hürrem Bey’in Lutfi Bey’e güveni tamdı. O oyuncu arkadaş filmin çekimleri boyunca bir daha geç kalmadı. Lutfi Bey sette oyuncularına karşı son derece mesafeli bir yönetmendi.

- Kamuran Usluer, Ahmet Mekin ve Hülya Koçyiğit “Düğün” filminde -

Düğün filminde oynamamı Hürrem Bey çok istedi. Film Urfa'dan İstanbul'a göç etmiş bir ailenin hikâyesiydi. Aile bir abla, iki yetişkin erkek kardeş, iki küçük kız kardeş ve onlardan küçük bir erkek kardeşten oluşuyordu. Başlarında ana baba yoktu. Lütfi Bey senaryosunda, 'Bu insanlar işsiz, parasız ve mesleksiz olarak bu koca kentte ne yaparlar?' sorusuna cevap arıyordu. Abla Zelha (Hülya Koçyiğit), büyük erkek kardeş Halil (Kamuran Usluer), küçük kardeş İbrahim (Erol Günaydın), kız kardeşler Habibe ve Hacer (Hülya Şengül ve İlknur Yağız), en küçük kardeş Yusuf (Serdar İşsever), amcaları (Turgut Boralı). Ben de Zelha'nın peşinden kalkıp İstanbul'a gelen nişanlısı Ferhat rolündeydim. Altan Günbay ve Ahmet Arkan da var kadroda.

Çekimlere yaz sonuna doğru başladık. Harici ve dâhili sahnelerin çekimlerini daha evvel yine Lütfi Bey'in çektiği *Gelin* adlı filmin çekildiği Eyüp Sultan ve Kemerburgaz semtlerinde ayarlanan mekânlarda çektik. O zamanlar çok gecekondu vardı oralarda. Filmin hikâyesini sevmiştim. Ferhat rolüne de asılıyordum. Fakat bir sahne yüzünden Lütfi Bey'le ters düştüm. Anlayışına ters gelen sahne konusunda yönetmenlerle mutlaka tartışırdım. Lütfi Bey de benden böyle bir karşılık görmediği için sertçe istediğini söyledi. Ben de sertçe anlamsız bir sahne olacağını söyledim. Gerçekten de aklıma yatmıyordu. Lütfi Bey'in yüzü asıldı ve bana küstüğünü hissettim.

Filmde Hülya ile bir sahnemiz vardı. Biz Ferhat ve Zelha Urfa'da nişanlanmışız. O kardeşlerinin başında durabilmek için beni terk etmiş, İstanbul'a gelmiş. Burada yine birbirimizi bulmuşuz. Âşığımız birbirimize. Hep ne zaman evleneceğimizi konuşuyoruz, hayaller kuruyoruz ama Zelha bir türlü buna vakit bulamıyor. Çünkü kendisini kardeşlerine adanmış. Ferhat ve Zelha, bir gün bir çay bahçesinde buluşuyor. Ferhat artık beklemekten yorulmuş Zelha'ya 'Yeter artık Zelha, ne istedinse yaptım. Bırak kardeşlerinin peşini. Yazık etme bize. Artık muradımıza erelim' gibi şeyler söylüyor.

Bu sahnede Hülya ile karşı karşıya oturuyoruz. Gani Turanlı'nın kamerası bizi geniş açıyla çekiyor. Her ikimiz de kadrajın içindeyiz. Lütfi Bey'in 'Motor' komutuyla bizde oyunumuzu yapmaya başladık. Hülya da ben de rolümüzü bize anlatıldığı gibi yaptık ama birden Lütfi Bey'in 'Stooopp' sesini duyduk. Beğenmemişti oyunumuzu. Tekrar 'Motor', iki üç diyalogdan sonra tekrar 'Sstooopp'... Oturduğum masadan kalkıp Lütfi Bey'in yanına gittim. 'Lütfi Bey, nedir sorun? Olmayan ne?' diye sordum.

'İkiniz de kameraya doğru yüzleriniz hafif dönük oturun.'

'Bu hiç aklıma yatmadı, Lütfi Bey?'

'Neden yatmadı?'

'Bu kadar önemli bir meseleyi konuşan iki insan birbirinin gözüne bakmaz mı? Neden kamerayı hesap ederek oynayayım? Karşılıklı durmamız gerekmez mi?'

Ben böyle bir cevap verince yüzüme baktı ve bir an durdu. Sette çıt yok. Herkes Lütfi Bey'den gelecek cevabı bekliyor. Bir ara dikkat ettim kaşları

çatıldı. Gani Turanlı'ya döndü ve onunla sesiz ve kısa bir konuşma yaptı. Sonra bana döndü. Göz göze geldik. 'Peki, dediğiniz gibi yapalım' dedi. Çekimler boyunca, zaten mesafeli olan duruşuna bir de suskunluk kattı. Resmen küstü Lütfi Bey. Kendisiyle ölümünden önceki son yıllarında defalarca telefonla konuştuk. O eski mesafeli hâli yoktu artık. Kendisini hep sevdim, hep saygı duydum."

- Lütfi Ömer Akad ve Hülya Koçyiğit "Düğün" filmi setinde -

- Arzu Okay, Mete İncelel, Ahmet Mekin ve Nalan Çöl "A'dan Z'ye Kadar" filminde -

Türk Sinemasında “Seks” Furyası

Türk sinema piyasasında “seks” furyası, takvimler 1974’ü gösterdiğinde Oksal Pekmezoğlu’nun yönettiği *Beş Tavuk Bir Horoz* adlı filmle başladı. Sinema kitapları bu furyayı böyle başlatır. Oysa çıplaklık bu furyadan önce de vardı. Yani bu bir anda olmamıştı. 1965’lerden itibaren çekilen avantür filmlerin içinde mutlaka kadın çıplaklığına yer verilmiş, 1974'lere ulaşıldığında ise bu durum çok da yadırganmamıştı. Siyasi çekişmeler ve televizyonun yaygınlık kazanması ile sinema salonları izleyicisini büyük bir oranda kaybetmişti. Aile sineması olarak adlandırılan Yeşilçam kendine yeni bir seyirci kitlesi bulma çabasına girdi. Bunun için çok da uğraşmadılar. Ürettikleri seks içerikli filmler kırsaldan kente göç etmiş insanların ilgisini çekmekte gecikmedi.

Yapımcı artık ailesini köyünde bırakıp büyük şehre çalışmaya gelen erkeklerin cinsel açlığından yararlanmayı hedefliyordu. Filmler, önceleri cüretkâr sahneleri az olmakla birlikte seks komedileriyken 1979’da artık pornoya dönüşüyordu. Aynı dönemde eski filmlerin arasına porno parçalar ekleniyor, yeni afiş ve yeni isimle yeniden gösterime çıkarılıyordu. Ahmet Mekin bu furyadan her ne kadar uzak durmak istese de bunu başaramadı. Aram Gülyüz’ün *A'dan Z'ye Kadar*, *Kadın Çapkın Olunca*; *Çetin İnanç'ın Kaygısızlar*, *Günah*, *Korkunç Şüph*e; *Sırrı Gültekin'in Üç Geline Altı Damat*, T. Fikret Uçak’ın *Defineci* gibi seks komedi ya da seks avantür filmlerinde rol aldı ama bu filmlerin açık saçık sahnelerinde hiç yer almadı.

“Sinema oyuncularının seks filmlerde oynamalarına her zaman tepkili oldum. Küçümsemedim ama tepki duydum. Seks filmleri döneminde bir sürü insan bu filmlerde oynadı. Ünlü ünsüz bir sürü insan bunlar. Tiyatroları kapanınca oradaki oyuncular da bu filmlerde oynar hâle geldiler. Bunu hiçbir zaman kabul edemedim. Ben seks furyası döneminde çekilen filmlerde oynamadım. Mete İncelel’le, Arzu Okay’la, Yalçın Gülhan’la, Emel Özden’le, Figen Han’la, Karaca Kaan’la, Feri Cansel’le bazı filmlerde oynadım. Ama bu filmler santimental komedilerdi. Filmler öyle başlıyordu. Evet, demin adını saydığım kadın oyuncular o yıllarda soyunuyorlardı ama onların soyunduğu sahnelerde ben yoktum. Ben bu filmlerin normal komedi ya da avantür sahnelerinde vardım. Bu

kadınların hiçbirisi benim oynadığım sahnelerde çıplak değillerdi.

Dediğim gibi ben o filmlerde rol aldım ama açık saçık sahnelerde asla. Bu filmlerdeki seks sahneleri konusunda hiç bilgim olmadı. Ben sahnelerim çektim ve çıkıp evime gittim. Mesela o filmlerde rol alan Arzu Okay’ı çok severdim. Sonra seks filmlerinde rol almaya başladı. Çok yetenekli bir kızdı. Neden bunu yaptı bilmiyorum. Hatırladığım kadarıyla Cüneyt Arkın’la da böyle bir durum oldu. Bir gün onunla film çekiyorduk. Setimiz onun Levent’teki eviydi. Bir akşam benim işim bitti. ‘Ahmet abi seninle işimiz bitti, gönderelim seni’ dedi ve yolcu etti beni. Cüneyt ben çıktıktan sonra seks sahneleri çekmiş film için. Benim bundan da haberim olmadı. O dönemin Yeşilçam’ında bunlar oluyordu.”

- Oktay Erül, Ahmet Mekin ve Ali Şen "Kadın Çapkın Olunca" filminde -

Gurbet Yolcuları’nın Başına Gelenler

“*Gurbet Yolcuları*’nı 1962’de Sırrı Gültekin yönetmişti. Hikâyesi çok iyiydi. Sırrı iyi bir hikâye yakalamıştı ama çekemedi diye hatırlıyorum. Bulgaristan’dan Türkiye’ye göç eden bir ailenin zorluklarla dolu yolculuğunu anlatıyordu. Film-

de Muhterem Nur’la başrollerdeydik. Güzel bir filmdi. Bu filmde Atıf Kaptan’da vardı. O da çok iyi dostumdu. Filmin yönetmeni Sırrı, kamera-manı Rafet Şiriner ve başrol oyuncusu ben üç Bakırköylü yan yanaydık. Sırrı hepimiz için çok

- Ahmet Mekin, Muhterem Nur ve Atıf Kaptan “Gurbet Yolcuları” filminde -

çalıştı. En başında hepimizle ayrı ayrı uğraştı sinemaya girmemiz için.

Münir Özkul, Bülent Oran, Kenan Pars, Altın Erbulak, Göksel Arsoy, Belgin Doruk, Burhan Bolan sinemaya Sırrı’yla girdiler. Ben ve Özdemir Han’ı da eklersek Yeşilçam’da çok sayıda Bakırköylü olduğu görülür. Ben Altan’dan önceyim. Çünkü Altan tiyatrodandı. Sırrı Bakırköy’de yakışıklı, fiziği düzgün kimi bulursa sinemaya getirdi. Sırrı’dan önce sinemaya ilk giren Bakırköylü jön Suavi Tedü’ydü. Yine Neriman Esenboğa vardı. Halk Film’den Erdoğan Esenboğa’nın kız kardeşi. Önce Sadri Alışık’la evliydi. Sonra ondan ayrıldı ve Beşiktaşlı futbolcu Özcan Arkoç’la evlendi. Sonrada Almanya Hamburg’a gitti.

Yıllar sonra *Gurbet Yolcuları* filmimin başına gelen bir olay var ki bunun mutlaka tarihe yazılması lazım. Yanılmıyorsam 1975 yılıydı. Yaz ayları. Beyoğlu’nda bir film yazıhanesinde bir grup arkadaşla oturmuş sohbet ediyorduk. Sohbetin en güzel yerinde yazıhaneye bir arkadaş geldi. ‘Ahmet abi, sen seks filminde oynadın mı?’ diye sordu. ‘Ne diyorsun oğlum sen? Ne seks filmi?’ diye cevap verdim. ‘Abi oynamışsın. İstersen Rüya Sineması’na git bir bak’ dedi. Oturduğumuz yazıhane sinemaya çok ya-

kındı. Hemen fırlayıp sinemaya gittim. Bir de ne göreyim: Bizim *Gurbet Yolcuları* filmi yeniden gösteriliyor. Girdim içeriye. Doğruca sinema müdürünün yanına gittim.

Filmin arasına porno parçalar koymuşlar. Müdürün yakasına yapışıp hesap sordum. Adam, ‘Abi vallahi ben bilmiyorum’ dedi. ‘Arkadaş, bu film son derece ağır bir dram. Bunu nasıl yaparlar’ dedim ama adam gerçekten bilmiyordu. Filmdeki o iğrenç sahneleri gördüm. Bir sahne- de Muhterem’le ben bir köy evinde yan yana yürüyoruz, bir odaya giriyoruz. Burası bizim yatak odamız. Sırrı bizi önce yandan sonra da amorstan çekmiş. Yani Muhterem de ben de çok belirgin bir hâldeyiz kadrajda. Birlikte odaya giriyoruz. Odanın içinde bizim kıyafetlerimizin aynısından giyinmiş bir kadınla bir erkek var. Bunlar doğruca yatağa girerek sevişmeye başlıyorlar ve porno görüntüler ortaya çıkıyor. Bu sahneler erotik değil, bildiğimiz pornoymdu. Kadınla adamın yüzleri hiç görünmüyordu. Amors çekilmiş sahneler. Kıyafetler aynı ama onlar biz değildik. Dışardan bir seyirci o kişileri rahatlıkla ben ve muhterem sanabilirdi. Sinemada olay çıkarınca filmi hemen çıkardılar. Böyle şeyler Fatma Girik’in de başına geldi, Türkan Şoray’ın da. Film içine porno parçalar koymak o zamanlar moda olmuştu.”

- Cüneyt Arkın, Ahmet Mekin ve Altan Günbay "Cemil" filminde -

Polis Cemil’in Hikâyesi

“Cüneyt’le birlikte oynadığımız *Cemil* filmi benim ısrarımla çekildi. Yılmaz Güney 1974’te hapse girmişti. Türk Sineması’nda sosyal filmler alanında bir boşluk oluşmuştu. Her şey bir kenara, Yılmaz anasından sinemacı olarak doğmuş bir adamdı. Böyle bir yeteneği vardı. Tam bir sinema adamıydı. Yılmaz denildi mi ilk aklıma gelen budur. Sinemada politik işlere ihtiyaç vardı. Yılmaz bunu iyi yapıyordu. Onun yokluğunda kocaman bir boşluk oluştu. Bir gün yapımcı Melih Gürgen’le oturduk bunları konuştuk. O da bana katılıyordu. Bu türden filmlere ağırlık vermek gerekiyordu ama kiminle? Melih’e Cüneyt Arkın’ın bu yöne kaydırmayı önerdim. Yılmaz’ın yeri doldurulamazdı elbette ama zaten benim de onun yerini doldurmak gibi bir amacım yoktu.

Cüneyt tüm Türkiye’nin tanıdığı, sevdiği bir sinema yüzüydü. Tıpkı Yılmaz gibi. Melih’le bu konuda da hemfikirdik. Zaten Melih’le Cüneyt akrabaydı. Melih onun yeğeniyle evliydi. Aradan ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum, Melih bir gün ‘Ahmet abi, bir konu buldum’ dedi. Yanlış hatırlamıyorsam *Hürriyet* gazetesinin manşe-

tindeki bir haberden etkilenmişti. Uyuşturucu aldıktan sonra kendini kaybeden bir genç kızın sahilde çıplak bir şekilde ölü bulunması gibi bir şeydi. Ayrıca çok satan bir Amerikan polisiye romanından da faydalanmıştı. Hikâyeyi getirdi bana. Cemil adlı bir polisin hikâyesiydi bu. Senaryoyu Bülent Oran’a yazdırdı. *Cemil* böyle ortaya çıktı. Emniyet, sendika, işçi hakları falan olacaktı içinde.

Cüneyt yine kavgasını yapacaktı ama politik de olacaktı. O zamanlar sokaklar karışıktı. Gençler, çocuklar sokak ortasında öldürülüyordu. Uyuşturucu, sigara ve içki kaçakçılığı had safhadaydı. Gençleri uyuşturucu ve fuhuş batağında harcıyorlardı. Melih, yazdırdığı senaryoda bütün bunları insanlar görsünler, duysunlar istiyordu. Cemil’e bunları yaşatarak, bu acıların kaynağına inmeye çalışıyordu. Hem soru sorduruyor hem de cevap bulduruyordu. Sokaktaki sıradan insanların acısı, fakirliği, yalnızlığı, bezginliği karşısında umut veriyordu Cemil. Belki uyarladığı Amerikan romanında da böyleydi. Bilmiyorum, kitabı okumadım. Mesajlı filmlere çok ihtiyaç vardı.

Bir mezarlık sahnesi çekilirken Cüneyt'i kurşunladılar. Gazinocu Osman Kavran'dan aldığı avans para yüzünden. Cüneyt de sahneye çıktı. Ama sahnede iş yapmamış. Adamın sesi yok, müzik eğitimi yok. Dolayısıyla yapacak bir şeyi de yok. Aram Gülyüz, Lunapark Gazinosu'nun sahnesine Cüneyt için dekorlar hazırlamış. Cüneyt de müzik eşliğinde bu dekorları karate yaparak deviriyormuş falan. Tabii bu şov tutmamış. Osman Kavran, verdiği parayı geri istiyor tabii. Adamlar Cüneyt'e ulaşamamışlar ki sete kadar gelmişler. Biz de Zincirlikuyu Mezarlığı'nda bir mezarlık sahnesi çekiyorduk. Adamlar arabayla geldiler. Set kalabalık. Cüneyt'i aldılar bir kenara götürdüler. Parayı istemişler. O da vermemiş. Neden sonra oradan bir el silah sesi geldi. Cüneyt'i topuğundan vurmuşlar. Cüneyt eli sıkı bir adamdır.

Cüneyt çok iyi bir sinema tipiydi. Müthiş cesur bir adamdı. Bayılıyordum onun bu cesaretine ama çok da korkunç bir adamdı. Yaptığı olayları benim diyen yapamazdı. Delilikti onunki. Onu müthiş övüyorum. Bazı sahnelerimiz karşılıklıydı ve ben onun yaptığı bazı hareketlere bakamazdım. Kendini mütemadiyen atıyordu. Ölümüne yapıyordu. Akıllı bir adam bunla-

rı yapmazdı. Ölürsün yani. Ona bir seferinde, 'Cüneyt, sen Amerika'da dublörlük yapsan buradaki başrol ücretini on mislini kazanırsın' demiştim. Belki bunu benim kadar açık yüreklilikle ifade eden yoktur. Gördüğüm için söylüyorum. Cüneyt pek dublör kullanmazdı. Öyle sahneler çektik ki bakamadım, hatta bazen sırtımı dönüp de gittim.

Cemil filmimiz sansürle çok boğuştu. Sansür morg sahnelerine takmıştı. Bir sahnede filmdeki kızlardan biri öldürülüp yarı çıplak buzdolabına konuyordu. Sonra da morgda teşhis ediliyordu. Bu sahneyi Günaydın gazetesi manşetten vererek ortalığı karıştırdı. Sansür Kurulu da bunu ihbar sayıp filme kafayı taktı. Melih sansürle çok uğraştı. Hatta 'Film yoluyla siyaset yapıyor' diye DGM'de bile yargılandı. Bütün bunlara rağmen *Cemil* İstanbul'da birçok sinemada oynatıldı. Bazı sağ örgütler bu filmi gösteren sinemaları bombalayacaklarına dair haberler yaydılar. Polis kontrolü altında oynadı film. İlgi çok büyük oldu. Melih'le hayalini kurduğumuz mesajlı film yapma fikrimiz böylece hayat buldu. Melih daha sonra *Cemil Dönüyor* adlı ikinci bir film daha yaptı. Ben ikincisinde de rol aldım. O da ilki kadar başarılı oldu."

- "Cemil" film lobisi -

- Ahmet Mekin
1975 -

Politika Yapmak

“Ben uzun yıllardan beri politikanın içindeydim. Ama aktif görev yapmıyordum. 1975’ten itibaren kendimi tamamen bu işlere verdim. Bir taraftan sinema çalışmalarım sürüyordu tabii. Cumhuriyet Halk Partisi Küçükçekmece ilçe örgütünde faal olarak çalışıyordum. Zaten partinin delege siydim. 1977 yerel seçimlerine Küçükçekmece belediye meclis üyeliği için aday adayı oldum. Başkanlık için de bir arkadaşımızı önerdim. Parti ön seçim yaptı ve arkadaşımız kazandı. Ziraat Mühendisi Mete Tunçalp. Çok aktif bir çocuktu Mete. Benden birkaç yaş ufaktı ama bana baba diyordu. Mete belediye başkanı oldu. Ben de Küçükçekmece belediye meclisine girdim. Aynı zamanda CHP’de “ortanın solu”nu savunan İstanbul Belediye Başkanı Aytekin Kotil’in sanat danışmanlığını yapıyordum.

Çok sıkı politika yaptığım için üç kez silahlı saldırıya uğradım. Beni kurşunladılar. Üçünden de yara almadan kurtuldum. Öyle korumam falan da yoktu. Bunu kendim başardım. Faşistler beni yok etmek istiyordu. Küçükçekmece’de herkes ‘Ahmet Mekin belediye başkanı, Mete Tunçalp onun yardımcısı’ diyordu. Dışardan öyle gözüküyordu. Belediyede ciddi söz sahibiydim. Mete gayet iyi bir belediye başkanıydı.

Hedefleri vardı ve çok çalışkandı. Fakat benim çok aktif oluşum göze batıyordu. Bu nedenle hedef bendim.

Geceleri duvarlara infaz edileceklerin fotoğraflarının yer aldığı afişler asılıyordu. İlk sıradaki bendim. Küçükçekmece sokaklarının her köşesinde bu afişlerden vardı. ‘İlk vurulacak adam Ahmet Mekin. İkinci sırada Mete Tunçalp.’ Sonra üçüncü, dördüncü, beşinci sırada da partinin ilçe örgütünün ileri gelenleri vardı. Dediğim gibi, en aktif olduğum zamandı. Kelle koltukta dolanıyorduk ortalarda. Bana sürekli İstanbul’dan gitmem gerektiği söyleniyordu. Ailem buradaydı, nereye gideceğim ki.

İşte o günlerde Atıf Yılmaz’dan *Selvi Boylum Al Yazmalım* için teklif aldım. Adana Osmaniye’de çekilecekti. Abdurrahman Keskiner, bana garanti verince kalktım gittim. Bir süre İstanbul’dan uzaklaşmak iyi olacaktı. 50 gün sonra döndüm. Bu kez de Halit Refiğ, Zonguldak’ta Fatma Girik ve Can Gürzap’la bir film çekecekti. Onu da kabul ettim, gittim. Bu seyahatlerimde aklım hep İstanbul’daydı. Ortalık çok karışıkı. Terör her yerde can alıyordu. İstanbul dışında çekilecek bu türden birkaç filmde daha rol aldım.

Bu gidişler iyiydi ama İstanbul’a döndükten sonra yeniden tehditler başlıyordu. Ölüm listelerinde yer aldım. Bu durum 12 Eylül 1980’e kadar sürdü. O tarihe kadar kendimi tehditlerden korumak için azami dikkat gösterdim. Tedbirli olmaya çalışıyordum. Bunu da etrafıma duymadan yapıyordum. Eğer anlırsalar onları da korku sarabilirdi. Sonra Mete Tunçalp ile birlikte sıkıyönetim mahkemesi-

ne çıkarıldık. Bizi tutukladılar. Suçumuz: ‘Kommünizm propagandası yapmak ve Küçükçekmece Belediyesi’nde militan saklamak.’ Evim basılıyordu ikide bir. Kapımı kırdılar kaç kere. Ben bunların hiçbirini kimseye anlatmadım. Bunları bile isteye yaşadım. Bizi cezaevinde yatırmadılar. Florya’daki Polis Eğitim Merkezi’nde bir ay hapis tuttular. Sonra da siyasi yasak getirdiler.”

- Sinemacıların Ankara yürüyüşü -

Sinemacıların 1977 Ankara Yürüyüşü

1977 yılı baharı Türkiye'nin en sıkıntılı zamanlarıydı. DİSK'in 1 Mayıs'ta Taksim'de yaptığı İşçi Bayramı kutlamalarında meydanı çevreleyen bazı binalardan kalabalıkların üzerine açılan ateş sonucu 34 kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı. Terör almış başını gidiyordu. Üniversiteler kapatılmış, gençlik sağ-sol fraksiyonlara bölünmüştü. Dolar yükselmiş, elektrik kesintileri olmaya başlamıştı. CHP, o yılın 5 Haziran'ında yapılan seçimi kazanmasına rağmen hükümeti kuramadı. Ecevit'le koalisyon hükümeti kurmayı reddeden Demirel, Erbakan'ın MSP'si ve Türkeş'in MHP'si ile ikinci

MC hükümetini kurdu. Ecevit, gittiği her yerde saldırıya uğrar hâle geldi.

Türk sineması ülkedeki bu durumdan etkilenmekte gecikmedi. MC hükümeti ile iyice ağırlaşan sansüre karşı kurulan mesleki dernekler aracılığıyla mücadele etme yoluna girildi. Sansür, uzun yıllardır sinemanın gelişmesini engelleyen bir olgu olarak gölgesini Türk sinemasının üzerinden hiç eksik etmedi. Bu durum MC hükümetleriyle daha da ağırlaştırıldı. Bu sorunun mutlaka çözülmesi gerekiyordu. İkinci büyük

sıkıntıysa sinema emekçilerinin her türlü sosyal güvenceden yoksun oluşuydu. Bu da çözülmesi gereken bir sorundu. Ayrıca emekçileri çatısı altında toplayacak bir sendikaya ihtiyaç vardı. *Yeni Sinema* gazetesinin Sinematek'te yaptığı bir toplantıda bu olay ele alındı ve gerekirse Ankara'ya kadar bir yürüyüş yapılabileceği fikri ortaya atıldı.

Vedat Türkali liderliğinde Cüneyt Arkin, Semra Özdamar, Hakan Balamir, Tarık Akan ve Yavuz Özkan'dan oluşan organizasyon ekibi çalışmaya başladı. Valilikten gerekli izinler alındı ve yürüyüşün 5 Kasım 1977 tarihinde yapılacağı basına duyuruldu. Bu yürüyüşe yapımcılar dışında bütün sinema örgütleri davet edildi. "Sinema Emekçileri" adı altında yapılacak bu yürüyüş için her gün bildiriler yazıldı, Yeşilçam ve Alyon sokaklarında yerleşik kahvehaneler ve yazıhanelere dağıtıldı. Bütün setler çalışmalarına ara verdi. Yürüyüş için her şey hazırıldı.

"Yürüyüş Beşiktaş'tan başladı. Hep birlikte Taksim Meydanı'na çıktık. Yüzlerce sinema emekçisi ellerinde pankartlarla kol kolaydık. Coşku büyüktü. Atatürk Anıtı'na filmlerden oluşan siyah bir çelenk konuldu. Konuşmalar yapıldı. Aziz Nesin falan konuştu. Her konuşmacı bizi destekleyen, coşkuyu daha da artıran sözler söylediler. Kamer Sadık vardı emektar yaşlı oyuncular. 5 Kasım gününün sinema emekçilerinin bayramı olmasını önerdi. Alkışlar arasında kabul edildi. Fatma Girik ve Fikret Hakan, yürü-

yüş için hazırlanan sinemacılar andını defalarca okudular. Bizler de tekrar ettik.

Sonra tüm yürüyüş ekibi Taksim'den Üsküdar tarafına geçtik. Orada bir süre yürüdükten sonra bizim için ayarlanan otobüslere bindik. İzmit Yarımca'ya kadar gittik. Orada indik ve uzun bir yürüyüş yaptık. Sonra tekrar otobüslere binerek, İzmit'e doğru yol aldık. İzmit'te bizi belediye başkanı, sendikacılar ve halk coşkuyla karşıladı. Yürüyüşün en önünde Fatma Girik vardı. Sırtında haki parkası, bacağında mavi blucini, ayağında çizme-siyle en öndeydi. 500 kişi falan vardık bu yürüyüşte. İzmit'teyken yapımcı Ümit Utku'nun yürüyüş aleyhine verdiği demeç hepimizin canını sıktı. Ben yürüyüşün sonuna kadar kalmadım. Belli bir yerinden sonra ayrılarak İstanbul'a döndüm. Çünkü Küçükçekmece'de siyaset yapıyordum ve tehditler alıyordum. Kafamın içi karmakarıştı.

Ekibe Kızılcahamam'da Türkan Şoray ve Kadir İnanır da katılmıştı. Dila Hanım filminin çekiminden gelmişlerdi. Ben onları görmedim. Sonrasında bazı olaylar olmuş. Ankara'da bir semtten geçerken taşlanmışlar. Anıtkabir defterine yazı yazma meselesi tartışmaya dönmüş. Görev Türkan'a verilmiş, Fatma buna karşı çıkmış, küsmüş. O yürüyüş bence amacına ulaşamadı. Yürüyüşün birincil amacı sansürdü. Bu konuda en ufak bir değişiklik olmadığı gibi şiddeti de arttı. Evet, 1978'de Sinemacılar Sendikası kuruldu. Emekçiler sınırlı bir süre de olsa sosyal güvencelerine kavuştular ama sansür hâlâ vardı."

- Ahmet Mekin "Selvi Boylum Al Yazmalım" filminde -

Sevgi Emektir

“Sıkıntılı olduğum günlerde *Selvi Boylum Al Yazmalım* filmi için teklif geldi. Atıf Yılmaz ve Arif ve Abdurrahman Keskiner benim oynamamı çok istiyorlardı. Filmi Adana Osmaniye’de çe-keceklerdi. ‘Arkadaşlar, çok sıkıntıdayım. Benim için büyük tehlike var’ dedim. O günlerde bana ‘İstanbul’u terk et, Tunceli’ye ya da Fatsa’ya git’ diyorlardı. Devamlı tehdit altındaydım. Kaçma kovalama durumum vardı. Apo’ya ‘Eğer gidersem oraya da haber gider. Benim hayati tehli-

kem var. Settekilerin de canı yanmasın’ dedim. Apo, ‘Ahmet abi, korkma sen. Orada misafirhanede kalacağız. Dağ başında bir yer orası’ dedi. Her türlü tehlikeyi göze alarak Adana’ya gittim. Filmin bütün prodüksiyonunu Apo yönetiyordu.

Fakat aklım İstanbul’da kalmıştı. Bu durumdayken kendimi filme de veremiyordum. Benim çekimlerim birkaç gün sonra başlayacaktı. Atıf arada yanıma gelip senaryoyu okuyup okumadığını sormaya başladı. ‘Hayır, okumadım’ dedim. Atıf ertesi gün yine sordu, ‘Okumadım’ dedim. Sonraki gün yine sordu, ‘Okumadım Atıf’ dedim. Akşam oldu mu içmeye başlıyordum. Herkes gidip yatıyordu ben içiyordum. Aklım İstanbul’daydı. Misafirhanenin büyük bir restoranı vardı. Ben ayrı bir yerde oturuyor içiyordum. Ekip ayrı bir yerde oturuyordu. Aynı salondaydık ama ayrı ayrı oturuyorduk. Bazen yanıma birileri geliyordu ama genellikle tek başıma içiyordum.

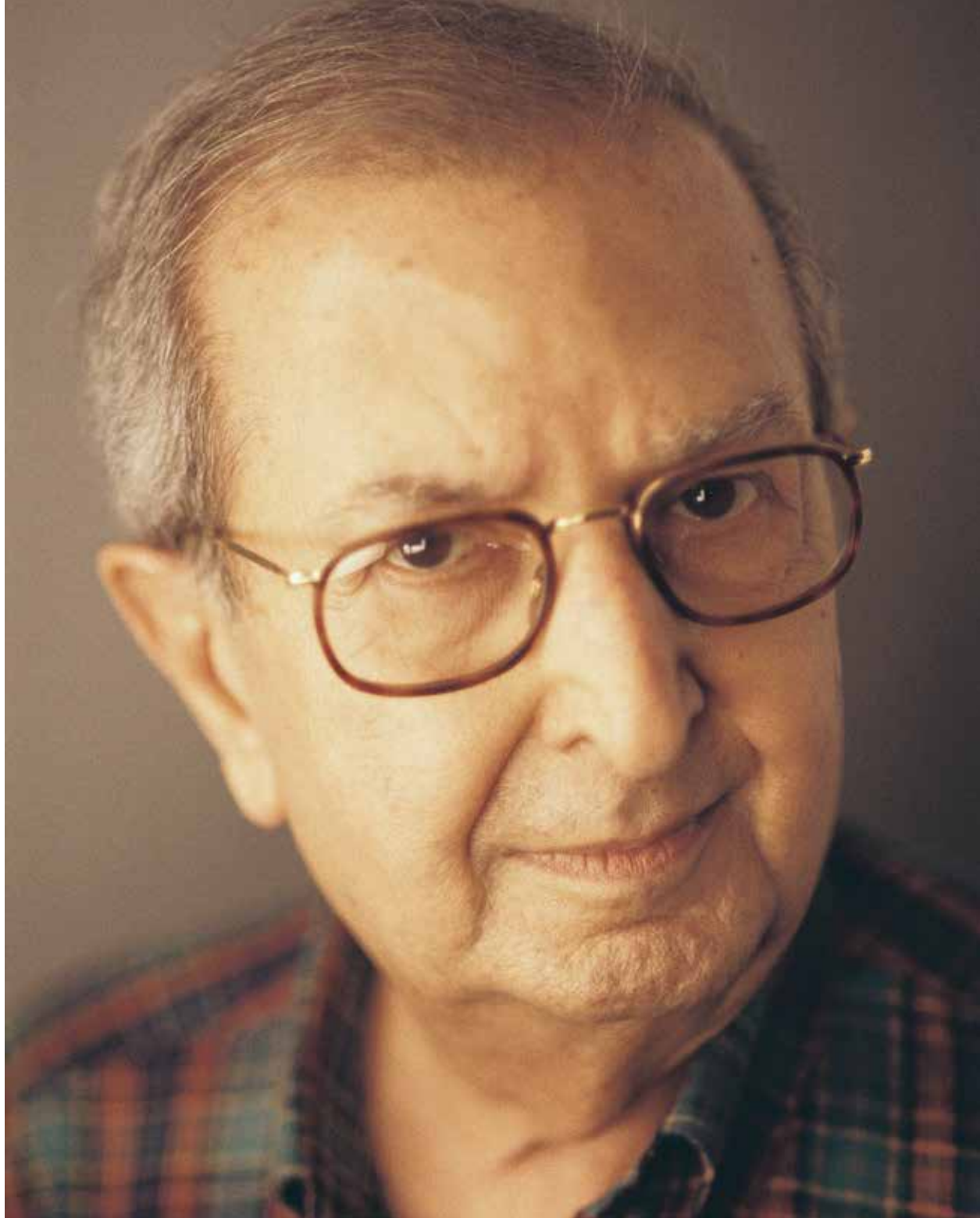
Senaryoyu okumak aklıma bile gelmiyordu. Cengiz Aytmatov’u biliyordum ama onun böyle bir hikâyesi yoktu. Gerçekten de böyle bir hikâyesi yoktu. Ali Özgentürk adamın hikâyesinden bambaşka bir senaryo yazmıştı. Benim çekimlerimin vakti yaklaşmıştı. Atıf, ‘Ahmet, çalışmaya başlayacağız. Sen şu senaryo bir oku artık’ dedi. O günün akşamı Atıf yanıma geldi

yine sordu ve ben yine ‘Okumadım Atıf’ dedim. Artık dayanamadı ve ‘Ahmet, çok ihmalkârsın’ diyerek kızdı ve yanımdan gitti. Atıf’la yakın arkadaşız. Her zaman yan yanayız.

Sonunda dayanamadım ve akşam içtikten sonra senaryoyu okudum. Tabii bütününü okumadım. Sadece kendi rolümün olduğu sahneleri okudum. Canlandıracağım Cemşit, iki çocuğunu heyelanda kaybetmiş, karısı ölmüş, kendisi de karayollarında çavuşluk yapan bir adam. Ceyhan nehrinin kenarında bir evde yaşıyor. Tek başına bir adam. Suskun, durgun, içine kapanık bir adam. Ertesi gün sete gittim. Türkan’la Kadir’in çekimlerini izledim. Türkan hep gülerek yaklaşıyor Kadir’e. Kadir de aynı şekilde karşılık veriyordu. Böyle bir âşık çifttiler.

Ertesi gün benim çekimlerim başladı. Bir gün önce Türkan’la ve Kadir’in hâllerinden mi etkilendim nedir bilmem, evin önündeki sahnenin provası sırasında Türkan’ın gülerek bana doğru gelişine ben de gülerek karşılık verdim. Atıf oyunumuza beğendi. Türkan sevinerek, ‘Atıf Bey, Ahmet Bey havaya girdi’ dedi. Aynı onlar gibi oyun vermiştim. Provadan sonra düşündüm. Rolümü okurken böyle düşünmemiştim ki oyunumu. Daha farklı bir oyun geçirmiştim aklımdan. ‘Suskun ve durgun bir adamı oynamalıyım’ dedim kendi kendime. Çünkü karısını ve iki ço-

- Atıf Yılmaz (1926 – 2006) -

cuğunu kaybetmiş bir adam böyle güle oynaya olmazdı. Bir anda oyunu değiştirdim.

Atıf kameraya 'Motor' komutunu verdi. Çetin Tunca kameraya yol verdi. Ben provadaki gibi değil de kafamda kurduğum gibi oynadım. Suskun ve durgun bir adam oldum. Atıf 'Stop' diyerek çekimi durdu. 'Ahmet sen ne yapıyorsun ya? Biraz önce yaptığın oyun değil bu' dedi. 'Ben böyle yapıyorum Atıf' diye cevap verdim. Tabi ki kabahat bende. Ona rolümü nasıl oynayacağımı anlatmadım. 'Bu adam böyle bir bu adam' demedim. Adamın tipini anlatmadım. Hoş Atıf da bana bu konuda hiçbir şey sormadı ya. Türkan, 'Ama Ahmet Bey, biz böyle prova etmemiştik sizinle' diyerek söze karıştı. Ona da sertçe, 'Sen karışma benim işime. Ben bunu böyle yapacağım' dedim. Atıf, 'Böyle mi çekeceğiz?' diye sordu. 'Evet, böyle çekeceksin' dedim. Atıf çok bozuldu ama kabul etti ve sahne böyle çekildi.

Atıf, suratı asık biçimde 'Allah kabul etsin' dedi. Ben de ona 'Allah kabul etsin' dedim. Atıf sustu kaldı. Ondan sonraki bütün sahnelerde aynı oyun çizgisini sürdürmeye çalıştım. Her plandan sonra Atıf 'Allah kabul etsin' dedi. Ben de 'Eyvallah' diye cevap verdim. Sonra küstü bana. Daha önce Hulki Saner de küsmüştü bana. Aynı şekilde Atıf da küstü. Bir de Lütfü Akad'ı küs-

türmüştüm, hatırlıyorum. *Düğün* filmi sırasında bana ters gelen bir oyun söylemişti. Ben de sert çıkınca Lütfü Bey de küsmüştü bana. Çok sevdiğim, saygı duyduğum bu adam da bana küsmüştü işte.

Her neyse, Atıf küstü bana. Benimle konuşmuyor, yüzüme bakmıyordu. Sete gidip geliyorduk, çekimler yapıyorduk ama yönetmen benimle konuşmuyordu. Sürekli 'Allah kabul etsin' diyordu. Çocukla bir sahnem vardı. Onunla şarkı söylüyorum, onu salıncakta sallıyorum. Sonra Türkan, ben ve çocuğun şömine başında bir sahnesi vardı. O sahnelerde daha yumuşak oyun vermiştim. Sahneye göre civık olmadan oyunumu yapıyordum. Daha enteresani, filmin finalinde Türkan'ın oynadığı Asya, tutkuyla âşık olduğu İlyas'ı yani Kadir İnanır'ı değil de ona ve çocuğuna emek veren Cemşit'i yani beni seçiyordu. Ali'nin yazdığı senaryo böyleydi ve bu doğru bir finaldi. Türkan, finalde Asya İlyas'a dönsün diye tutturdu. Neymiş efendim, star stara dönermiş. İnanılır gibi değil ama Atıf da Türkan'dan yana oldu.

Ali daha fazla dayanamadı, restini çekti ve eşyalarını alıp seti terk etti. Ben olayı anlayamadım. Tabii sormıyorum da Atıf'a. Adam benimle konuşmuyor. Set kaldı. Ne kadar zaman geçti hatırlamıyorum, Rüçhan Adlı yanında Ali'yle sete

TÜRKAN ŞORAY KADİR İNANIR

SELVİ BOYLUM
AL YAZMALIM

AHMET MEHİN

BAŞROLDE: TÜRKAN ŞORAY KADİR İNANIR
YÖNETMEN: ATIF YILMAZ
YARIM YAKAR

"Selvi Boylum Al Yazmalım"
film lobisi

geldi. Onu yolda yakalamış. Ali ona durumu anlatmış. İkna da etmiş. Rüçhan'ın Türkan'la yaptığı kısa bir konuşmanın ardından çekim kaldığı yerden devam etti. Filmin o unutulmaz final sahnesi böyle çekildi işte. Atıf ve ben 55 gün süren filmin çekimlerini küs bitirdik. Canciğer arkadaşım artık benimle konuşmuyordu. Ben de ona bu rolü neden böyle yorumladığımı anlatmadım. Yılbaşını orada geçirdik. Sonra ben İstanbul'a döndüm. Onlar biraz daha kaldılar.

Aradan biraz zaman geçti. Bir akşam Beyoğlu'nda Halep Pasajı'nın ikinci katındaki Papirüs Bar'a gittim. Orayı 8-9 arkadaş beraber kurmuştuk fakat işletemedik, Atlas Pasajı'ndaki Kulis Bar'ın işletmecisi Ertuğrul'a devrettik. Ertuğrul mekânı uzun süre çalıştırdı. Sinema çevresi akşamları oraya geliyordu. Bar uzun bir koridor gibiydi ve İstiklal caddesine bakan pencere tarafındaydı. Herkesin alıştığı bir sandalyesi vardı. Ben de devamlı oturduğum bir sandalyem vardı.

O akşam kapıdan içeri girdim. Atıf da bar tarafında duruyordu. Bir anda bana doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Arkamdan başka birisi geliyor da Atıf ona doğru yürüyor diye düşündüm. Dönüp arkama bakmadım. Atıf bir anda boynuma sarıldı. 'Sen haklıymışsın Ahmet. Filmi bağladım, dublajını da yaptım. Sen haklıy-

mışsın arkadaş' dedi. 'Doğru olanı anlamak için illaki küs mü olmak lazımdı be Atıf' diye geçirdim içimden.

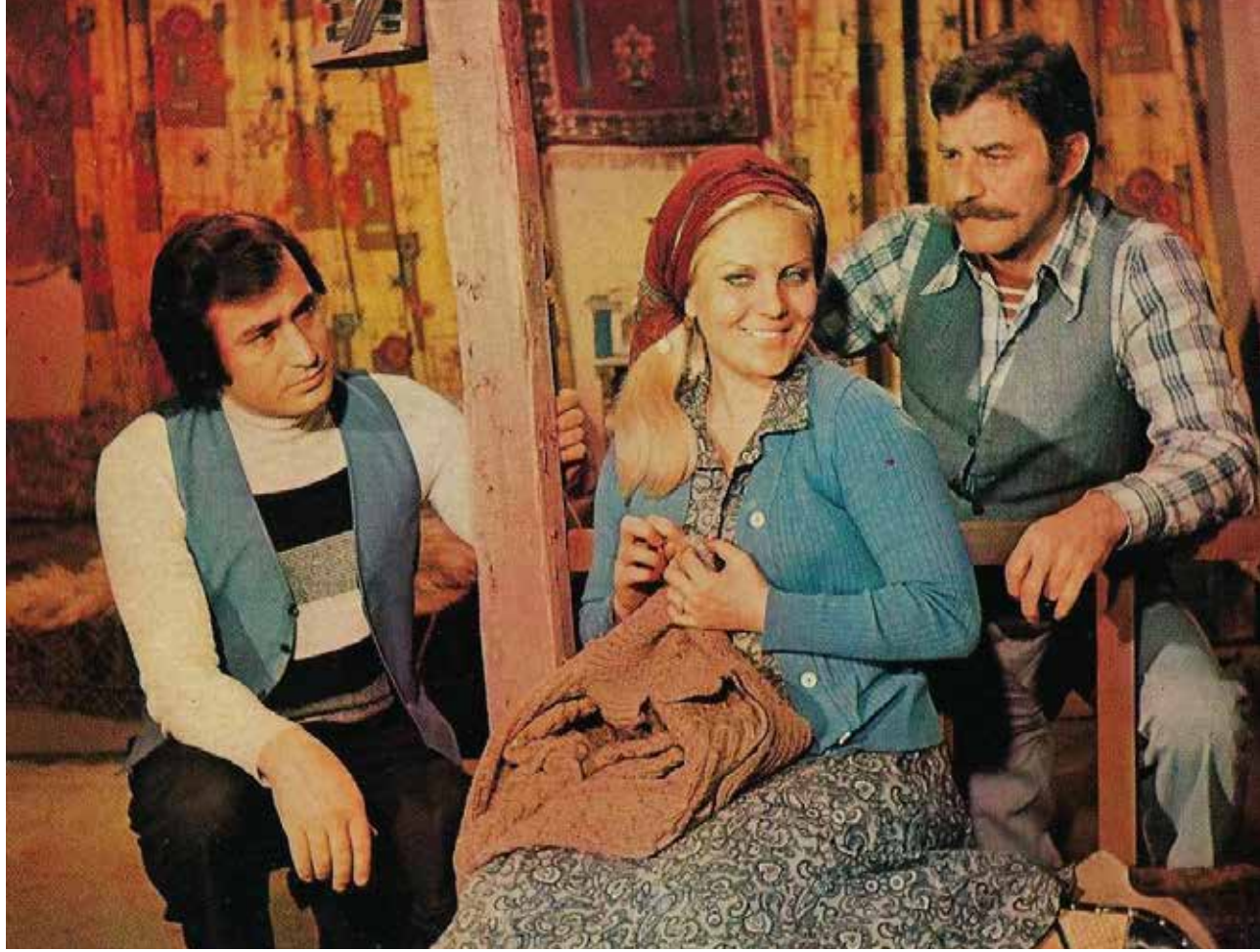
Film bir nedenle Rusya'da gösterildi. Beni de davet ettiler ama işlerim nedeniyle gidemedim. Atıf, Türkan, Kadir falan gittiler. Anlattıklarına göre çok ilgi görmüş film. O sıralarda hem sinemada hem de Küçükçekmece Belediyesi'nde çalışmaktaydım. Aktif politikanın içindeydim. Bir gün belediyeodamda otururken kapıya Rus bayraklı bir arabanın geldiğini haber verdiler. Arkasından da İstanbul Emniyeti Birinci Şube'den polis arabaları sıra sıra. Gelen Sovyetler Birliği'nin İstanbul konsolosu. Adam yanında tercümanıyla birlikte yukarı çıktı ve odama girdi. Gayet nazik bir şekilde kendisi ve ülkesi adına teşekkürlerini sundu.

Konsolos, bana verilmek üzere bir mektup getirmişti. Zarfı bana verdi. İçinde tercüme edilmiş bir mektup vardı. 'Sevgili Ahmet, Selvi Boylum'un tiyatrosunda sizin rolünüzü oynadım. Aynı rolü sinemada ve televizyonda da oynadım ama oyunumu sizin bu rolde ulaştığınız noktaya ulaştıramadım. Sizi yürekten kutluyorum' yazıyordu. Mektubu yazanı tanıımıyordum ama söylediklerine göre Sovyetler'in önemli aktörlerinden biriymiş bu adam. Tanımadığım bir ülkenin tanımadığım bir aktöründen böyle bir mektup almak beni çok mutlu etmişti doğrusu."

- "Selvi Boylum Al Yazmalım" film ekibi -

- "Bir Yiğit Gurbete Gitse" filminden kareler -

Türkücü Filmleri

"*Selvi Boylum Al Yazmalım* filminin arkasından Halit Refiğ'in yönettiği *Yaşam Kavgası*'nı çevirmek için Zonguldak'a gittim. Memduh Ün, yıllar süren kara listesinden beni çıkarmış olacak ki bu filmi Uğur Film adına çektim. Fatma Girik ve Can Gürzap vardı diğer rollerde. Bir madenci hikâyesiydi. Memduh, bu konuyu daha önce *Kırık Çanaklar* adıyla çekmişti. Halit Bey, aynı

hikâyeyi bir madenci ailesi üzerine kurmuştu. Kışın ortasında çalışmıştık. Zonguldak'tan döner dönmez yapımcı Abdurrahman Keskiner beni Umut Film'e çağırdı. Türk sinema piyasası ona kısaca 'Apo Gardaş' derdi. *Selvi Boylum Al Yazmalım*'ı çekerken çok yan yana olduk. Çok severim Apo'yu. Bana, 'Abi, Ankara pavyonlarında çıkan türkücü bir çocuk buldum. Sesi de

çok iyi. Üzerine yatırım yaparsam büyük şöhret olur bu çocuk. Onunla 5 filmlik bir mukavele yapacağım' dedi.

'İyi güzel de Apo, benden ne istiyorsun?'

'Ahmet abi, senden onunla çekeceğim filmlerde rol almanı istiyorum.'

'Nasıl yani?'

'Abi, bu çocuğu filmde oynatacağım ama bu daha şöhretli değil. Afişe ismini tabii yazacağım ama kimse tanımadığı için çok önemli olmayacak. Afişe seyircinin tanıyıp sevdiği bir oyuncunun ismini yazmam lazım.'

'Yani afişe benim adımlı yazmak için mi rol teklif ediyorsun?'

'Kabul edersen evet abi.'

Apo gardaş'la aramızda böyle bir konuşma geçti. Apo, Türk sinema piyasasının ticari kısmını iyi bilen bir yapımcıydı. Yatırım yapacağı yeni bir ismi, Yeşilçam'ın tanınmış oyuncularıyla destekleyerek gişe filmi yapmak istiyordu. Bu türkücü çocuğun adı İbrahim Tatlıses'miş. Urfa'lı, yanık sesli bir türkücü. Apo onu Ankara'da bir pavyonda tesadüfen dinlemiş ve çok beğenmiş. Zaten o sıralarda Adnan Şenses'le falan müzikal filmler yapıyordu. İbrahim'e yapacağı ilk filmde de mutlaka benim oynamamı istiyordu. İbrahim'in bir türküsü vardı, 'Ayağında Kundura' diye. Filmi bu isimle çektik. Yönetmeni eski arkadaşım Oksal Pekmezoğlu'ydu. İbrahim

Tatlıses, Necla Nazır ve ben vardık başrollerde.

Filmde oynadım ama İbrahim'le filmde karşılıklı çok az sahnemiz oldu. Film, Anadolu'da çok büyük iş yaptı. İbrahim Tatlıses ismi büyük bir şöhrete kavuştu. Televizyona çıktı, plaklar doldurdu. Apo, ticari olarak doğru bir yatırım yapmıştı. Arkasından hemen ikinci film geldi. Yine Oksal'ın yönettiği filmde yine İbrahim, Necla ve ben vardık. Filmin adı yine İbrahim'in 'Fadile' adlı ünlü türküsüydü. İbrahim'in şöhreti arttıkça, o saf Anadolu çocuğu olma hâlleri de değişmeye başladı. Apo onunla 2 film daha yapabildi. Ben bu iki filmde yoktum. Sonra Apo'yla araları bozuldu ve bir daha çalışmadılar.

1977, 1978, 1979 ve 1980 yıllarında birçok şarkıcı türkücü filminde oynadım. Yıldıray Çınar, Bedia Akartürk, Nuri Sesigüzel, Ömer Şan, Adnan Şenses, Ela Altın, Semra Alper, İzzet Altınmeşe, İbrahim Tatlıses, Müslüm Gürses, Gökhan Güney ve Burhan Çaçan. Belki unuttuklarım bile vardır. Eğer Türk sinema piyasasında kalacaksam, ya seks filmlerinde oynayacaktım ya da türkücü filmlerinde. O zamanlar piyasayı seks filmleri ve şarkıcı filmleri sarmıştı. Doğru düzgün film yapılamıyordu. Arada tek tük yapılıyorsa da bana rol çıkmıyordu. Ayrıca bu filmlerde rol almamın tek nedeni para kazanmaktı. Yoksa sinemaya ilk girdiğim günlerden beri şarkıcılarla aynı filmde oynamaktan hep nefret ettim."

Azmi Yılmaz, Abdurrahman Keskiner,
Ahmet Mekin ve İsmet Kazancıoğlu
1977

- "Bir Yiğit Gurbete Gitse" filminden kareler -

1980'li Yıllarda Türk Sineması

12 Eylül 1980'de yapılan askerî darbe Türkiye'de birçok değişikliğe neden oldu. Bu değişiklikler Türk sinema piyasasına da yansdı. Türk sinemasının son beş yılında piyasayı âdeta zehirli bir sarmaşık gibi saran, önceleri seks sonraları porno furyasına dönüşen filmlerin yapımı yasaklandı. Bu filmlerden boşalan alan genel olarak arabesk diye adlandırılan şarkıcıların/türkü-cülerin oynadığı filmlere kaldı. Orhan Gencebay, Ferdi Tayfur, İbrahim Tatlıses, Müslüm Gürses, Gökhan Güney gibi isimlerin filmleri sinemalar-da dönmeye başladı.

Anadolu film işletmelerinin yarattığı yerli film patlaması hızla azalırken, yıllık film sayıları da düştü. Sansürde hiçbir değişiklik olmadı. Eski-si kadar sertti. Buna rağmen birçok yönetmen entelektüel kaygıların ağır bastığı bunalımlı, bireysel konuları işleyen filmlere yöneldi. Eski kuşak yönetmenlerden Atıf Yılmaz *Mine*, *Bir Yudum Sevgi*, *Asiye Nasıl Kurtulur*, *Adı Vasfiye*, *Ah Belinda*, *Hayallerim Aşkım ve Sen*, *Kadının Adı Yok* gibi kadın sorununu anlatan filmleriyle piyasada yeni bir yola girdi. Bu yolu Ömer Kavur, Ali Özgentürk, Erden Kıral, Sinan Çetin, Nesli Çölgeçen gibi yönetmenlerin sinema yapma çabaları takip etti.

Önceleri tek kanallı televizyonla rekabete giren Türk sinema piyasası, 1986'da renkli yayına geçen televizyonun ikinci kanalıyla yeni bir darbe yedi. TRT, Yeşilçam yönetmenlerine yaptırdığı renkli dizi filmlerle piyasaya yeni bir hareket getirdi. Avrupa'da 1978'den beri faaliyet gösteren Almanya merkezli Türk video şirketleri, 1983 yılından itibaren Türkiye'ye de yayıldı. Türk sineması çift kanallı televizyon ve evlere giren video kasetlerle ciddi bir seyirci kaybına uğradı. Sinema salonları hızla kapanmaya, yerlerini iş hanlarına bırakmaya başladı.

Amerikan film şirketlerinin var olan salonları satın alarak sadece kendi filmlerini oynatmaları Türk sinema piyasasına yeni bir darbe vurdu. Çekilen yerli filmler artık sinemalarda hafta bulamazken video kasetler hâlinde evlere ulaşmaya başladı. Bunun üzerine İstanbul'da video şirketleri piyasaya hareket getirerek bol miktarda video filmler, şovlar çektiler. Bu durum 1990'lı yılların başına kadar artarak sürdü. Ahmet Mekin, 1980'li yılları TRT için çekilen geniş bütçeli dizi filmlerde rol alarak geçirdi. 1985'te Feyzi Tuna'nın yönettiği *Kuyucaklı Yusuf* adlı film den sonra sinemadan uzaklaştı. 1989'da yeniden siyaset sahnesine döndü.

- Ahmet Mekin ve Yaşar Kemal Küçükçekmece’de -

Yaşar Kemal’in Yılanları

“Film, Çiçek Arif’in projesiydi ama her nedense çekilemedi. Bir süre sonra kardeşi Apo Gardeş’in yapımcılığında çekileceği açıklandı. İşin içinde ortak olarak Rüçhan Adlı da vardı sanıyorum. 12 Eylül darbesinin üzerinden tam 6 ay geçmişti ve hâlâ sıkıyönetim vardı. Ben siyasi yasaklılar arasında olduğum için hayatımda yalnızca sinema vardı artık. Film için uzun hazırlık dönemleri yaşadık. Filmin hikâyesi arkadaşım Yaşar Kemal’in aynı adlı romanından alınmaydı. Yaşar Kemal, en

eski arkadaşlarımdan biriydi. Küçükçekmece’de komşuyduk onunla. Çok birlikte olmuşluğumuz, sohbetimiz vardı. Onun bir eserinden uyarlanan filmde oynamak bir ayrıcalıktı.

Film, Apo’nun memleketi Adana Osmaniye’de çekilecekti. Daha önce *Selvi Boylum Al Yazmalım*’ı çektiğimiz yerlerde çalışacaktık. Filmde eskilerden Aliye Rona ve Hüseyin Peyda da vardı. Ben Esme rolündeki Türkan’ın kocası Halil’i

oynayacaktım. Aliye Hanım da benim annemi oynayacaktı. Sonra ben öldürülüyorum ve annem sevdiğiyle kaçan ama sonra geri dönen Esme’den benim intikamımı almak için çabalıyordu. Biz eskilerin yanında, yenilerden Talat Bulut, Mahmut Cevher ve Yaman Okay vardı. Fakat daha filmin yönetmeni belli değildi. Çeşitli yönetmenlerin adı geçiyordu ama her nedense her biri bir bahane öne sürerek gelmiyordu.

Türkan’ın projeyi çok sevdiğini ve mutlaka çekilmesini istediğini duyuyorduk ama yönetmen hâlâ yoktu. Sonunda filmin yönetmenliğini Türkan’ın yapacağı açıklandı. Türkan çok zor bir işin altına girmişti. Onca yönetmenin filme almaya çekindiği bir Yaşar Kemal uyarlamasında hem yönetmenlik yapacak hem de başrolü oynayacaktı. Kameranın hem önünde hem de arkasında olacaktı. Çekimlerin yaz sıcağına kalmaması için bir an önce yola çıkılması gerekiyordu. Haziran ayının sonundan itibaren Çukurova’da film çekmek, aşırı sıcaklardan dolayı neredeyse mümkün değildi. Yapımcımız Apo oraların insanı olduğu için bu durumu iyi bilirdi. Biz de *Selvi Boylum Al Yazmalım*’dan dolayı az buçuk tecrübeliydik.

Yapımcımız tüm ekibi mayıs ayı başında toplayarak yola çıkardı. Kalacağımız yerin yabancıları değildik. Türkan da ben de daha önce burada *Selvi Boylum Al Yazmalım*’ı çekmiştik. Yine aynı yerde Aslantaş Barajı’nın misafirhanesinde ka-

lacaktık. Ekip olarak yerleştik. Daha önce geldiğimizde daha yeni inşaatına başlanan baraj inşaatının sonuna gelmişlerdi. Fakat bizim barajla bir işimiz yoktu. Yalnızca misafirhanesini kullanıyorduk o kadar. Her gün çalıştığımız mekânlara uzun araba yolculuklarıyla ulaşıyorduk. Filmde benim oğlum Hasan rolünü oynayacak çocuğu Adana’da buldular. Pars Sezer adlı bu çocuk yetenekli çıktı.

Filmin çekimleri Hemite köyünde başladı. Burası Yaşar Kemal’in köyüydü. Köy halkı bizim orada çalışmamızdan çok memnundu. Hemşerilerinin kitabından film yapılıyor düşüncesiyle ellerinden gelen yardımı yapıyorlardı. Osmaniye zaten Apo’nun memleketiydi. Kalabalık bir ailesi vardı ve en ufak bir meselede imdadımıza koşuyorlardı. Hemite’nin çevresindeki köylerde de çekimler yapıldı. Fakat bir sıkıntımız vardı. Gece sokağa çıkma yasağı zaman zaman bizi zorluyordu. Osmaniye Adana’ya bağlıydı o zamanlar. Bu sıkıntının bitmesi için Sıkıyönetim Komutanlığı’ndan izin alınması gerekiyordu. Apo bu işi çözdü ve komutanlıktan tüm set ekibine birer tane gece sokağa serbest çıkış kâğıdı aldı. Herkes aldı cebine koydu bu kâğıdı.

Yapılan çekimler yönetmen Türkan’ı bir türlü tatmin etmiyor, bize hissettirmese de filmin бүтнlüğünden endişe duyuyordu. Yıllarca çekilmesi çok istenen bir filmin gerçekleşme süreci

- "Yılanı Öldürseler" film lobisi -

olağanüstü tedirginlik verici, insanı yıpratıcı bir süreçti. Sete Rüçhan Adlı'nın gelmesi de Türkan'ı rahatlatmıyordu. Kolay değildi Yaşar Kemal gibi bir yazarın eserini filme çekmek. Haziran'ın sonlarına doğru havalar iyice ısınmıştı. Harici çekimleri yaptığımız günlerde yakıcı güneş ve sıcaktan korunmak için yanımızda taşıdığımız büyük şemsiyelerin altında durmaya çalışıyor, bol bol da su içiyorduk.

Benim çekimlerim bittikten sonra İstanbul'a değil Antakya'ya gittim. Apo'nun başka bir ekibi

de burada Osman Seden'in yönetiminde *Günah Defteri*'ni çekiyordu. Gökhan Güney adlı genç bir arabesk şarkıcısı çocuk başroldeydi. Apo'nun isteğiyle bu filmde de rol aldım. Sonra sette bir trafik kazası olmuş; Türkan'ın asistanı Zafer Par'ın kullandığı araba bir traktörle burun buruna gelince tarlaya savrulmuş. Arabada Türkan, yardımcısı, kameraman Güneş Karabuda ve çocuk oyuncu Pars Sezer varmış. Kazada Zafer kolunu kurtaramamış, kol parçalanmış. Zafer aylarca hastanede yattı. Allah'tan adamın kolu kurtarıldı."

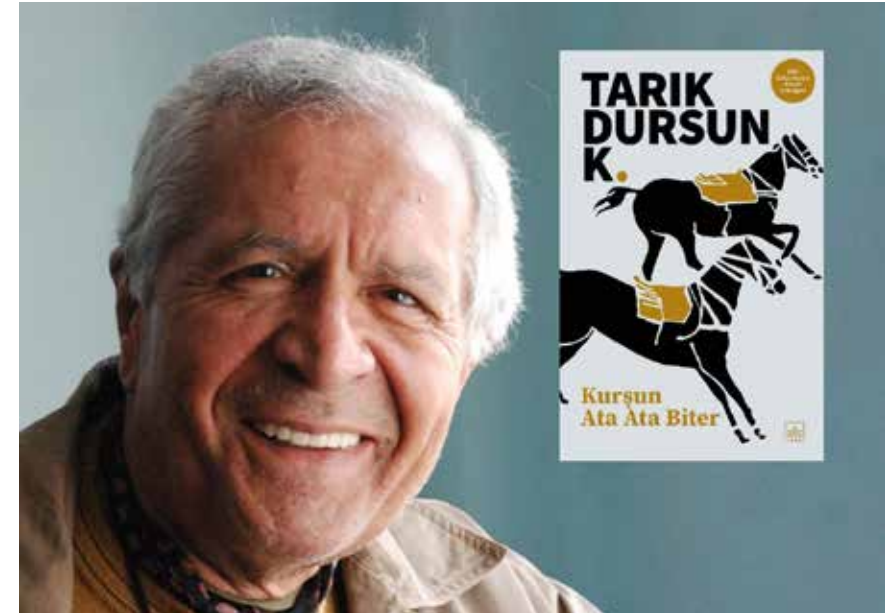
Kurşun Ata Ata Biter

"*Kurşun Ata Ata Biter* Tarık Dursun'un 1984 Orhan Kemal Roman Ödülü'nü kazanan romanından uyarlandı. Londra Film Okulu mezunu Ümit Elçi adlı genç bir yönetmenin ilk uzun metrajlı filmiydi. Türkiye'ye döndükten sonra bir süre için reklam yönetmenliği yapan Ümit, hem filmin senaryosunu yazmış hem de yönetmenliğini yapıyordu. Filmde benden başka Hakan Balamir, Meral Orhonsoy ve Zuhal Olcay vardı. Ayrıca Üsküp'lü Türk oyuncular Selahattin Bilal ve Lütfi Seyfullah'ın da önemli rolleri vardı. Geri kalan oyuncularını Adana Şehir Tiyatrosu'ndan aldılar. Filmin çekimleri 1985 yılı Ağustos ayı içinde başladı. Film, Hatay'da Batı Ayazı Yaylası, Reyhanlı ve Altınözü'nün Avuttepe köyünde çekildi.

Avuttepe, Hatay'ın sınır köyüydü. 12 Eylül öncesine kadar geçimlerini Suriye'den getirdikleri kaçak malları satarak sağlayan ve bu yolda yaşamını yitirenler nedeniyle parçalanmış aileler yaşıyor Avuttep'de. Tarık Dursun sanki buraları görerek yazmıştı romanını. Avuttepe yoksul bir köydü. Su yoktu köyde. Var olan her şey çok kısıtlıydı. Ağustos sıcakları altında çalışmak zorundaydık. Yoksulluk içinde çalıştık. Çok zor bir film oldu. Yapımcının parası tükendiği için sıkıntılar vardı. Filmin çekimleri Sabahattin isimli orali bir adamın iki katlı evinde yapılıyordu. Gündüz çekim yapılan evde gece de kalıyorduk. Kalacak başka yer yoktu.

Tarık Dursun'un romanına göre filmin konusu 1975 yılında geçiyordu. Üzer, Cevahir ve Tahir, kaçakçılık yaparak yaşamlarını sürdüren üç ar-

kadaştır. Üzer benim, Cevahir Hakan Balamir, Tahir de Selahattin Bilal. Sınır geçiş denemelerinden birinde Tahir mayına basarak ölüyor. Hikâye bundan sonra başlıyordu. Arada hiç istenmeyen ufak tefek kazalar oldu. İşle ilgili birkaç kaza dışında bizi üzen hiçbir şey olmadı. Bir de çok alı- şık olmadığım bir şey vardı. Ümit, film için sürekli gerçek zamanda çekim yapmayı düşünüyordu. Yani olay sabaha karşı 4'te geçiyorsa o saatte, gece yarısı geçiyorsa gece yarısı... Böyle bir deneyimim hiç olmamıştı. Ümit bunu başardı. Hiçbir huzursuzluk da olmadı.

- Tarık Dursun K. "Kurşun Ata Ata Biter" -

Çekimler Eylül ayı başında sona erdi. Ümit, filmi ni Altın Portakal'a yetiştirmek için hızlı hareket ediyordu. Laboratuvar ve dublaj işlerinden sonra film festivale başvurdu. Ümit, filminden çok emindi ve iddialıydı ama sonuç beklediği gibi olmadı. Kuşun Ata Ata Biter ön elemeyi geçemedi."

- Politikacı
Ahmet Mekin -

Yeniden Politika

“12 Eylül’den sonra birçokları gibi benim de siyaset yapmam yasaklandı. 1989 yılına kadar resmen siyasi yasaklıydım. Sinemada ve televizyonda çalışıyordum, politika uzaktan takip ettiğim bir alandı benim için. 1989 yerel seçimlerinde Nurettin Sözen’in Sosyal Demokrat Halkçı Parti’den İstanbul Belediye Başkanı seçilmesiyle ben de yeniden siyasete döndüm. O zamanki adı Anakent Belediyesi’ydi. Seçimlere girmeyi ben istemedim, SHP’li arkadaşlar zorla soktular. Hem de ikinci sıradan yazdılar beni. 12 Eylül öncesinde yaşadıklarımın dolaylı politika yapmak istemiyordum. ‘Abi sen bize lazımsın’ diye diye beni ikna ettiler. İkinci sıradan girdim, kazandım. Çok isteyen arkadaşlar vardı ama onlar giremedi.

Önce Küçükçekmece’de belediye meclis üyesi oldum. Ardından da partilerin meclisteki oy oranına göre belirlenen isimler arasında yer alarak anakent belediye meclisine girdim. Hem meclis üyesiydim hem de Nurettin Sözen’in sanat danışmanlığını yapıyordum. Bir süre sonra Nurettin Bey’in isteğiyle komisyon başkanlıkları yaptım. Haftada iki gün toplantılara girmek gerekiyordu. Bir iki komisyona da seçtiler beni. Ama uyduruk bir şeydi. Spor Komisyonu, Kültür Komisyonu gibi.

Önce Kültür Komisyonu Başkanlığı yaptım. Belediyenin kültürel faaliyetlerini yönettim. Bunlar akçeli komisyonlar değildi. Son dönemde Tarife Komisyonu’na seçildim. Nurettin Bey girmemi istedi. ‘Yolsuzluk filan oluyor mu bir bak’ dedi. Nerede bir karışıklık varsa beni alıp o komisyona götürdüler. Götürdükleri yerlerde bir aydan fazla dayanamıyordum. Her tarafta saçma sapan işler dönüyordu. Dayanamıyordum. Resmen sinirden çıldırıyordum. Bu arada bana ne paralar teklif edildi, ne paralar. O paraların kurusu boğazımdan geçerse ben ölürdüm.

Meclis üyesi olduğum ilk günlerde Servet Beyannamesi vermemiz gerekiyordu. Beyannameyi hazırlayıp bir zarf içinde başkana teslim edecektik. Bu zorunluktan zaten. Başkan her toplantıya girmiyordu. Bu tür işleri başkan vekili yapıyordu. Kendisi aynı zamanda bir avukattı. Zarfımı hazırladım ve götürüp kendisine verdim. Adam zarfımı aldıktan sonra bana tuhaf gelen bir istekte bulundu.

‘Ahmet abi, bir mahsuru yoksa bakabilir miyim, çok merak ediyorum.’

‘Neyi merak ediyorsunuz?’

‘Merak ediyorum işte abi.’

‘Bir mahsuru yok, bakabilirsin.’

Adam hem avukat hem de böyle oturaklı, ciddi görünümlü biriydi. Zarfı açtı ve meraklı gözlerle beyannameye baktı. İnceledikten sonra bana döndü, yüzüme dikkatlice baktı. Bir evim Küçükçekmece’de, bir evim de Erdek Ocaklar vardı. Karım Şükran’ın dört bileziği ve bankada bir miktar param vardı o kadar. Beyannamede bunlar yazılıydı.

‘Abi buraya bir şey yazmamışsın.’

‘Ne gibi?’

‘Abi bir şeyler daha yazmalısın.’

‘Ne yazacağım yahu, olan bu kadar.’

‘Abi belli mi olur, belki bir şeyler olur. Sen yaz, yaz.’

‘Ne yazmam gerekiyor. Sen ne demek istiyorsun?’

‘Abi belli mi olur, bir şeyler yaz buraya.’

‘Ne olacak ki?’

Adamın ne demek istediğini anlamıştım. Ama ben bunu kabul edemezdim. Sonradan neler gördüm neler. Gerçekten çok şeyler oluyor-muş. Tığ teber gelen adamlar ertesi sene gayet zengin oluyordu. Adama, ‘Banka hesabımı gör-rüyorsun. Önümüzdeki yıl vereceğim beyanna-medede bu paranın yarısı olmayacak. Çünkü film yapmayacağım. Yani çalışmayacağım. Bu pa-rayla geçineceğim’ dedim. Ertesi yıl zarfı teslim ederken aynı başkan vekiline, ‘Bak bakalım içine, hesabımdaki para kaçta düşmüş’ dedim.

O da kekeleyerek, ‘Abi ne gereği var’ gibi bir şeyler söyledi. Sonra encümene seçtiler beni. Bütün ihalelere encümen karar veriyordu. En akçeli iş encümen üyeliği-ydi. Orada öyle şeyler dönüyordu ki farkında olamıyordum.

Herkes bir şeyler götürüyor, bir şey yapamıyor-sun. 102 üyeden birisin. Sonra Cumhuriyet Halk Partisi’nin yasağı kalktı, parti yeniden kuruldu. Bizim meclisteki SHP’lilerin yarısı CHP’ye geç-ti. ‘Yahu durun. Hepimiz köken olarak CHP’liyiz ama SHP adına seçime girdik. Bütün işler ya-rım kalacak’ dedim. Beni dinleyen olmadı. En çok güldüğüm de şu: Bütçe komisyonu başka-nı, raporunu hazırlamış SHP adına. Altına imza-sını da atmış. O arada o da CHP’ye geçip mu-halefet oldu. Bütçe konuşulurken adam kalktı, kendi hazırladığı bütçeyi eleştirmeye başladı. ‘Lanet olsun’ dedim. Adamın biri meclis top-lantısında üç kez parti değiştirdi. İçeri girerken SHP’liydi. Toplantının ortasında DYP’li oldu. Sonuna doğru gitti meclis başkanına istifasını verip ANAP’a geçti. Aynı toplantı içinde oluyor bu. Bunları gördükten sonra politikaya nasıl sı-cak bakarsın ki?

Komisyon çalışmaları yüzünden kaç kez mah-kemeye verildik. Meclis üyelerinin tümü, ko-misyon başkanı falan, 1994’te Recep Tayyip Er-doğan’ın seçimleri kazanmasıyla mahkemeye verildik. Bu her belediye başkanı seçiminden

sonra usulen yapılan bir eylemdi. Duruşmaya gittim. Hâkim, ‘Meclis komisyon kararlarında usulsüzlük var’ dedi.

‘Sayın Hâkim, meclis karar defteri yanınız-da mı?’

‘Evet, yanımda.’

‘Lütfen açınız ve bakınız. Bana ters gelen ka-rarların altına ‘Ben bu işin karşıyındayım’ diye-rek şerh koyuyor ve öyle imzalıyorum.’

‘Evet, görüyorum. Tamamdır. Siz gidebilirsiniz.’

Ondan sonra başka bir dava için yine mahke-meye gittim. Aynı konuşmayı orada da yaptım. Hâkim baktı, ‘Ahmet Bey, bundan sonra sizi çağırmayacağız artık’ dedi. Aklıma yatmayan, Bana ters gelen hiçbir kararı bile isteye imza-

lamadım. Hep şer koydum. Zaten grup toplan-tılarında bağıra çağıra tartışmak sonuç vermi-yordu. Yapılacak tek şey şerh koymaktı. Ben de bunu çok sık yaptım. Her yerden alnımın aklıyla çıktım. Nurettin Bey’in en güvendiği adamlar-dan biriydim.

O dönemden sonra Bülent Ecevit’in Demokra-tik Sol Parti’den ikinci sıradan kontenjan mil-letvekilliği teklif edildi. Bana bu teklifi getiren arkadaşlara resmen bağırdım. İyi bir solcuydum ama faal politikadan bıkmıştım. Çok yormuştu beni. Sonraları hem arkadaşlarım hem de kız-larım, ‘Eğer milletvekili olmayı kabul etseydin hayatımız kurtuldu’ dediler ama benim umu-rumda bile olmadı. Şimdi politikayı uzaktan seyrediyorum.”

◆ ◆ ◆

SAYFA
255

Bir Adam
Yaratmak

SAYFA
260

Küçük Ağa,
Bir
Kurtuluş
Savaşı
Destanı

SAYFA
266

Bugünün
Saraylısı
Ata Efendi

SAYFA
271

İlk Bilmkurgu
Denemesi

SAYFA
273

Kuruluş
ya da
Osmancık

SAYFA
284

Yeniden
Setlere
Dönüş

III. BÖLÜM

- Ahmet Mekin ve Ümit Tokcan "Geçmiş Zaman Elbiseleri" filminde -

Televizyon

TRT Zamanı

26 Ocak 1974'te göreve başlayan dönemin Başbakanı Bülent Ecevit, bir süredir vekâletle yürütülen TRT'ye dinamik, reformist ve objektif niteliğe sahip bir genel müdür atamak niyetindeydi. Kâğıt üzerindeki adaylar arasında TRT Genel Müdürlüğü makamı için en uygun olanının Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şubesi Başkanı İsmail Cem olduğuna karar verildi. İsmail Cem'in İnönü-Ecevit mücadelesinde Ecevit'e destek olması ve 12 Mart Muhtırası'na karşı muhalif bir tutum alması Ecevit'in bu kararında etkili olmuştu. Fakat İsmail Cem, Başbakan Ecevit'le yaptığı ilk görüşmede TRT Genel Müdürlüğü teklifini reddetti. Sebebiniyse şöyle açıklayacaktı: “Önce yeterli hazırlığını yapmadan, üzerinde düşünüp çalışmadan TRT'ye girmek, benim hiç alışık olmadığım bir davranıştı. Sonra, kendime güvenime rağmen, hazırlıksız olmam nedeniyle başarısızlığa uğrayabilir, bunun hesabıysa, benden değil Başbakan'dan sorulurdu. Görevi kabullenmek büyük bir sorumluluğun altına girmekti; benim yüzümden, beni seçenler büyük zarar görebilirdi.”

Ancak Başbakan Ecevit, İsmail Cem'den hemen vazgeçmedi. Israrla teklifini yinelemeye devam etti ve en sonunda kabul ettirdi. 15 Şubat 1974'te Cumhuriyet Halk Partisi ile Milli Selamet Partisi'nden kurulu 37. Hükümet ta-

rafından TRT Genel Müdürü olarak atadı. Yeni genel müdür “TRT'nin görevi, iktidarların sesi olmak değildir” diyerek kurumda değişikliklere gitti. Alanında uzman isimlerden bir yönetim kurulu oluşturdu. TRT'in artık halkın eğilimlerine odaklanan, halkın kültürünü yansıtan, halkın sorunlarını dile getiren programlar yapmasına karar verildi. Televizyon yayınlarının Batı standartlarına ulaşabilmesi için büyük çaba harcadı. İlk icraatlarından biri de Türk sinema piyasasının önde gelen yönetmenleriyle iş birliği yaparak, onların televizyon içinde çalışmalarını sağlamasıydı.

Metin Erksan, Halit Refiğ, Lütfi Ömer Akad ile yapılan görüşmeler olumlu sonuçlandı. Bu yönetmenlerden Türk edebiyatının en önemli eserlerinden televizyon filmleri çekmeleri istendi. Halit Refiğ, Halit Ziya Uşaklıgil'den *Aşk-ı Memnu* romanı ve Lütfi Ömer Akad, Ömer Seyfettin'den *Diyet*, *Pembe İncili Kaftan*, *Ferman*, *Topuz* adlı hikâyeleri filme çekti. Metin Erksan ise Sait Faik Abasıyanık'ın *Müthiş Bir Tren*, Kenan Hulusi Koray'ın *Sazlık*, Sabahattin Ali'nin Hanende Melek, Samet Ağaoğlu'nun Bir İntihar ve Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Geçmiş Zaman Elbiseleri* adlı öykülerinden derlediği ve *Beş Hikâye* adını koyduğu filmleriyle çok konuşuldu.

- Ümit Tokcan, Gül Oğuz ve Ahmet Mekin "Geçmiş Zaman Elbiseleri" filminde -

İlk TV Filmim *Geçmiş Zaman Elbiseleri*

“Ben TRT televizyonuyla 1968'lerden itibaren tek kamerayla çalıştığım yıllardan beri çalışırım. O zamanlar kısa filmler çekerlerdi. Ahmet Muhip Dranas'ın *Biz Yaz Yağmuru* adlı hikâyesinden çekilen kısa filmde başroldeydim. Candan Sa-

buncu yönetmişti. Asistanı da Yusuf Kurçenli'ydi. Film iki kişilik bir filmi. Bir mekânda tek kamera karşısında tiyatro oynar gibi oynamıştık. Üstelik sesli çekilmişti. Fakat gerçek anlamda çekilen ilk televizyon filmim *Geçmiş Zaman Elbiseleri*'dir.

Ahmet Hamdi Tanpınar'ın *Abdullah Efendi'nin Rüyaları* kitabındaki beş öyküden biriydi 'Geçmiş Zaman Elbiseleri'. Senaryo yazarı ve yönetmeni Metin Erksan'dı. TRT'nin başına genel müdür olarak İsmail Cem gelmişti. Yeşilçam'ın önemli yönetmenlerini televizyona film çekmeleri için görevlendirdi. Kimdi bunlar? Halit Refiğ, Lütfi Ömer Akad ve Metin Erksan. Metin, benim eski arkadaşlarımdan biriydi. Bir gün 'Beş farklı yazardan seçtiği öykülerden beş ayrı film çekeceğim' dedi. Çok iddialıydı.

Metin zaten çok okuyan, çok kültürlü bir adamdı. TRT, seçtiği öyküleri kabul etmişti. Bunların içinden "Geçmiş Zaman Elbiseleri" adlı öyküdeki yaşlı adamı benim oynamamı istedi. Metin'e inandım ve rolü kabul ettim. Benimle birlikte o zamanlar sinemada da çalışan, hatta bir filmde de beraber oynadığımız genç Türk halk müziği sanatçısı Ümit Tokcan da oynadı filmde. Kadın oyuncuysa Metin'in önce asistanlığını yapan, sonrada karısı olan Gül Çekiç adlı manken bir kızdı. Yeşilçam'dan Ceyda Karahan, Baki Tamer ve Sabahat Işık da vardı kadroda.

Filmin çekimlerini 1975 yılı yazında Beykoz'da Çubuklu sırtlarındaki Hidiv Abbas Hilmi Paşa Köşkü'nde yaptık. İtalyan stilinde geçmişin ihtişamını yansıtan çok görkemli bir köşktü. Herkes bilir Metin arkadaş olarak çok iyidir ama onunla çalışmak zordur. Sette çok serttir. Çünkü işini çok ciddiye alıyordu. Sette kimseye küfür falan etmezdi ama

çok sertti. Yani istekleri yerine getirilmezse herkesin içinde insanı kırabilirdi. Bende bunu bildiğim için ona göre davranırdım. Kimseye torpil yapmazdı.

Bu filmden önce üç hikâyesini çekmişti. Üçü de siyah beyazdı. Fakat her nedense *Geçmiş Zaman Elbiseleri*'ni renkli çekiyorduk. Metin, televizyondan çok sinema anlayışıyla çekiyordu filmi. Kadrajları ona göre ayarlıyordu. Mizansenler, sahnelerdeki renkler hep onun hayalini kurduğu filmin atmosferi içindi. Karısı Gül hem oynuyor hem de asistanlık yapıyordu Metin'e. Diğer filmleri için 15-18 gün süren çekimlere rağmen *Geçmiş Zaman Elbiseleri*'nin çekimleri 25 günden fazla sürdü.

Metin anlattığına göre ayırım yapmadan bütün Türk yazarlarının hikâyelerini incelemiş. Sayısız eser arasından seçip filme çekeceği öykülerle gerçek bir Türk hikâyeleri antolojisi yapmayı düşünüyordu. O güne kadar televizyon için yapılmayan filmler yapmak istiyordu. Nitekim bunu gerçekleştirdi de. Yeşilçam'dan gelme olmasına rağmen ilk kez bir şey denemişti. Yeşilçam senaristlerinin insanlara göre tipler oluşturma mantığını ters yüz edip hikâyede anlatılan tiplere göre insanlar bulmuştu.

Filmler tamamlandıktan sonra Geçmiş Zaman Elbiseleri'nden önce çekilen üç siyah beyaz film televizyonda yayınlanınca kıyametler koptu. İzleyicinin büyük tepkisiyle karşılaştı filmler. Her

kesimden genel ve ağır saldırılara uğradı. Ağır eleştiriler, dar bir kesime seslenen olağandışı bir öykünün ekrana getirilmiş olduğu üzerinden yapılıyordu. Çok soyut bulunan filmleri hiç kimse anlamamıştı. Sonra resmen ortalık karıştı."

Sonrasını biz anlatalım. Metin Erksan'ın filmle-
rin yayınından önce televizyonda yer alan söyleşisinde, "Bu filmleri kendim için çektim" demesi, bardağı taşıran son damla oldu. Bunun üzerine dizinin kalan 2 öyküsü *Geçmiş Zaman Elbiseleri* ve *Hanende Melek* Televizyon Daire Başkanlığı'nca yasaklandı. Filmlerin yayından kaldırışı bu kez aydın çevrelerin büyük tepkisine yol açtı. TRT'nin sansürcü tutumuna sert eleştiriler yöneltildi. Fırtınalar koparan bu olaylardan sonra 1976 Ocak ayı yayın programına alınan Geçmiş Zaman Elbiseleri gösterilmezken Şubat'ta yeniden gündeme alındı.

TRT denetçisi Zeki Sözer'in denetiminden geçtikten sonra yayından kaldırılan film için "Öylesine soyuttu ki, defalarca izlense bile bir şey anlaşılmıyordu. Bu hâli ile ancak geç vakit yayınlanacak bir sinema sanatı programının ardından bir tartışma açılarak yayınlanabilirdi. Ayrıca, filmde karanlık kalan bir de ilişki var. Yaşlı adamla, genç kız birlikte yaşıyorlardı. Kız o benim babam derken, adam o benim karım diyor. Bu konu Türk toplumunda tepkilere neden olabilir" diye açıklama yaptı. Oysa hikâye soyut olması dışında çok ta anlaşılmaz değildi.

Ahmet (Ümit Tokcan) bir gece kendi evinde Ketî (Ceyda Karahan) adlı bir Alman kızıyla buluşacağı saati beklerken, bir arkadaşının ısrar ile Ankara'nın Keçiören semtindeki bir bağ evi eğlencesine gider. Orada çok eğlenir, içki içer, kumar oynar, önce kazanır, sonra kaybeder. Vaktin çok geçtiğini anlayarak bahçeye çıkıp koşmaya başlar. Karanlıkta ayağı bir ağacın dalına takılarak yere düşer. Kendine geldiğinde hiç bilmediği garip bir evde genç güzel bir kadınla (Gül Erksan) karşılaşır. Üzerinde geçmiş zaman elbiseleri olan kız bunları hasta babasının (Ahmet Mekin) isteğiyle giydiğini söyler. Ahmet daha ilk anda kızıdan etkilenir. O sırada içeri giren baba, kıza bağırarak yatmaya gitmesini söyler. Kız gidince de onun yedi yıllık karısı olduğunu söyler. Ruh hastası olduğu sanılan kadınla yaşlı adamın kimlikleri Ahmet'in yaşamında bir sır olarak kalır. Ahmet uyan-
dığında evde yapayalnızdır. Birbirlerini çok farklı tanıtan bu çift, gün doğduğunda Ahmet uyanmadan ortadan kaybolur. Eskiymişgeleyen bu çiftin durumu belirgin değildir. Onların baba kız mı yoksa karı koca mı oldukları hiçbir zaman anlaşılamaz.

TRT yönetim kurulu filmleri bir kez daha izledi. Sonunda yayın izni çıktı. *Geçmiş Zaman Elbiseleri* 19 Şubat'ta, *Hanende Melek* ise 26 Şubat'ta ancak kapanış haberlerinden sonraki gece kuşağında yayınlanabildi.

Bir Yürek Satıldı

Geçmiş Zaman Elbiseleri’nin yayınlandığı günlerde çekilen Bir Yürek Satıldı Ahmet Mekin’in ikinci televizyon filmi oldu. Çekimleri 1976 Aralık ayı içinde tamamlanan film, Emine Işın-su’nun Bir Yürek Satıldı adlı oyunundan televizyona uyarlandı. 1964 yılında “TRT Radyofonik Oyun Yarışması”nda birincilik ödülü alan Bir Yürek Satıldı ilk kez filme alınmıştı. TRT İstanbul Televizyonu Tiyatro Bölümü yapımcıları tarafından hazırlanan filmin senaryo yazarı ve yönetmeni Naci Çelik Berksoy’du. Filmde Ahmet Mekin’den başka Özdemir Han, İsmet Ay, Rıdvan Çelebi, Aytaç Yörükaslan, Selma Sonat, Işıl Tez, Macide Yönder, Necdet Yakın, Aliye Tölok, Kayhan ve Suna Yıldızoğlu rol aldı. Televizyona maliyeti 1976’nın parasıyla 100 bin lira oldu. Bir Yürek Satıldı 1977 yılı Şubat ayı içinde iki bölüm olarak yayımlandı. Filmde bir adamın toplumla olan çelişkisi anlatıyordu.

Adam (Ahmet Mekin) günümüz toplumunun bunalımına kendini kaptırmış, çıkış yolları arayan hali vakti yerinde bir kişidir. Aradığı çareler arasında yaşadığı yerden kaçmakta vardır. Ve günün birin-

de kaçır. Bir sahil kasabasında kendine bir kulübe edinir, amaçsız bir hayat yaşar. Bu yaşantısıyla o artık toplum dışı bir kişidir. Çevredeki insanlar tarafından yadırganır. Günün birinde denizde çırpınan bir kadın görür ve onu kurtarır. Kız (Suna Yıldızoğlu) yaşadığı kötü hayattan bıkmış kendini öldürmek istemektedir. Ancak kendini kurtaran adama ilgi duyar. Onu hayata döndürmek ister. Adam kızdan kaçmaktadır. Bir gün çevredeki balıkçılar adamın gözü önünde kızı kaçırlar. Adam bir şey yapamaz. Artık bu yürekle kaçtığı yerlerde de yaşayamamaktadır. Tek çaresi kalmıştır: Yüreği satarak ondan kurtulmak. Ve kurtulur da.

“Bir Yürek Satıldı’yı Naci Çelik yönetti. Suna Yıldızoğlu’yla oynadık. Geri kalan oyuncu kadrosu başta İsmet Ay olmak üzere tamamen tiyatro sanatçılarından oluşuyordu. Bir Yürek Satıldı’nın kasaba çekimleri Şile’de Ağlayan Kaya yöresinde çekildi. Ayrıca Kilyos’ta, Kapalıçarşı’da ve Boğaz’da Sait Halim Paşa Yalısı’nda da çalıştık. Zor bir film değildi. Tıpkı Metin’in Geçmiş Zaman Elbiseleri kadar soyut bir filmdi. Çekimleri 15 günde tamamladık.”

- Ahmet Mekin "Bir Adam... Yaratmak" dizi filminde -

Bir Adam Yaratmak

Yıl 1937. O zamanların İstanbul Şehir Tiyatrosu yöneticisi ünlü tiyatro adamı Muhsin Ertuğrul’a, yazarı tarafından bir eser armağan edildi. Yazar Necip Fazıl Kısakürek, eseriye *Bir Adam Yaratmak*. Muhsin Ertuğrul aynı yıl oyunu, başrolü

Hüsrev’i kendisi üstlenerek sahneye koydu. Diğer rolleri ise, yine o devrin büyük isimleri Cahide Sonku, Neyyire Neyir, Talat Artemel, İsmail Galip Arcan ve Zihni Rona paylaştılar. Oyun bir sezon boyunca her gece gişe rekorları kırarak oynandı.

O tarihten sonra unutulana Bir Adam Yaratmak, 40 yıl sonra TRT’de MC Hükümeti’nin genel müdürü Şaban Karataş’ın isteğiyle hazırlanan Türk Tiyatrosunun Klasik Eserlerinden Seçmeler adlı dizi film için yeniden gündeme geldi.

Diziyi çekme görevi o yıllarda TRT’de danışman olarak çalışan yönetmen Yücel Çakmaklı üstlendi. Bir Adam Yaratmak’ın oyuncu kadrosu hayli güçlüydü. Muhsin Ertuğrul’un “Hüsrev” rolünü Ahmet Mekin, Neyyire Neyir’in “Ulviye” rolünü Şaziye Moral, Talat Artemel’in “Nevzat” rolünü Turgut Boralı, İ. Galip Arcan’ın “Mansur” rolünü Süleyman Turan, Zihni Rona’nın “Şeref” rolünü Kenan Pars, “Selma” rolünü Sema Koçak, “Turgut” rolünü Selçuk Özer ve Cahide Sonku’nun “Zeynep” rolünü Suna Yıldızoğlu canlandırdı. Bu rol için yapımcı Ahmet Beyazıt önce Ayten Gökçer’i düşündü ama bir nedenle olmadı. Sonra Selma Güneri’de karar kılındı. Ama nedense Selma Güneri’de son anda oynamaktan vazgeçti. Dolayısıyla rol Suna Yıldızoğlu’na kaldı. Ayrıca Yugoslav sanatçı Lütfi Seyfullah da konuk oyuncu olarak kadroya alındı.

“Oyunu Necip Fazıl yazmıştı. Oyuncu kadrosu düşünülürken daha önce oynadığım iki filmden dolayı ilk ben gelmişim akıllara. Özellikle *Bir Yürek Satıldı*’daki rolüm akıllarda kalmıştı. Ben o dönem hem romantik hem de fanatik bir solcuyum. Yerel seçimler var ve bende CHP’den Küçükçekmece Belediyesi Meclisi Üyesi olmaya adayım. TRT’den bu film için teklif gelince, ‘Ben Necip Fazıl’ın eserinde oynamam’ deyip kestirip attım. Benim katı kurallarım vardı. Bugün bile ‘Hayır’ demişsem sözümden

dönmem. Filmi Yücel Çakmaklı çekecekmiş. Yücel’le daha önce *Garip Kuş* adlı bir filmde çalışmıştım. Çok iyi arkadaştık. Bana çok güvenirdi. Benimle kolay çalışırdı. Çünkü benden nasıl bir oyun isteyeceğini iyi bilirdi. Karşılıklı bir memnuniyetimiz vardı.

Fakat o ve ekibi sağcıydı. Ben nasıl çalışabilirdim ki onlarla. O zamanlar dünya görüşüme aykırı olduğunu düşündüğüm birçok filmi de reddetmişim. Bunu da piyasa bilirdi. 70’li yılların ortasında sol bir arkadaş grubum vardı: Rifat Ilgaz, Demirtaş Ceyhun, Fethi Naci, Ferruh Doğan... Bu arkadaşlarım solun önde gelen yazar-çizer isimleriydi. Beyoğlu’nda bizim Papirüs barda buluşur içerdik. Bir akşam yine toplanmışız bir masa etrafında. Günlük olaylardan konuşurken, bende TRT’nin bana yaptığı tekliften bahsettim. Arkadaşlar çok fazla fikir beyan etmediler ama sağcı bir filmde oynamayacağım konusunda benden eminlerdi. Bu olay 3-4 akşam sohbet konumuz olmaya devam etti. Ama oynamayacağım hususunda ben çok nettim. Bir akşam iyice demlenmişiz. Fethi Naci, ‘Ahmet, sen bu filmde oyna’ dedi. Çok şaşırdım bu sözüne. ‘Niye?’ diye sordum.

‘Bu oyunu, Necip Fazıl, Nâzım Hikmet’le beraber yazmış.’

‘Ne diyorsun sen?’

‘Muhsin Ertuğrul, eğitim için Moskova’ya gidiyor. Nâzım’la oradan bir arkadaşlığı var. O dönüp de Darülbedayi’nin başına geçtiği zaman Nâzım’la Necip Fazıl oturuyorlar, ona bir oyun yazıyorlar. Yazarken de ‘Bunu ancak Muhsin oynar’ diyorlar. Muhsin Ertuğrul oyunu beğeniyor ve sahneye koyuyor.’

Fethi Naci, iyi bir eleştirmendir. Güzel de anlatır. Bu anlattıklarını hepimiz ilk defa duyuyorduk. Tabii donduk kaldık. Fethi Naci’ye ‘Madem işin içinde Nâzım var, o zaman oynayacağım’ dedim. Yücel’i aradım ve teklifi kabul ettiğimi söyledim.

Kadroda Suna Yıldızoğlu, Sema Koçak, Selçuk Özer gibi genç Yeşilçamlıların yanı sıra tecrübeli arkadaşlarım da vardı. Şaziye Moral, Turgut Boralı, Süleyman Turan, eski arkadaşım Kenan Pars vardı. Filmin çekimlerini Boğaz’da Sait Halim Paşa Yalısı’nda yapıyorduk. Temmuz-Ağustos arasında çalışıyorduk ve çok sıcaktan bunalıyorduk. Çekimlerde en büyük sıkıntımız elektrik kısıtlamasıydı. O zamanlar İstanbul’da çok sık elektrik kesintileri yapılıyordu. Bundan dolayı da doğru dürüst çalışamıyorduk. Elektrik kesildiğinde yalının bahçesine çıkıp gelmesini bekliyorduk. Oyuncular dışındaki tüm teknik ekip TRT’nin elemanlarıydı. Yücel Çakmaklı, çekimlerde oyunun aslına sadık kalmaya çalışıyordu. Oyunun orijinali üç perdeydi ve yönetmen sinema filmi gibi çekmek yerine, eseri tiyatro oyunu olmaktan çıkarıp televizyon oyunu hâline getirmişti. Yani oyunun dramatik yapısına aynen uyulmuştu.”

Filmin konusu şöyledir: Ünlü bir oyun yazarı olan Hüsrev, annesi Ulviye ve halakızı Selma ile birlikte Boğaz’ın Anadolu yakasında bir yalıda oturmaktadır. Daha küçük yaşlardayken babası kendisini bahçedeki bir incir ağacına asarak intihar etmiştir. Hüsrev’in sahneye konan ve babası intihar etmiş bir yazarın bunalımlarını anlatan *Ölüm Korkusu* adlı eseri başarıyla devam etmektedir. Oyunun kahra-

manı bir kaza sonucunda annesini vurunca, yaşadığı acı onda soyut bir ölüm korkusu hâlinde kendisini göstermeye başlar. O da kendisini babasının astığı ağaca asarak intihar eder. Oyunda başrolü Hüsrev’in hayattaki en yakın dostu meşhur aktör Mansur oynamaktadır. Mansur, ağabeyi ve varisi durumunda olan Hüsrev’den Selma’yı ister. İçine kapanık bir kız olan Selma ise için için Hüsrev’e âşıktır. Hüsrev’in dostları arasında büyük bir hastane sahibi olan Nevzat ile gazetenin patronu Şeref de vardır. Şeref’in karısı Zeynep ile Hüsrev arasında eskiden ilişki vardır. Ancak bu ilişki bozulmuş Zeynep, Şeref ile evlenmiştir. Bir gün bütün dostları Hüsrev’in yalısında toplanarak büyük bir başarı kazanan *Ölüm Korkusu* adlı eserini tartışırlar.

“Sinir buhranları geçiren Hüsrev’i oynarken, zaman zaman bittiğimi hissettim. İsyan edecek durumlara geldim. Elimizde çok ağır bir oyun metni vardı. 3 perdelik bir oyundu bu. Yazıldığı döneme uygun olarak Osmanlı Türkçesi diyalogları vardı. Çok ağır, çok ağıdalı bir dildi. Yaşamayan bir Türkçeydi bu. Rol büyük bir konsantrasyon istiyordu. Hüsrev, delirmekle delirmemek arasında gelgitler yaşıyordu. Annesi, arkadaşları hep yanındalar ve ona destek olmaya çalışıyorlar ama nafile bir uğraş bu. Babasının kendini astığı bir incir ağacı onun en büyük fobisi olmuş. Sürekli gelgitler var. Dengeyi tutturmak için kendimi paraladım. Dengeyi biraz az tutsam, karakter normalleşiyor ki, bu normal değil. Biraz fazla tutsam bu seferde deliriyor ki, bu deli değil. Bir süre sonra ortayı bulayım derken bende gelgitler yaşamaya başladım. Azami dikkat ettim oyunuma. Çok yordu beni bu durum.

Hiç bu kadar yorulduğumu hatırlamıyorum. Yücel, kameraya 'Motor' komutu verdiği anda bambaşka bir adam oluyordum. Resmen kendimden yeni bir adam yaratıyordum. Boğuluyordum. Sette bütün arkadaşlarım beni izliyordu ve ben artık Hüsrev'in ta kendisi oluyordum. Sahne tamamlanıp ta yine Yücel'in 'Kestik' komutuyla kamera durduğu anda hemen oyundan çıkıp Ahmet Mekin oluveriyordum. Bu çok önemlidir oyunculukta. Rolü bir elbise gibi giyinmek ve sonra çıkarmak. Bunu eğitimlerle veriyorlar okullarda. Ben zorda olsa bunu başarabiliyordum. Yine de rolden çıksam bile günlük hayatımda Hüsrev'den kırıntılar kaldı diyebilirim.

Bir Adam Yaratmak maalesef sesli çekilmedi. TRT'nin bu imkânı var mıydı bilmiyorum. Sesli çekilseydi belki daha da iyi olabilirdi. Çekimler de diyaloglarımı ezberlemiyordum. Yanlış anlaşılmasın bu sadece oyunum kontrollü ya da monoton olmasın diye. Bu da benim taktiğim bir yerde. Sete gelmeden rolümü dikkatlice okuyor, notlarımı alıyordum. O notları da sette sufle asistanına verip onları uyarıyordum. Diyalog içindeki eski kelimeleri doğru vurguyla söylemelerini tembihliyordum. Sonuçta ben yaşım gereği eski Türkçe'yi bilirim. Çocukluğumda annem babam çok temiz bir Türkçe konuşurdu. Oradan alıştım.

Kendi dublajımı kendim yapamıyordum. Karanlık salonda dublaj yapmak beni çok sıkıyordu. Yoksa sesimin tonu dublaja müsaitti. Bu nedenle beni tiyatro oyuncusu Kamuran Usluer seslendirdi. Sesi benim duruşuma çok yakın gelirdi. Televizyon işlerimde genellikle o seslendirirdi

beni. Hüsrev'de bana çok şey kattığını düşünmüyorum. Çünkü görüntü ortada, oyunumu en doğru şekilde oynamışım. O başka sanatçıları da konuşurdu. Belki o sanatçılara çok katkıları olmuştur ama bana olmadı. Hatta oyunumu düşündüğü bazı anlar dahi olmuştı. Ben oynarken teatral konuşmuyordum ki. Konuşurken dudak hareketlerim dingindir benim. Ama ses teatral olunca oyun ister istemez düşebiliyordu.

Bugün düşünüyorum da o zamanlar *Bir Adam Yaratmak*'taki Hüsrev rolünü benden başka oynayacak kimse yoktu. Evet rol çok ağırdı, temposu ağırdı ama kendim başardım. Hiç kimse-den ne ders, ne de yardım aldım. Sinemanın bir okulu yoktu. Yücel sette oyunuma müdahale ediyordu ama uygulamaya hiç karışmıyordu. Yücel'in çok ağır bir yönetmenlik anlayışı vardı. Türk kültürü ve özellikle Osmanlı Türk yaşamı üzerine takıntıları vardı. Batı düşünce tarzına uzak duruyordu. Kıyaslamalar yapıyordu işlerinde. Bu çekimlerine de yansıyordu.

Bir örnek vereyim, bir sahnede adam çok önemli bir açıklama yapacaktır. Sinemada bu yakın plan çekim gerektirir. Yücel bunu yapmazdı. Yukardan bir çekim koyar, insanları tepeden gösterirdi. İnsanlar karınca gibi görünürdü. Adama açıklamayı bu çekimde yaptırırdı. Böyle bir çekimde adamın yapacağı önemli açıklamanın sinematografik hiçbir anlamı kalmazdı. Sahne kaynar giderdi. Bir de sonradan öğrendiğim bir şey oldu. Benim *Bir Adam Yaratmak*'ta çıkardığım oyun, devlet konservatuvarının tiyatro bölümlerinde öğrencilere ders olarak gösterilmiş. Oysa bu kadar takdir gören oyunculüğün altında hiçbir eğitim yoktu."

- Ahmet Mekin ve Suna Yıldızoğlu "Bir Adam Yaratmak" dizi filminde -

Bağrıyanık Ömer ve Güzel Zeynep

“Bağrıyanık Ömer ve Güzel Zeynep arkadaşım Tarık Dursun’un küçük bir hikâyesiydi. Senaryoyu da o yazmıştı. 1978’de hâlâ kanayan bir yara olan ekmek parası için gurbete çalışmaya giden işçilerimizin dramını anlatıyordu Tarık Dursun. Yönetmen Yücel Çakmaklı’ydı. Bu onunla ikinci televizyon işimizdi. *Bir Adam Yaratmak*’ta yaşadığım yorgunluğu bu filmde yaşamadım. Gurbetçi bağrıyanık Ömer bendim. Güzel Zeynep rolünde de o zamanlar birçok reklamda oynayan manken Neslihan Danışman vardı. Ali Osman rolünde de yine reklamlarda oynayan Cemal Gencer adlı genç bir çocuk vardı. Cemal daha sonraları sinemada birçok filmde rol aldı.

Filmin büyük bir bölümünü Almanya’da çektik. Oradaki işçilerin sorunları Yücel’in kamerasına yansdı tabii. Yücel, *Bir Adam Yaratmak*’ta ki gibi teatral bir anlayış sergilemiyordu. Tıpkı bir sinema filmi çeker gibiydi. Fakat üstesinden gelemedi. Bana kalırsa hikâye yönetmene, yönetmen hikâyeye ters düşmüşlerdi. Dilediğimiz nitelikte iyi bir televizyon filmi yapamadık. TRT, filmi yurt dışı pazarlarda da değerlen-

dirmek için renkli ve 35 mm çektiyordu filmi. Filmin hikâyesi gerçekten çok güzeldi. Tek bölüm halinde yayınladı TRT. Ama siyah beyaz yayımladı.”

Filmin konusu şöyledir: Ömer (Ahmet Mekin), bir lokma ekmek parası için genç ve güzel eşi Zeynep’i (Neslihan Danışman) İstanbul’da bırakıp Almanya’ya giden bir işçidir. Dilini bilmediği, adetlerine alışamadığı bu yabancı ülkede tek düşüncesi bir an önce para biriktirmek, İstanbul’da bıraktığı eşine ilerde iyi bir hayat sağlamaktır. Öbür tarafta kocasından ayrı, hayatın güçlüklerine tek başına karşı koymaya çalışan tecrübesiz, eli ayağı düzgün bir kadın vardır. Her gün bin bir entrikanın döndüğü toplumuzda bu kadın ne kadar dayanacaktır. Ali Osman (Cemal Gencer) adında bir genç adam, Zeynep’e önce dost elini uzatır, sonra duygularını. Ve beklenen olaylar gelişmeye başlar, yasak ilişki su yüzüne çıkar. Ancak bütün bunlar olurken Ömer günün birinde İstanbul’a döner, karısının değiştiğini anlamakta gecikmez. Törellerimiz bir kez daha işleyecek, her şey bir akşam yemeğinde noktalanacaktır.

Ekmeğini Denizden Çıkaranların Öyküsü

“*Denizin Kanı* yine bizim Tarık Dursun’un bir eseriydi. Bunu 1958’de Kemal Film-Osman Se-den için yazmıştı. Eser bir film senaryosu olarak düşünülmüş, ona göre kurgulanmıştı. Bodrum ve yöresinde uzun araştırmalar, gözlemler sonucu bir hikâye oluşturulmuş, senaryoda yer alan tiplerle yüz yüze gelinmiş ve bir çeşit ‘yaşayan insanımızın filmi’ olması hayali kurulmuş. Osman, senaryo için başrole Eşref Kolçak, kızı Nurhan Nur, kötü süngerci ağasına da Ulvi Uraz seçmiş. Sonra sansür kurulu senaryoyu dört kez reddetmiş. Osman da bakmış ki olmuyor, senaryoyu Tarık Dursun’un koltuğunun altına sıkıştırmış, kapıyı göstermiş. Tarık Dursun, oturdu bu senaryoyu yeniden değerlendirdi ve bir romana çevirdi. Ben de okudum. Çok güzel bir romandı. Senaryoyu Tarık Dursun yazdı. Yönetmenimiz yine Yücel Çakmaklı’ydı.

Diziye oyuncu seçerlerken o güne kadar ne Türk sinema piyasasında ne de TRT dizilerinde hiç uygulanmayan bir yola gittiler. Herkes bilir ki sinemada başarılı olmanın ya da bir filmi seyredilebilir hale getirmenin birinci koşulu, tiplerin seçiminde ki isabetlilik. *Denizin Kanı*’nda buna çok dikkat ettiler. Öyle ki, iki kelimelik diyalogu olan en küçük role bile oyuncu aldılar. Tiplemede bir yanlışlığa düşmemek içinde çok uğraştılar. Oyuncu

kadromuzda tiyatrocular olsa da çoğunluk bizim Yeşilçam’dandı. Önemli rollerde benim dışımda Bulut Aras, Oya Aydoğan, Eşref Kolçak, Muhterem Nur, Sümer Tilmaç vardı. Yugoslav oyuncu Lütfi Seyfullah, bu filmde de vardı.

- “Denizin Kanı” dizi film seti -

Filmin çekimleri, olayların tamamı Bodrum’da geçiyor olmasına karşın Fethiye’de yapıldı. Büyüka-da’da bitirildi ve siyah-beyaz çekildi. Kameraman Yeşilçam’ın iyilerinden Ali Uğur’du. Fethiye’nin yerlisi olduğundan filme, mekân bakımından çok katkısı oldu. Tarık Dursun, senaryo yazarı olarak çekimlere geldi ama sete hiç inmedi. Yücel’i tedirgin etmek istemedi. Çok rahat bir çalışma oldu. Fethiye’de yöre halkı da çok yardımcı oldu. *Denizin Kanı* bizim ölçülerimizde beğeni kazanacak niteliklere sahip bir dizi film oldu, diyebilirim.”

Küçük Ağa, Bir Kurtuluş Savaşı Destanı

Tarık Buğra'nın *Küçük Ağa* romanının TV dizisi olmasıyla ilgili çalışmalar 1977 yılında başladı.

“Türk Tiyatrosunun Klasik Eserlerinden Seçmeler” adlı dizi için düşünülen eserlerden biriydi. TRT, Tarık Buğra'ya dizinin senaryosunu ismarladı. Dizinin yönetmeni ve yapımcısı belirlendi. Fakat çeşitli nedenlerle çekimine başlanamadı. 6 yıl bekleyen proje 1983 yılı başlarında yeniden gündeme geldi. Gündeme getiren yönetmen Yücel Çakmaklı'ydı. Küçük Ağa romanını daha gazetede tefrika edilirken okumuş, bu eseri film almayı çok istemişti. 1983'te bu amacına ulaştı. Tarık Buğra'yla yönetmen-yazar diyalogu ve işbirliği çerçevesinde çalışarak senaryoya son şeklini verdiler. Dizinin oyuncu seçiminde Türk Tiyatrosu'nun ve Türk Sineması'nın önem-

li oyuncuları arasında eserin karakterine en uygunlarının bulunmasına önem verildi. Yücel Çakmaklı, dizinin kalabalık kadrosunu seçerken, sık sık Yeşilçam oyuncularına başvurdu. Oyuncu kadrosu şöyle oluştu:

Dizinin yapımcılığını Ankara Televizyonu'ndan İlksen Bektaş yaptı. **Görüntü Yönetmeni** Mustafa Yılmaz, özgün müziğini Yalçın Tura hazırladı.

“*Küçük Ağa* TRT'nin yaptırdığı büyük prodüksiyonlardan biri oldu. 8 bölümlük büyük bir işti. Aynı yıl *Üç İstanbul* da böyle çok bölümlü büyük işti. Tarık Buğra, kendi romanından yine kendi yazmış senaryoyu. Yücel, kadroyu kurarken Reis Bey rolünü benim oynamamı istedi. Kabul ettim. Küçük Ağa'yı Ankara Devlet Tiyatrosu'ndan Çetin Tekindor oynuyordu. Oyuncu kadrosu

Küçük Ağa Çetin Tekindor
Emine Aydan Şener
Yüzbaşı Hamdi Eşref Kolçak
Doktor Haydar Haluk Kurdoğlu
Yüzbaşı Nazım Yusuf Sezgin
Hatice Bahar Öztan
Reis Bey Ahmet Mekin
Çolak Salih Fikret Hakan
Ruziye Sevinç Niş
Ana Muazzez Kurdoğlu
Ali Emmi Kadir Savun
Küçük Hacı Turgut Savaş
Müftü Agâh Hün
Hacı Yunus Ahmet Evintan
Kel Hüseyin Ali Şen

Haşim Hoca Murat Tok)
Ali Rıza Ferdi Atuner)
Sabri Usta Osman Alyanak
Mevlüt Yalçın Aksay
Mumcu Mustafa Hüseyin Kâşif
Çakır Saraylı Erol Taş
Ökkeş Turgut Özatay
Halis Süleyman Turan
Doktor Minas Nubar Terziyan
Aşçı Hayri Caner
Lefter Kenan Pars
Pehlivan Reha Yurdakul
Kahveci İhsan Yüce
Jandarma Komutanı
Talat Gözbak

Tarık Buğra ve Yücel Çakmaklı "Küçük Ağa" dizi film setinde

çok kalabalıktı. 1983 yılı için gerçekten çok büyük prodüksiyondur. *Küçük Ağa*'da Milli Mücadele sırasında, İstanbul'da medrese görmüş ardından Akşehir'e gönderilmiş padişah yanlısı bir din adamının yaşantısı ve Anadolu harekâtı karşısındaki tavrı işleniyordu. İstanbullu Hoca olarak tanınan bu din adamı zamanla gerçeği görerek yön değiştirip, Kuvayı Milliye saflarına katılıyordu.

Filmin çekimleri sırasında senaryo yazarı Tarık Buğra defalarca setlerimizi ziyaret etti. Oturduk sohbetler ettik. Dizinin çekimlerindeki en büyük sıkıntı, 1920'li yılların Batı Anadolu'sunu bulamaktı. Tarihi çevre bulmak yönünden çok sıkıntı çekildi. Maalesef kültür mirasımızı koruma yönündeki ihmallerimiz bu yöndeki çalışmaları çok zorlaştırıyor, hatta kısıtlıyordu. Romanda olaylar Akşehir ve Kütahya'da geçmekteydi. Fakat bu iki şehirde istenen tarihi doku kalmamıştı. Bu yüz-

den Bursa ve Eskişehir'de çalıştık. Sonra atlı sahneleri gerçekleştirmekte çok zor oldu. At bulmak hele film çekimine alışkın at ve binici bulabilmek imkânsız gibi bir şeydi. Kalabalık savaş sahnelelerinde ordudan 5000'den fazla asker alındı. Sonuçta başarılı bir TV dizisi oldu *Küçük Ağa*.”

Film çekimleri Bursa, Uludağ, Halkalı (İstanbul), Mudanya, İnegöl, Akşehir, Eskişehir, Kütahya, İzmir, Kemerburgaz (İstanbul) da yapıldı. 100 kişiye yaklaşan çekim ekibi 30 bin kilometreden fazla yol kat etti. 30 bin metreye yakın film harcandı. Renkli ve 35 mm çekilen filmin, kurgudan sonra 15 bin metrelik, ayıklanmış son şekli yayına çıktı. Tarık Buğra, çekimden sonra kaba kurgu bitince yönetmen Yücel Çakmaklı'yla filmi izledi. Dublajı ve kurgusu Ankara Televizyonu'ndaki stüdyolarda yapılan Küçük Ağa Yugoslav Televizyonu'na da satıldı.

Ahmet Mekin ve Erol Taş
"Küçük Ağa" dizi filminde

Alişimin Kaşları Kara

“Tarık Dursun yazmıştı *Aliş ile Zeynep*’i. Hikâyesi sevda üzerine kurulmuş bir masaldı. Aliş ile Zeynep arasındaki onmaz tutkuydu. Buna halk arasında kara sevda derler. Masallar, inanırlık ile inanmazlık arasında bir köprüdür. Geri planda

- Ahmet Mekin “Aliş ile Zeynep” dizi filminde -

toplumsal gerçek kendini gösterir. Bu sevdayı belli bir zemine, zaman oturtmak gerekiyordu. 1870-1875 arasında Osmanlı İmparatorluğu Avrupalı topraklarından çekiliyordu. Bir kargaşa

dönemi. İşte böyle bir dönemde Aliş ile Zeynep adlı iki genç birbirlerine tutulurlar. Tahir ile Zühre, Ferhat ile Şirin, Leyla ile Mecnun, Kerem ile Aslı gibi. Aliş, bu sevda uğruna yollara düşer, çeşitli ülkelerde her katmandan insanla karşı karşıya gelir. Serüvenler yaşar. Zeynep’ten kat kat üstün güzellikteki kadınların aşklarını elinin tersiyle iter. Sonunda bütün olup bitenlere karışık sevda üstün gelir ve iki insanın aşkları dille-re, türkülere destan olur.”

TRT ve Yugoslav Televizyonu tarafından ortak çekilen dizinin senaryosunu Tarık Dursun K. yazdı. Bunu yazarken de birçok kaynaktan yararlandı. Yugoslavya Türklerinden, Üsküplü yazar Süleyman Mehmet’in 1940’larda yazdığı *Aliş ile Zeynep* adlı müzikli bir oyundan ki, uzun yıllar Üsküp Türk Dram Tiyatrosu’nda oynanmış, Nobel ödüllü Bosnalı yazar İvo Andriç ile Sırp yazar Branislav Nusiç’in *Kapatma Mara* ile *Ramazan Akşamları* adlı iki öyküsünden ve kendi romanı *İnsan Kurdu*’ndan faydalandı. Yönetmen Yücel Çakmaklı, Aliş rolü için Ahmet Özhan’ı seçti. Senaryoda asıl ağırlık Ahmet Özhan yerine çevresindeki oyunculardaydı.

Bu nedenle de rol dağıtımında Ahmet Özhan’ı destekleyip payandalayacak oyuncular seçildi. Yeşilçam’ın en usta oyuncularının yanı sıra Yu-

goslavya’nın da en usta tiyatro, sinema ve televizyon oyuncular seçildi. Bunlar Saraybosna, Kosova, Belgrad, Üsküp kentlerinden Boşnak, Müslüman, Sırp, Karadağlı, Arnavut, Makedon ve

Türk kökenliydi. O yörelerde Osmanlı hayatına özgü, hâlâ yaşayan gelenek göreneklerle geçmiş zaman Türk folkloruna, danslarına ve şarkılarına yer verildi. Oyuncu kadrosu şöyle oluştu.

Aliş Ahmet Özhan	Ulubay Kadir Savun
Zeynep Sanya Veynoviç	Hoca Ahmet Evintan
Veli Paşa Ahmet Mekin	Ali Bey Ferdi Atuner
Kont Zilahi Kenan Pars	Mul Ağa Hüseyin Kâşif
Belgrad Paşası Reha Yurdakul	Hafız Hüseyin Peyda
Şadan-Aliş’in Annesi Neriman Köksal	Mazhar Paşa Muhip Arcıman
Abduş-Aliş’in Babası Reyhan Demirciç	Kâhya Hazır Muhtari
Dilruba-Zeynep’in Annesi Şpela Rozin	Mahmut Haluk Kurdoğlu
Ramazan Bey-Zeynep’in Babası Âdem Çeyvan	Derviş İhsan Devrim
Kâhya Lütfi Seyfullah	Arif Yüksel Tanık
Ayeti Melahat Ayeti	Gardiyan Masist Gül
Fatma Senada Kirgo	Mustafa Bey Osman Alyanak
Dadı Mekrema Vukotiç	Saffet Binbaşı İhsan Baysal
Macar kızı İlona Zlata Petkoviç	Herkoloviç Zoran Stepanoviç
Sara Milena Draviç	Hancı Ahmet Kostarika
Firdevs Kaça Doriç	Çeribaşı Kazım Kartal
Petroviç Naki Turan Tekinsav	Ozan Metin Eryürek
Loya Ali Şen	Atlı Sönmez Yıkılmaz
Molla Agâh Hün	Atlı Süheyl Eğriboz

“*Aliş’imin Kaşları Kara* diye başlayan bir Rumeli türküsü vardır. Bu dizi aslında bu şarkının üzerine yapılmıştı. Başrolde bu yüzden Ahmet Özhan vardı. Yücel, dizideki Veli Paşa rolü için beni uygun görmüş, teklifini yaptı. Filmin büyük kısmı Yugoslavya’da çekildi. Zaten Türkiye’de çekilemezdi. Çünkü tarihi mekânları Rumeli’de daha iyi korumuşlar. Köprüler, evler, camiler, medreseler, darüşşifalar, çeşmeler, türbeler, evler, evler... Birçok eski Türk mahallesi aynen kalmış, restore edilmiş. Aliş’in İstanbul ve Bursa’daki çekimlerinde 1870’leri vermek için çok sıkıntı çekildi. Hâlbuki Balkanlardaki tarihi eserlerimiz hâlâ dimdik duruyordu. Çevresiyle, taş döşeli sokaklarıyla her şeyiyle. Rumeli folkloru, adetleri, örfleri, müzikleri, kostümleri, her şeyini aslına ve zamanına uygun olarak hazırladılar.

Ahmet Özhan’a gelince, adam kumral. Fakat ‘Aliş’imin Kaşları Kara’ türküsünde kaşlar kara. Sonra denildi ki Rumeli insanına göre, Ahmet Özhan’ın kumrallığı ‘kara kaşlı’ sayılırmış. Zeynep’i oynayan Sanya Veynoviç, 20 yaşlarında bir mankendi. Ben dizide 1870 yılında Saraybosna’da son Osmanlı askeri idarecisi olarak bulunan Veli Paşa rolündeydim. Veli Paşa, Aliş’in sevgilisi Zeynep’i düşmanlardan korumak için haremine alıyordu. Beş bölümlük dizinin çekimleri Saraybosna, İstanbul, Bursa ve Antalya’da gerçekleştirildi. Antalya’da bir milyon liraya yaptırılan bir köprünün film gereği yıkılması, savaş sahaneleri için yakılan evlerle falan derken film TRT’nin pahalı işlerinden biri oldu.”

Ahmet Mekin ve Sanya Veynoviç
“Aliş ile Zeynep”
dizi filminde

- Sema Yunak ve Ahmet Mekin "Bugünün Saraylısı" adlı dizi filmde -

Bugünün Saraylısı Ata Efendi

"Aslında Türk edebiyatında dramatik yapısı sağlam romanlar, oldukça sınırlı. Refik Halit Karay'ın *Bugünün Saraylısı* romanı da onlardan biri. Romanın içeriği iki ayrı dönemi anlatır. 1908 II. Meşrutiyet dönemi ve 2. Dünya Savaşı yıllar Aslında *Bugünün Saraylısı* Refik Halit'in çok bilinen popüler bir romanı değil. TRT 1985 yılında bundan bir dizi yapmaya karar vermiş. Yapımcı Sacit Doğ-

ruyol'dan bu romanın başkahramanı Ata Efendi rolünü oynamam konusunda teklif aldım. Yönetmen Ziya Öztan'dı. Ben kendisiyle daha önce hiç çalışmamıştım. Kadroda Sema Yunak adında yeni bir oyuncu vardı. İlk işiydi bu. Ayrıca Asuman Arsan, Halil Ergün, Metin Serezli, Erol Keskin falan da vardı. Filmde Ata Efendi'nin çocukluğu ve yetişkinliği paralel anlatılacaktı. Rolü kabul ettim.

TRT ekibi dönemsel mekân bulmak konusunda zorlandılar. Söylendiğine yer sahipleri, daha önce başka işlerin çekimler sırasında oluşan zararlardan ötürü çekim izin vermiyorlardı. Mekân konusunda Türkiye Turing Otomobil Kurumu Genel Müdürü Çelik Gülersoy'un yardımları oldu. Demiryolları, Deniz İşletmeleri çekim için gerekli, dönemin buharlı trenlerinin ve buharlı vapurlarının kullanılmasında kolaylıklar sağladı. İETT, dönemin tramvayının raya konulması için iki gün uğraştı. Raylar üzerindeki hareketi için elektrik tertibatı döşediler.

Gemide ışıklandırma için jeneratöre ihtiyacımız vardı. Çok aranmasına rağmen bir türlü bulamadılar. İtfaiye Müdürlüğü bize dört jeneratör, teknisyen ve mühendis sağladı. Bütün bu hazırlıklar benim belki de birkaç saniyelik sahnem için gerekiyordu. Çekim için eski bir ev gerekti. Böyle bir ev aramalar sonunda Beylerbeyi'nde bulundu. Enteresan bir şekilde ev sahibi evde çekim yapılmasına ve dekorun değiştirilmesine hiç karşı çıkmadı. Hatta evi 15 gün bize bırakarak akrabasının yanına gitti.

Dizide zaman zaman Ata Efendi'nin gençliğine döneceği ve onun âşık olduğu Kafkas geliniyle gittiği sosyetik balo sahnesinin çekimleri Pera Palas Oteli'nde yapıldı. Fakat bu çekimler bize sıkıntılı anlar da yaşattı. Bu sahnede yer alan kalabalık figüran kadrosu ve çekim ekibi, ote-

lin salonuna dağılınca, otelin gerçek müşterileri öğle yemeklerinden oldular. Her şeye rağmen çok uyumlu bir ekiptik. İyi bir çalışma oldu. Çalışmalar aksamadan sürdü. Çekimlere 1985 yılı Ocak ayında başladık. Kışın o kar ve soğuğuna rağmen, ancak bir gün ara verdik. Bu aranın dışında hepimiz her gün sabah saat 8'de sette hazır bulunduk."

- Ahmet Mekin "Bugünün Saraylısı" dizi filminde -

- Ahmet Mekin "Kavanozdaki Adam" dizi filminde -

İlk Bilmkurgu Denemesi

Sürekli büyük prodüksiyonlu tarihsel dizilerle izleyici karşısına çıkan TRT, 1987'de bu kez yerli bir bilmkurgu denemesiyle beyazcama çıktı. *Kavanozdaki Adam* adlı bu yerli bilmkurgu dizinin yönetmeni ve senaristi Türk sinema piyasasından

tanınan Mesut Uçakan'dı. Faik Baysal'ın aynı adlı fantastik eserinden uyarlanan dizide sinemadan, tiyatrodan ve televizyon dizilerden tanınan oyuncular yer aldı. Dizinin başkahramanı yazar Semih Şerifoğlu rolünde Ahmet Mekin vardı.

"En başında bu dizide oynamak istemedim. Çünkü beyin naklinin gerçekleştirilebileceğine inanmıyordum. Çünkü tıbben mümkün değildi. Beyin öyle bir merkez ki binlerce sinir bağlı. Bunun bir başka beyinle yer değiştirmesi mümkün değil. Hâlâ da yapamadılar zaten, yapılabileceğini de düşünmüyorum. Yönetmen Mesut Uçakan ve TRT'nin yapımcısı Bahattin Özcan, oynamam için çok ısrar ediyorlardı. 'Abi bu rol sana çok yakışacak', 'Abi bu bir bilim-kurgu' falan diyorlardı. 'Komik olur arkadaşlar, millete alay konusu oluruz, zaten seyirci de ikna olmaz' dedim ama adamları vazgeçiremedim. 'Abi sen birkaç gün düşün yine konuşalım' dediler ayrıldık.

Eve geldim Şükran'la konuştum. O da her zamanki gibi, 'Yahu ne diye düşünüyorsun bu kadar, sana ne git ne istiyorlarsa yap paranı al' dedi. Her şeye rağmen aklımın yatmadığı, inanmadığım bir projede yer alamazdım. Bu arada adamlarda sürekli arayıp kabul etmem konusunda ricacı oluyorlardı. Kararımı da tam vermiyordum. Cerrahpaşa Tıp Fakültesinde Murat adında beyin uzmanı profesör bir arkadaşım vardı. Bir gün ona gittim. Durumu ona anlattım.

'Böyle bir şey sana inandırıcı geliyor mu? Eğer sende olmaz derssen oynamayacağım.'

'Ahmet abi hiç böyle düşünme. Amerikalılar bilim-kurgu adıyla neler yapıyorlar.'

'Ne yani sende mi oyna diyorsun?'

'Abi adamlar havada insanlar uçuyor, canavarlar şehirlere saldırıyor.'

'Onlar yapıyorlar diye bizde mi yapalım yani.'

'Eve abi, niye biz de yapmayalım?'

'Yapalım yani?'

'Evet abi, hem de öyle bir yapalım ki, senin ameliyat sahnelerini benim muayenehanemde çekelim.'

Murat'la konuştuktan sonra biraz rahatladım. Bana beyinle ilgili birçok bilgiler verdi. Teklifi böyle kabul ettim. Basın toplantısında *Kavanozdaki Adam* Türkiye'de çekilen ilk bilmkurgu filmi olarak takdim edildi. İşin aslına bakılırsa ben bu çeşit bir rolü daha önce Yücel Çakmaklı yönetiminde oynadım. Necip Fazıl Kısakürek'in felsefi eseri *Bir Adam Yaratmak*'ta ameliyat neşterle yapılmıyordu ama fikirle yapılıyordu. Öyle ya da böyle 1987'lerde o günkü dünyayı ilgilendiren bir konuyu işleyen Faik Baysal'ın hikâyesini ilk bilmkurgu filmi diye niteleyerek TV izleyicisine sunacaktık. Aklıma yatmayan bir şeyler hâlâ vardı.

Bu tür filmler çok ileri bir teknik ve malzeme gerektiriyordu. O ameliyat sahneleri, monitörleri, bilgisayarları, kompüterleri bulmak, o zamanlar Türkiye'de imkânsız denecek kadar zordu. Bizdeki bilgi birikimi, teknik teçhizat, son model aletler yoktu. Bu çeşit filmleri ancak Batı'nın ileri ülkelerinde layık olduğu gerçeklikle yapı-

labilirdi. Oyun, aktör, artist bakımından kuvvetliydik ama alet işler el övünür darbe meseli gibi, alet ve edevatımız yeni icat şeyler olmadığı için filmde teknik araç, gereç bakımından çok geride kalmıştık.

Kavanozdaki Adam’ın çekimleri Marmara Hastanesi ve Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi’nde yapıldı. Bu arada arkadaşım doktor Murat ameliyat sahanelerinde rol aldı. Hayvanlar üzerinde yaptığı deneylerden sonra insanlar arasında da beyin nakli olabileceğine inanan bir profesörün bu savını bir insan üzerinde denemeye karar vermesi ve bunu gerçekleştirmesi aşamasında benim saçlarımı üç kez ustura ile traş ettiler. Saç uzadıkça kesiyorlardı. Bazı gazeteciler filmle alay etmek için ‘Ahmet Mekin’in kafasına işkembe geçirmişler’ diye yazdılar. Ayrıca ilk bölüm çekimden sonra meydana gelen teknik bir arıza yüzünden tekrar çekilmek zorunda kaldı.

Dizi yayınlandıktan sonra tıp dünyasında yeni bir tartışma başlattı. Beyin nakli olursa eğer kişinin sosyal durumu ne olur diyordu bir grup

doktor. Dizinin başlattığı en önemli tartışmaylsa, çeşitli nedenlerle kullanılamaz hale gelen bir beynin değiştirilmesinin sakıncalı olup olmadığıydı. Örneği tedavisi mümkün olmayan bir ruh hastasının beyninin değiştirilmesi tıp ahlaki açısından uygun muydu? Ortalık bayağı karışmıştı.”

Filmin konusu şöyledir: Çocuğunun anarşide vurulmasına karşın hiçbir zaman görüşlerinden vazgeçmeyen; dostluğu, barışı ve kardeşliği eserlerinde sürekli olarak işleyen yazar Semih Şerifoğlu’nun (Ahmet Mekin) en büyük sıkıntısı bitip tükenmek bilmeyen baş ağrılarıdır. Karısı İnci’nin (Nevra Serezli) baskısıyla sonunda doktor Kenan Aksal’a (Metin Serezli) giden yazar acı gerçeğe karşılaşır. Çünkü yazarın beyni kansere yenik düşmüştür. Ölümden tek kurtuluş yolu beyninin değişmesidir. İnsanlarda beyin nakli olabileceğini savunan bir profesör, yazarın beynini yaşamı boyunca kan davası peşinde koşan ve sonunda düşmanları tarafından vurulan bir kişinin beyniyle değiştirmeye karar verir.

Yazar Semih Şerifoğlu Ahmet Mekin
Prof. Kenan Aksal Metin Serezli
Doç. Türkan Selma Sonat
Nalan-Prof. Eşi Sevda Ferdağ
İnci-Yazarın Eşi Nevra Serezli
Betül-Prof. Kızı Müge Tezman

Nazlı-Yazarın Kızı Nil Ünal
Psikiyatrist Efgan Efehan
Başhekim Reha Yurdakul
Sedat-Prof. Oğlu Erol Durak
Türkan’ın Babası Nubar Terziyan

- Ahmet Mekin "Kavanozdaki Adam" dizi filminde -

- Cihan Ünal ve Ahmet Mekin "Kuruluş-Osmancık" dizi filminde -

Kuruluş ya da Osmancık

TRT'nin 1980 yıllar içinde ürettiği dizilerin en pahalısı 2.600.000.000 liralık bütçesiyle 1987 yılında çekilen *Kuruluş* ya da ilk adıyla *Osman-cık* oldu. Dizinin senaryosu Tarık Buğra tarafından yazıldı. Aslında senaryo siparişi yönetmen Yücel Çakmaklı tarafından daha 1983'te Küçük Ağa çekilirken verilmişti. Tarık Buğra bunu yazdı ama Osmancık adıyla aynı yıl roman olarak yayınladı. Ardından 1985 yılı başında yaklaşık 1000 sayfa tutan dört ciltlik senaryoyu yö-

netmene teslim etti. Aynı yılının Nisan ayında başlayıp Kasım sonuna kadar tam 8 ay boyunca Anadolu'da gezilerek çekim mekânı seçimi yapıldı. Ayrıca tarih danışmanı Prof. Dr. Faruk Sümer'in tavsiyelerine uygun Türk atlarının bulunması için geziler düzenlendi. Film 1280-1326 yılları arasında geçtiği için, Orta Asya'dan gelmiş ve artık soyu kaybolmak üzere olan atların benzerleri Uşak ve Balıkesir'deki cirit ekiplerinde bulundu. Tam 600 at ve 600 süvari.

İstanbul'daki, Teutoniya adlı eski Türk-Alman Kültür Merkezi'nin TRT tarafından kiralanan binasında, terzihane, marangozhane, saraçhane atelyeleri kuruldu ve çeşitli aksesuarın imalatına başlandı. Türk savaş sanatında at üzengisi-nin çok önemli yeri vardı. Avrupalıların şimdiki çubuk üzengisine karşılık Türkler o zaman ayak tabanını tamamen kaplayan üzengileri kullanır ve at üstünde ayağa kalkıp ok atar, savaşırdı. At eyerlerimiz ve atların gemleri de Osmanlı'da çok ince hesapla yapılmış bir araçtı.

50'den fazla Yörük çadırının aba kumaşlarını Isparta'da yaptırdı. Çadırların demir iskeletleri

ve diğer eşya aylar süren çalışma sonunda hazırlandı. Türk sinema tarihinde ilk kez bu kadar büyük bir çalışma yapılıyordu. Osmanlı eyeri, üzengisi vb.'nden başka, Bizans atları, kılıçları, bayrakları, flamaları kaleleri, sarayları da hazırlandı. 600 kılıç, yay, kalkan, miğfer Bizans'a, aynı miktar malzeme Osmanlılara. Yakın planlar için gerçek çelikten Osmanlı ve Bizans kılıçları yapıldı.

Kostümler ve dekorlar için sanat yönetmeni Secat Kırmacı emrinde Güzel Sanatlar Akademisi'nden birçok eleman çalıştı. Filmde Osmanlılar ve Bizanslılardan başka Moğollar ve Selçuklular

- Ahmet Mekin ve Yıldırım Gencer "Kuruluş-Osmancık" dizi filminde -

da olduğu için onların da ayrı giysileri, malzemeleri hazırlandı. Osmanlıların ilk başkenti olan Söğüt kasabasının fasatı, bina cephelerini gösteren dekorlarla Bursa'nın Cumalıkızık Köyü'nde yeniden inşa edildi. Çevre düzenlemesinde hiçbir şeyi uydurma yapılmadı.

Dizinin önemli kahramanı Osman Gazi rolü için dünya sinemasının ünlü ismi Anthony Quinn ile görüşüldü. Fakat bütçesel sıkıntı nedeniyle anlaşma sağlanamadı. Dizi için eski, orta ve yeni kuşaktan tiyatro, sinema oyuncularıyla yeni mankenler, amatörler bulundu. Osman Gazi'nin eşi Mal Hatun rolünde oynayan Sema

Çelebi TV'de *7 Gün* dergisinin düzenlediği bir yarışma sonucunda seçildi. Osman Gazi rolü için Ankara Devlet Tiyatrosu'ndan Cihan Ünal seçildi. Diğer önemli roller Ahmet Mekin, Eşref Kolçak, Hayati Hamzaoğlu, Erol Taş, Yıldırım Gencer, Kadir Savun, Kenan Pars, Yusuf Sezgin, Süleyman Turan, Turgut Özatay, Kuzey Vargın, Ali Şen, Bülent Oran, Atilla Ergün, İhsan Yüce, Kazım Kartal gibi Türk sinema piyasasının tecrübeli oyuncularına verildi. Orhan Gazi rolünde oynayan Yaşar Alptekin, ünlü bir mankendi. Rahman Gazi rolünde ise Türk sanat müziği sanatçısı Faruk Tınaz vardı. Filmin oyuncu kadrosu şöyle belirlendi:

Ertuğrul Gazi Baykal Saran
Osman Gazi Cihan Ünal
Şeyh Edebalı Haluk Kurdoğlu
Gündüz Bey Eşref Kolçak
Savcı Bey Hayati Hamzaoğlu
Dündar Bey Erol Taş
Orhan Gazi Yaşar Alptekin
Köse Mihal-Mihail Kosses Ahmet Mekin
Hayme Ana Nurhan Nur
İldız Hatun Nezihe Becerikli
Malhun Hatun Sema Çelebi
Nilüfer Hatun-Holofira Sema Yunak
Aynımelek Meral Orhonsay
Burla Hatun Nesrin Çetinel
Banu Çiçek Defne Halman Dümer
Prenses Zoe Fatoş Sezer
Başkomutan Kalanos Yıldırım Gençer
Prenses Evdoksiya Sibel Keskinel
Karacahisar Tekfuru Nikoferos Sühan Baydar
Rahman Gazi Faruk Tınaz
Kara Mürsel Kadir Savun
Çoban Bey Naki Turan Tekinsav
Aktemur Bey Muammer Esi
Turgut Alp Zekai Müftüoğlu
Abdullah Gazi Sümer Tilmaç
Dursun Fakih Yusuf Sezgin

Kumral Abdal Süleyman Turan
Kulacahisar Tekfuru Mavros Muhip Arcıman
Yarhisar Tekfuru Dukas Turgut Özatay
Aya Nikola Kuzey Vargın
Bursa Tekfuru Bülent Oran
Gıyasettin Mesut Numan Pakner
Erdoğan Bey Ali Şen
Karagüne Bey Nüvit Özdoğru
Koca Kulmas Bey Ahmet Evintan
Hasan Alp Atilla Ergün
Kıyan Selçuk Levent Çakır
Kara Tekin Kazım Kartal
Samsa Çavuş Hikmet Taşdemir
Gazi Sungur Berhan Şimşek
Akça Koca Cemal Gencer
Baba Kosses Ertuğrul Bilda
Bilecik Tekfuru Kenan Pars
Bizans İmparatoru Yaveri Turgut Savaş
Balaban Çavuş İhsan Yüce
Urus Derviş Ulvi Alacakaptan
Hüsametdin Turgut Haluk Ertan
Buharalı Derviş Osman Ayanak
Bican Abdal Ali Osman Özer
Emren Abdal Yaşar Yağmur
Baykoca Mesut Çakarlı
Birinci Murat Ertan Simsıkı

◆ ◆ ◆

Kuruluş/Osmancık bir çağ filmiydi. 13. yüzyıl sonu ile 14. yüzyıl başındaki Anadolu'da Osmanoğulları Beyliği'nin, çevresinde Bizans, Selçuklular ve Moğollar vardı. Ünlü Ermenibeli Savaş'ında Birleşik Bizans orduları ile Osmanlıların savaşı çok haşmetli, spectacle sahnelerden biri oldu. Anamur, Çandarlı, Silifke ve Yılanlı gibi kaleleri film için restore et-

tirildi. Dizide 20 deve, 10 öküz, bir koyun sürüsü ve sürekli olarak 200 at kullanıldı. Bu sayı bazı yerlerde 600'e kadar çıktı.

“*Kuruluş-Osmancık*’ta Müslüman olup Osmanlı tarafına geçen Bizanslı Mihal Koses rolünü oynadım. İslamlığı kabul edince adım Köse Mihal olarak tarihe geçiyor. O dizide tam 18 ay çalıştım. Muazzam harcamalara mal oldu. Dizi batılıların üstün yapım dedikleri türdendi. Yücel Çakmaklı'nın amacı dünya ülkelere Türklerin geçmişteki ihtişamını, hakseverliğini, uygarlığını, doğruluğunu göstermekti. Bunu başardı da. 12 bölümün her birinin yayınlandığında beğenen de oldu beğenmeyen de ama yine de yurt dışına satılan dizilerden biri oldu.

- Tank Buğra, Ahmet Mekin ve Yücel Çakmaklı
“Kuruluş-Osmancık” dizi film setinde -

Bu diziden sonra sinemayı bıraktım. Bu dizini setinde geçirdiği 18 ay, beni bitirdi diyebilirim. Çok yorulduğum. Bıraktım her şeyi. 1987-2004 arasında her şeyden uzaklaştım. İşlerden, çalışmaktan, piyasadan, her şeyden nefret ettim diyebilirim. Tek sebebi bu dizi değildi elbette ama tetikleyici sebeplerden biri oldu. Zaten piyasada doğru düzgün film çekil-

miyordu. Video furyası vardı. Herkes videoya film yapıyordu. Bende yaptım 3-4 tane. Hiçbir şeyin tadı yoktu. O zamanlar çok alkol alıyordum. Üzerimde yılların yorgunluğu, acılar, aktif siyaset döneminde yaşadığım sıkıntılar, hepsinin üst üste birikmesinin tabii bir patlaması olacaktı. Nitekim oldu da.

1985-1988 yılları arasındaki o üç yıl, benim psikolojik anlamda en zorlandığım dönem oldu. *Kavanozdaki Adam*’da oynarken bu duygular içindeydim. O yorgun ve bıkkın hallerim görüntüme yansımış olmalı ki yönetmen ve yapımcı benden çok memnundu. 1989-1994 yılları arasında zaten faal politika yapıyordum. Film çalışmalarına hiç zamanım yoktu.”

Ahmet Mekin, Küskün ve Kırgın Biri

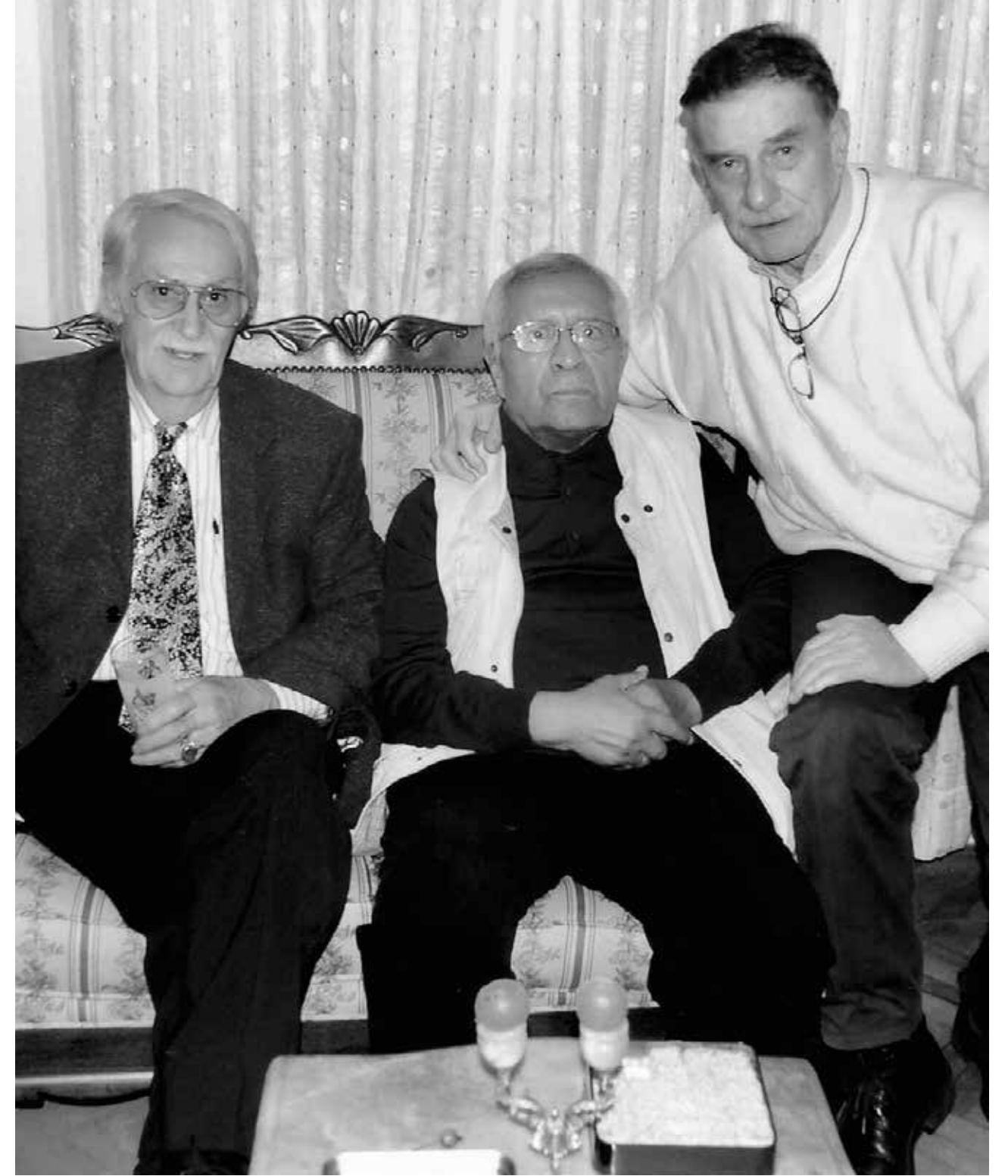
Yazan: Tarık Dursun K.

Bir Arnavut. Teni, kıvrıkcık saçları, açık renk gözleri, burnu ve inadıyla. İlle de onunla. Belki de Ahmet Mekin'i Ahmet Mekin yapan asıl bu. Bu Arnavut inadı. Gözleri bile Arnavut. Kızdı mı renk değiştiriyor: Bir zamanların Bakırköy Spor Kulübü'nün pehlivan Filiz Ahmet'i gidiyor, yerine Ahmet Mekin geliyor. Arnavut. *İzmir Ateşler* içinde'nin *İngiliz Kemal'i*, *Şoför Ahmet*, *Funda*'nın kibar ve soylu beyefendisi, *Ölmeyen Aşk*'ın *Türk Laurence Olivier'i*, Aramıza Kan Girdi'nin yerli Mike Hammer'ı, *Kelebekler Çift Uçar*'ın çağdaş gelişmeyi bilinçsizce fark etmiş, ama eli kolu bağlı at arabacısı. Daha bir sürü tip.

Necip Fazıl'ın *Bir Adam Yaratmak*'ında harikalar yaratan oyuncu. *Bağrı Yanık Ömer* ile *Güzel Zeynep*'in çilekeş Almanyalı işçisi. (Gözlerinde o Arnavut ateş; dönmüş, gelmiş ki Güzel Zeynep; onu gitti de gelmez diyarlarda belleyip üstüne başkalarını dost tutmuş. Karşılıklı oturuyorlar. Bir masa. Üç sandalye. Ahmet Mekin karşısına düşmanını almış, sağına da Güzel Zeynep'i. Masa, içki masası. Kadehler. Rakı. Beyazlaşmış ve bardaklarda süte dönüşük. Ahmet Mekin'in sağ elinin altında bir rover. Hiç ilgisi yokmuş, olanı biteni hiç bilmiyormuş gibi karşısındakilere anlatıyor.

Almanya. Haddehane. Lav gibi akan demir eri-yiği. Sonra bir kuş. Ustabaşının hediyesi. Susun ve düşünmesin. Düşünmesin ve hep çalış-sın. Kuşu Pazar günleri alıyor, kırlara götürüyor. Kuş, ağaçları özler. Ayağının birine bir ip bağ-lıyor ve kuşu yarı tutsak uçuruyor. Uç kuş, uç! Ben gittim ve geldim ey Güzel Zeynep. Sen de benim kuşumsun. Nikâhımız senin ipindir ve dünyada özgür aşk yoktur. Uç kuş, uç! Usta, dedim, hakkını helal et. Sana ödenmez borcum var. Sen olmasaydın. Sen ve bana hediyen bu kuş. Ah, usta! Memlekete gidiyorum ve gidip de gelmemek, gelip de bulmamak var yazgımda. Almanya nere, Türkiye nere. Usta, ellerinden öperim. Ben hakkımı sana helal ediyorum. Gün ola, harman ola usta.

Bunları dedim, diyor. Güzel Zeynep sezinme-siz. Kadın o ve Ahmet Mekin'in kendisini sev-diğini biliyor. Bırakın onu, o öyle sansın. Ahmet Mekin, gerçek bir Arnavuttur. Bakın onun ren-gine, bakın onun saçlarına, bakın onun gözle-rine, bakın onun burnuna. Ve bıyıkları. Güzel bıyıkları. Bağışlamak, benim lügatımda yoktur. Bunu Güzel Zeynep bilmez. O pezevenk de. Ama Tarık Dursun K. Bilir. Çünkü biz onunla kadim dostuz. O, bana diyecek ki. Hadi baka-lım aslanım, hadi, al şu roveri ve doğrult üst-

- Eşref Kolçak, Tarık Dursun K. ve Ahmet Mekin -

lerine. O pezevenğin üstüne. O alçak, fakat güzeller güzeli Güzel Zeynep'in üstüne. Dünya bir kurşunluktur. Tek bir kurşunluk. İşaretparmanın roverin tetiğini bulur. Saniyelik bir şey. Belki de saniyenin bilmem kaçta bir kesri kadar bir şey. Kaşlarını çat ve kararlılığını göster onlara. Hadi, Ahmet Mekin! Tabii, sen Ahmet Mekin'sin. Bunca yılın Ahmet Mekin'i.

Kamera çalışıyor. Vızıltısız. TRT'nin en son model kamerası. Objektif sizin üzerinizde çocuklar. Negatif iç sarmallarından geçiyor ve ileriye doğru sarıyor filmi. Yavaş yavaş. Hayır, hiç acele etme Ahmet Mekin. Bu planlar, senin planların. Her şey bitti. Her şeyi şimdi sen bitiriyor-sun. Evet, roveri aldın, geriye doğru kaykıldın sandalyende. Işıklara dikkat çocuklar. Binlikler tam Ahmet Mekin'in üzerinde olacak. Sert. Tamam mı?

Ahmet Mekin, denilenleri harfi harfine yapıyor; elini rovere uzatıyor, alıyor ve sandalyesinde hafifçe kaykılıyor. Gözleri, onların gözlerinde. Birinci ateş rakibine. Tam isabet. Güzel Zeynep korkuyla yerinden fırlıyor. Korkuyla, evet. Hadi, Ahmet Mekin, hadi, ateş!

Sonra elinde roverle, kısa bir boşluğun ardından gecekondunun kapısında görünüyor. Korkulu bir yüz. Fakat mutlu. Fakat Arnavut. Sallanarak yürüyor; boy plandan göğüs plana gelince du-

ruyor, başını kaldırıyor, kokluyor ve havayı dinliyor. Hımmm, o kuş, onun kuşu, roverin sesinden ürkmüş ve uçup gitmiş. Öbür kuşlar gibi. Korkak ve ürkek öbür kuşlar gibi tıpkı. Hay Allah!

Söylenceler söylencesiydi. Kimse tek bir filmi-ni sinema ekranında görmemişti ama herkes “Ahmet Mekin” diyor, başka demiyordu. Sırrı Gültekin almış onu minderden, Halk Film'e götürmüş, bir filmde “esas oğlan”ı oynatmış. Sonrası çorap söküğü. Nişan hançer oynatıyor, Semih Evin oynatıyor, Doktor Alyanak oynatıyor, sonra...

Ziya Metin dedi ki: “Zeki Müren'li Kırık Plak'ı çekiyorduk ve Ziya Metin baş kötü adam rolündeydi. Gündüz oyuncuydu, gece meyhane kuşu. Bize dedi ki: ‘Osman Seden bir görsün şu Ahmet Mekin'i.’ ‘Senin görmüşlüğün var mı ey Ziya Metin?’ ‘Var’ dedi. ‘Dublajdan.’ (O günlerde Ayhan Işık ne demelere gitmişse, Amerika'ya gitmişti. Fikret Hakan'ı da setten ‘Asker kaçığı’ diye alıp götürmüşlerdi, sinema jönsüz kalmıştı. Bir Eşref Kolçak vardı elde, o da dünyanın parasını istiyordu.)”

Nuri Ergün koştu, dublajdaki parçalarına baktı Ahmet Mekin'in. Onu konuşan Abdurrahman Palay'ı gördü, dinledi, montaj masasına da oturdu. Sonunda geldi, bize “Bu Ahmet Mekin'de iş var” dedi.

Ahmet Mekin'in Kemal Film'e gelişi bu kadar basittir.

Ahmet Mekin, Nuri Ergün'le *İzmir Ateşler İçinde*'yi çevirdi. Doğrusu, boylu poslu, ama biraz sakar ve hamdı. Osman Seden onu kimselere kaptırmamak için şirkette maaşa bağladı. Başka film çevirtmedi, ama aydan aya parasını da ödedi. Ne zamana kadar? Bizim Düşman Yolları Kesti iş yapmayıp biz Kemal Film'den kovulana kadar. Osman Seden bir sabah beni, Ahmet Mekin'i, Nuri Ergün'ü ve o eşsiz usta kameraman Kriton İliadis'i kapının önüne bırakıverdi. Ah, işsizlik! Ahmet Mekin'le bunları hatırlayıp gülüyoruz. Geçmiş zaman. Çirkinliklerinden soyutlayıp güzelliklerini kendimize ayırdığımız bir geçmiş zaman işte. Küçükçekmece Gölü'ne bakan bir tepedeki kır kahvesindeyiz. İkimiz de yaşlanmışız. Eski havalar nerde? Televizyonun vefakârlığı olmasa, çocuklar bile Ahmet Mekin'i hiç tanımayacaklar. Çok kişi unuttu bizi. *Kelebekler Çift Uçar*'ı, *Aramıza Kan Girdi*'yi, *İzmir Ateşler İçinde*'yi, *Funda*'yı...

Kerime Nadir Hanımefendi, sağlığınızda sizi takdir edememiştim; öldünüz, çok sonra anladım değerinizi, affınızı dilerim efendim, lütfen beni bağışlayın! Ahmet Mekin ağır ağır ve tek elle tütün sarıyor. Bağdaş kurmuş oturmuş. Sırtı, bir sınır kasabası evi. Beyaz badanalı. Sevdalısı Meral Orhonsay başucunda bir em-

rini ikiletmemek için el pençe divan duruyor. Gözleri dalgın. Niçin? Çünkü o bir düş yaşıyor. Bir düş. Evet. İstanbul'da bir yerin düşü. Hiç görmediği ama deliler gibi görmeye can attığı bir yer orası. Diyor ki: “Bir ev alacağım İstanbul'a gelince. Bir ev. Bir penceresi göle bakan, bir penceresi denize. Bir o pencereden gölü seyredeceğim, bir öbür pencereden denizi. Güneş bir gölde batacak, bir denizde. Söyle bana ey Ahmet Mekin, göl mü büyük, deniz mi, güneş mi?”

Ahmet Mekin sardığı sigarasını diliyle ıslatıp yapııştırıyor, ağzına koyuyor, çakmağıyla yakıyor, bir soluk alıp gülüyor. “Kadın, sen delisin! Çünkü dünyada hem denizi, hem gölü birden gören ne ev vardır, ne de böyle bir yer. Gittin gördün mü ki... Meral Orhonsay, küçük sınır kasabası orospusu. Ama kadın ve düş kurmayı seviyor. Kimse engel olamaz buna. Düş kurmak asla kent kadınlarına vergi değildir.”

Kurşun Ata Ata Biter'i o gün Ahmet Mekin'le Küçükçekmece'deki o kır kahvesinde otururken yazmaya başlamıştım. Romanını ben yazdım; filminde Ahmet Mekin, Meral Orhonsay, Lütfü Seyfullah, Selahattin Bilal, Hakan Balamir ve Zuhal Olcay oynadılar, Ümit Elçi çekti.

Ona dedim ki: “Çok ilginç geliyor bana. İnsan çok şaşırtıcı bir yaratık.” “Bak” dedi, “Bak şu

teröre, şu devletin terörüne. Adına ne dersen de, ister MİT de, ister kontrgerilla, ister siyasi polis. İşte onlardan bir üst yetkili; sabah geliyor, evinden çıkmış. Dokuzda işbaşı yapıyor. Neyin işbaşısı? İşkencenin. Kurban kimse artık, önüne sunağa getirilir gibi getiriliyor, işkenceye başlıyor o da. Copla. Kırbaçla. Muşta ile. Elektrikle. Yumrukla, tekme tokatla. Ortalık kan revan. Sonra saat beş oluyor. Paydos. Çantasını alıyor, arabasına biniyor, evine gidiyor. Evet, evine. Karısına. İki çocuğuna. Karısı ona sofralar kuruyor. Rakı ve sarmısaklı cacık. Patlıcan kızartması, üstü domates soslu. Beyaz peynir. Salatalık söğüş. Bahçede bir mangalda kekik kokularıyla pirzolalar pişiyor. Kokusunu soluyor. Rakısını yudumluyor. Ey Ahmet Mekin, nasıl iş bu? Bu, olur mu? Bu... Bu...”

“Onu savunmam” dedi bana. “Ama bir gün filmi çekilirse, onu oynarım.”

Ah, seni Arnavut!

Hayır, kim ki üzerinden onca zaman geçti, hayali beş para etmez derse, yalan söyler. O, her yerde benimle beraberdî. Avarelik günlerinde cebinde bir küçük rakı; gece sekreteri olduğum *Son Posta*’ya ya da *Vatan*’a çıkagelir, linotype’ın postasında ısınadursun alüminyum sefertastındaki akşam yemeğime ortak olur, rakısını ortak ederdi.

Ercüment Karacan çağırdı ve dedi: “Dide’ye git ve bir röportaj yap *Milliyet*’e.” Mayomu da almalıymışım. “Şubat ayında, öyle mi?” “Evet” dedi, “öyle!” Tek başıma gözüme yediremedim. Ahmet Mekin’le gittik. İnanılmaz bir Side’ydi. Yarı açık bir motel. Birkaç müstahdem. Akşam rakıları ve Ahmet Mekin’le ben. Sabahları çok erken kalkıyor, güneşin doğuşunu bekliyor, uslu denizin kumsalında yalınayak kilometrelerce yürüyüp açıktan midemiz kazınıyorken geri dönüyor ve kurtlar gibi kahvaltıya oturuyorduk.

Sonra uyuyorduk, sonra yine kalkıyorduk, sonra yine bu kez denize sırt çevirip kırık dökük ve soğuk ve beyaz binlerce eski zaman kalıtı taşlar arasında firdolayı geziniyorduk. Ahmet Mekin tiyatronun sahnesinde duruyor, sessiz bir Aristofanes, bir Sofokles, bir Shakespeare oynuyordu bana. Alkışlıyordum, ayağa kalkarak bağırıyor, yaşa diyordum. Görünmeyen harmonisini elinin biriyle çevire çevire koluna sarıyor, başında yine görünmeyen bir defne çelengiyle, gözleri sandalet yerine Tanca’dan alınmış son moda ayakkabılarında, eğilip tek seyircisini beni selamlıyordu.

Geçmiş zaman, evet, ama değerini şimdi şimdi anladığımız bir geçmiş zaman işte.

Günlerden bir gündü, yaşlandı ve eskidi. Hepimiz eskidik ve yaşlandık. Kriton İliadis öldü.

(Mastori, duydum ki Atina’ya göç ediyormuşsun, ha? Evet vre, evet, göçüyorum. İstanbul’u taşı toprağıyla size bırakıyorum. Ne haliniz varsa, görürsünüz. Böyle dedi ve gitti. İkinci ayında mı, ikinci haftasında mı yoksa, öldü. Birden. İstanbul’suz. Atina’da. Gurbet ellerde.) Nuri Ergün, tiyatroya; eskiden o mızrak tutup da ille sonunda selama çıkacağım diye direkttiği ve geç saatlere kadar kulislerde boş yere beklediği tiyatroya döndü ve emekli oldu. Mualla Kaynak’ı Pola Morelli’yi, Gül Gülgün’ü, Oya Sensev’i, Pervin Par’ı, Gülistan Güzey’i, Neşe Yulaç’ı da kimse hatırlamıyor. Yazık! Nişan hançer’i, Seyfi Havaeri’ni ve Semih Evin’i de...

İkimiz de istiyorduk *Ağaçlar Gibi Ayakta*’da onun oynamasını. Kırmayacaktı, “Evet” dedi, kırdı. Başlardaydı. Çekime üç gün kala “Yok” dedi, “içim götürmüyor, oynamayacağım, beni bağışla!” Onu bağışladım, yerine Mücap Ofluoğlu’nu aldık.

Kırgın ve kūs. Şimdi ve hep. Kime? Onca emek verdiği, doruklarına çıkarıldığı sinemaya mı? Evet, ona. Tam “en iyi oyuncu” olduğu dönemde üstelik.

Partisine. Yoluna kurşunlanmaları göze aldığı eli silahlıların yollarını kestiği, kaç kez “Seni vuracağız Ahmet Mekin” tehditlerine kulak bile asmadığı ve her zaman gözünde büyüttüğü

partisine. Hayırsız ve vefasız. Bunlar onun partisinin kanında vardı, o bunu bilemedi, bilmek istemedi. Hırsızlar, rüşvetçiler, yiyiciler, ahlaksızlar. O, bunları da sindiremedi içine. Musa gibi asasını yere vurdu, yılanı döndürdü ve koununa aldı gitti yılanını.

Artık Küçükçekmece’nin denizi ve gölü görmeyen, önünden asla tren geçmeyen tepeler tepesi Cennet Mahallesi’ndeki bir apartmanın üçüncü katında oturuyor. Çevresiz. Kızları evlendi. Torunları oldu. Oysa o onları hep çocuk sayıyordu. Büyümelerini hiçbir zaman istemişti. Ama çocuklar büyüdüler, kocaman kadın oldular ve zamanı geldi, ikisi de evlendiler.

Gün oluyor, başını alıp gidiyor. Eski bir askerlik arkadaşının Erdek’teki Ocaklar Köyü’nde ona cabadan verdiği bir arsaya kondurulmuş top-rakla taş arası o minicik eve kapanıyor. Bütün bir yaz. Kimi zaman kışları da.

Denizden doğru uğuldayarak bir rüzgâr esiyor. Adı ne, rüzgârların hangisi bu esen? Yıldız? Karayel? Poyraz? Umurunda değil. Odanın elektrliğini hiç yakmıyor. Karanlıkta durup pencereden denize bakıyor. Görerek ya da görmeyerek. Geçmişin denizine. Zifiri karanlıklara. Köpüren dalgalara. İnsansızlık.

Ve rakı. Canım benim.

- Erdek Ocaklar köyü -

İstanbul’dan Uzakta

“1980’lerin başında bir öğretmen arkadaşım Erdek’e tayin oldu. Orada yaşayan başka bir öğretmen, onu alıp buraya Ocaklar köyüne getirmiş. Bizim öğretmen burayı gezmiş çok beğenmiş. Dağ, deniz, orman her şey yan yana. Bende arada onunla telefonla görüşüyordum. Benim bıkkınlıklarımı falan da biliyordu. Bir konuşmamızda bana Ocaklar’dan bahsetti. Mutlaka gelip görmemi söyledi. Bende müsait bir zaman ayarlayıp, kalkıp Erdek’e gittim. Arkadaşım beni Ocak-

lar’a götürdü, dolaştırdı. Gerçekten çok güzel bir yerdi. Beğendim. Ondan sonra her yaz tatil için gitmeye başladık. Ev kiraliyorduk. O zamanlar arkadaşım Kadir Savun da karısı Nermin ve kızı Iraz’la Ocaklar’a tatile geliyordu. İki aile kafa dinliyor, eğlenceli zamanlar geçiriyorduk. Buradan bir arsa almaya karar verdim. Mezarlığın hem yanında uygun bir arsa bulduk ve aldım. Yazlık bir ev yapmak niyetindeydim. Ailece yazın gelip kalabileceğimiz bir evimiz olsun istedim.

- Erdek Ocaklar köyü -

1987’de bir yazlık ev yaptırdık. Daha doğrusu karım Şükran yaptırdı. Ben İstanbul’da dizilerde oynuyordum o zamanlar. Şükran, inşaat işçilerinin başında durarak evi yaptırdı. O zamanlar kızım Zeynep Serra, gazeteci Ahmet Geven’le evlendi. İlk torun Mehmet Oğul Gecen 1987’de dünyaya geldi. Oğul şimdi kocaman adam. 2017’de evlendi. Antalya’da yaşıyor şimdi. Kızım, damadım ve torunum

da Ocaklar’daki yazlık evimize gelmeye başladı. Kışları Küçükçekmece’de yaşıyorduk, yazları da Ocaklar’da. 1995’te diğer kızım Kezban Berna’dan da bir torunum oldu. Adını Mekin Sezer koydular. Mekin Sezer Şimşek, şimdi kocaman bir delikanlı. Oyunculuğu seçti Mekin. Hem de okullu. Konservatuvar tiyatro bölümü mezunu. Birçok dizi ve filmde rol aldı bu genç yaşında.

1998’de Küçükçekmece’den yaz kış oturmak üzere Ocaklar’a taşındık. Beni ve ailemi Ocaklar bağrına bastı diyebilirim. Bizi çok sevdiler. Dağlar, ormanlar, deniz, kum, sahil her şey çok mükkemmel. Doğayı kirleten atıklar yok, trafik yok, baca yok. Burada sağlığıma yeniden kavuştum.

Daha doğrusu sağlıklıydım ama bir 15 yıl daha kazandım. 300 senelik İstanbulluyum ama benim şehrim artık yok. İstanbul sadece beni değil, benim gibi insanların hepsini kaçırdı. İstanbul’da arkadaşım kalmadı ki. Burada oturmak benim için çok daha iyi.

Setlerden uzaklaşmamın nedeni artık çok yorulmamdı. O zamanlar çok yoğun çalıştığım bir dönemdi, filmler iç içe girdi, bunaldım.

Çekimleri bir buçuk yıl süren *Kuruluş/Osmanlı* dizisi beni çok hırpaladı. Arkasından *Kavanozdaki Adam* dizisi, sonra Feyzi Tuna’nın Kuyucaklı Yusuf filmi bu yorgunluğun ulaştığı son nokta oldu benim için. Nihayetinde sinemadan elimi eteğimi çekmeye karar verdim. Bıkkınlık mı, bezginlik mi bende emin değildim ama küskünlüğüm yoktu. 1996’da Ali Özgentürk’ün yönettiği *Mektup* adlı filmim benim için son oldu. O zamanlar benim için ‘sinemaya küstü’ dediler. Niye küseyim kardeşim? Sinemaya küsülür mü? Yıllarımı vermişim bu işe. Biriyle aramızda bir sorun olursa küserim ama sinemaya küsmek, topluma küsmektir ve böyle bir şey olamaz.”

- Ahmet Mekin "72. Koşuş" filminde -

Yeniden Setlere Dönüş

"2004'te setlere geri döndüm. Beni yönetmen Ünal Küpeli ikna etti. Televizyona *Aşk Mahkûmu* adıyla bir dizi çekecekmiş. Sadri'nin oğlu Kerem Alışık başrolde. Ünal sevdiğim bir adam ama daha önce onunla hiç çalışmamıştım. Çok ısrar etti ve beni yormayacağına dair söz verdi. Rolde fena değil. Baktım karım Şükran da çalışmamı istiyor, 'Benimle birlikte sende sete gelersen oynarım' dedim. Şükran kabul etti. Ocaklar'ı bırakıp İstanbul'a geldik. Eksik olma-

sınlar bizi çok rahat ettirdiler. Fakat ben 15 yıldan fazla bir zamandır setlerden çok uzaktım. Sanki her şeye yeniden başlıyormuşum gibi hissediyordum. Hatta sette asistan çocuklara, 'Yahu çocuklar araya 15 yıl girmiş, her şey değişmiş. Ne yapacağımı bilmiyorum, belki de rolümü yapamam' dedim. Neyse ki halden anlayan ekip vardı karşımda, 'Tamam abi, üzülme sen. Şöyle şuraya otur. Biz senin resmini görelim kâfi' dediler.

Bu dizide oynadıktan sonra biraz rahatladım. Ancak yine de kesin konuşmaktan kaçıyordum. Soranlara, 'Yalnızca denedim, çalışmaya başladım diyemem. Çünkü o zaman işe asılmam gerekir' gibi yuvarlak laflar ediyordum. Sette genç oyuncular gözlemliyordum. 'Acaba yapabiliyorlar mı, yardıma ihtiyaçları var mı?' rol arkadaşlarımı takip ediyordum. Bunca yıl sonra ilk kez gördüğüm genç oyucuların değer bilir tavırları çok hoşuma gitmişti. Ben sinemadan kovulmamıştım ki ya da kötü bir şekilde ayrılmamıştım ki! Özgür irademle bırakmıştım. *Aşk Mahkûmu* eski oyun alışkanlıklarımı bana hatırlatan bir iş oldu. Bu diziyi bitirdikten sonra daha önce *Kurşun Ata Ata Biter* adlı filmde çalıştığım yönetmen Ümit Elçi'den bir sinema filmi teklifi aldım."

Ahmet Mekin, setlere yeniden dönüşünde 2005'te Aydın Bulut'un Savcının Karısı, 2008'de Bülent İşbilen'in *Bir Varmış Bir Yok-*

muş, 2012'de Cevdet Mercan'ın *Kayıp Şehir*, 2013'te yine Cevdet Mercan'ın *Tatar Ramazan: Ben Bu Oyunu Bozarım*, 2014'te Onur Tan'ın *Reaksiyon*, Osman Kaya'nın *Filinta: Bin Yılın Şafağında*, Ilgaz Giritlioğlu'nun *Not Defteri*, 2015'te Yasin Uslu'nun *Seddülbahir 32 Gün*, 2016'da Deniz Koloş'un *Arkadaşlar İyidir* ve 2019'da Hakan Eren'in Kimse Bilmez adlı dizi filmlerinde rol aldı.

Aynı dönemde 2004'te Ümit Elçi'nin *Hoş Geldin Hayat*, 2006'da Sami Güçlü'nün *Aşkın Dansı*, 2008'de Sinan Çetin'in *Kâğıt*, 2010'da Ali Özgentürk'ün *Görünmeyen*, Murat Saraçoğlu'nun *72. Koşuş*, İsmail Eren'in *Şenlikname: Bir İstanbul Masalı*, 2011'de Tunç Okan'ın *Umut Üzümleri*, 2014'te Kürşat Kızbaz'ın *Yunus Emre: Aşkın Sesi*, 2015'te Yasin Uslu'nun *Bizim Hikâye*, 2018'de David Angelus'un *Karanlıktaki Melekler*, 2019'da Toprak Sergen'in *Bir Türk Masalı* adlı uzun metraj sinema filmlerinde rol aldı.

- Ahmet Mekin "Filinta: Bin Yılın Şafağında" dizi filminde -

Tek Başına Kalmak

“Can yoldaşım, evimin direği karım Şükran’ı kaybettim. 63 yıllık hayat arkadaşını kaybetmek tarifi olmayan bir acı. Oysa ben tüm hazırlığımı kendi ölümüm üzerine yapmıştım. Allah onu benden önce aldı. Sözü bittiği yer burası. Şükran hepimizin anasıydı. Benim, annemin babamın, çocuklarımın torunlarımın, hepimizin anasıydı. Onu başka türlü anlatamam ki. Şükran hastaydı. O melun hastalığa yakalanmıştı. Antalya’da kızımın yanındaydık. Orada tedavi görüyordu. Ağır bir tedavisi vardı. 2,5 ay Akdeniz Üniversitesi Hastanesi’nin Onkoloji bölümünde yatıyordu. 3 Şubat 2020 günü son nefesini verdi.

O anda hayat ve herkes anlamını yitirdi. Nefes almak bile zül gelmeye başladı. O artık yoktu. Beni bıraktı ve gitti. 63 yıl boyunca beni bırakmayan, beni tamamlayan Şükran artık yoktu. Cenazesini Antalya’dan buraya Ocaklar’a getirdim. Mezarlığı evimin yanında, evimize bakıyor. Pencereden onu görüyorum. Ona sabahları ‘Günaydın’, akşamları ‘İyi geceler’ diyorum. Kimse erkekler ağlamaz demesin, ağlıyorum. Yaşıyorum ama gelin bana sorun. Sürekli mezarına gidiyorum, onunla dertleşiyorum, hayatı onunla paylaşmaya devam ediyorum.

Kolay mı acısıyla tatlısıyla koskocaman 63 yıl geçirmişiz birlikte. Paylaşmışız havayı, suyu, ekmeği... Çocuklarımız olmuş, torunlarımız olmuş

ve ailemiz genişlemiş. Çok büyük bir bağ vardı aramızda. Uzun yıllara rağmen birbirimize karşı çok ciddiydik birbirimize karşı. Şaka bile yapmazdık. Şükran kaldırmazdı öyle şeyleri. Bizim şaka anlayışımız başkaydı. O öldükten sonra ben havada kaldım. Evet, İstanbul’a çalışmaya giderken benimle gelmiyordu ama burada beni beklediğini bilmek bana güç veriyordu.

Ben otellerde kalırken, o buradaki küçücük evimizde benim dönmemi bekliyordu. Yapıcı, sevecen, çok ciddi bir kadındı. İnatçı tarafı da yok değildi. İnadı tuttu mu döndüremezdim. Mesela klasik müzik sevmezdi. Ben çok severdim o sevmezdi. Bir kere onu operaya götürdüm, bir perdeyi zor bitirdi. Evden çıkınca hiç düşünmezdim. Gözüm arkada kalmazdı. Tamir de yapardı, inşaat ta yapardı, bahçıvanlık da yapardı. Hayatımı kolaylaştırırdı. Şükran, böyle bir ölümü hak etmedi.

1990’ların sonunda İstanbul artık bizim şehrimiz olmaktan çıkmıştı. Evet, ben yedi göbek İstanbulluydum. Şükran da benden dolayı İstanbullu olmuştu ama İstanbul çok kalabalık olmaya başladı. Küçükçekmece çok göç aldı. Kozmopolit bir yere dönüştü. Bizimde örf ve adetlerimiz vardı ve biz onları yaşayamaz hale geldik. Bundan dolayı da sıkılmaya başladık ve kendimize daha lokal bir yer bulup sakin yaşamaya karar verdik.

Şükran da benim gibi düşünüyordu. 1998’de buraya Ocaklar’a yerleştik. Küçükçekmece’deki evimde güzel bir kütüphanem vardı. Buraya getiremeyeceğim için dağıttım. Evimizin inşaatında Şükran da çalıştı. İşçilerin başında durdu. Ben İstanbul’da çalışıyordum o zamanlar. Evle ilgili hiçbir iş yapmıyordum. Çünkü Şükran yaptırmıyordu. Bu şirin ev onunla güzeldi. O gittikten sonra onun anılarıyla yaşıyorum artık.

Artık tek başına kalmanın gerektirdiği gibi yaşıyorum. Sabah kahvaltıyı kendim hazırlıyorum, güzel bir kahvaltı yapıyorum. Kendime güzel bir sabah kahvesi yapıyorum, kahvemi de içiyorum sonrada evden çıkıyorum. Onca yıl yaşadıktan sonra Ocaklar’ın yerlisi oluyorsun. Biraz kahvede ya da çay bahçesin de arkadaşlarla otuyorum. Sonra yürüyüşe çıkıyorum. Günde 10 kilometre

kadar yürüyorum. Her gün Erdek’e iniyorum. Buraya 6 kilometre kadar uzak. Orada da arkadaşlarım var. 1-2 saat onlarla sohbet ediyorum.

Sonra akşam yemeği için Ocaklar’a dönüyorum. Akşam yemeğinden sonra yine dışarı çıkıyorum. Biraz yürüyorum.

Eve döndüğümde benim okuma saatim başlıyor. Gece 3,5, 4’e kadar kitap okuyorum. Okumayı çok severim. Babam ısrarla çok küçük yaşta okutmaya başladı. Ben 10 yaşında filan Rus klasiklerini okuyordum. Fakat düzensiz okurdum sonra onları bir düzene soktu. O bende köklü olarak kaldı hâlâ aynı şekilde devam ediyor. Yani günde birkaç saat okumazsam o gün bir şey yapmamış addediyorum kendimi. Ondan sonrada yatıyorum. Şükran’ın vefatından son-

ra sık sık kızlarımın yanına gidiyorum. Beni hiç yalnız bırakmıyorlar. Kızlarım bir yandan torunlarım bir yandan hiç yalnız bırakmıyorlar. Sık sık Antalya’ya gidiyorum. Çünkü yaşıml ilerledi.

Bazı şeyleri kendi başıma yapamıyorum... Ben bir Cumhuriyet çocuğuyum. Benim gibilerden kimse kalmadı artık.”

- Ahmet Mekin ve Şükran Kurteli -

- Ahmet Mekin ve
Sükran Kurteli -

- Ahmet Mekin -

Sanatçı Toplumun Aynasıdır

“Türkiye’de sanatçıya pek değer verildiğini düşünmüyorum. Bizim telif haklarımız olmalı. Ama yok. Bu durum neredeyse benim gençlik yıllarımdan beri mücadele ettiğim bir konu. Sürekli konuşuluyor ama hâlâ bundan bir sonuç alınmış değil. Belki yeni yapılan oyunculuk mukavelelerinde buna dikkat ediliyor olabilir ama eskiler yok hükmünde. Günümüzde müthiş bir televizyon dizisi furyası var. Üstelik çektikleri işleri neredeyse bütün dünyaya satıyorlar. Geçmişte yapılan dizi ya da filmlerle bugünün yapılan diziler ve filmler arasında kalite farkı tabii ki var. Sonuçta bu ticari bir iş. Teliflerde ödenmeli. Herkes kazanmalı. Çünkü büyük yatırım yapıyorsunuz, bu yatırımın sonucunda film ya da dizi izlenirse devam ediyorsunuz. Eğer izlenmiyorsa bırakıyorsunuz. Ticaret önde geliyor. Bu bir yatırım meselesi. Onun için benim tanımınla ticaret artı sanattır bu işin özü.

Hepimiz sinemada çalışıyoruz, senaryolar yazılıyor bizler de oynuyoruz. Bunu yaparken toplumdan kopuk olmuyoruz. Onlara bir çeşit ayna vazifesi görüyoruz. Sanatçı bunu yapıyor, bunu yaparken de mutlaka bu toplumun içinde olması lazım. Dışardan bu iş olmuyor, güdüm-lü de olmuyor. Topluma bir şeyler verdiğinizde önce siz inanacaksınız. Onun içinde mutlaka politik olacaksınız. Politikadan ayrılamazsınız. Amerika’daki seçimlere bakın görürsünüz. Hollywood’un bütün illeri gelen isimleri başkanlık

seçiminde destekledikleri adayın yanında duruyorlar. Türkiye’de böyle bir talepte bulunulmuyor. Sanatçılar mutlaka politikanın içinde olmalılar. Benim geçmişte yaşadığım sıkıntılı günlerim var. O günlerde bazı arkadaşlar bana, ‘Yahu sen sanatçısın ne işin var politikayla’ diyorlardı. Herkes yapacak politikayı, biz sanatçıyız, varsa hakka, hukuka, adalete uymayan bir hareket, buna karşı eylemin içinde olacaksınız. Ülke adına yapacaksınız bunu.

Bizim gibi sanatçıların topluma örnek olması, öncü olması lazım. Gayet tabii biz filmlerimizde halkın sorunlarını işliyoruz. Onu anlamazsak, onu hissetmezsek, onu bilmezsek nasıl işleyeceğiz. Sanat aslında böyle bir şey. Her şeyin önündedir. Mustafa Kemal’in sözlerini hatırlayın. ‘Her şey olursunuz ama sanatçı olamazsınız’ diyor. ‘Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş olur’ diyor. Bu ilkelerin dışında düşünemiyorum ben bir sanatçıyı. Sanatçı toplumdaki, politikadan ayrımıdır, hayır. Toplumun içindedir ve toplumun sorunlarını işlemek zorundadır. Herkes gibi ülkenin durumunu biz de izliyoruz. Yani son derece karmaşa bir durum. Gençlere şöyle bir mesaj vermek isterim mümkün olduğu kadar ülkelerini düşünsünler. Ülke adına bir şeyler yapsınlar. Onlara öğüdüm şudur: Çok çalışsınlar. Disiplinli olsunlar. İşlerine sahip çıksınlar.”

- Ahmet Mekin -

Son Söz Olarak

“Bugün eğer herkesin tanıdığı, bildiği, beğendiği, saygı duyduğu bir Ahmet Mekin’sem, bu, sinemanın daha doğru bir deyimle Yeşilçam’ın sayesinde. Küçümseyen bakışları, ucu yok saymaya kadar giden tavırları asla kabul etmiyorum. Yeşilçam bizim hepimizin var olmasına neden olan bir kurumdur. Türkiye’de çok ciddi, çok önemli işler başarmıştır. Öncelikle hükümetlerin ya da milli eğitim bakanlığının yapma-

dıklarını yaptı. Türk halkına güzel Türkçe konuşmasını öğretti, Türk halkına yaşamasını öğretti, Türk halkını eğitti. Bunu Türk sinemasına borçludur bu insanlar.

Bence Yeşilçam hiçte aleyhinde konuşulacak bir konu değildir. Tam tersine yüceltilecek bir kurumdur. Biz hiçbirimiz oyunculuk okullarından gelmedik. Eski nesil oyuncular ola-

rak hiçbirimiz konservatuarlardan gelmedik. Gelenler vardı tabii ama ben ve benim gibiler oyunculugu film setlerinde öğrendik. Ben oyunculukta göze bakarım. Göz her şeyden önemlidir. Duru ya da kaygılı bir bakış. Dikkatli ya da uyuşuk bir bakış. Her şeyi gözler ifade eder. Bu işin sırrını soranlara da onu söylerim. ‘Koyun gibi bakmayın, manalı bakın’ derim. Bir de büyük el kol hareketleri olmamalı. Çünkü sen objektifin içindesin. Tiyatro sahnesinde değilsin. Sahnede adam seni 30 metreden

izliyor. Sinemada kocaman perdede umutsuz bakan bir çift göz görürsün. İşte o bütün etkiyi verir.

Ben bunları film setlerinde öğrendim. Her birimizde Allah vergisi bir kabiliyet vardı. Bu yoldan kimler geldi, kimler geçti. Yeşilçam bizi öyle bir var etti ki yaşayanlarımız hâlâ ayakta durabiliyor, saygının, sevginin en güzelini görüyorlar ve görecekler. Türk halkı bizleri her zaman baş tacı etmiştir. Kimse Yeşilçam’ı küçümseyemez.”

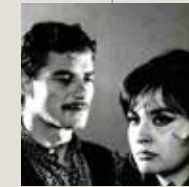
SAYFA
308

Altın
Kalpler

SAYFA
319

Vur
Gözünün
Üstüne

SAYFA
324

Çingene

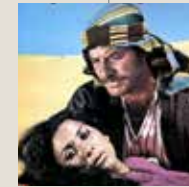
SAYFA
328

Ana Hakkı
Ödenmez

SAYFA
372

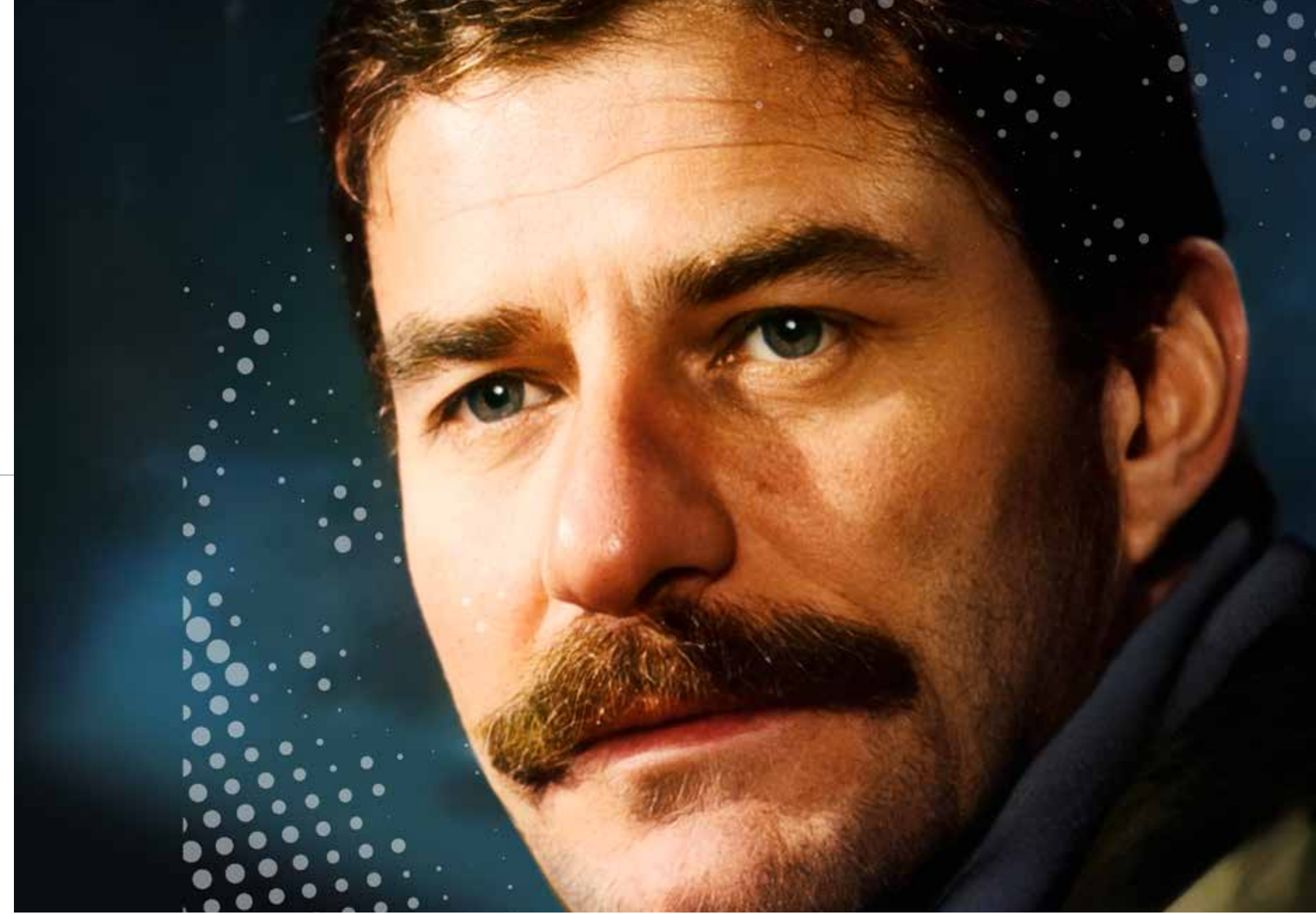
Bir Yiğit
Gurbete
Gitse

SAYFA
343

Fedailer
Mangası

IV. BÖLÜM

- Ahmet Mekin ve Ümit Tokcan "Geçmiş Zaman Elbiseleri" filminde -

Filmografi

1957

Mahşere Kadar

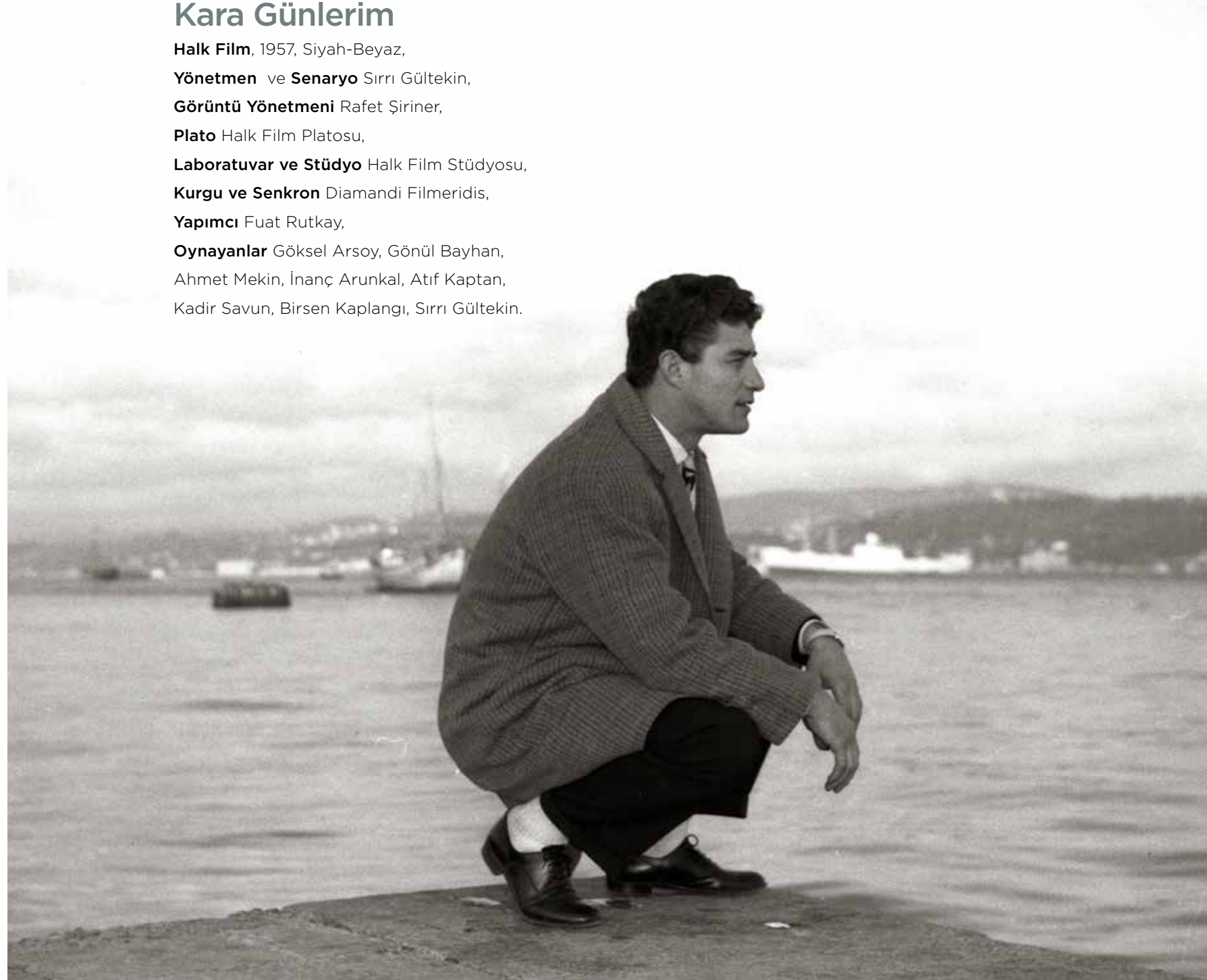
Burç Film, 1957, Siyah-Beyaz,
Yönetmen Selahattin Burçkin,
Film Hikâyesi ve Senaryo Ferdi Öner,
Görüntü Yönetmeni Enver Burçkin,
Müzik Yönetmeni Kasım İnaltekin,
Sanat Yönetmeni Semih Sezerli,
Kamera Yardımcısı Hüseyin Altıkut,
Işık Şefi Orhan Okdemir,
Makyaj Zeki Alpan,
Laboratuvar ve Stüdyo Day Film Stüdyosu,
Ses Yorgo İlyadis,
Kurgu ve Senkron Adrine Muradyan,
Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,
Prodüksiyon Amiri Hayrettin Işık,
Yapımcı Selahattin Burçkin ve Enver Burçkin,
Oynayanlar Belgin Doruk, Yılmaz Duru,
Kenan Pars, Atıf Avcı, Vedat Karaokçu,
Kadir Savun, Ahmet Kurteli, Behzat Balkaya,
Leman Akçatepe, Zafer Önen, Hikmet Serçe,
Adil Teğman, Sıtkı Akçatepe, Muammer Gözalan,
Yüksel Malkoç, Hakkı Haktan, Atacan Boran,
İlhan Daner, Hüseyin Güler, Asım Nipton.

Yosmanın Kızı

Halk Film, 1957, Siyah-Beyaz,
Yönetmen Nişan Hançer,
Senaryo Nejat Saydam,
Görüntü Yönetmeni Rafet Şiriner,
Sanat Yönetmeni Semih Sezerli,
Yönetmen Yardımcıları Oksal Pekmezoğlu
ve Türker İnanoğlu,
Dekor Danyal Topatan,
Plato Halk Film Platosu,
Laboratuvar ve Stüdyo Halk Film Stüdyosu,
Kurgu ve Senkron Diamandi Filmeridis,
Yapımcı Fuat Rutkay,
Oynayanlar Nevin Aypar, Ahmet Mekin,
Kenan Pars, Hüseyin Kâşif, Muadelet Tibet,
Cemal Sahir, Selahattin Yazgan, Semih Sezerli,
Danyal Topatan, Faik Coşkun.

Kara Günlerim

Halk Film, 1957, Siyah-Beyaz,
Yönetmen ve **Senaryo** Sırrı Gültekin,
Görüntü Yönetmeni Rafet Şiriner,
Plato Halk Film Platosu,
Laboratuvar ve Stüdyo Halk Film Stüdyosu,
Kurgu ve Senkron Diamandi Filmeridis,
Yapımcı Fuat Rutkay,
Oynayanlar Göksel Arsoy, Gönül Bayhan,
Ahmet Mekin, İnanç Arunkal, Atıf Kaptan,
Kadir Savun, Birsen Kaplangı, Sırrı Gültekin.

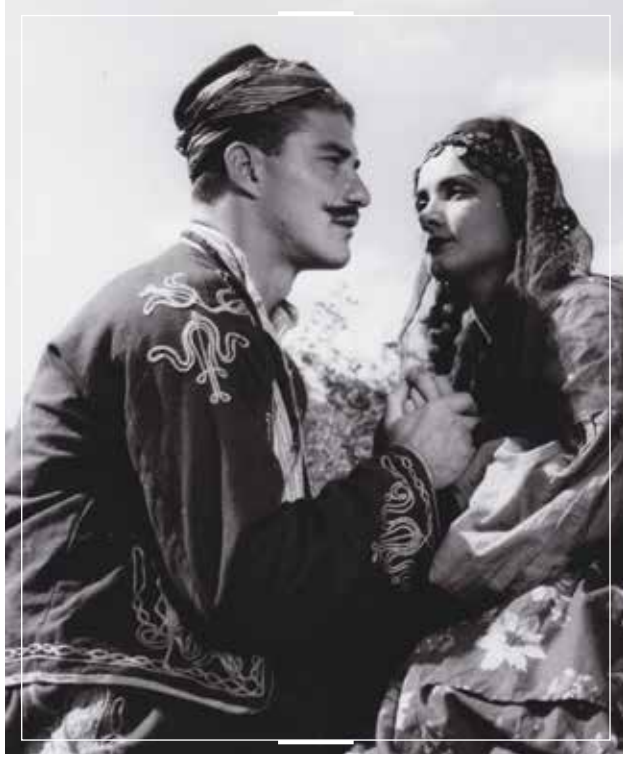

- Ahmet Mekin -

1958

Bir Yudum Su

Kulüp Film, 1958, Siyah-Beyaz,
Yönetmen ve Senaryo Hüsnü Cantürk,
Görüntü Yönetmeni Hayrettin Işık,
Müzik Yönetmeni Şefik Gürmeriç,
Şarkılar Feriha Tunceli,
Yapımcı Hüsnü Cantürk,
Oynayanlar Pervin Par, Ahmet Mekin,
Muzaffer Nebioğlu, Mualla Sürer,
Muazzez Arçay, Halit Vurgun,
Celal Gökkaya, Selahattin İçsel,
Behzat Balkaya, Ayşe Gül.

- Ahmet Mekin ve Nevin Aypar -

Bu Vatan Bizimdir

Murat Film, 1958, Siyah-Beyaz,
Yönetmen ve Senaryo Nejat Saydam,
Eser Nihat Sami Banarlı
(Kızıl Çağlayan adlı oyunundan),
Görüntü Yönetmeni Hayrettin Işık,
Yönetmen Yardımcısı Mehmet Aslan,
Yapımcı Süreyya Duru,
Oynayanlar Nevin Aypar, Ahmet Mekin,
Ertuğrul Sadi Tek, Ahmet Tarık Tekçe,
Mümtaz Alpaslan, İhsan Aşkın,
Mehmet Aslan, Senih Orkan, Asım Nipton.

Dertli Ana “Ana Hasreti”

Seneka Film, 1958, Siyah-Beyaz,
Yönetmen Semih Evin,
Senaryo Orhan Kemal,
Görüntü Yönetmeni Vedat Akdikmen,
Yapımcı Semih Evin ve Nezih Evin,
Oynayanlar Ahmet Mekin, Nedret Güvenç,
Sadettin Erbil, Sevim Çalışgır.

Dikenli Yol

Barbaros Film, 1958, Siyah-Beyaz,
Yönetmen Nişan Hançer,
Senaryo Müjdat Özer,
Görüntü Yönetmeni Şevket Kıymaz,
Müzik Yönetmeni Zeki Duygulu,
Şarkılar Hamiyet Duygulu ve Mehmet Aslan,
Işıklar Demirtaç Film,
Laboratuvar Stüdyo Acar Film Stüdyosu,
Ses Lami Kamil,
Kurgu ve Senkron Mehmet Bozkuş,
Negatif Kurgu Ali Berkan,
Kurgu Yardımcısı Bahattin Acınur,
Laboratuvar Mihal Skarpedis ve Recai Karataş,
Dublaj Yönetmeni Tarık Gürcan,
Yapımcı Nedim V. Otyam,
Oynayanlar Ahmet Mekin, Sunay Uslu,
Muzaffer Nebioğlu, Hüseyin Kâşif,
Kadri Ögelman, Muadalet Tibet,
Mualla Sürer, Asım Nipton, İnanç Arkuran,
Zeki Çan, Niyazi Vanlı, İbrahim Dede,
Erol Taş, Şükrü Kaçar, Selahattin İçsel,
Fuat Işhan.

Funda

Ozon Film, 1958, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Nişan Hançer,

Eser ve Senaryo Kerime Nadir

(aynı adlı romanından),

Görüntü Yönetmeni Şevket Kıymaz,

Müzik Yönetmeni Kadri Şençalar,

Şarkılar Mefharet Yıldırım,

Danslar Afet Oynar,

Yönetmen Yardımcısı Türker İnanoğlu,

Kamera Yardımcısı Adil Kıbıcı,

Işık Şefi Orhan Okdemir,

Laboratuvar ve Stüdyo Day Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Kurgu Yılmaz Atadeniz,

Senkron Adrine Muradyan,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,

Laboratuvar Ziya İnsel ve Öner Day,

Dublaj Yönetmeni Sadettin Erbil,

Yapımcı İ. Necil Ozon,

Oynayanlar Kenan Pars, Muhterem Nur,

Ahmet Mekin, Handan Adalı, Hikmet Serçe,

Cevat Tayşi, Kamuran Ateşli, Danyal Topatan,

Erol Taş, İ. Necil Ozon, Türker İnanoğlu,

Özkan Yılmaz, Nusret Özkaya,

Yaşar Şener, Araksi Hebo,

Çocuk Oyuncu Zeynep Değirmencioğlu.

Karanlık Günler

Halk Film, 1958, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Dr. Arşavir Alyanak,

Görüntü Yönetmeni Mike Rafaelyan,

Işık Şefi Fahri Tekşen,

Plato Halk Film Platosu,

Laboratuvar ve Stüdyo Halk Film Stüdyosu,

Ses Ferruh Kırmaz,

Kurgu ve Senkron

Erdoğan Esenboğa ve Aram Keskinay,

Laboratuvar Feyzi Hamurcu,

Yapımcı Fuat Rutkay,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Gönül Bayhan,

Gül Gülgün, Birsen Kaplangı, Faik Coşkun.

- Ahmet Tanık Tekçe, Ahmet Mekin ve Gönül Bayhan -

Kır Çiçeği Zeynep

Kervan Film, 1958, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Nejat Saydam,

Film Hikâyesi Müfit Utku,

Görüntü Yönetmeni Hayrettin Işık,

Müzik Yönetmeni Kadri Şençalar,

Şarkılar Semra Atılay,

Yönetmen Yardımcısı Faal Evgin,

Kamera Yardımcısı Nedim Akanlar,

Işık Şefi Ekrem Köksalan,

Aksesuar Hayri Gülnar,

Laboratuvar ve Stüdyo Erman Film Stüdyosu,

Ses Rauf Tözüm,

Kurgu ve Senkron Turgut İnangiray,

Negatif Kurgu İlya Pençoğlu,

Laboratuvar Semih Pekgöz ve Sedat Tuncel,

Prodüksiyon Yardımcısı Sadri Karan,

Yapımcı Ümit Utku,

Oynayanlar Gönül Bayhan, Ahmet Mekin,

Nuran Nuray, Ahmet Tarık Tekçe, Leman Tekmen,

Hakkı Bilgen, Sadri Karan, Türker İnanoğlu,

Çocuk Oyuncu Mesut Nuray.

- Ahmet Mekin ve Nevin Aypar -

Sevmek Günah mı?

Sanat Film, 1958, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Hulki Saner,

Film Hikâyesi ve Senaryo Sadık Şendil,

Görüntü Yönetmeni Vedat Akdikmen ve Ali Uğur,

Müzik Yönetmeni Hulki Saner,

Yapımcı Hulki Saner,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Nevin Aypar,

Suphi Kaner, İsmet Ay, Mehdi Yeşildeniz,

Fehmi Tengiz.

1959

Aşkın Acıları

Hedef Film, 1959, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Hüseyin Kâşif,

Görüntü Yönetmeni Lazar Grafopulos (Yazıcıoğlu),

Yapımcı Ali Köksal ve Refik Ünkan,

Oynayanlar

Muhterem Nur, Ahmet Mekin, Nezihe Becerikli,

Atıf Kaptan, Ayten Sırmalı, Hüseyin Kâşif.

İzmir Ateşler İçinde “Vatan Ateşler İçinde”

Kemal Film, 1959, Siyah-Beyaz,

Yönetmen O. Nuri Ergün,

Senaryo Osman F. Seden ve O. Nuri Ergün,

Görüntü Yönetmeni Kriton İlyadis,

Yönetmen Yardımcısı Nubar Terziyan,

Kamera Yardımcısı Kenan Kurt,

Işık Şefi Rıdvan Varol,

Dekorlar Zare Cirityan,

Aksesuar Ali Kan ve Zeki Tezcan,

Set Amiri Hasan Danabaşoğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Day Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,

Laboratuvar Ziya İnsel,

Prodüksiyon Yardımcısı Orhan Aykanat,

Prodüksiyon Amiri Adnan İrkut,

Yapımcı Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Kenan Pars,

Mualla Kaynak, Hadi Hün, Hulusi Kentmen,

Nubar Terziyan, Ziya Metin, Şükran Sabuncu,

Hikmet Serçe, İbrahim Delideniz, İlhan Hemşeri,

Hasan Mutaş, Mehmet Ali Akpınar,

Hüseyin Güler, Senih Orkan, Haydar Karaer,

Orhan Aykanat, Erol Taş, Faik Coşkun.

- Ahmet Mekin -

1960

Aşktan da Üstün

Seden Film, 1960, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Kriton İlyadis,

Yönetmen Yardımcısı Mehmet Dinler,

Işık Şefi Necati İltaç,

Set Amiri Hasan Danabaşoğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Lami Kamil,

Kurgu ve Senkron Zafer Davutoğlu

ve Ali Siyavuş Berkan,

LaboratuvarMihail Skarpedis ve Mehmet Bozkuş,

Prodüksiyon Temsilcisi Adnan İrkut,

Yapımcı Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Ayhan Işık, Ahmet Mekin,

Peri Han, Serpil Gül, Atıf Kaptan,

Behzat Balkaya, Hulusi Kentmen,

Nubar Terziyan, İlhan Hemşeri,

Talat Güryuva, Orhan Aykanat, Faik Coşkun,

Ali Seyhan, Leman Akçatepe, Niyazi Vanlı,

Haydar Karaer, Selahattin İçsel, Hüseyin Güler,

Muazzez Arçay, Taliha Saltı, Mualla Sürer,

Araksi Hebo, Yaşar Şener, Adnan Mersinli.

Cılalı İbo Perili Köşk'te

Seden Film, 1960, Siyah-Beyaz,

Yönetmen O. Nuri Ergün,

Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Kriton İlyadis,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Şarkılar Sevim Tanürek, Necati Başara ve Korosu,

Danslar Hülya Babuş, Ayşe Şehrazat,

Emel Alev, Fikret Fırat, Suna Sun ve Necla Tina,

Yönetmen Yardımcısı Orhan Aykanat,

Kamera Yardımcısı Yavuz Gönenç,

Işık Şefi Necati İltaç,

Işık Ekibi İlhan Aslım ve Fikret Güryalçın,

Dekor Saim Nahit Bilge,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Lami Kamil,

Kurgu ve Senkron Mehmet Bozkuş ve Ali Berkan,

Laboratuvar MihaI Skarpedis,

Mahmut Babacan ve Recai Karataş,

Prodüksiyon Ekibi

Hasan Danabaşoğlu, Ali Kan, İsmail Kızıltan,

Cemil Paskap ve İsmail Kırımlıoğlu,

Prodüksiyon Amiri Yüksel Tanık,

Prodüksiyon Temsilcisi Adnan İrkut,

Yapımcı Şakir Seden, Osman F. Seden,

Oynayanlar Feridun Karakaya, Emel Yıldız,

Atıf Kaptan, Renan Fosforoğlu, Ersun Kazançel,

Rauf Alazan, Yüksel Tanık, Kenan Kurt,

Recep Alaçam, Asım Nipton, Osman Türkoğlu,

Fikri Çöze, SeniH Okran, Saim Nahit Bilge,

Saip Özince, Halit Vurgun, Orhan Aykanat,

Hasan Danabaşoğlu, Hakkı Haktan,

Arif Keskiner, Orhan, İsmail Kızıldağ,

Emel Alev, Fikret Fırat, Hamdi Şarlıgil,

Niyazi Başak, Ahmet Sert, Savaş Tuğ,

Misafir Oyuncular Peri Han, Serpil Gül,

Eşref Kolçak, Ahmet Mekin,

Ahmet Tarık Tekçe, Ayhan Işık.

1961

- Zeynep Değirmencioğlu, Ahmet Mekin ve Nevin Aypar -

Altın Kalpler

Er Film, 1961, Siyah-Beyaz,

Yönetmen O. Nuri Ergün,

Senaryo Erdoğan Tünaş,

Görüntü Yönetmeni Şevket Kıymaz,

Laboratuvar ve Stüdyo Erman Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu ve Senkron Turgut İnangiray,

Negatif Kurgu İlya Pençoğlu,

Laboratuvar Hilmi Başcan ve Yılmaz Erman,

Yapımcı O. Nuri Ergün, Ahmet Mekin ve

Hamdi Değirmencioğlu,

Oynayanlar Zeynep Değirmencioğlu,

Nevin Aypar, Evrim Fer, Ahmet Mekin,

Kadir Savun, Leyla Altın, Şükran Sabuncu,

Hulusi Kentmen, Sami Hazinses,

Erdoğan Tünaş, Yavuz Caner,

Asım Nipton, Mualla Sürer,

Osman Alyanak, Muazzez Arçay,

İlhan Hemşeri, Gülten Ceylan.

- Ahmet Mekin ve Erol Taş -

Bitmeyen Mücadele

Kare Film, 1961, Siyah-Beyaz,

Yönetmen T. Fikret Uçak,

Senaryo Tevfik Çobanoğlu (T. Fikret Uçak),

Görüntü Yönetmeni Mengü Yeğin,

Türküler Kaplan Tarsuslu,

Yönetmen Yardımcısı Cevat Şahiner,

Kamera Yardımcısı Paşa Gündoğdu,

Set Amiri Talat Güryuva,

Dekor Sohban Koloğlu,

Kostüm Niyazi Er,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydinoğlu,

Dublaj Yönetmeni Kemal Bilici,

Kurgu ve Senkron Mehmet Bozkuş,

Negatif Kurgu Ali Siyavuş Berkan,

Laboratuvar Mihal Skarpedis ve Recai Karataş,

Prodüksiyon Yardımcısı Selahattin Genç,

Prodüksiyon Amiri Melih Üstüngör ve Ali Seyhan,

Yapımcı T. Fikret Uçak ve Mengü Yeğin,

Oynayanlar Muhterem Nur, Ahmet Mekin,

Kadir Savun, Suphi Kaner, Erol Taş,

Hüseyin Baradan, Hakkı Haktan,

Talat Güryuva, Mehmet Ali Akpınar,

A.Özdemir Ulubay, Selahattin Yazgan,

Osman Türkoğlu, Zeki Tüney, Nursen Yüceses,

Nusret Alptekin, Faik Coşkun, Suzan Uçaner,

Hüseyin Karındoyuran, Yaşar Şener,

Kaplan Tarsuslu, Sevim Civelek.

Sokaktan Gelen Adam

Erman Film, 1961, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Dr. Arşavir Alyanak,

Eser Esat Mahmut Karakurt (aynı adlı romanından),

Senaryo Vafit Tengizman,

Görüntü Yönetmeni Gani Turanlı,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Şarkılar Sevim Çağlayan,

Yönetmen Yardımcısı Mehmet Aslan,

Stüdyo Erman Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu ve Senkron Turgut İnangiray,

Negatif Kurgu İlya Pençoğlu ve Suat Batur,

Laboratuvar Hilmi Başcan, Yılmaz Erman

ve Hayati Akbulut,

Yapımcı Hürrem Erman,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Sevim Çağlayan,

Avni Dilligil, Handan Adalı, İbrahim Delideniz,

Nubar Terziyan, Yılmaz Oktay, Asım Nipton,

Hüseyin Güler, Mehtap Anıl, Faik Coşkun.

Vatan Fedaileri

Erol Film, 1961, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Şinasi Özönük,

Görüntü Yönetmeni Kenan Kurt,

Yönetmen Yardımcısı Ferit Ceylan,

Yapımcı Barazettin Erol,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Serpil Gül,

Sami Ayanoğlu, Suphi Kaner,

Birsen Menekşeli, Hüseyin Baradan,

Atıf Avcı, Eşref Vural,

Turhan Göker, Natuk Baytan,

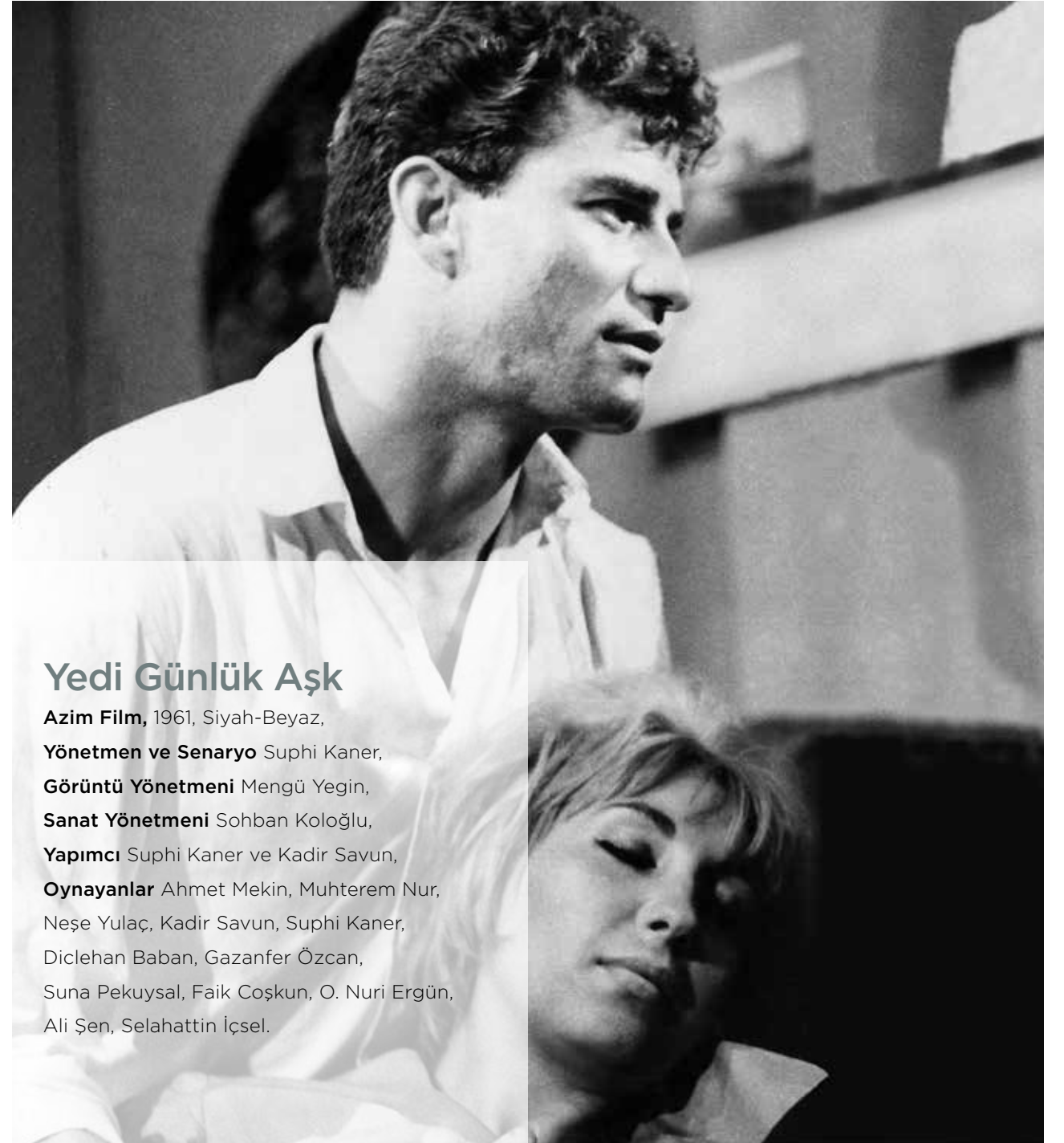
Nubar Terziyan, Sevim Yılmaz,

Cihat Özsu, Yavuz Karakaş,

Hüseyin Küçükçavuş, Ertuğrul Bilda,

Asım Nipton, Nubar Kamçılı,

Selahattin Okutan.

Yedi Günlük Aşk

Azim Film, 1961, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Suphi Kaner,

Görüntü Yönetmeni Mengü Yegin,

Sanat Yönetmeni Sohban Koloğlu,

Yapımcı Suphi Kaner ve Kadir Savun,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Muhterem Nur,

Neşe Yulaç, Kadir Savun, Suphi Kaner,

Diclehan Baban, Gazanfer Özcan,

Suna Pekuysal, Faik Coşkun, O. Nuri Ergün,

Ali Şen, Selahattin İçsel.

- Ahmet Mekin ve Neşe Yulaç -

1962

- Ahmet Mekin ve Aysel Tanju -

Aramıza Kan Girdi

Erman Film, 1962, Siyah-Beyaz,
Yönetmen Tarık Dursun Kakinç,
Film Hikâyesi F.M. İkinci,Erdoğan Tokatlı ve M. Hasan Göksu,
Senaryo M. Hasan Göksu,
Görüntü Yönetmeni Orhan Kapkı,
Müzik Yönetmeni T. Taran,
Yönetmen Yardımcısı Erdoğan Tokatlı ve Cevat Şahiner,
Kamera Yardımcısı Halit Aysan,
Işık Şefi Ekrem Köksalan ve Erol Batıbeki,
Set Amiri Tamer Tarhan,
Laboratuvar ve Stüdyo Erman Film Stüdyosu,
Ses Yorgo İlyadis,
Kurgu ve Senkron Turgut İnangiray,
Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,
Prodüksiyon Yardımcısı Yavuz Figenli ve Adil Kıbıcı,
Prodüksiyon Amiri Nevzat Altındal,
Ortak Yapımcılar Ahmet Mekin ve Hürrem Erman,
Oynayanlar Ahmet Mekin, Semra Sar, Kenan Pars, Aysel Tanju, Kadir Savun, Hayati Hamzaoğlu, Suzan Avcı, Ayfer Koray, Atif Kaptan, Suphi Kaner, Hüseyin Baradan, Seniğ Orkan, O. Nuri Ergün, Mehmet Ali Akpınar, Sevil Sev, Zeki Tüney, Serpil Akay, Ünal Göktunca, Mine Soley.

- Ekrem Bora, Meral Sayın, Eşref Kolçak, Tunç Başaran, Ahmet Mekin ve Reha Yurdakul -

Beş Kardeşler

Efe Film, 1962, Siyah-Beyaz,
Yönetmen Atıf Yılmaz,
Film Hikâyesi, İlhan Engin,
Senaryo Sadık Şendil,
Görüntü Yönetmeni Mike Rafaelyan,
Müzik Yönetmeni Yalçın Tura,
Türküler Ruhi Su,
Sanat Yönetmeni Doğan Aksel,
Yönetmen Yardımcısı Tunç Başaran, Çetin İnanc,
Script Girl Ayşe Tokatlı,
Kamera Yardımcısı Paşa Gündoğdu,
Işık Şefi Fahri Tekşen,
Set Amiri Nuri İnal,
Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,
Ses Marko Buduris,
Kurgu Tunç Başaran,
Senkron Metin Miroğlu,
Negatif Kurgu Hikmet Kuyucu,
Laboratuvar Cemil Orhon,
Hasan Örnek ve Cemil Demirci,
Prodüksiyon Yardımcısı Eşref Yenipazar,
Prodüksiyon Amiri Mıgır Sağıroğlu,
Yapımcı Ertem Eğilmez ve Nahit Ataman,
Oynayanlar Muhterem Nur, Ahmet Mekin, Ekrem Bora, Reha Yurdakul, Erol Taş, Aliye Rona, Hüseyin Baradan, Hayati Hamzaoğlu, Meral Sayın, Ayfer Feray, Suzan Avcı, Danyal Topatan, Tunç Başaran, Hayal Tayuk.

- Gurbet Yolcuları -

Gurbet Yolcuları

Şan Film, 1962, Siyah-Beyaz,
Yönetmen Sırrı Gültekin,
Film Hikâyesi ve Senaryo Sadık Şendil,
Görüntü Yönetmeni Rafet Şiriner,
Müzik Yönetmeni Nedim V. Otyam,
Yönetmen Yardımcısı ve Kurgu Erdoğan Esenboğa,
Kamera Yardımcısı Cengiz Batuhan,
Işıklar Ender Işık Servisi ve Mehmet Çakar,
Laboratuvar ve Stüdyo Lale Film Stüdyosu,
Ses Necip Sarıcioğlu ve Nihat Sevinç,
Senkron Mustafa Kent,
Negatif Kurgu Alis Bılıkyan,
Laboratuvar İbrahim Üstüner, Hüseyin İnci ve Özdemir Öğüt,
Prodüksiyon Yardımcısı Sıtkı Yüzgüler,
İsmail Adalı, Kadir Kara ve Mehmet Tezgâhtar,
Prodükör Niko Polias,
Yapımcı Baki Üsküdarlı,
Oynayanlar Ahmet Mekin, Muhterem Nur, Atıf Kaptan, Seniğ Orkan, İbrahim Delideniz, Salih Tozan, İhsan Torun, Mustafa Yavuz, Barazettin Erol, Lütfi Engin, Zülfikar Divani, Mehmet Emin Saygılı,
Çocuk Oyuncular Gülmelek Işıldar, Suat Şener.

1963

Acı Aşk

Bronz Film, 1963, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Hulki Saner,

Film Hikâyesi (Emily Bronte’nin Uğultulu Tepeler adlı romanından),

Senaryo Tarık Dursun Kakinç,

Görüntü Yönetmeni Kosta Psaras,

Yönetmen Yardımcısı Orhan Aksoy

ve Tarık Dursun Kakinç,

Kamera Yardımcısı Nejat Erişir ve Erdoğan Kızıldağ,

Işık Şefi Mehmet Çakar,

Set Amiri Yılmaz Kanat,

Dekor Sohban Koloğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Erman Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Laboratuvar Şefi Hilmi Başcan,

Laboratuvar Yılmaz Erman, Hayati Akbulut

ve Erdoğan Dolapçı,

Kurgu ve Senkron Turgut İnangiray,

Negatif Kurgu İlya Pençoğlu,

Prodüksiyon Amiri Nevzat Altındal,

Yapımcı Hulki Saner,

Oynayanlar Türkan Şoray, Ahmet Mekin,

Sadri Alışık, Efgan Efekan, Diler Saraç,

Osman Alyanak, Handan Adalı, Ali Şen,

Çocuk Oyuncu Şule Erhal.

Çöl Kanunu

Şan Film, 1963, Siya-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Faruk Kenç,

Görüntü Yönetmeni Rafet Şiriner,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Danslar Tanju Tamara,

Yönetmen Yardımcısı Yılmaz Atadeniz,

Kamera Yardımcısı Cengiz Batuhan,

Işıklar Ender Işık Servisi,

Dekor Nazım Yoldüren,

Turan Biliciler ve Nejat Özemre,

Kostüm Niyazi Er,

Set Fotoğrafları Foto Sema,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu ve Senkron Diamandi Filmeridis,

Negatif Kurgu Cengiz Arlı,

Laboratuvar Cemil Orhon,

Prodüksiyon Ekibi Hüseyin Yenice, Kemal Işıldar,

Emin Saygılı, Kadir Çaka ve Cevdet Delen,

Prodüktör Niko Polias ve Nazım Yoldüren,

Yapımcı Baki Üsküdarlı,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Gülgün Ok,

Atıf Kaptan, Aysel Tanju, Ahmet Tarık Tekçe,

Senih Orkan, Hüseyin Baradan, Tamer Balcı,

Mahmure Handan, Şermin Sel, Mine Soley,

Nuri Genç, Asım Nipton, Mustafa Dağhan,

Mustafa Yavuz, Cevdet Balıkçioğlu,

Lütfi Engin, Ayhan Ertekin, Refik Kansal,

Şaban Tekindağ, Bedros Çiçekcan,

Gülten Ceylan.

Kan ve Gurur

Barbaros Film, 1963, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Müzik Nedim V. Otyam,

Senaryo Zinnur Otyam,

Görüntü Yönetmeni Cahit Engin,

Yönetmen Yardımcısı Oksal Pekmezoğlu,

Yapımcı Nedim V. Otyam,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Sanay Akyüz,

Mine Soley, Kadri Ögelman, Emin Tunceli,

Hülya Önal, Zeki Yavaş.

- Ahmet Mekin ve Sevdâ Ferdağ -

Kelebekler Çift Uçar

Uludağ Film, 1963, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Tarık Dursun Kakinç,

Senaryo Orhan Hançerlioğlu,

Görüntü Yönetmeni Orhan Kapkı,

Prodüksiyon Amiri Hüseyin Sarıkaya,

Yapımcı Ayla Kaya ve Nizamettin Uludağ,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Ayla Kaya,

Sadri Alışık, Sevdâ Ferdağ, Hüseyin Baradan,

Vahi Öz, Hayri Caner, Ferah Nur, Eşref Vural,

Ersun Kazançel, Mürüvet Sim, Asım Nipton,

Memduh Alpar.

Ölüm Allah’ın Emri

Mask Film, 1963, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Kenan Pars,

Film Hikâyesi Erdoğan Özkaya ve Afif Yesari,

Senaryo Afif Yesari,

Diyaloglar Erdoğan Özkaya, Haluk Sel ve Afif Yesari,

Görüntü Yönetmeni Ali Uğur,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Şarkılar “Gül Sen Gülün Olayım”

(Beste Sadi Hoşses), “Yürüdüm Yavaş Yavaş”

(Derleyen Hüseyin Peyda ve Sevim Şengül,

Okuyan Sevim Şengül,

Diğer Okuyanlar İsmail Demirdöğen ve Semra Sar),

Yönetmen Yardımcısı Erdoğan Özkaya,

Işık Şefi Mazhar Eröz,

Işık Ekibi Lütfi Cengizer, Recep Köseoğlu ve Lami Boztunç,

Set Ekibi Türker Apak, Mehmet Gökçe, İlyas Kaya,

Şerif Öreten, Mustafa Arık ve Avni Kahraman,

Dekorlar Sohban Koloğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Erman Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Kurgu ve Senkron Turgut İnangiray,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,

Laboratuvar Şefi Hilmi Başcan,

Laboratuvar Hayati Akbulut, Yılmaz Erman,

Erdoğan Dolapçı ve Ali Özügül,

Dublajı Yöneten Hayri Esen,

Prodüksiyon Amiri Fuat İmer, Yapımcı Kenan Pars,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Semra Sar, Kenan Pars,

Necdet Tosun, Nubar Terziyan, Mine Soley, Asım

Nipton, Fuat İmer, Nezihe Güler, Yaşar Şener,

Bedri Çavuşoğlu, Natuk Baytan, Gönül Dayıgil,

Altan Güneyiz, Tanju Balkır, Erdoğan Özkaya,

Saadet Açikel, Rupen Noyin, Şahap Işık, Sabahat Işık.

1964

- Ahmet Mekin, Nevzat Kığı, Muzaffer Yenen ve Nilüfer Aydan -

Ana Beni Eversene

Televizyon Film, 1964, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Muharrem Gürses,

Görüntü Yönetmeni Cezmi Ar,

Müzik Yönetmeni ve Türküler Şükrü Osmanoglu,

Yönetmen Yardımcısı Azize Ar,

Kamera Yardımcısı Sami Acun,

Fotoğraflar Mustafa Akergül,

Laboratuvar ve Stüdyo Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu Diamandi Filmeridis,

Senkron Oral Özütürk ve Süleyman Karakaya,

Laboratuvar Cemil Orhon, Bayram Güzel, Süleyman

Koyuncu, Uğur Süley ve Ertunç Bülbül,

Prodüksiyon Yardımcısı Necdet Kığı,

Prodüktör Nevzat Kığı, **Yapımcı** Nuri Akıncı,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Nilüfer Aydan,

Muharrem Gürses, Nurlan San, Ersun Kazançel,

Ali Şen, Mine Soley, Barbaros Erbesler,

Gülgün Erdem, Feridun Çölgeçen, Meral Aşkın,

Nevzat Kığı ve Muzaffer Yenen.

Devlet Kuşu

Roket Film, 1964, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Semih Evin,

Senaryo Orhan Çubukçu,

Görüntü Yönetmeni Fethi Mürenler,

Yönetmen Yardımcısı Orhan Çubukçu

ve Rafet Akalın,

Kamera Yardımcısı Sıtkı Güleryüz,

Işık Şefi Mazhar Eröz,

Işıklar E.De.Ka. Işık Servisi,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Laboratuvar Cemil Orhon,

Yapımcı Semih Evin,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Gülgün Ok,

Turgut Özatay, Gönül Atalay, Şaziye Moral,

Muammer Gözalan, Devlet Devrim,

Erten Üçgözen, Filiz Toprak,

Eyüp Sabri Güleler, Güler Alış,

Hamdi Şarlıgil, Muzaffer Yenen

ve Nubar Kamçılı.

Güzeller Kumsalı

Sibel Film, 1964, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Kemal İnci,

Senaryo Suavi Sualp,

Görüntü Yönetmeni Cahit Engin,

Yapımcı Müfit İlkiz,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Nilüfer Aydan,

Nebahat Çehre, Önder Somer, Nurhan Nur,

Gülbin Eray, Mümtaz Ener, Zuhal Tan,

Ersun Kazançel, Nurlan San, Özdemir Aydın,

Selahattin İçsel, Gülgün Erdem

ve Ceyhan Cem.

- Ahmet Mekin, Necdet Tosun, Ersun Kazançel ve Sevda Ferdağ -

Halimeden Mektup Var

Ünal Film, 1964, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Süha Doğan,

Film Hikâyesi (Alexandre Duma'nın

Üç Silahşörler adlı romanından),

Görüntü Yönetmeni Şevket Kıymaz,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Yönetmen Yardımcıları Yavuz Figenli ve Ferhan Üçoklar,

Kamera Yardımcısı Paşa Üçoklar,

Laboratuvar ve Stüdyo Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu ve Senkron Turgut İnangiray,

Negatif Kurgu Oral Özütürk,

Laboratuvar Şefi Cemil Orhon,

Prodüksiyon Yardımcısı Sonay Kanat,

Prodüksiyon Amiri Yılmaz Kanat,

Yapımcı Ali Ulvi Ünalın ve Baha Ünalın,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Sevda Ferdağ,

Turgut Özatay, Yılmaz Güney, Senih Okran,

Hüseyin Baradan, Özdemir Han, Zuhal Tan,

Nurlan San, Necdet Tosun, Ersun Kazançel,

Osman Alyanak, Asım Nipton, Muharrem Gürses,

Hasan Ceylan ve Abdullah Ferah.

Kardeş Kanı

Bosfor Film, 1964, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Kemal Kan,

Film Hikâyesi Kenan Güçtimur,

Senaryo Vecdi Uygun,

Görüntü Yönetmeni Fevzi Eryılmaz,

Prodüktör Atalay Özçakır,

Yapımcı Vural Erman,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Filiz Akin,

Semih Sergen, Suzan Avcı, Eşref Vural,

Selahattin İçsel, Zeki Çan, Nusret Özkaya,

Kazım Kartal, Orhan Çoban, Seher Şeniz,

Süheyl Eğriboz, Ahmet Koç

ve Sıdika Diksés.

Vurun Kahpeye

Erman Film, 1964, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Orhan Aksoy,

Eser Halide Edib Adivar (Aynı Adlı Romanından),

Görüntü Yönetmeni Kriton İlyadis,

Müzik Yönetmeni Sadi Işılav,

Sanat Yönetmeni Danyal Topatan,

Yönetmen Yardımcıları Yılmaz Korkut ve Alpay Ziyal,

Kamera Yardımcısı Yavuz Gönenc,

Işık Şefi Mehmet Çakar,

Laboratuvar ve Stüdyo Erman Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Kurgu ve Senkron Turgut İnangiray,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya ve Şerif Gören,

Laboratuvar Şefi Hilmi Başcan,

Prodüksiyon Amiri Nevzat Altındal,

Yapımcı Hürrem Erman,

Oynayanlar Hülya Koçyiğit, Ahmet Mekin,

Vahi Öz, Reha Yurdakul, Ali Şen, Talat Gözbak,

Asım Nipton, Danyal Topatan, Nezihe Güler,

Selahattin İçsel, Ali Erenli, Hakkı Kıvanç,

Hüseyin Zan, Ayhan Altındal, Muzaffer Yenen,

Araksi Hebo, Sabahat Işık, Hikmet Gül,

Giray Alpan,

Çocuk Oyuncular Üftade Altın, Mehmet Emin

ve Nermin Özses.

- Ahmet Mekin ve Semra Sar -

Vur Gözünün Üstüne

Hayri Caner Prodüksiyon, 1964, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Hayri Caner,

Görüntü Yönetmeni Fevzi Eryılmaz,

Laboratuvar ve Stüdyo Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu Ali Ün,

Senkron Cevat Sezer,

Negatif Kurgu Oral Özütürk,

Laboratuvar Şefi Cemil Orhon,

Laboratuvar Süleyman Koyuncu ve Erol Yıldırım,

Yapımcı Hayri Caner,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Semra Sar,

Efgan Efehan, Devlet Devrim, Kenan Pars,

Alev Koral, Hayri Caner, Danyal Topatan,

Özdemir Han, Uğur Kıvılcım, Salih Karadeniz,

Türker Tekin, İhsan Yüce, Vecihi Neptün,

Ayla Oranlı, Atilla Demir, Deniz Seren,

Sacit Onan ve Zeki Tüney.

1965

- Aklın Durur 1965 -

Aklın Durur

Mask Film, 1965, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Kenan Pars,

Senaryo Cengiz Tuncer,

Görüntü Yönetmeni Cahit Engin,

Şarkılar Işık, Nur ve Eyüp Uyanıkoğlu,

Danslar Türkan Deniz,

Prodüksiyon Amiri Yusuf Çağatay,

Yapımcı Kenan Pars,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Semra Sar, Kenan Pars, Nedret Güvenç, Varol Ürkmez, Aysel Tanju, Bedri Çavuşoğlu, Özdemir Akin, Kamer Sadık, Hüseyin Karaoğlu, Şakir Kozluca, Faruk Panter.

Akrep Kuyruğu

Adalı Film, 1965, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Cevat Şahiner,

Görüntü Yönetmeni Paşa Gündoğdu,

Yapımcı Handan Adalı,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Selma Güneri, Aliye Rona, Reha Yurdakul, Sedef Türkay, Hayati Hamzaoğlu, Handan Adalı, Zuhâl Tan, Danyal Topatan.

- Ahmet Mekin ve Faik Coşkun -

Büyük Şerin Kanunu

Sibel Film, 1965, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Cavit Yürüklü,

Senaryo Safa Önal,

Görüntü Yönetmeni Vedat Akdikmen,

Şarkılar ve Danslar Kudret Şandra,

Dansözler Sedef İnci ve Funda Yanar,

Yönetmen Yardımcısı Orhan Aykanat,

Kamera Yardımcısı Salih Dikişçi,

Işık Şefi Ömer Ekmekçi,

Set Amiri Salih Güler,

Laboratuvar ve Stüdyo Lale Film Stüdyosu,

Ses Necip Sarıcıoğlu,

Kurgu İsak Dilman,

Senkron Mustafa Kent,

Negatif Kurgu Ender Teker,

Laboratuvar Şefi İbrahim Üstün,

Prodüksiyon Amiri Kayhan Berker,

Yapımcı Müfit İlkiz ve Cavit Yürüklü,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Tijen Par,

Hayati Hamzaoğlu, Tuncel Kurtiz, Ayfer Koray,

Orhan Aykanat, Faik Coşkun, Selahattin Ersoy,

Nusret Camgöz, Ersun Kazaңçel, Gürdal Onur,

Atilla Yurdesin, Abdullah Ferah, Hakkı Haktan,

Faruk Panter, İhsan Bayraktar, Giray Alpan,

Kudret Şandra, Zeki Sezer, Recep Yurdaşen.

- Ahmet Mekin -

Canım Benim

Hilal Film, 1965, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Feyturiye Esen,

Senaryo Vecdi Uygun,

Görüntü Yönetmeni Turgut Ören,

Yönetmen Yardımcısı Rahmi Kafadar,

Kamera Yardımcısı Zihniye Ören,

Yapımcı İsmail Esen,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Hilal Esen,

Atıf Kaptan, Mahmure Handan, Tünay Süer,

Mine Soley, Kudret Karadağ, Nuri Becer,

İsmail Esen, Fahriye Şemahi.

Cennet Fedaileri

Erman Film ile Sine Film Ortak Yapımı,

1965, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Mehmet Dinler,

Senaryo Muzaffer Arslan, Fikret Arıt ve Murat Sertoğlu,

Görüntü Yönetmeni Şevket Kıymaz,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Sanat Yönetmeni Sohban Koloğlu,

Yönetmen Yardımcısı Orhan Çubukçu ve Funda Öktem,

Kamera Yardımcısı Mükremin Şumlu,

Set Ekibi Halis Özer, Turan Çiviler ve Necip Koçak,

Fototoğraflar Mahmut Babacan,

Makyaj Zeki Alpan,

Laboratuvar ve Stüdyo Erman Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis ve İlya İlyadis,

Kurgu ve Senkron Turgut İnangiray,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya ve Mehmet Özdemir,

Laboratuvar Şefi Hilmi Başcan,

Laboratuvar Gani Maraşlıoğlu,

Hayati Akbulut ve Erdoğan Dolapçı,

Prodüksiyon Ahmet Özalp ve Fethi Oğuz,

Yapımcı Hürrem Erman ve Muzaffer Arslan,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Tijen Par,

Fatma Andaç, Atıf Kaptan, Nuri Altınok,

Yılmaz Gruda, Ertuğrul Akbay, Erol Börtecene,

Mümtaz Alpaslan, Sadri Karan, Asım Nipton,

İbrahim Delideniz, Muadelet Tibet,

Aytaç Yörükaslan, Haydar Sezer, Murat Tok,

Hidayet Pelit, Selahattin İçsel.

Kırbaç Yarası

Saba Prodüksiyon, 1965, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Kemal Kan,

Film Hikâyesi Berkhan İnal

(Kırbaçlar Altında adlı Amerikan filminden),

Senaryo Ziya Pişirici, Görüntü

Yönetmeni Fethi Mürenler,

Yönetmen Yardımcısı Ziya Pişirici,

Kamera Yardımcısı Nihat Çiftoğlu,

Işık Şefi Recep Köseoğlu,

Işıklar Ender Işık Servisi ve Mehmet Çakar,

Set Amiri Adnan Mersinli, Jenerik Refik Onubil,

Laboratuvar ve Stüdyo Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu ve Senkron Diamandi Filmeridis,

Cevat Sezer ve Ali Ün,

Negatif Kurgu Oral Özütürk ve Mahmut Eskici,

Laboratuvar Şefi Cemil Orhon,

Laboratuvar Erol Yıldırım, Süleyman Koyuncu,

Bayram Güzel, Muharrem Gündüz

ve Ertunç Şenkay,

Prodüksiyon Amiri Şevki Tosunoğlu,

Yapımcı İ. Necil Ozon,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Semra Sar,

Muzaffer Tema, Necdet Çağlar, Neriman Ateş,

Özdemir Han, Atıf Kaptan, Danyal Topatan,

Faik Coşkun, Kazım Kartal, Adnan Mersinli,

Hakkı Haktan, İsmet Erten, Suzan Uçaner,

Sabahat Işık, İlker Birkan, Şehri Şen, Behice İmer,

Muzaffer Yenen, Mehmet Büyükgüngör,

Çocuk Oyuncular Tanju Çöğen, Nur Erkut.

1966

- Ahmet Mekin ve Sevda Ferdağ -

Çingene

Dadaş Film, 1966, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Nuri Akıncı,

Film Hikâyesi ve Senaryo Zafer Sülek

(1947 yapımı Golden Earrings adlı Amerikan filminden),

Görüntü Yönetmeni Cezmi Ar,

Müzik Yönetmeni Kudret Şandra,

Şarkılar Mine Şen ve Sevim Özses,

Danslar Sedef İnci,

Yönetmen Yardımcısı Ferhan Üçoklar,

Kamera Yardımcısı Necdet Kığı,

Işık Şefi Ekrem Köksalan,

Fotoğraflar Mustafa Akergül,

Laboratuvar ve Stüdyo Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu ve Senkron Cevat Sezer,

Süleyman Karakaya ve Ali Ün,

Negatif Kurgu Oral Özütürk ve Mahmut Eskici,

Laboratuvar Şefi Cemil Orhon,

Laboratuvar Erol Yıldırım, Muharrem Gündüz,

Ertunç Şenkay ve İbrahim Eken, Matipo Bayram

Güzel ve Süleyman Koyuncu,

Prodüksiyon Amiri Nevzat Kığı,

Yapımcı Cahit Gürpınar ve Kadir Kesemen,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Sevda Ferdağ,

Ayfer Feray, Tuncel Kurtiz, Devlet Devrim,

Hüseyin Peyda, Sunay Sun, Selçuk Demircioğlu,

Muharrem Gürses, Danyal Topatan, Seyfi Havaeri,

Melek Ayseven, Fahri Adalı, Mustafa Alev,

Halim Özbek, Sabahattin Öge, Vural Akbabagil,

Taner Bayyurt, Rauf Altıntak, Hüseyin Güler,

Muzaffer Mozaik, Abidin Taşdelen, Sait Korur,

Mahmut Tarakçı, Zeki Alpan, Sıdika Duruer.

- Ahmet Mekin ve Nurlan San -

Fakirin Memet

Kent Film, 1966, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Ferit Ceylan,

Senaryo Süha Doğan,

Görüntü Yönetmeni Fevzi Eryılmaz,

Yönetmen Yardımcısı Adnan Coşkun,

Kamera Yardımcısı Mustafa Karadenizli,

Laboratuvar ve Stüdyo Lale Film Stüdyosu,

Ses Necip Sarıcioğlu,

Kurgu İzak Dilman, Senkron Mustafa Kent,

Negatif Kurgu Ender Teker,

Matipo Şeref Mehtap ve Fehmi Acar,

Laboratuvar İbrahim Üstüner ve Hüseyin İnci,

Prodüksiyon Amiri Şevki Tosunoğlu,

Yapımcı Ferit Ceylan,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Nurlan San,

Mine Soley, Süha Doğan, Necati Er, Nuri Genç,

Nezihe Güler, İclal Genç, Durmuş Ali Karaoğlu.

- Tunç Oral, Ahmet Mekin ve Mehmet Ali Akpınar -

Kır Atlı Efe

Dadaş Film ile Ömür Film Ortak Yapımı,

1966, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Nuri Akıncı,

Film Hikâyesi ve Senaryo Cemal Ezgi,

Görüntü Yönetmeni Cezmi Ar,

Müzik Yönetmeni Abdullah Nail Bayşu,

Türküler Ömer Şan,

Yönetmen Yardımcısı Çetin Dağdelen,

Kamera Yardımcısı Necdet Kığı,

Işık Şefi Niko Güzmas,

Set Amiri Necdet Kığı,

Set Yardımcısı Fahri Doğan,

Dekor Adil Özbek, Fotoğraflar Erol Öngü,

Laboratuvar ve Stüdyo Lale Film Stüdyosu,

Ses Necip Sarıcıoğlu,

Kurgu İzak Dilman, Senkron Mustafa Kent,

Negatif Kurgu Ender Teker,

Laboratuvar İbrahim Üstüner ve Hüseyin İnci,

Prodüksiyon Amiri Abdullah Ataç,

Yapımcı Cahit Gürpınar, Kadir Kesemen

ve Nuri Akıncı,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Tijen Par,

Tunç Oral, Mehmet Ali Akpınar, Necdet Çağlar,

Abdullah Ferah, Necati Er, Nusret Özkaya,

Enver Dönmez, Sırrı Elitaş, Hamza Gül, Taliha Saltı,

Murat Tok, Sevgi Danlı, Hayri Karakaş, Ayla Engin,

Çocuk Oyuncu Hikmet Olgun.

- Ahmet Mekin ve Gülbin Eray -

Nefesini Keseceğim

Güenal Film ile Uzun Film Ortak Yapımı,

1966, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Cahit Günal,

Görüntü Yönetmeni Paşa Gündoğdu,

Türküler Gülcan Sevim,

Ortak Yapımcılar Cahit Günal ve Abdülkerim Uzun,

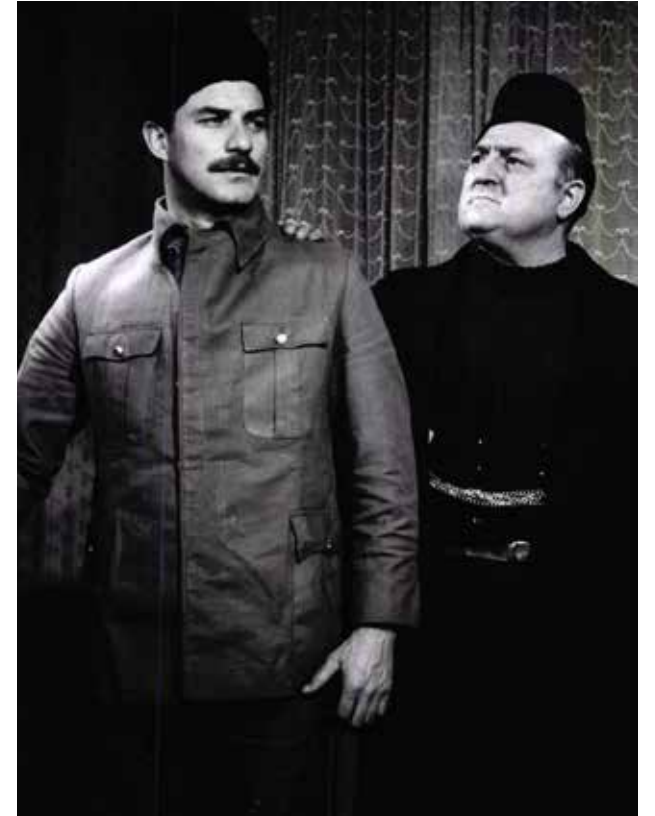
Oynayanlar Ahmet Mekin, Gülbin Eray,

Samim Meriç, Kemal Aydan, Gülcan Sevim,

Zennube, Diclehan Baban, Sedat Demir,

Enver Dönmez, Faik Coşkun, Ümit Can,

Abdullah Ferah.

- Ahmet Mekin ve Eşref Kolçak -

Topal Osman

Saba Prodüksiyon, 1966, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Ahmet Ural Ozon,

Senaryo Berkhan İnal,

Görüntü Yönetmeni Necat Okçugil,

Yapımcı İ. Necil Ozon,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Ayşen Ay,

Ali Şen, Eşref Vural, Selahattin İçsel,

Mahmure Handan, Abdullah Ferah,

Dr. Bedros Çiçekcan.

1968

- Ahmet Mekin ve Fatma Girik -

Ana Hakkı Ödenmez

Kemal Film, 1968, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Cengiz Tacer,

Işık İlhan Aslım,

Işık Ekibi Muzaffer Durusoy, Mahmut Köz ve İsmail

Kündem,

Set Ekibi Fikret Güryalçın, İsmail Babaoğlu ve Ömer Bubu,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Bican Avşar,

Kurgu Taner Oğuz,

Laboratuvar Recai Karataş ve Tanaş Petridis, Arif Özalp, Nevzat Dışiaçık, Osman Bilen, Adnan Açık-

lın ve Altan Sertesem,

Prodüksiyon Yardımcısı Cemil Paskap,

Prodüksiyon Amiri Hasan Nurdan,

Prodüksiyon Temsilcisi Adnan İrkut,

Yapımcı Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Ediz Hun, Fatma Girik,

Ahmet Mekin, Önder Somer, Serpil Gül,

Nubar Terziyan, Güzin Özipek, Hüseyin Peyda,

Cahit Irgat, Mehmet Ali Akpınar, Oktar Durukan,

Kayhan Yıldızoğlu, Ali Seyhan, Zeki Tüney,

Taliha Saltı, Osman F. Seden, Mustafa Yavuz,

Sait Ergenç, Ali Demir,

Çocuk Oyuncu Funda Gürçen.

- Eşref Kolçak, Hulya Darcan, Ahmet Mekin -

Dertli Pinar

Kemal Film, 1968, Siya-Beyaz,

Yönetmen O. Nuri Ergün,

Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Necati İltaç,

Türküler Aytekin Çeşmeci “Daha Dolmadı mı Çektiğim Çile?” (Netfon Plak), Sabahat Polat “Ben Ölürsem” (Şenay Plak), Kemal Beydilli “Bu El Bize Yaramaz” (İstanbul Plak) ve Bedri Ayselî “Hançer Yarası” (Aşkın Plak), Folklor Siirt Milli Oyun Ekibi ile Niyazi Enginsu, Abdi Dilbaz ve Asur Selviyol,

Yönetmen Yardımcısı Arif Erkuş,

Kamera Yardımcısı Kazım Çakırman,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Işık Ekibi Muzaffer Durusoy ve Mahmut Köz,

Dekor Saim Nahit Bilge,

Set Amiri Fikret Güryalçın,

Set Ekibi Celal Şahin ve Mustafa Yeter,

Plato Kemal Film Stüdyosu,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydınoğlu,

Kurgu ve Senkron Özdemir Arıtan,

Arif Özalp ve Nevazt Dışiaçık,

Negatif Kurgu Osman Bilen ve Gündüz M. Yazıcı,

Laboratuvar Recai Karataş,

Tanaş Petridis ve Adnan Açıkalin,

Prodüksiyon Yardımcısı Cemil Paskap,

Prodüksiyon Amiri Hasan Nurdan,

Prodüksiyon Temsilcisi Adnan İrkut,

Yapımcı Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Eşref Kolçak, Hulya Darcan,

Ahmet Mekin, Erol Taş, Ali Şen, Oktar Durukan,

Nubar Terziyan, Hasan Ceylan, Kazım Kartal,

Zeki Tüney, Ali Ekdal, Niyazi Vanlı, Cemal Sezer,

Ahmet Karaca, Refik Kansal, Selahattin İçsel,

Orhan Erçin, Fikri Çöze, Zeki Sezer,

Abdullah Ferah, Mehmet Büyükgüngör,

Taliha Saltı, Orhan Aykanat, Cemal Gonca.

1968

Kadın Asla Unutmaz

Erman Film, 1968, Renkli,

Yönetmen Orhan Aksoy,

Senaryo Hamdi Değirmencioğlu ve Orhan Aksoy,

Görüntü Yönetmeni İlhan Arakon,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Şarkılar Berkant ve İnci Çayırılı,

Sanat Yönetmeni Fethi Oğuz,

Yönetmen Yardımcısı Erdoğan Avcı ve Tolgay Ziyal,

Kamera Yardımcısı Mustafa Kırkağaç,

Işık Şefi Halit Aysan,

Laboratuvar ve Stüdyo Erman Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Kurgu Diamandi Filmeridis,

Laboratuvar The Arthur Rank Studios (İngiltere),

Prodüksiyon Amiri Semih Sezerli,

Yapımcı Hürrem Erman,

Oynayanlar Hülya Koçyiğit, Ediz Hun,

Selma Güneri, Ahmet Mekin, Gülistan Güzey,

Nedret Güvenç, Hulusi Kentmen, Nermin Gökben,

Ümit Şeyban, Muammer Gözalan, Meral Kurtuluş,

Kayhan Yıldızoğlu, İlhan Arakon, Nezihe Güler,

Mehmet Büyükgüngör,

Çocuk Oyuncu Melih Ateş.

- Ahmet Mekin ve Hülya Aşan -

Urfa-İstanbul

Kemal Film, 1968, Siyah-Beyaz,

Yönetmen O. Nuri Ergün,

Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Nedim Akanlar,

Şarkılar Muhterem Nur “Ömrümce Ağladım”,

Sabahat Polat “Ben Ölürsem Anam”

ve Oktay Topgül “Aman Tanrı’m”,

Sanat Yönetmeni Saim Nahit Bilge

ve Hasan Nurdan,

Yönetmen Yardımcısı Arif Erkuş,

Kamera Yardımcısı Kazım Çakırman

ve Yaşar Memişoğlu,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Işık Ekibi Muzaffer Durusoy ve Mehmet Köz,

Set Amiri Fikret Güryalçın,

Set Ekibi Ömer Bubu ve Yılmaz Özyurt,

Plato Kemal Film Stüdyosu,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydınoğlu, Bican Avşar,

Ümit Efekan ve İsmail Karataş,

Kurgu Arif Özalp,

Negatif Kurgu Osman Bilen,

Laboratuvar Recai Karataş ve Tanaş Petridis,

Prodüksiyon Yardımcısı Cemil Paskap,

Prodüksiyon Amiri Hasan Nurdan,

Prodüksiyon Temsilcisi Adnan İrkuç,

Yapımcı Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Hülya Aşan, Muhterem Nur,

Münir Özkul, Hüseyin Peyda, Talat Gözbak,

Mehmet Ali Akpınar, Nubar Terziyan, Cahit İrgat,

Kazım Kartal, Zeki Tüney, Ali Seyhan, Hakkı Haktan,

Kayhan Yıldızoğlu, Sait Ergenç, Hüseyin Güler,

Hasan Nurdan, Ali Demir, Mehmet Büyükgüngör,

Fikret Güryalçın.

1969

Bataklı Damın Kızı Aysel

Kemal Film, 1968, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Cengiz Tacer,

Işık İlhan Aslım,

Işık Ekibi Muzaffer Durusoy,

Mahmut Köz ve İsmail Kündem,

Set Ekibi Fikret Güryalçın,

İsmail Babaoğlu ve Ömer Bubu,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Bican Avşar,

Kurgu Taner Oğuz,

Laboratuvar Recai Karataş ve Tanaş Petridis,

Arif Özalp, Nevzat Dişiaçık, Osman Bilen,

Adnan Açıkalin ve Altan Sertesen,

Prodüksiyon Yardımcısı Cemil Paskap,

Prodüksiyon Amiri Hasan Nurdan,

Prodüksiyon Temsilcisi Adnan İrkut,

Yapımcı Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Ediz Hun, Fatma Girik,

Ahmet Mekin, Önder Somer, Serpil Gül,

Nubar Terziyan, Güzin Özipek, Hüseyin Peyda,

Cahit Irgat, Mehmet Ali Akpınar, Oktar Durukan,

Kayhan Yıldızoğlu, Ali Seyhan, Zeki Tüney,

Taliha Saltı, Osman F. Seden, Mustafa Yavuz,

Sait Ergenç, Ali Demir,

Çocuk Oyuncu Funda Gürçen.

Beşikteki Miras “Urfa-İstanbul 2”

Kemal Film, 1969, Siyah-Beyaz,

Yönetmen O. Nuri Ergün,

Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Nedim Akanlar,

Sanat Yönetmeni Saim Nahit Bilge ve Hasan Nurdan,

Yönetmen Yardımcısı Arif Erkuş,

Kamera Yardımcısı Kazım Çakırman

ve Yaşar Memişoğlu,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Işık Ekibi Muzaffer Durusoy ve Mahmut Köz,

Set Amiri Fikret Güryalçın,

Set Ekibi Ömer Bubu ve Yılmaz Özyurt,

Plato Kemal Film,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydınolu, Bican Avşar,

Ümit Efekan ve İsmail Karataş,

Kurgu ve Senkron Arif Özalp,

Negatif Kurgu Osman Bilen,

Laboratuvar Recai Karataş ve Tanaş Petridis,

Prodüksiyon Yardımcısı Cemil Paskap,

Prodüksiyon Amiri Hasan Nurdan,

Prodüksiyon Temsilcisi Adnan İrkut,

Yapımcı Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Hülya Aşan,

Muhterem Nur, Münir Özkul, Hüseyin Peyda,

Talat Gözbak, Nubar Terziyan, Mehmet Ali Akpınar,

Cahit Irgat, Kazım Kartal, Zeki Tüney, Ali Seyhan,

Hakkı Haktan, Kayhan Yıldızoğlu, Sait Ergenç,

Hüseyin Güler, Hasan Nurdan, Mehmet Büyükgüngör,

Ali Demir, Fikret Güryalçın, Faruk Panter.

- Bilal İnci, Eva Bender, Zafer İnci ve Ahmet Mekin -

Bir Türk’e Gönül Verdim

Erman Film, 1969, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Halit Refiğ,

Görüntü Yönetmeni Cengiz Tacer,

Müzik Yönetmeni Abdullah Nail Bayşu,

Türküler Zuhâl Tan ve Ayten Şenol,

Yönetmen Yardımcısı Yıldırım Yanılmaz,

Kamera Yardımcısı Tuna Tunçay,

Işık Şefi Rıdvan Varol,

Set Amiri Atalay Saraç,

Set Ekibi Mustafa Buvan, Mustafa Koçyiğit ve Erdal Doğu,

Laboratuvar ve Stüdyo Erman Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Kurgu ve Senkron Teni Filmeridis,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,

Prodüksiyon Amiri Nuri Tuncel,

Yapımcılar Hürrem Erman ve Halit Refiğ,

Oynayanlar Eva Bender, Ahmet Mekin, Bilal İnci,

Osman Alyanak, Aynur Akarsu, Seden Kızıltunç,

Murat Tok, Rabia Alyanak, Nuri Tuncel, Üveyiz Molu,

Yıldırım Yanılmaz, Atalay Saraç,

Çocuk Oyuncu Zafer İnci.

Cezaları Ölümdü

Gala Film, 1969, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Ferit Ceylan,

Senaryo Kemal Atalay,

Görüntü Yönetmeni Dinçer Önal,

Yapımcı Levent Kırıl,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Nazan Şoray,

Demir Karahan, Serpil Gül, Bilal İnci,

Atilla Ergün, Mehmet Büyükgüngör,

Sabahat Işık.

Gurbette Ölenler

Hürriyet Film, 1969, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Zafer Davutoğlu,

Senaryo Safa Önal,

Görüntü Yönetmeni Feridun Kete,

Müzik ve Türküler Yıldız Tezcan,

Yapımcı Faruk Gerçek,

Oynayanlar Yıldız Tezcan, Ahmet Mekin,

Erden Güvenç, Sevda Nur, Güzin Özipek,

Aydın Tezel, Mehmet Ali Akpınar,

Yavuz Karakaş, Diclehan Baban.

Gülnaz Sultan

Kemal Film, 1969, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Osman F. Seden

(Binbir Gece Masalları'ndan),

Görüntü Yönetmeni Kenan Kurt,

Yönetmen Yardımcısı Arif Erkuş,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Dekor Saim Nahit Bilge,

Plato Kemal Film Stüdyosu,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydınoğlu,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Laboratuvar Şefi Recai Karataş,

Prodüksiyon Amiri Hasan Nurdan,

Prodüksiyon Temsilcisi Adnan İrkut,

Yapımcılar Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Ediz Hun, Sevda Ferdağ,

Ahmet Mekin, Esen Püsküllü, Turgut Özatay,

Erol Taş, Diclehan Baban, Feridun Çölgeçen,

Mehmet Ali Akpınar.

- Ahmet Mekin ve Tanju Korel -

Hedefte Vuruşanlar

Meç Film, 1969, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Çetin İnanç,

Görüntü Yönetmeni Rafet Şiriner, Teknik

Yönetmen Taner Oğuz,

Yapımcılar Çetin İnanç, Enver Özer

ve Işık Toraman,

Oynayanlar Tanju Korel, Hülya Darcan,

Ahmet Mekin, Altan Günbay, Semra Yıldız,

Atilla Ergün, Hüseyin Zan, Cemal Gonca,

Yusuf Sezer, Misafir Oyuncu Sevgi Can.

Ahmet Mekin
1958

1970

Adım Beladır

Şahin Film, 1970, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Semih Evin,

Görüntü Yönetmeni Mehmet Ali Özdemir,

Yönetmen Yardımcısı Yılmaz Değişmez,

Kamera Yardımcısı Hüseyin Ererez,

Laboratuvar ve Stüdyo Kunt Film,

Ses Ferruh Kırmaz,

Ses Sistemi Philips Ses Sistemi

Kurgu Kunt Tulgar,

Senkron Adrine Muradyan,

Laboratuvar Şefi Yılmaz Erman,

Laboratuvar Aslan Tektaş,

Prodüksiyon Amiri Engin Dağdelen,

Prodüktör Sabahattin Koçak

ve Hayrettin Koçak,

Yapımcı Şahin Koçak,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Sezer Güvenirgil,

Figen Han, Kaya Volkan, Talat Gözbak,

Yusuf Sezer, Hakkı Kıvanç, Leman Akçatepe,

Dündar Aydınli, Zeki Sezer, Mehmet Büyükgüngör,

Cevdet Balıkçı.

Beyaz Güller “Beyaz Mendil”

Murat Film ile Uğur Film Ortak Yapımı, 1970, Renkli,

Yönetmen Süreyya Duru,

Senaryo Bülent Oran,

Görüntü Yönetmeni Orhan Kapkı,

Müzik Yönetmeni İsmet Nedim,

Plak Müzik Necip Sarıcioğlu,

Yönetmen Yardımcısı Tolgay Ziyal,

Kamera Yardımcısı Füzuran Nurtan,

Işık Şefi Halit Aysan,

Set Amiri Nejat Buvan ve Yılmaz Topuz,

Ses Stüdyosu Lale Film Stüdyosu,

Ses Necip Sarıcioğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Renk Uzmanı Turgut Ören,

Kurgu Celal Köse,

Senkron Mustafa Kent,

Negatif Kurgu Ender Teker,

Prodüksiyon Yardımcısı Yusuf Çağatay,

Prodüksiyon Amiri Fethi Oğuz,

Yapımcılar Süreyya Duru ve Memduh Ün,

Oynayanlar Kartal Tibet, Filiz Akın,

Ahmet Mekin, Bilal İnci, Atıf Kaptan,

Sami Hazinses, Hakkı Kıvanç, Süheyl Eğriboz,

Sabahat Işık, Selahattin İçsel, Mustafa Yavuz,

Meral Kurtuluş, Osman Han, Muzaffer Civan,

oğan Tamer.

Beyaz Tabakta Siyah Üzüm

Gürses Film, 1970, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Adnan Kıran,

Film Hikâyesi ve Senaryo Ümit Gürses,

Görüntü Yönetmeni Ali Uğur,

Yönetmen Yardımcısı Yunus Yılmaz,

Kamera Yardımcısı Güngör Tetiker,

Işık Şefi Kenan Eryılmaz,

Laboratuvar ve Stüdyo Kunt Film Stüdyosu,

Ses Ferruh Kırmaz,

Ses Sistemi Philips Ses Sistemi,

Kurgu Turgut İnangiray,

Laboratuvar Şefi Yılmaz Erman,

Laboratuvar Aslan Tektaş Hüseyin Yazıcı,

Prodüksiyon Ekibi Eşref Yenipazar ve Erdal Kuyu,

Prodüksiyon Amiri Zeki Tezcan,

Yapımcı Ümit Gürses,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Seyhan Gümüş,

Necdet Yakın, Ayşin Simer, Özdemir Akın,

Kadir Ağakan, Saadet Çırpan, Deniz Akın,

Muzaffer Yenen, Şükrü Kayır, İbrahim Aksu,

Kadriye Tuna, Ahmet Karaca,

Mehmet Emin Saygılı.

- Ahmet Mekin, Semra Yıldız, Erol Taş, Kudret Karadağ, Yaşar Güçlü ve Oktay Yavuz -

Çeko

Erman Film, 1970, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Çetin İnanç,

Senaryo Çetin İnanç ve Burhan Bolan,

Görüntü Yönetmeni Mike Rafaelyan,

Yönetmen Yardımcısı Kamil Erşahin,

Kamera Yardımcısı Cengiz Turanlı,

Işık Şefi Rıdvan Varol,

Set Amiri Mustafa Buvan,

Set Ekibi Necip Koçak, Tevfik Şen ve Raif Aydın,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Kurgu Turgut İnangiray,

Negatif Kurgu Hüsamettin Üren,

Laboratuvar Hayati Akbulut,

Prodüksiyon Amiri Avni Turan,

Prodüksiyon Müdürü Semih Sezerli,

Yapımcı Hürrem Erman,

Oynayanlar Yılmaz Köksal, Ahmet Mekin,

Erol Taş, Hayal Sirer, Danyal Topatan, Semra Yıldız,

Feridun Çölgeçen, Kudret Karadağ, Yaşar Şener.

- Mine Mutlu, Ahmet Mekin ve Sırrı Gültekin -

Dönme Bana Sevgilim

Hisar Film, 1970, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Sırrı Gültekin,

Senaryo Sadık Şendil,

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Şarkılar Ayfer Başıbüyük, Berkant ve Nermin Candan,

Yönetmen Yardımcısı Korhan Yurtsever,

Kamera Yardımcısı Tahsin Kasımoğlu,

Set Ekibi Nihat Cerit, Cihat Karahan ve Hüseyin Bilgiç,

Laboratuvar ve Stüdyo Ses Film Stüdyosu,

Ses Rauf Tözüm,

Kurgu Korhan Yurtsever ve İsmail Kalkan,

Senkron Metin Özer,

Negatif Kurgu Ali Berkan,

Laboratuvar Şefi Ziya İnsel,

Laboratuvar İbrahim Güzel ve İsmail Güzel,

Seslendirenler Jeyan Mahfi Tözüm, Hayri Esen,

Vala Önengüt, Erdoğan Esenboğa ve Özdemir Han,

Prodüksiyon Amiri Hüseyin Güler,

Yapımcı Özdemir Birscl,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Mine Mutlu,

Hayati Hamzaoğlu, Münir Özkul, Cenk Er, Niyazi Vanlı,

Faik Coşkun, Zeki Tüney, Budak Cimcoz, Turan Kurt,

Mustafa Yavuz, Ahmet Karaca, Sırrı Gültekin,

Çocuk Oyuncular İhsan Küçüktepe ve Funda Gelişen,

Misafir Oyuncu Nevin Aypar.

Damarımda Kanımsın

Alfan Ticaret, 1970, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Semih Evin,

Görüntü Yönetmeni Yılmaz Ceylan,

Yapımcı Hamit Gürsoy,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Mine Mutlu,

Hülya Tuğlu, Atıf Kaptan, Hüseyin Çakmak,

Hüseyin Kutman, Muazzez Arçay.

Düşen Bir Yaprak Gibi

Alfan Ticaret, 1970, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Semih Evin,

Görüntü Yönetmeni Yılmaz Ceylan,

Yapımcı Hamit Gürsoy,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Mine Mutlu,

Atilla Ergün, Hülya Tuğlu, Atıf Kaptan,

Aynur Aydan.

Gelin Kızı Maviş

Erman Film, 1970, Renkli, Cinemascope,

Yönetmen ve **Senaryo** Orhan Elmas,

Görüntü Yönetmeni Mike Rafaelyan,

Müzik Abdullah Nail Bayşu,

Yönetmen Yardımcısı Erdoğan Avcı,

Kamera Yardımcısı Cengiz Turalı,

Sanat Yönetmeni Adil Kıbıcı,

Işık Şefi Rıdvan Varol,

Set Amiri Mustafa Buvan,

Set Ekibi Tevfik Şen, Ercan Akyıldırım,

Raif Öztürk ve Hüseyin Ergüneş,

Ses Stüdyosu Lale Film Stüdyosu,

Ses Necip Sarıcioğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo The Rank Studios/Londra,

Prodüksiyon Amiri Avni Turan,

Yapımcı Hürrem Erman,

Oynayanlar Tugay Toksöz, Arzu Okay,

Ahmet Mekin, Aliye Rona, Erol Taş, Bilal İnci,

Danyal Topatan, Taliha Saltı, Hamdi Oktay.

- Ahmet Mekin ve Mine Mutlu -

Her Günaha Bir Kurşun

Şahin Film, 1970, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Semih Evin,

Görüntü Yönetmeni Mehmet Ali Özdemir,

Yönetmen Yardımcısı Yılmaz Değişmez,

Kamera Yardımcısı Hüseyin Ererez,

Laboratuvar ve Stüdyo Kunt Film,

Ses Ferruh Kırmaz,

Ses Sistemi Philips Ses Sistemi,

Kurgu Kunt Tulgar,

Senkron Adrine Muradyan,

Laboratuvar Şefi Yılmaz Erman,

Laboratuvar Aslan Tektaş,

Prodüksiyon Amiri Engin Dağdelen,

Prodüktör Sabahattin Koçak ve Hayrettin Koçak,

Yapımcı Şahin Koçak,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Sezer Güvenirgil,

Figen Han, Kaya Volkan, Talat Gözbak,

usuf Sezer, Hakkı Kıvanç, Leman Akçatepe,

Dündar Aydınllı, Zeki Sezer,

Mehmet Büyükgüngör, Cevdet Balıkçı.

Kader Bağlayınca

Duru Film, 1970, Renkli,

Yönetmen ve Film Hikâyesi Remzi Jöntürk,

Senaryo Bülent Oran,

Görüntü Yönetmeni Ali Uğur,

Müzik Yönetmeni Rıza Ateş,

Yönetmen Yardımcısı Tarık Gün,

Kamera Yardımcısı Yunus Saltık,

Dekor Gani Dede,

Ses Stüdyosu Ses Film Stüdyosu,

Ses Lami Kamil,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Renk Uzmanı Turgut Ören,

Kurgu Osman Koşkan,

Senkron Mustafa Kent,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,

Laboratuvar Şefi Hikmet Kuyucu,

Yapımcı Naci Duru,

Oynayanlar Ediz Hun, Zuhâl Aktan, Ahmet Mekin,

Aliye Rona, Kadir Savun, Ayton Sert, Tahsin Koray,

Seden Kızıltunç, Reşit Çıldam, Gaye Eren,

Remzi Jöntürk, Gani Dede.

- Ahmet Mekin ve Nubar Terziyan -

Yılan Kadın

Kemal Film, 1970, Siyah-Beyaz,

Yönetmen O. Nuri Ergün,

Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Özdemir Öğüt,

Yönetmen Yardımcısı Arif Erkuş,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Plato Kemal Film Platosu,

Laboratuvar ve Stüdyo Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu ve Senkron Süleyman Koyuncu

ve Cevat Sezer,

Negatif Kurgu Oral Özütürk ve Mahmut Eskici,

Laboratuvar Cemil Orhon, Erol Yıldırım,

Süleyman Koyuncu ve Bayram Güzel,

Prodüksiyon Amiri Hasan Nurdan,

Prodüksiyon Temsilcisi Adnan İrkut,

Yapımcı Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Suzan Avcı,

Önder Somer, Serpil Gül, Toygar Belevi,

Nubar Terziyan, Feridun Çölgeçen, Kazım Kartal,

Erdoğan Seren, İhsan Gedik, Ahmet Koç,

Çocuk Oyuncu Cem Paskap.

1971

- "Bir Avuç Kan" film lobisi -

Ateş ve Barut

Şahin Film, 1971, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Semih Evin,

Görüntü Yönetmeni Suat Kapkı,

Yapımcı Şahin Koçak,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Mine Mutlu,

Melek Görgün, Altan Günbay, Deniz Çimenli,

Kadri Ögelman, Abidin Görsev, Hakkı Kıvanç,

üheyl Eğriboz, DüNDAR AydınLI, Yusuf Sezer,

İhsan Bayraktar, Ahmet Karaca,

Ahmet Şenses, Kenan Karagöz.

Bir Avuç Kan

Kemal Film, 1971, Siyah-Beyaz,

Yönetmen O. Nuri Ergün,

Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Necati İltaç,

Yapımcı Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Sezer Güvenirgil,

Erol Taş, Kazım Kartal, Bilal İnci,

Nubar Terziyan, Mehmet Ali Akpınar,

Doğu Kan, Süheyl Eğriboz.

- "Fedailer Mangası" film lobisi -

Fedailer Mangası

Selçuk Film, 1971, Renkli,

Yönetmen ve **Senaryo** İlhan Engin,

Görüntü Yönetmeni Kaya Ererez,

Yönetmen Yardımcısı Yavuz Işıklar, Aldoğan Işıklar

ve Sami Güçlü,

Kamera Yardımcısı Hüseyin Ererez ve Yalçın Topuz,

Sanat Yönetmeni Fethi Oğuz,

Işık Şefi Aslan Yıldız ve Uğur Dede Şimşek,

Makyaj Murat Yakınoğlu,

Ses Stüdyosu Lale Film Stüdyosu,

Ses Necip Sarıcioğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Renk Uzmanı Turgut Ören,

Kurgu Erdoğan Esenboğa, Senkron Osman Koşkan,

Negatif Kurgu Hüsamettin Üren,

Prodüksiyon Ekibi Yüksel Tanık, Yusuf Sezer ve Hamit Akçay,

Yapımcı Nejat Selçuk,

Oynayanlar Fikret Hakan, Ahmet Mekin,

Hülya Darcan, Kuzey Vargın, Tunç Oral,

Bozkurt Kuruç, Nurtekin Odabaşı, Hasan Ceylan,

Faruk Panter, Aynur Yetkin, Nazan Adalı,

İstemi Betil, İlker Bafralı, Feridun Çölgeçen,

Doğan Tamer, Ali Seyhan, Süheyl Eğriboz,

Sümer Tilmaç, Reşit Çıldam, Yusuf Sezer, Günay

Güner, Kadir Kök, Misafir Oyuncu Tanju Gürsu.

- Ahmet Mekin ve Atilla Ergün -

İdamlık

Ender Film, 1971, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Semih Evin,

Görüntü Yönetmeni Orhan Çağman,

Müzik Yönetmeni Vasfi Uçaroğlu,

Yönetmen Yardımcısı Nurettin İrişen,

Işıklar Ender Işık Servisi,

Set Ekibi Altan ve Zülküf Yüce,

Laboratuvar ve Stüdyo Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu Mahmut Eskici,

Senkron Cevat Sezer,

Negatif Kurgu Süleyman Karakaya,

Yapımcı Mehmet Çakar,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Feri Cansel,

Tufan Giray, Atilla Ergün, Orhan Çağman,

Nükhet Egeli, Mürüvet Sim, Mine Sun,

Yaşar Şener, Türkan Sülünay, İsmail Hakkı Şen,

Vasfi Uçaroğlu, Aycan, Ahmet Açıkan,

Yusuf Sezer, Haluk Orçun.

Kanlı Define

Pelit Film, 1971, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Hidayet Pelit,

Görüntü Yönetmeni Şener Işık,

Türküler Mihrican Bahar ve Halil Eren,

Ney Mahir Selman,

Yönetmen Yardımcısı Öner Kösem,

Kamera Yardımcısı Salih Tuncer,

Jenerik Refik Onubil,

Laboratuvar ve Stüdyo Ar Film Stüdyosu,

Ses Rauf Tözüm,

Laboratuvar Şefi Hilmi Başcan,

Laboratuvar A. Tümay Rızai, Erdoğan Koray

ve Baki Güneş,

Yapımcı Hidayet Pelit,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Ülkü Özen,

Ateş Osman, Âşık Mecnuni, İhsan Özben,

Sabahattin Arpacı, Funda Ege, Cengiz Çağın,

Ahmet Derman, Öner Kösem, Mahmut Kemez,

Cüneyt Algür, Çevik Çuhadar, Sinan Perk,

Çocuk Oyuncular: Ertan Ateşer,

Oya Pelit, Bülent Pelit.

Kara Gün

Çağ Film, 1971, Renkli,

Yönetmen Bilge Olgaç,

Eser Tarık Dursun K.

("İnsan Kurdu" adlı öyküsünden),

Senaryo Çağ Grup,

Görüntü Yönetmeni Özdemir Öğüt,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Yönetmen Yardımcısı Faik Sinkil ve Engin Asya,

Kamera Yardımcısı Nihat Çifteoğlu,

Set Amiri Naci Saraç,

Set Ekibi Aydın Metintaş ve Yurdaer Toraman,

Laboratuvar ve Stüdyo Lale Film Stüdyosu,

Ses Necip Sarıcıoğlu,

Laboratuvar Hasan Örnek ve Selahattin Kaya ve

Abdullah Akdeniz Şükrü Güzel,

Kurgu Celal Köse,

Senkron Mustafa Kent,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,

Prodüksiyon Amiri Mehmet Güler,

Yapımcı Necip Sarıcıoğlu,

Oynayanlar Kadir Inanır, Arzu Okay,

Ahmet Mekin, Muhterem Nur,

Âşık İhsani, Yavuz Özkan,

Misafir Oyuncular Hayati Hamzaoğlu

ve Ceyda Karahan.

- Demir Karahan ve Ahmet Mekin -

Ölmesi Lazımdı “Çark”

Bozkurt Film, 1971, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Demir Karahan,

Görüntü Yönetmeni Fevzi Eryılmaz,

Teknik Yönetmen Nurettin İrişen,

Yapımcı İsmail Konca,

Oynayanlar Demir Karahan, Ahmet Mekin,

Ülkü Ülker, Nejat Özbek, Semra Yıldız,

Baki Tamer, Hüseyin Zan, Necip Tekçe,

Ali Seyhan, Şükran Özkara, Süheyl Eğriboz,

Yaşar Şener, Muammer Gözalan,

Kenan Karagöz, Mustafa Özkaya.

Krallar Kralı Hüdaverdi

Tekin Film, 1971, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Semih Evin,

Senaryo Semih Evin ve Çetin Dağdelen,

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Yönetmen Yardımcısı Nurettin İrişen,

Kamera Yardımcısı Himmet Arı,

Laboratuvar ve Stüdyo Ar Film Stüdyosu,

Laboratuvar Şefi Hilmi Başcan,

Laboratuvar Erdoğan Koray, A. Tümay Rızai

ve Baki Günay,

Prodüksiyon Yardımcısı İbrahim Aydın,

Prodüksiyon Amiri Mahmut Tarakçı,

Teknik Yönetmen Rıza İnceer,

Yapımcı Tekin Dağdelen,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Feri Cansel,

Hayri Caner, Erol Taş, Yeşim Yükselen,

Hüseyin Zan, Hakkı Kıvanç, Enver Dönmez,

Muammer Gözalan, Nermin Özses, Sıdika Dikses,

Yılmaz Kurt, Dündar Aydınlı, Hakkı Kurt,

Yaşar Şener, Oktay Yavuz, Ali Demir,

Kenan Karagöz, Sabahat İzgü.

Silahlar Affetmez

Kartal Film, 1971, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Semih Evin,

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Yapımcı Ünsal Aybek,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Eşref Kolçak,

Kuzey Vargın, Sibel Göksel, Yeşim Soydan,

Çocuk Oyuncular Aslıhan Aybek,

Hüseyin Çakmak.

Üç Kabadayı

Şahin Film, 1971, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Melih Gülgen,

Senaryo Asaf Tengiz,

Görüntü Yönetmeni Salih Dikişçi,

Yönetmen Yardımcıları Semih Servidal

ve Ahmet Tengiz,

Kamera Yardımcıları Fikret Temizer ve Soner Saygılı,

Teknik Yönetmenler Tuna Polat,

Işık Şefi Kazım Çakar, Işıklar Ender Işık Servisi,

Laboratuvar ve Stüdyo Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Negatif Kurgu Mahmut Eskici,

Laboratuvar Cemil Orhon ve Bayram Güzel,

Prodüksiyon Amiri Mustafa Oğuz,

Yapımcı Şahin Koçak,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Safiye Yankı,

Süleyman Turan, Behçet Nacar, Hulusi Kentmen,

Tuncer Necmioğlu, Feridun Çölgeçen,

Nesrin Kaptan, Necip Tekçe, Kadri Öğelman,

Tijen Doray, Semiha Yankı, Dündar Aydınlı,

Nur Ay, Leman Akçatepe, Yılmaz Kurt,

Cango Kemal, Niyazi Gökdere, Mehmet Yağmur,

Bedri Aydın, Engin Dağdelen, Mustafa Doğan,

Ali Seyhan, Remziye Fırtına.

Üçünüze Bir Mezar

Şahin Film, 1971, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Bilge Olgaç,

Görüntü Yönetmeni Paşa Gündoğdu,

Yönetmen Yardımcısı Ahmet Tengiz,

Kamera Yardımcısı Soner Saygılı,

Teknik Yönetmen Tuna Polat,

Işık Şefi Kazım Çakar,

Işıklar Ender Işık Servisi,

Laboratuvar ve Stüdyo Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Negatif Kurgu Mahmut Eskici,

Laboratuvar Cemil Orhon ve Bayram Güzel,

Prodüksiyon Amiri Mustafa Oğuz,

Yapımcı Şahin Koçak,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Sezer Güvenirgil,

Erol Taş, Atilla Ergün, Hüseyin Çakmak,

Tarık Şimşek, Erden Alkan, Aynur Akarsu,

Tahsin Koray, Reşit Çıldam, Sıdika Duruer,

Sabahat Işık, Nermin Özses, Kadir Kök.

1972

Aslanların Ölümü

Kemal Film, 1972, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Kenan Kurt,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey, Çalan Metin Eryürek,

Şarkılar Gülderen Gül,

Yönetmen Yardımcıları Arif Erkuş ve Ali Kıvırcık,

Kamera Yardımcısı Özer Korkmazlar,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Işık Yardımcısı Celal Şahin,

Set Ekibi Sadi Kanat ve Erdoğan Akbulut,

Dekor Hasan Nurdan,

Plato Kemal Film Stüdyosu,

Ses Stüdyosu Stüdyo Bükey,

Ses Duyal Karagözoğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Kurgu Özdemir Arıtan, Senkron Arif Özalp,

Laboratuvar Recai Karataş,

Prodüksiyon Yardımcısı Cemil Paskap,

Prodüksiyon Amiri Adnan İrkuţ,

Yapımcılar Şakir Seden ve Osman F. Seden,

Oynayanlar Feri Cansel, Yalçın Gülhan,

Hayati Hamzaoğlu, Münir Özkul, Aytaç Arman,

Suna Selen, Atıf Kaptan, Muzaffer Tema,

Yeşim Tan, Gül Tener, Zeki Tüney, Tevfik Şen,

Vahit Volkan, Giray Alpan, Yadiğâr Ejder,

Çocuk Oyuncular Yalçın Yıldırım ve Güven Pekgüç,

Misafir Oyuncular Ahmet Mekin, Kenan Pars,

Nubar Terziyan ve Kazım Kartal.

Baskın

Özdoğan Film, 1972, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Yılmaz Atadeniz,

Görüntü Yönetmeni Ali Yaver,

Yapımcı Mehmet Bozdoğan,

Oynayanlar Kadir İnandır, Ahmet Mekin,

Ülkü Özen, Erol Taş, Yıldırım Önal, Suzan Avcı,

Hayati Hamzaoğlu, Ali Şen, Hakkı Kıvanç,

Süheyl Eğriboz, Leman Akçatepe, Faik Coşkun,

Ali Seyhan, Mehmet Büyükgüngör, İbrahim Kurt,

Sönmez Yıkılmaz, Mehmet Yağmur, Tevfik Şen,

Hüseyin Zan ve Muzaffer Yenen.

Bir Garip Yolcu

Alfan Ticaret, 1972, Renkli,

Yönetmen Ülkü Erakalın,

Senaryo Bülent Oran,

Görüntü Yönetmeni Çetin Gürtop,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Şarkılar Sevim Çağlayan,

Yönetmen Yardımcısı Samim Utku,

Kamera Yardımcısı Hüseyin Karındoyuran,

Ses Stüdyosu Lale Film Stüdyosu,

Ses Necip Sarıcıoğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Kurgu Ülkü Erakalın,

Negatif Kurgu Hüsamettin Üren,

Laboratuvar Şefi Hikmet Kuyucu,

Laboratuvar Hayati Akbulut ve Özkan Sevinç,

Prodüksiyon Amiri Ekrem Köksalan,

Yapımcı Hamit Gürsoy,

Oynayanlar Engin Çağlar, Hale Soygazi,

Sevim Çağlayan, Ahmet Mekin, Yıldırım Önal,

Aliye Rona, Nubar Terziyan, Handan Adalı,

Feridun Çölgeçen, Aydan Budak, Niyazi Vanlı,

Mustafa Yavuz, Necmi Altanlar, Yavuz Aslan

ve Şafak Köksalan.

- "Biz Belayı Severiz" film lobisi -

Biz Belayı Severiz

Bozkurt Film, 1972, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Erdoğan Tokatlı,

Görüntü Yönetmeni Fevzi Eryılmaz,

Yapımcı İsmail Gonca,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Bilal İnci,

Ülkü Ülker, Nihat Ziyalan, Tuncer Necmioğlu,

İhsan Gedik, Ergun Rona, Osman Alyanak,

Nur Ay, Leyla Başak, Seyhan Gümüş,

Muzaffer Yenen, Oktay Yavuz

ve Lütfi Engin.

- Ahmet Mekin ve Yaşar Güçlü -

Güneş Tekrar Doğacak

Alemdar Film, 1972, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Ferit Ceylan,

Senaryo Cevdet Yavuzdoğan,

Görüntü Yönetmeni Selahattin Hiçdurmaz,

Yapımcı Mehmet Alemdar,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Zuhâl Aktan,

Turgut Özatay, Danyal Topatan, Işık Yavuz,

Yaşar Güçlü, Murat Sümer, Lütfi Engin

ve Hasan Yıldız.

Hesabı Kim Ödeyecek

Çağlayan Film, 1972, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Aykut Düz,

Görüntü Yönetmeni Yılmaz Ceylan,

Yapımcı Hayati Hamzaoğlu ve Sami Tunç,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Ceyda Karahan,

Sami Tunç, Hayati Hamzaoğlu, Danyal Topatan,

Hakkı Kıvanç, Enver Dönmez, Yılmaz Kurt,

Mehmet Büyükgüngör, Nezihe Güler,

Zeki Alpan ve Parazitler.

Dokunma Ölürsün

İlgaz Film, 1972, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Semih Evin,

Görüntü Yönetmeni Orhan Çağman,

Yapımcı Mehmet Çakar,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Gülgün Erdem,

Erol Taş, Deniz Erkanat, Nedret Güvenç,

Altan Günbay, Enver Dönmez, Erten Üçgözen,

Erdoğan Seren, Rıza Genç, Tekin Gulazade,

Nermin Özses, Zeki Sezer, Ahmet Kurola,

Yılmaz Kun, Yusuf Sezer, Tevfik Şen

ve Yusuf Çağatay.

Kaderin Esiriyiz

Süper Film, 1972, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Yücel Uçanoğlu,

Görüntü Yönetmeni Kenan Kurt,

Sanat Yönetmeni Nizam Ergüden,

Yönetmen Yardımcısı Yaşar Seriner,

Kamera Yardımcısı Özer Korkmazlar,

Set Ekibi Aydın Metintaş ve İsmail Türkan,

Ses Stüdyosu Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris ve Faruk Özar,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Renk Uzmanı Turgut Ören,

Kurgu Aleko Aleksandru,

Senkron Osman Koşkan,

Negatif Kurgu Hüsam Üren,

Laboratuvar Şefi Hikmet Kuyucu,

Laboratuvar Hayati Akbulut, Özkan Sevinç

ve Hüseyin Kuğu,

Prodüksiyon Yardımcıları Hüseyin Çalışkan

ve Yusuf Özel,

Prodüksiyon Amiri Bekir Çetiner,

Yapımcı Halil Dilmen,

Oynayanlar İzzet Günay, Esen Püsküllü,

Ahmet Mekin, Sami Tunç, Funda Ege,

Nizam Ergüden, Güzin Özipek, Nubar Terziyan,

Nevzer Eker, Necla Akbahçe, Altınser Ilgaz,

Mehmet Yağmur, Yılmaz Kurt, Bedri Aydın,

Ahmet Şenses, Ahmet Karaca, Tevfik Şen,

Tarık Ener, Dünder Aydın, Abdi İplikçi,

Münire Kale, Aysel Gürel

ve Muammer Gözalan.

Karaoğlan Geliyor “Cengiz Hanın Hazineseri”

Arzu Film, 1972, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Mehmet Aslan,

Eser Abdullah Ziya Kozanoğlu

(Cengiz Hanın Hazineseri adlı romanından),

Görüntü Yönetmenleri Erdoğan Engin

ve Özdemir Ögüt,

Kamera Yardımcısı Atilla Akarsu,

Yapımcılar Nahit Ataman ve Ertem Eğilmez,

Oynayanlar Kartal Tibet, Meral Zeren, Ahmet Mekin,

Zeki Alasya, Kazım Kartal, Ceyda Karahan,

Suphi Tekniker, Cemil Can Bıçakçı, Yalçın Boratap,

Serpil Gül, Atıf Kaptan, Müfit Kiper, İhsan Yüce,

Leman Akçatepe, Yavuz Selekman, Turgut Savaş,

Renan Fosforoğlu, Yusuf sezer, Özdemir Aydın,

Oktay Yavuz, Tefvik Şen, Yılmaz Kurt,

Ahmet Şenses, Arap Celal, Fahriye Şemahi ve

Çocuk Oyuncu Kanat Tibet.

Ölüm Kanunu

Osmanlı Film, 1972, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve Senaryo Semih Evin,

Görüntü Yönetmeni Suat Kapkı,

Şarkılar Şenay,

Sanat Yönetmeni Sungur Esen,

Yönetmen Yardımcısı Nurettin İrişen,

Kamera Yardımcısı Ali Güvenç,

Laboratuvar ve Stüdyo Kunt Film Stüdyosu,

Ses Kunt Tulgar,

Kurgu ve Senkron Yıldırım Karaaslan,

Negatif Kurgu Mehmet Tezgâhtar,

Laboratuvar Şefi Yılmaz Erman,

Laboratuvar Hüseyin Yazıcı ve Aslan Tektaş,

Prodüksiyon Yardımcısı İbrahim Dağdelen,

Yapımcı Mehmet Karahafız ve Hasan Çakır,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Ceyda Karahan,

Erdo Vatan, Deniz Erkanat, Necdet Çağlar,

Nur Ay, Enver Dönmez, Erol Yeşilyaprak,

Dündar Aydınlı, Tefvik Şen, Faik Coşkun,

Haluk Orçun, Sibel Güç, Zeki Sezer,

Ekrem Dümer, Nurettin İrişen, Ali Seyhan,

Yusuf Sezer, Niyazi Gökdere,

Mustafa Doğan ve Sabahat İzgü.

Tövbekâr

Kemal Film, 1972, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Kenan Kurt,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Şarkılar Metin Eryürek ve Gülderen Gül,

Yönetmen Yardımcıları Arif Erkuş ve Ali Kıvırcık,

Kamera Yardımcısı Özer Korkmazlar,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Işık Yardımcısı Celal Şahin,

Set Ekibi Sadi Kanat ve Erdoğan Akbulut,

Dekor Hasan Nurdan,

Plato Kemal Film Stüdyosu,

Ses Stüdyosu Stüdyo Bükey,

Ses Duyal Karagözoğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Kurgu Özdemir Arıtan, Senkron Arif Özalp,

Laboratuvar Recai Karataş,

Prodüksiyon Yardımcısı Cemil Paskap,

Prodüksiyon Amiri Adnan İrkut,

Yapımcı Şakir Seden-Osman F. Seden,

Oynayanlar Feri Cansel, Yalçın Gülhan,

Hayati Hamzaoğlu, Aytaç Arman, Münir Özkul,

Muzaffer Tema, Suna Selen, Atıf Kaptan,

Gül Tener, Kazım Kartal, Yeşim Tan,

Misafir Oyuncular Ahmet Mekin,

Kenan Pars ve Nubar Terziyan.

- Ahmet Mekin ve Kerem Yılmazer -

Yaralı Kurt

Erman Film, 1972, Renkli,

Yönetmen Lütfi Ö. Akad,

Senaryo Selim İleri,

Görüntü Yönetmeni Gani Turanlı,

Yönetmen Yardımcıları Erol Keskin ve Nurettin İrişen,

Kamera Yardımcısı Ferhat Bakır,

Işık Şefi Rıdvan Varol,

Işık Ekibi Ekrem Çınaroğlu ve Hüseyin Gönül,

Set Amiri Nejat Buvan,

Set Ekibi İlhami Moloz, Ethem Açıkgoz ve Mustafa Kıtır,

Sanat Yönetmeni Yılmaz Topuz,

Ses Stüdyosu Süperfon Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Renk Uzmanları Turgut Ören ve Zihniye Ören,

Kurgu Metin Miroğlu,

Negatif Kurgu Hüsam Üren,

Prodüksiyon Amiri Avni Turan,

Yapımcı Hürrem Erman,

Oynayanlar Cüneyt Arkin, Şükran Yamakoğlu,

Ahmet Mekin, Yıldırım Önal, Süha Doğan,

Osman Alyanak, Güzin Özipek, İsmail Hakkı Şen,

Kerem Yılmazer, Turgut Savaş, Mahmure Handan,

Arif Eriş, Muzaffer Civan, Kamuran Usluer,

Yüksel Gözen, Niyazi Gökdere, Enver Dönmez,

Arap Celal, Mehmet Yağmur, Mustafa Yavuz,

Yusuf Çağatay, Kubilay Hakan, Fikri Çöze, Ali Demir,

İhsan Özenç, Hikmet Acarkan, Ekrem Çınaroğlu ve

Çocuk Oyuncu Işın İşsever

1973

Bebek Yüzlü

Özer Film, 1973, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Vural Pakel,

Görüntü Yönetmeni Manasi Filmeridis,

Yönetmen Yardımcısı Selma Sonat ve Ümit Efekan,

Kamera Yardımcısı Necdet Tetiker,

Set Ekibi Ercan Tuman, Azmi Yıldız,

Nihat Şimşek ve Hüseyin Bilgiç,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydınoğlu ve Bican Avşar,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Laboratuvar Şefi Recai Karataş,

Prodüksiyon Amiri Ercan Tuman,

Yapımcı Vural Pakel ve Enver Özer,

Oynayanlar Tarık Akan, Perhan Savaş,

Ahmet Mekin, Erol Taş, Ayşen Cansev,

Halit Akçatepe, Seyhan Gümüş, İlhan Hemşeri,

Yılmaz Gruda, Feridun Çölgeçen, Altın Ser,

Necdet Yakın, Ali Seyhan, İhsan Bayraktar,

Giray Alpan, Tevfik Şen ve

Çocuk Oyuncu Işın İşsever.

Cano “Acı İstirap” “Acı İzdirap”

Metin Film, 1973, Renkli,

Yönetmen Taner Oğuz,

Senaryo Işık Toraman,

Görüntü Yönetmeni Kenan Kurt ve Mustafa Kuzu,

Şarkılar Hayri Şahin,

Sanat Yönetmeni Haluk Tülümen,

Yönetmen Yardımcısı Cemil Bilgin,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydınoğlu, Bican Avşar ve İsmail Karataş,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Laboratuvar Şefi Recai Karataş,

Prodüksiyon Amiri Mustafa Eti,

Yapımcı Işık Toraman,

Oynayanlar Hayri Şahin, Gönül Hancı,

Ahmet Mekin, Muazzez Kurdoğlu,

Yılmaz Gruda, Gönül Tansel, Zeki Tüney,

İhsan Baysal, Kaan Batur, Atif Kaptan,

Sırrı Elitaş, Muazzez Arçay, Nesrin Kaptan,

Uğur Salman, Seyfettin Karadayı,

Doğan Tamer, Nurettin Kaygısız,

Çocuk Oyuncu Sibel Toraman ve

Misafir Oyuncu Ceyhan Cem.

- “Çaresizler” film lobisi -

Çaresizler

Cem Film, 1973, Renkli,

Yönetmen Natuk Baytan,

Senaryo Nurettin İrişen,

Görüntü Yönetmeni Kaya Ererez,

Yönetmen Yardımcısı Nurettin İrişen,

Ses Stüdyosu Süperfon Film Stüdyosu,

Ses Yorgo İlyadis,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Renk Uzmanı Turgut Ören ve Zihniye Ören,

Kurgu İsmail Kalkan,

Negatif Kurgu Hüsam Üren,

Yapımcı Yahya Ali Kılıç,

Oynayanlar Cüneyt Arkın, Ahmet Mekin,

Perihan Savaş, Turgut Özatay, Osman Alyanak,

Zeyno Çilem, Yüksel Gözen, İhsan Gedik, Günay Güner,

Hakkı Koşar, Yusuf Çağatay, Abdi Algül, Necdet Kökeş,

Giray Alpan, Zeki Sezer, Sönmez Yıkılmaz, Meral Kurtuluş,

Erdoğan Seren, Osman Han, Nermin Özses, Sıdika Duruer,

Ahmet Koç, Raif Aydın, Hasan Yıldız, Mustafa Doğan,

Ferhat Ünal, DüNDAR Aydınlı, Mehmet Ali Güngör,

Aydın Haberdar, Mustafa Özkaya, Mehmet Uğur,

Ali Demir, Nurettin İrişen, Natuk Baytan,

Kenan Karagöz ve Mehmet Emin Saygılı.

Düğün

Erman Film, 1973, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Lütfi Ö. Akad,

Görüntü Yönetmeni Gani Turanlı,

Müzik Yönetmeni Metin Bükey,

Yönetmen Yardımcısı Nurettin İrişen,

Işık Şefi Rıdvan Varol,

Işık Ekibi Kazım Pekmez ve Selahattin Gözütok,

Set Amiri Nejat Buvan,

Set Ekibi Ethem Açıkgöz ve Mustafa Kırır,

Ses Stüdyosu Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris ve Faruk Özar,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Renk Uzmanı Turgut Ören ve Zihniye Ören,

Kurgu İsmail Kalkan,

Prodüksiyon Amiri Avni Turan,

Yapımcı Hürrem Erman,

Oynayanlar Hülya Koçyiğit, Ahmet Mekin,

Kamuran Usluer, Erol Günaydın, Turgut Boralı,

Hülya Şengül, İlknur Yağız, Serdar İşsever,

Altan Günbay, Ahmet Arkan, Günay Güner,

Yaşar Şener ve Ajlan Aktuğ.

Ezilenler

O.F.S. Prodüksiyon, 1973, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Kenan Kurt,

Yönetmen Yardımcısı Ali Kıvırcık,

Kamera Yardımcısı Özer Korkmazlar,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Işık Yardımcısı Celal Şahin,

Dekor Hasan Nurdan,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Ses Faruk Özar, Renk Uzmanı Turgut Ören,

Kurgu ve Senkron Süleyman Karakaya

ve Aleko Aleksandru,

Negatif Kurgu Bayram Türkkan ve Osman Koşkan,

Prodüksiyon Ekibi Cemil Paskap ve Faik Hiçyılmaz,

Yapımcı Osman F. Seden,

Oynayanlar Yalçın Gülhan, Meral Zeren,

Ahmet Mekin, Seyyal Taner, Reha Yurdakul,

Turgut Özatay, Hayati Hamzoğlu, Atıf Kaptan,

Mete Sezer, Benan Öz, Zeki Tüney, Gökçe Güven,

İhsan Gedik, Oktay Yavuz, Ahmet Karaca,

Bedri Aydın, Mustafa Yavuz, Hakkı Kıvanç,

Osman F. Seden, Cemil Paskap ve

Çocuk Oyuncu Hüdaverdi.

- "Kaderimiz" film lobisi -

Kaderimiz

Funda Film, 1973, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Melih Gülgen,

Görüntü Yönetmeni Rafet Şiriner,

Şarkılar Behiye Aksoy,

Yönetmen Yardımcısı Yılmaz Koç,

Kamera Yardımcısı Taci Saraç,

Işıklar Funda Film Işık Servisi,

Işık Ekibi Haydar Aslan ve Uğur Dede Şimşek,

Set Amiri Mustafa Buvan,

Set Ekibi Cevdet Yenen ve İlyas Akarsu,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,

Ses Necip Sarıcıoğlu,

Laboratuvar Şefi ve Renk Uzmanı S. Türker Vatan,

Kurgu ve Senkron Ender Teker,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,

Prodüksiyon Amiri Kadir Akgün,

Yapımcı Fethi Oğuz,

Oynayanlar Yılmaz Köksal, Hülya Darcan, Ahmet Mekin,

Kazım Kartal, Muadelet Tibet, Hüseyin Zan,

Muazzez Kurdoğlu, Osman Alyanak, Eşref Vural,

Mehmet Yağmur, Mustafa Özkaya, Erdoğan Ok,

Kemal As, Tevfik Şen, Cango Kemal, Zeki Sezer,

Çocuk Oyuncu Engin İşsever ve

Misafir Oyuncu Atıf Kaptan.

Kurt Dölü

Metin Film, 1973, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Taner Oğuz,

Görüntü Yönetmeni Rafet Şiriner,

Yönetmen Yardımcısı Cemil Bilgin,

Kamera Yardımcısı Taci Saraç,

Sanat Yönetmeni Haluk Tülümen,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydinoğlu,

Bican Avşar ve İsmail Karataş,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Laboratuvar Şefi Recai Karataş,

Prodüksiyon Amiri Mustafa Eti,

Yapımcı Işık Toraman,

Oynayanlar Murat Soydan, Ahmet Mekin,

Ayşen Cansev, Semra Yıldız, Kaan Batur,

Atıf Kaptan, Zeki Tüney, Hakkı Kıvanç,

Oktay Yavuz, Ekrem Gökkaya, Tahsin Öncü,

Yaşar M. Çeşme, Hüseyin Zan, Cango Kemal,

Ata Saka, Şeref Çokşeker, Ali Seyhan,

Muzaffer Civan, Yılmaz Kurt, Günay Güner,

Mehmet Yağmur ve Nizam Ergüden.

Pembe Dünya

Zafer Film, 1973, Renkli,

Yönetmen ve Film Hikâyesi Zafer Davutoğlu,

Senaryo Safa Önal ve Raik Alınacıık,

Görüntü Yönetmeni Hüseyin Özşahin,

Jenerik Yalçın Çetin,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydinoğlu ve Bican Avşar,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Laboratuvar Şefi Recai Karataş,

Yapımcı Zafer Davutoğlu,

Oynayanlar Murat Soydan, Zaliha,

Ahmet Mekin, Serpil Gül, Nilgün Atılğan,

Ali Şen, Hüseyin Zan, Aliye Rona,

Renan Fosforoğlu, Nubar Terziyan,

Enver Demirkan, Ahmet Koç,

İsmet Hürmüzlü, DüNDAR AydınLI ve

Misafir Oyuncu Sevgi Can.

- "Soğukkanlılar" film lobisi -

Soğukkanlılar

Gölgen Film, 1973, Renkli,
Yönetmen ve Senaryo Melih Gölgen,
Görüntü Yönetmeni Rafet Şiriner,
Şarkılar Kamuran Akkor,
Yönetmen Yardımcısı Nurettin İrişen,
Prodüksiyon Amiri Nizam Ergüden,
Yapımcı Melih Gölgen,
Oynayanlar Serdar Gökhan, Eşref Kolçak,
Perihan Savaş, Ahmet Mekin, Danyal Topatan,
Kazım Kartal, Nihat Ziyalan, Süheyl Eğriboz,
Sami Tunç, Aysin Atav, İhsan Gedik, Hüseyin Zan,
Oktay Yavuz, Faik Coşkun, Nizam Ergüden,
Osman Han, Mustafa Doğan, Niyazi Gökdere,
Kadir Kök, Tevfik Şen, Kamer Sadık, Özdemir Akın,
Nur Ay ve Mehmet Emin Saygılı.

Zalim Avcı

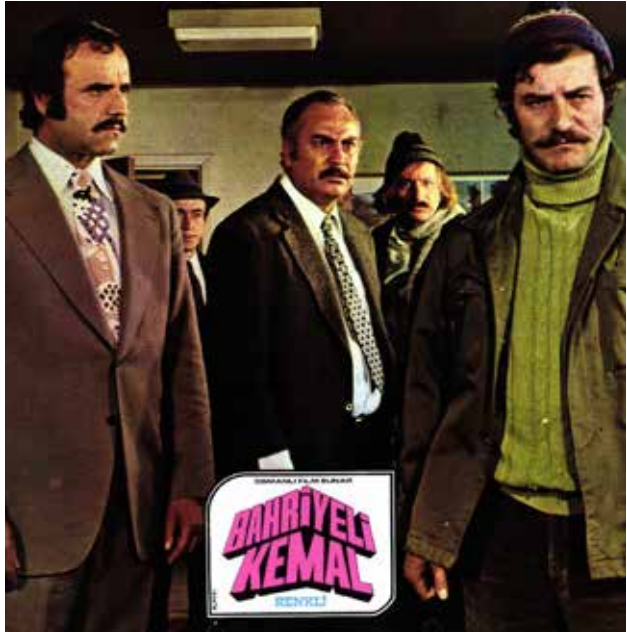
Hayat Film, 1973, Renkli,
Yönetmen ve Senaryo Kemal Kan,
Görüntü Yönetmeni Mükremin Şumlu,
Müzik Yönetmeni Yavuz Top,
Türküler Atakan Çelik ve Müşerref Tezcan,
Yönetmen Yardımcısı Âdem Ayrıl ve Yaşar Seriner,
Kamera Yardımcısı Aydın Özbek,
Set Amiri Hamdi Bozdil,
Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,
Ses Tuncer Aydınoğlu ve Bican Aşar,
Kurgu Özdemir Arıtan,
Laboratuvar Şefi Recai Karataş,
Prodüksiyon Amiri Mehmet Salman,
Yapımcı Şevki Tosunoğlu,
Oynayanlar Müşerref Tezcan, Atakan Çelik,
Ahmet Mekin, Ali Şen, Mine Sun, Şefik Doğan,
Selahattin Ersoy, Sabahat Işık, Faik Coşkun,
Mustafa Özkaya, Yılmaz Kurt, Reşit Çıldam,
Arap Celal, Ali Demir ve Pala Kadir.

Ahmet Mekin ve
Sevdâ Ferdağ

1974

- "Bahriyeli Kemal" film lobisi -

Bahriyeli Kemal

Osmanlı Film, 1974, Renkli,
Yönetmen ve **Senaryo** Çetin İnanc,
Görüntü Yönetmeni İzzet Akay, Teknik
Yönetmen Engin Temizer,
Kamera Yardımcısı Erdoğan Ererez,
Fotoğraflar Bedri Özalp,
Jenerik Refik Onubil,
Laboratuvar ve Stüdyo İpek Film Stüdyosu,
Renk Uzmanı Sabahattin Hoşsöz,
Negatif Kurgu Ziya Kuşdoğan,
Laboratuvar Recep Çakmak, Ahmet Kuru ve Ziya Uçak,
Prodüksiyon Amiri Mehmet Konca,
Yapımcı Mehmet Karahafız ve Hasan Çakır,
Oynayanlar Aytaç Arman, Arzu Okay,
 Ahmet Mekin, Nalân Çöl, Kazım Kartal,
 Reha Yurdakul, Atıf Kaptan, Oktar Durukan,
 Nezihe Güler, İbrahim Uğurlu, İbrahim Kurt,
 Cango Kemal, Dündar Aydınllı, Şefik Döğen,
 Gülten Ceylan, Nuri Kirgeç, Ehat Âlince,
 Arap Celal, Ali Demir, Sabahat İzgü ve
Çocuk Oyuncular Engin İşsever, Işın İşsever.

- "Belalılar" film lobisi -

Belalılar

Cem Film, 1974, Renkli,
Yönetmen Melih Gülgen,
Senaryo Bülent Oran,
Görüntü Yönetmeni Cahit Engin,
Yönetmen Yardımcısı Muzaffer Hiçdurmaz,
Kamera Yardımcısı Ali Gönenç,
Işık Şefi Aslan Yıldız,
Işık Ekibi Yaşar Çalışkan ve Süleyman Çekiç,
Set Amiri Nizam Ergüden,
Set Ekibi Ercan Akyıldırım ve Yılmaz Tevfik,
Karate Sahneleri Ahmet Doğaner ve Özhan Doğaner,
Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,
Ses Necip Sarıcioğlu,
Kurgu ve Senkron Süleyman Karakaya,
Negatif Kurgu Bayram Türkkın,
Laboratuvar Hikmet Kuyucu, Hayati Akbulut,
 Hüseyin Kuğu ve Abdurrahman Tepetam,
Prodüksiyon Yardımcısı Vural Erman,
Prodüksiyon Amiri Fehmi Tengiz,
Yapımcı Yahya Ali Kılıç ve Deniz Kalkavan,
Oynayanlar Cüneyt Arkın, Ahmet Mekin,
 Tülin Örsek, Erol Taş, Diclehan Baban, Osman Alyanak,
 Feridun Çölgeçen, Sadettin Erbil, Reha Yurdakul,
 Danyal Topatan, Nizam Ergüden, Mehmet Yağmur,
 Ferhat Erol, Hüseyin Zan, Ekrem Gökkaya,
 Süheyl Eğriboz, İlhan Hemşeri, Yaşar Güçlü,
 Osman Han, Aydın Haberdar, Mustafa Doğan,
 Sönmez Yıkılmaz, Günay Güner, Tevfik Şen,
 Ata Saka, Dündar Aydınllı, Faik Coşkun, Vahit Volkan,
 Arap Celal, Kadir Kök, Remziye Fırtına, Sabahat
 Işık, Hüseyin Kâşif ve Zeki Sezer.

Garip Kuş

Erman Film, 1974, Renkli,
Yönetmen Yücel Çakmaklı,
Film Hikâyesi Erdoğan Tünaş
 (Kismet adlı Hint filminden),
Senaryo Bülent Oran,
Görüntü Yönetmeni Cahit Engin,
Şarkılar "Garip Kuş", ve "Kismet"
 (Söz ve Müzik Yıldırım Gürses, Şarkıları
 Okuyan Ayla Gürses),
Yönetmen Yardımcısı Erdoğan Avcı ve Salih Diriklik,
Kamera Yardımcısı Ali Güvenci,
Işık Şefi İbrahim Sabuncu,
Işık Ekibi Kazım Pekmez ve Erol Karaaslan,
Set Ekibi Mustafa Buvan, Nejat Buvan
 ve Mustafa Kırır,
Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,
Ses Necip Sarıcioğlu,
Renk Uzmanı Türker Vatan,
Kurgu İsmail Kalkan,
Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,
Laboratuvar Hasan Örnek, Selahattin Kaya,
 Abdullah Akdeniz ve İsmet Tomaçgil,
Prodüksiyon Ekibi Ercüment Saraç
 ve Osman Ramadan,
Prodüksiyon Amiri Avni Turan,
Yapımcı Hürrem Erman,
Oynayanlar Ediz Hun, Necla Nazır, Ahmet Mekin,
 Kuzey Vargın, Birtane Güngör, Turgut Boralı,
 Danyal Topatan, Handan Adalı, Nermin Özses,
 Yüksel Gözen, Ali Demir ve
Çocuk Oyuncu Tufan Tümer.

- "Gün Akşam Oldu" film lobisi -

Gün Akşam Oldu

Saltuk Film, 1974, Renkli,
Yönetmen Yılmaz Duru,
Senaryo Sabah Duru,
Görüntü Yönetmeni Suat Kapkı,
Türküler Ümit Tokcan,
Prodüksiyon Amiri Abdullah Ataç,
Yapımcı Kadir Kesemen,
Oynayanlar Ümit Tokcan, Aysun Güven,
 Ahmet Mekin, Kadir Savun, Kazım Kartal,
 Ali Şen, Özcan Özgür, Anuşka, Abdullah Ataç,
 Zeki Sezer, Oktay Sözbir, Arap Celal, Cevdet Balıkcı,
 Yadiğâr Ejder, Ali Demir, Erol Şen, Dündar Aydınllı,
 Yılmaz Kurt, Mehmet Ali Güngör, Ahmet Şenses,
 Cevdet Arıkan ve Ata Saka.

Kin

Erman Film, 1974, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Natuk Baytan,

Görüntü Yönetmeni Cahit Engin,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,

Ses Necip Sarıcıoğlu,

Renk Uzmanı Türker Vatan,

Kurgu ve Senkron İsmail Kalkan,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,

Laboratuvar Hasan Örnek ve İsmet Tomaçgil,

Selahattin Kaya ve Abdullah Akdeniz,

Prodüksiyon Amiri Avni Turan,

Yapımcı Hürrem Erman,

Oynayanlar Cüneyt Arkin, Ferda Büyükgüneş,

Yıldırım Gencer, Erol Taş, Ahmet Mekin,

Tarık Şimşek, Günay Güner, Yavuz Selekman,

Faik Coşkun, Ekrem Dümer, Yüksel Gözen,

Diler Saraç, Leman Akçatepe, Şeref Çokşeker,

Hamit Yıldırım, İhsan Bayraktar, Muzaffer Mozaik,

Erdoğan Seren, Kudret Karadağ, Sönmez Yıkılmaz,

Aydın Haberdar, Mehmet Yağmur, Kemal İskender,

Meral Kurtuluş, Ferhat Ünal, Mustafa Doğan,

Hüseyin Zan, İhsan Gedik, Haydar Karaer,

Tevfik Şen, Yılmaz Kurt, İbrahim Kurt, Abdi Algül,

İbrahim Uğurlu, Mehmet Ali Güngör,

Kenan Karagöz, Ata Saka, Mustafa Yavuz,

Yusuf Çetin, Hasan Yıldız, Hakan Bahadır,

İhsan Özenç, Sıdika Duruer, Natuk Baytan,

Erol Şen, Zeki Sezer, Mehmet Emin Saygılı,

Ali Demir, Hikmet Acarkan ve

Çocuk Oyuncu Funda Ersin.

Reşo

Gülgen Film, 1974, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Çetin İnanç,

Görüntü Yönetmeni İzzet Akay,

Yönetmen Yardımcısı Engin Temizer,

Kamera Yardımcısı Atilla Akarsu,

Set Ekibi Mehmet Söğütoğlu,

Mevlüt Ekinci ve Yunus Yıldırım,

Kostüm Niyazi Er,

Kostüm Yardımcısı Turhan Alok,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Kurgu ve Senkron Selahattin Karakaya,

Negatif Kurgu Bayram Türkkın,

Laboratuvar Şefi Hikmet Kuyucu,

Laboratuvar Hayati Akbulut

ve Abdurrahman Tepetam,

rodüksiyon Amiri Mehmet Güler,

Yapımcı Melih Gülgen,

Oynayanlar Tamer Yiğit, Fatma Belgen,

Ahmet Mekin, Kazım Kartal, Reha Yurdakul,

Feridun Çölgeçen, Nuri Kirgeç, İsmail Hakkı Şen,

Sabahat Işık, Ehat Âlince, Günay Güner,

Cango Kemal, İbrahim Kurt, Nizam Ergüden,

Ata Saka, Mehmet Sancar ve Atilla Akarsu.

Uygunsuzlar

Ortak Film, 1974, Siyah-Beyaz,

Yönetmen Yavuz Özkan ve Fehmi Tengiz,

Senaryo Yavuz Özkan,

Görüntü Yönetmeni Mustafa Akergül,

Ses Stüdyosu Lale Film Stüdyosu,

Ses ve Fon Müzik Necip Sarıcıoğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,

Kurgu Veli Akbaşlı, Senkron Mustafa Kent,

Ömer Kırmalı ve Celal Köse,

Laboratuvar İbrahim Üstüner ve Şaban Küçük,

Yapımcı Necip Sarıcıoğlu,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Yavuz Özkan,

Ceyda Karahan, Cavidan Dora, Funda Ege,

Ülkü Ülker, Funda Balcı, Zeyno Çilem,

Nurten Ceylan, Birol Yücel, Zeki Kalkancı,

Abdullah Akdeniz ve Küçük Coco.

1975

A’dan Z’ye Kadar “O Biçim”

Yıldız Film, 1975, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Aram Gülyüz,

Görüntü Yönetmeni Abdullah Gürek,

Yönetmen Yardımcısı Ali Kıvırcık,

Kamera Yardımcısı Galip İkibir,

Işık Şefi Kahraman Kongur,

Set Ekibi Nurettin Uygarlı, Teoman Sayın,

Dursun Ayyıldız ve İsmail Mercan,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris, Renk Uzmanı Turgut Ören,

Kurgu ve Senkron Süleyman Karakaya,

Negatif Kurgu Bayram Türkan,

Laboratuvar Hayati Akbulut,

Hikmet Kuyucu ve Hüseyin Bulut,

Jenerik Refik Onubil,

Prodüksiyon Amiri Mehmet Güler,

Yapımcı Manuk Manukyan,

Oynayanlar Mete İnselel, Arzu Okay,

Nalân Çöl, Ahmet Mekin, Nur Ay, Gülten Kaya,

Cemil V. Akacan, Gündüz Akar, Nur Soylu,

Yusuf Çetin, Sevda Selen, İlhan Hemşeri,

Muzaffer Yenen, Kamer Sadık, Ata Saka,

Tevfik Şen ve Misafir Oyuncu Melek Görgün.

Ana Kurban Can Kurban

Cem Film, 1975, Renkli,

Yönetmen Feyzi Tuna,

Film Hikâyesi Vural Pakel,

Senaryo Tarık Dursun Kakinç,

Görüntü Yönetmeni Mustafa Yılmaz,

Yönetmen Yardımcısı Cevat Şahiner ve Ufuk Tuna,

Kamera Yardımcısı Soner Tatu,

Set Amiri Sonay Kanat,

Ses Stüdyosu Yıldız Film Stüdyosu,

Ses Marko Buduris,

Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,

Kurgu ve Senkron Mehmet Özdemir,

Negatif Kurgu Bayram Türkkan,

Prodüksiyon Amiri Hasan Baykara,

Yapımcı Yahya Kılıç,

Oynayanlar Fatma Girik, Ahmet Mekin,

Ekrem Gökkaya, Hülya Şengül, Ahmet Arkan,

Yüksel Gözen, Ekrem Dümer ve Günay Güner.

- Diler Saraç, Cüneyt Arkın, Eşref Kolçak ve Ahmet Mekin -

Cemil

Gülgen Film, 1975, Renkli,

Yönetmen Melih Gülgen,

Senaryo Bülent Oran, (Steven Shagan’ın City of Angels [Sokak Melekleri] adlı romanından),

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Yönetmen Yardımcısı Muzaffer Hiçdurmaz,

Kameraman Ender Turgut,

Kamera Yardımcısı Ufuk Turan,

Işık Şefi Erol Batıbeki,

Işıklar Gülgen Film Işık Servisi,

Set Amiri Mustafa Buvan,

Set Yardımcısı Mansur Kırık,

Sanat Yönetmeni Necip Koçak,

Dekor Bilal Uysal ve Mustafa Acar,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydinoğlu, Bican Ayšar ve İsmail Karataş,

Kurgu ve Senkron Arif Özalp ve Nevzat Dışiaçık,

Laboratuvar Recai Karataş,

Prodüksiyon Yardımcıları Hasan Demircan

ve Orhan Çoban,

Prodüksiyon Amiri Memduh Karakaş,

Yapımcı Melih Gülgen,

Oynayanlar Cüneyt Arkın, Ahmet Mekin,

Eşref Kolçak, Yıldırım Gencer, Deniz Erkanat,

Yüksel Gözen, Özcan Özgür, Alev Altın, Ayfer Feray,

Altan Günbay, Haluk Orçun, Diler Saraç,

Gündüz Akar, Adnan Uygur, Güngör Ertürk,

Hüseyin Zan, Cihan Alp, Kudret Karadağ,

İhsan Gedik, Nurettin İrişen, Tevfik Şen, Ceyhan

Cem, Ata Saka, Aydın Haberdar, Arap Celal,

Yadigâr Ejder, Yılmaz Kurt, Sönmez Yıkılmaz,

Mehmet Yağmur, Kadir Kök ve

Çocuk Oyuncu Göktürk Tütüncü.

Geçmiş Zaman Elbiseleri

TRT, 1975, Siyah-Beyaz,

Yönetmen ve **Senaryo** Metin Erksan,

Eser Ahmet Hamdi Tanpınar

(Abdullah Efendinin Rüyaları adlı eserinden),

Görüntü Yönetmeni Tosun Bayrı,

Müzik Yönetmeni Metin Erksan, Müzikler

İlhan Usmanbaş “Ölümsüz Deniz Taşlarıydı”,

“Soruşturma”, “Devri Kebir” ve Necil Kazım Akses

“Grave Viro”, “Sesleniş”,

Set Ekibi Mahmut Yumuşak, Serhat Kaplangı,

Aziz Kıskaç, Nezir Yücel ve Tevfik Ülker,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo Renkli

Laboratuvarı ve Lale Film Stüdyosu,

Renk Uzmanı Türker Vatan,

Kurgu Turgut İnangiray,

Senkron Celal Köse ve Ömer Kırımlı,

Negatif Kurgu Kenan Haçaman,

Laboratuvar İbrahim Üstüner, Fehmi Acar,

Şaban Aldemir ve Ayhan Akad,

Ses Cemal Noyan ve Atilla Vanlı, Efekt Ayhan Arlı,

Seslendirme Yönetmeni Kemal Bilici,

Yapımcı Ömer Serim,

Oynayanlar Gül Deniz, Ümit Tokcan,

Ahmet Mekin, Baki Tamer, Ceyda Karahan

ve Sabahat Işık.

Üç Geline Altı Ağıt

Saltuk Film, 1975, Renkli,

Yönetmen Sırrı Gültekin,

Senaryo Sadık Şendil,

Görüntü Yönetmeni Suat Kapkı,

Şarkılar Ajda Pekkan, Semiha Yankı,

Gönül Yazar, Yasemin Kumral ve Bedia Akartürk,

Yapımcı Kadir Kesemen,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Emel Özden,

Demir Özgül, Elif Pektaş, Sema Eyüboğlu,

Uğur Salman, Kazım Kartal, Sırrı Elitaş,

Oktar Durukan, Kadir Savun, Neriman Köksal,

Oya Alasya, Savaş Dinçel, Feridun Çölgeçen

ve Ali Demir.

Kaygısızlar “Tak Fişi Bitir İşi”

Gülgen Film, 1975, Renkli,

Yönetmen ve **Senaryo** Çetin İnanç,

Görüntü Yönetmeni İzzet Akay,

Yönetmen Yardımcısı Âdem Ayrıl,

Kamera Yardımcısı Selçuk Karan,

Işık Şefi Aydın Yurteri, Işıklar Ender Işık Servisi,

Set Ekibi Nizam Ergüden, Ercan Akyıldırım

ve Mehmet Söğütlüoğlu, Karate Sahneleri

Ahmet Doğaner ve Orhan Doğaner,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,

Ses Necip Sarıcıoğlu,

Ses Yardımcısı Ender Teker,

Renk Uzmanı S. Türker Vatan,

Kurgu ve Senkron İsmail Kalkan ve Mevlüt Koçak,

Negatif Kurgu Sezai Elmaskaya,

Laboratuvar Hasan Örnek, Abdullah Akdeniz,

Selahattin Kaya ve İsmet Tomaçgil,

Jenerik Refik Onubil,

Prodüksiyon Amiri Necdet Kökeş,

Yapımcı Melih Gülgen,

Oynayanlar Yalçın Gülhan, Ahmet Mekin,

Romalı Perihan, Erol Taş, Reha Yurdakul,

Gönül Tansel, Kazım Kartal, İhsan Baysal,

Feridun Çölgeçen, Nuri Kirgeç, Ferhat Ünal,

Nizam Ergüden, Hüseyin Kâşif, Ayçin Tansel,

Zeki Sezer, Arap Celal, Kadir Kök, Sümer Tilmaç,

Sönmez Yıkılmaz, İbrahim Kurt, Necdet Kökeş,

Cihan Alp, Cango Kemal, Yusuf Çetin,

Mehmet Ali Güngör, Cevdat Balıkçı,

Akif Kilvan, Mehmet Uğur ve Mustafa Doğan.

1976

Atmaca Ali

Ender Film, 1976, Renkli,

Yönetmen Taner Oğuz,

Senaryo Ahmet Ündağ,

Görüntü Yönetmeni Dinçer Önal,

Yönetmen Yardımcısı Âdem Ayrıl,

Kamera Yardımcısı Ahmet Demir,

Işık Şefi Aydın Yurteri, Işıklar Ender Işık Servisi,

Laboratuvar ve Stüdyo Kunt Film Stüdyosu,

Ses Kunt Tulgar,

Renk Uzmanı Hikmet Kuyucu,

Kurgu ve Senkron Necdet Tok,

Negatif Kurgu Mehmet Tezgâhtar,

Laboratuvar Aslan Tektaş, Hüseyin Kuğu

ve Hüseyin Yazıcı,

Prodüksiyon Amiri Hamit Akçay,

Yapımcı Mehmet Çakar,

Oynayanlar Tamer Yiğit, Defne Toppare,

Ahmet Mekin, Erol Taş, Tuncer Necmioğlu,

Gülten Kaya, Renan Fosforoğlu, Zeki Tüney,

Ferhat Ünal, Mehmet Uğur, Hüseyin Er,

Ender Çakar, Zeki Sezer, Yıldırım Yanılmaz,

İbrahim Kurt, Yılmaz Kurt, Ahmet Karaca,

Tevfik Atakan, İbrahim Uğurlu, Abdullah Ataç,

Yadigâr Ejder, Cevdet Balıkçı, Osman Han,

Akif Kilvan, Abdi Algül, Sabahat İzgü ve

Çocuk Oyuncu Erman Yanılmaz.

Bir Yürek Satıldı

TRT, 1976, Siyah-Beyaz, 2 Bölüm,

Yönetmen ve Senaryo Naci Çelik Berksoy,

Eser Emine Işinsu,

Görüntü Yönetmeni Kenan Davutoğlu,

Müzik Yönetmeni Mehmet Duru,

Kamera Yardımcısı Abdullah Baykal,

Işık Şefi Kahraman Kongur,

Kurgu Meltem Özdural,

Yapımcılar Bülent Özdural ve Naci Çelik Berksoy,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Suna Yıldızıoğlu,

İsmet Ay, Özdemir Han, Aytaç Yörükaslan,

Rıdvan Çelebi, Kayhan Yıldızıoğlu, Selma Sonat,

Fatoş Tez, Macide Yönder, Necdet Yakın,

Aliye Tölok ve Sibel Yıldızıoğlu.

- "Defineci" -

Defineci

Metin Film, 1976, Renkli,

Yönetmen T. Fikret Uçak,

Film Hikâyesi Doğan Tamer,

Senaryo Işık Toraman,

Görüntü Yönetmeni Abdullah Gürek,

Yönetmen Yardımcısı Fikret Tınaz,

Işık Şefi Aydın Yurteri, Işıklar Ender Işık Servisi,

Laboratuvar ve Stüdyo Ar Film Stüdyosu,

Ses Rauf Tözüm,

Kurgu Mustafa Kent,

Negatif Kurgu Ali Berkan,

Laboratuvar Hayati Akbulut ve Tümay Rızai,

Prodüksiyon Amiri Mustafa Oğuz,

Yapımcı Işık Toraman,

Oynayanlar Aytekin Akaya, Figen Han,

Ahmet Mekin, Özden Yüce, Tuncer Necmioğlu,

Sami Hazinses, Doğan Tamer, Mine Sarı,

Zeki Tüney, Alev Altın, Ekrem Dümer, Metin Emir,

Süheyl Eğriboz, Kudret Karadağ, Nilgün Ceylan,

Gülten Kaya, Samuray, Seyfettin Karadayı,

Günay Güner, Hakkı Kıvanç, Ata Saka, Ferhat Ünal,

Cevdet Balıkçı, Ahmet Karaca ve Niyazi Gökdere.

- Ahmet Mekin ve Serdar Gökhan -

Evlatlık “Çıngar”

Mekin Film, 1976, Renkli,

Yönetmen Melih Gülgen,

Senaryo Samim Utku,

Görüntü Yönetmeni Orhan Kapkı,

Sanat Yönetmeni Necip Koçak,

Yönetmen Yardımcısı Samim Utku,

Kamera Yardımcısı Süha Kapkı,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,

Ses Necip Sarıcioğlu ve Ender Teker,

Renk Uzmanı Türker Vatan,

Kurgu ve Senkron İsmail Kalkan,

Negatif Kurgu Mahmut Eskici ve Kazım Çakırmanoğlu,

Laboratuvar Hasan Örnek, Selahattin Kaya,

Abdullah Akdeniz, İsmet Tomaçgil ve İsmet Karslı,

Prodüksiyon Yardımcısı Necdet Kökeş,

Prodüksiyon Amiri Hüseyin Kâşif,

Yapımcı Ahmet Mekin,

Oynayanlar Serdar Gökhan, Deniz Erkanat,

Ahmet Mekin, Kazım Kartal, Turgut Özatay, Kenan

Pars, Nalân Çöl, Reha Yurdakul, Yeşim Yükselen,

Süheyl Eğriboz, Kudret Karadağ, Nezihe Güler, Mahmure

Handan, Teoman Tümer, Gülten Ceylan, İhsan Gedik,

Necdet Kökeş, Tevfik Şen, Ata Saka, Yılmaz Kurt ve

Çocuk Oyuncu Tufan Tümer.

- "Günah" film lobisi -

Günah

Gaye Film, 1976, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Çetin İnanç,

Görüntü Yönetmeni Dinçer Önal,

Şarkılar Gönül Akkor ve Orhan Gencebay,

Yönetmen Yardımcısı Engin Temizer,

Kamera Yardımcısı Sedat Ülker,

Işık Şefi İlyas Akarsu,

Işıklar Gaye Film Işık Servisi,

Laboratuvar ve Stüdyo İpek Film Stüdyosu,

Ses Feridun Kınay,

Ses Yardımcısı Şakir Ozan,

Renk Uzmanı Sabahattin Hoşsöz,

Kurgu ve Senkron Mehmet Özdemir,

Negatif Kurgu Ziya Kuşdoğan,

Laboratuvar Ziya Uçak Ahmet Kuru ve Recep Çakmak,

Prodüksiyon Amiri Ali Ramazanoğlu,

Yapımcı Erdoğan Tilav,

Oynayanlar Arzu Okay, Tugay Toksöz,

Ahmet Mekin, Yaşar Yağmur, Mürüvet Sim,

Tevhid Bilge, Canan Candan, Aysel Gürel, Ferhat Ünal,

Kadir Kök, Çetin Başaran, Sabahat Işık, Gönül Eren,

Nilgün Ceylan ve Ali Demir.

Korkunç Şüphe

Gaye Film, 1976, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Çetin İnanç,

Görüntü Yönetmeni Dinçer Önal,

Yönetmen Yardımcısı Engin Temizer,

Kamera Yardımcısı Sedat Ülker,

Işık Şefi İlyas Akarsu,

Işıklar Gaye Film Işık Servisi,

Laboratuvar ve Stüdyo İpek Film Stüdyosu,

Ses Feridun Kınay,

Ses Yardımcısı Şakir Ozan,

Renk Uzmanı Sabahattin Hoşsöz,

Kurgu ve Senkron Mehmet Özdemir,

Negatif Kurgu Ziya Kuşdoğan,

Laboratuvar Ziya Uçak, Ahmet Kuru

ve Recep Çakmak,

Prodüksiyon Amiri Ali Ramazanoğlu,

Yapımcı Erdoğan Tilav,

Oynayanlar Tamer Yiğit, Ahmet Mekin,

Tugay Toksöz, Karaca Kaan, Necla Soylu,

Aysel Gürel, Tarık Şimşek, Coşkun Göğen,

İhsan Baysal, Baki Tamer, Nizam Ergüden,

İbrahim Kurt, Yusuf Çetin, İbrahim Uğurlu,

Ferhat Ünal, Giray Alpan, Ahmet Karaca,

Niyazi Gökdere, Yılmaz Kurt, Tefvik Şen,

Mehmet Samsa, Cevdet Balıkcı,

Kamer Sadık, Zeki Sezer, Muzaffer Mozaik

ve Sabahat İzgü.

- Oktay Erül ve Ahmet Mekin -

Profesyonel “Kadın Çapkın Olunca”

Filmiş Prodüksiyon, 1976, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Aram Gülyüz,

Görüntü Yönetmeni Abdullah Gürek,

Yönetmen Yardımcısı Ali Kıvırcık,

Kamera Yardımcısı Galip Kızılova,

Işık Şefi Kahraman Kongur,

Set Ekibi Ekrem Sınıroğlu, Sabit Çolael

ve Günay Kozbudak,

Laboratuvar ve Stüdyo Ar Film Stüdyosu,

Ses Rauf Tözüm,

Dublaj Yönetmeni Zafer Önen,

Renk Uzmanı Hayati Akbulut ve Hikmet Kuyucu,

Senkron Mustafa Kent,

Negatif Kurgu Ali Berkan,

Laboratuvar Tümay Rızai,

Prodüksiyon Amiri Yücel Türkoğlu,

Yapımcı Muhsin Rodop,

Oynayanlar Feri Cansel, Oktay Erül,

Ahmet Mekin, Alev Altın, Ali Şen, Gönül Eren,

Erol Ertan, Yücel Tibet, Yeşim Yükselen,

Nevin Nuray, Cemil V. Akacan ve Necdet Kökeş.

Yârim İstanbul’u Mesken mi Tuttun?

Hayat Film, 1976, Renkli,

Yönetmen Kemal Kan,

Senaryo Sevim Tosunoğlu,

Görüntü Yönetmeni Rafet Şiriner,

Türküler Yıldırım Çınar ve Bedia Akartürk,

Yönetmen Yardımcısı Çetin İzzet Özkaya,

Kamera Yardımcısı Taci Saraç,

Işık Şefi İbrahim Sabuncu,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,

Ses Necip Sarıcioğlu,

Ses Yardımcısı Ender Teker

ve Sistem Flet Elektronik,

Renk Uzmanı Türker Vatan,

Kurgu ve Senkron İsmail Kalkan,

Mevlüt Koçak ve Sabit Özergül,

Negatif Kurgu Mahmut Eskici

ve Kazım Çakırmanoğlu,

Laboratuvar Hasan Örnek, Selahattin Kaya,

İsmet Tomaçgil ve Abdullah Akdeniz,

Prodüksiyon Amiri İzzet,

Yapımcı Şevki Tosunoğlu,

Oynayanlar Yıldırım Çınar, Bedia Akartürk,

Ahmet Mekin, Emel Aydan, Kazım Kartal,

Metin Emir, Sırrı Elitaş, Yılmaz Kurt,

Yaşar Güçlü, Yedigâr Ejder, Çetin Başaran,

Mehmet Ali Güngör, Kadir Kök, İbrahim Uğurlu,

Mehmet Uğur, Ali Demir ve Mustafa Yavuz.

1977

Bir Adam Yaratmak

TRT, 1977, Siyah-Beyaz, 3 Bölüm,

Yönetmen ve Senaryo Yücel Çakmaklı,

Eser Necip Fazıl Kısakürek (Aynı Adlı Oyunundan),

Görüntü Yönetmeni Mustafa Yılmaz,

Yönetmen Yardımcıları Ziya Yediyıldız

ve Faruk Aksoy,

Kamera Yardımcısı Tuncay Ural,

Işık Şefi Kenan Eryılmaz,

Kurgu İnci Şencan, Senkron Ali Ün,

Negatif Kurgu Hülya Birkan,

Ses Kayıt Erkan Aktaş,

Seslendirme Yönetmeni Aytaç Yörükaslan,

Yapımcı Ahmet Beyazıt,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Şaziye Moral,

Sema Koçak, Suna Yıldızoğlu, Süleyman Turan,

Turgut Boralı, Kenan Pars, Cevdet Arıkan,

Lütfü Seyfullah, Feridun Çölgeçen,

Çetin Tolbaş ve Ali Demir.

- Ahmet Mekin, Esen Püsküllü ve Kazım Kartal -

Bir Yiğit Gurbete Gitse

Hayat Film, 1977, Renkli,

Yönetmen Kemal Kan,

Senaryo Sevim Tosunoğlu,

Görüntü Yönetmeni Mükremin Şumlu,

Müzik Yönetmeni Nuri Sesigüzel,

Türküler Nuri Sesigüzel, Ömer Şan ve Bilgen,

Danslar Kadıköy Halk Eğitim Merkezi

Halk Oyunları Van

Ekibi, Yönetmen Yardımcısı Engin Temizer,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydınöğlu,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Laboratuvar Şefi Recai Karataş,

Prodüksiyon Amiri Ergun Şimşek,

Yapımcı Şevki Tosunoğlu,

Oynayanlar Nuri Sesigüzel, Ömer Şan, Aysun

Güven, Esen Püsküllü, Ahmet Mekin, Kazım Kartal,

Aydın Haberdar, Adnan Mersinli ve Osman Han.

Cemil Dönüyor

Gülgen Film, 1977, Renkli,

Yönetmen Melih Gülgen,

Senaryo Erdoğan Tünaş,

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Müzik Yönetmeni Cahit Berkay,

Yönetmen Yardımcısı Samim Utku,

Işık Şefi Rıdvan Varol,

Set Ekibi Mehmet İnci, Mehmet Kamalı ve Ercan İnci,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,

Ses Necip Sarıcioğlu,

Ses Yardımcısı Erkan Esenboğa,

Renk Uzmanı Hasan Örnek,

Kurgu ve Senkron İsmail Kalkan ve Demirhan Ersunar,

Negatif Kurgu Mahmut Eskici,

Laboratuvar İsmet Tomaçgil, Hayrettin Çakmak,

Mahmut Doğan ve Hüseyin Bulut,

Prodüksiyon Amiri Memduh Karakaş,

Yapımcı Melih Gülgen,

Oynayanlar Cüneyt Arkin, Canan Perver,

Yalçın Gülhan, Ahmet Mekin, Deniz Erkanat,

Memduh Ün, Yüksel Gözen, Turgut Özatay,

Tuğrul Meteer, Adnan Mersinli, İhsan Gedik,

Ayçin Tansel, Adnan Uygur, Süheyl Eğriboz,

Mustafa Doğan, Yusuf Çağatay, Hüseyin Kâşif,

Ahmet Açıan, Renan Fosforoğlu, Tevfik Şen,

Hakkı Kıvanç, Mehmet Uğur, Raşit Hazar,

Toygun Ateş, Gökhan Özer, Hulusi Korkmaz,

Ekrem Dümer, Mesut Sürmeli, Baykal Kent,

Zeki Sezer, Nezihe Güler, Yadigâr Ejder, Nuri Tuğ,

Giray Alpan, Kadir Kök, Ata Saka, Sönmez Yıkılmaz,

Niyazi Gökdere, İbrahim Uğurlu, Garibe Gündem,

Mürüvet İşsever, Ali Demir ve

Çocuk Oyuncu Göktürk Tütüncü.

Halı Türküsü

Köy Koop. Acıgöl Birliği, 1977, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Sinan Çetin,

Diyaloglar Hale Sözmen,

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Müzik Yönetmeni Zülfü Livaneli,

Olayı Belgeleriyle Anlatan Tuncer Ergülen,

Yönetmen Yardımcısı Hale Sözmen,

Kamera Yardımcısı Nusret Öz,

Fotoğraflar Sinan Çetin ve Celal Ertem,

Işık Şefi Ömer Ekmekçi,

Set Amiri Halil Dedeoğlu,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,

Ses Erkan Esenboğa,

Kurgu İsmail Kalkan,

Laboratuvar Şefi Hasan Örnek,

Laboratuvar Hayrettin Çakmak, Selahattin Kaya,

İsmet Tomaçgil ve Abdullah Akdeniz,

Yapımcı Köy Koop.,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Enis Gençtürk,

Hikmet Çelik, Ahmet Yazgan, Engin Günay,

Serpil İnanç, Ziya Sanıvar, Yaşar Güner,

Ayhan Güney, Fuat Onan ve Onur Utku.

Selvi Boylum Al Yazmalım

Yeşilçam Filmcilik, 1977, Renkli,

Yönetmen Atıf Yılmaz,

Eser Cengiz Aytmatov,

Senaryo Ali Özgentürk ve Atıf Yılmaz,

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Müzik Yönetmeni Cahit Berkay,

Yönetmen Yardımcısı Ali Özgentürk

ve Jan Brindizi,

Kamera Yardımcısı Mahmut Yumuşak,

Işık Şefi Erol Batıbeki,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,

Ses Erkan Esenboğa,

Renk Uzmanı Hasan Örnek,

Kurgu İsmail Kalkan,

Prodüksiyon Amiri Erol Deniz,

Uygulayıcı Yapımcı Abdurrahman Keskiner,

Yapımcılar Atıf Yılmaz ve Arif Keskiner,

Oynayanlar Türkan Şoray, Kadir İnanır,

Ahmet Mekin, Hülya Tuğlu, İhsan Yüce,

Cengiz Sezici, Nurhan Nur, Sümer Tilmaç,

Seyfettin Karadayı ve

Çocuk Oyuncu Elif İnci.

- Türkan Şoray ve Ahmet Mekin -

1978

Avare

Umut Film, 1978, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Remzi Jöntürk,

Görüntü Yönetmeni İzzet Akay,

Şarkılar Adnan Şenses, Semra Alper,

Cem Karaca ve Seyyal Taner,

Yönetmen Yardımcısı Erbil Altanay,

Işık Şefi İbrahim Sabuncu,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydınoğlu,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Prodüksiyon Amiri Erol Deniz,

Yapımcı Abdurrahman Keskiner,

Oynayanlar Adnan Şenses, Semra Alper,

Ahmet Mekin, Nuran Aksoy, Bilal İnci,

Oflaz Onur, Ahmet Kostarika, Hüseyin Kâşif,

Yadigâr Ejder, Ehat Âlince, Yılmaz Kurt,

Tevfik Şen, Zeki Sezer, Tevfik Atakan,

Remzi Jöntürk, Ali Demir, Mürüvet İşsever,

Erol Deniz, İrfan Taviloğlu ve Sabahat İzgü.

Bağrıyanık Ömer ile Güzel Zeynep

TRT, 1978, Renkli,

Yönetmen Yücel Çakmaklı,

Eser ve Senaryo Tarık Dursun Kakinç,

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Müzik Yönetmeni Arif Erkin,

Kamera Yardımcısı Mehmet Gün,

Işık Şefi Abdurrahman Baştuğ,

Yapımcı Ahmet Beyazıt,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Neslihan Danışman,

Cemal Gencer ve Mehmet Akdil.

- Ahmet Mekin ve İbrahim Tatlıses -

Ceylan “Ayağında Kundura”

Umut Film, 1978, Renkli,

Yönetmen Oksal Pekmezoğlu,

Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Türküler İbrahim Tatlıses ve Mihrican Güngör,

Yönetmen Yardımcısı Yılmaz Koç,

Kamera Yardımcısı Ertunç Şenkay,

Işık Şefi İbrahim Sabuncu,

Işık Yardımcısı Fazlı Sekizler,

Set Amiri Selim Acar,

Set Ekibi Nejat Yaman ve Abdullah Menay,

Laboratuvar Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydınoğlu,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Prodüksiyon Amiri Birol Büyükorbay,

Yapımcı Abdurrahman Keskiner,

Oynayanlar İbrahim Tatlıses, Necla Nazır, Ahmet Mekin, Hüseyin Peyda, Sami Hazinses, Yavuz Şeker, Orhan Elmas, Safiye Ünal, Gül Eren, Osman Han, İbrahim Uğurlu, İhsan Gedik, Süheyl Eğriboz, İbrahim Kurt, Yaşar Şener, Gürsel Arkuç, Gülten Ceylan, Yusuf Çetin, Abdi Algül, İrfan Taviloğlu, Garibe Gündem, Yüksel Gözen, Oksal Pekmezoğlu ve **Çocuk Oyuncu** Haluk Pekmezoğlu.

Dost Bildiklerim

Hayat Film, 1978, Renkli,
Yönetmen Mehmet Aslan,
Senaryo Şevki Tosunoğlu,
Görüntü Yönetmeni Dinçer Önal,
Müzik Yönetmeni Metin Bükey,
Şiir Ümit Yaşar Oğuzcan,
Şarkılar Nilgün Atılğan,
Yönetmen Yardımcısı A. Karadayı,
Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,
Ses Erkan Esenboğa,
Renk Uzmanı Hasan Örnek,
Kurgu ve Senkron İsmail Kalkan,
Negatif Kurgu Ömer Sevinç,
Laboratuvar Selahattin Kaya,
İsmet Tomaçgil ve Mahmut Doğan,
Yapımcı Şevki Tosunoğlu,
Oynayanlar Göksel Arsoy, Nilgün Atılğan,
Ahmet Mekin, Yalçın Gülhan, Baki Tamer,
Mehmet Yağmur, Yusuf Çetin, Tevfik Şen, Ali Demir,
Ali Demirel, Salih Eskicioğlu, Bahri Ateş,
Cevdet Balıkçı, Tevfik Atakan ve Sabahat İzgü.

Kaplanlar Ağlamaz

Kalkavan Film, 1978, Renkli,
Yönetmen ve Senaryo Remzi Jöntürk,
Görüntü Yönetmeni Sertaç Karan,
Şarkılar Romalı Perihan,
Yönetmen Yardımcısı Muzaffer Hiçdurmaz,
Kamera Yardımcısı Ali Güvenci,
Laboratuvar ve Stüdyo Kunt Film Stüdyosu,
Ses Kunt Tulgar,
Kurgu ve Senkron Necdet Tok,
Negatif Kurgu Mehmet Tezgâhtar,
Laboratuvar Hikmet Kuyucu ve Aslan Tektaş,
Prodüksiyon Amiri Hasan Baykara,
Yapımcı Deniz Kalkavan,
Oynayanlar Cüneyt Arkin, İnci Engin, Ahmet Mekin,
Romalı Perihan, Macit Flordun, Oktar Durukan,
Zeki Tüney, Osman F. Seden, Halit Vurgun,
Ofraz Onur, Ateş Osman, Muhteşem Durukan,
Muazzez Arçay, Remzi Jöntürk, Süheyl Eğriboz,
Kudret Karadağ, Mehmet Uğur, Tevfik Şen,
Dündar Aydınllı, Çetin Başaran, Ata Saka, Kadir Kök,
Aydın Haberdar, Yusuf Çetin, Yılmaz Kurt,
Çetin Dağlar, Bahri Ateş, Sönmez Yıkılmaz,
Hamza Abimiz ve Sabahat İzgü.

Sabır Taşı

Umut Film, 1978, Renkli,
Yönetmen ve Senaryo Oksal Pekmezoğlu,
Görüntü Yönetmeni İzzet Akay,
Şarkılar Ela Altın ve Tanju Okan,
Yönetmen Yardımcısı Erbil Altanay,
Kamera Yardımcısı Aslan Mengüç,
Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,
Ses Tuncer Aydinoğlu,
Kurgu Özdemir Arıtan,
Laboratuvar Şefi Recai Karataş,
Prodüksiyon Amiri Erol Deniz,
Yapımcı Abdurrahman Keskiner,
Oynayanlar Ela Altın, Murat Soydan, Ünsal Emre,
Ahmet Mekin, Özlem Özden, Ahmet Kostarika,
Yusuf Çeki, Orhan Elmas, Renan Fosforoğlu,
Niyazi Vanlı, Yadigâr Ejder, Yusuf Çetin,
Yılmaz Kurt, Tevfik Şen, Arap Celal, Ali Demir,
Tevfik Atakan, Oksal Pekmezoğlu,
İrfan Taviloğlu ve Sabahat İzgü.

Yaşam Kavgası

Uğur Film, 1978, Renkli,
Yönetmen ve Senaryo Halit Refiğ,
Diyaloglar Nezihe Araz,
Görüntü Yönetmeni Cahit Engin,
Yönetmen Yardımcısı Muzaffer Hiçdurmaz,
Kamera Yardımcısı Ali Güvence,
Işık Şefi Ömer Ekmekçi,
Işık Yardımcısı Enis Aydın,
Set Ekibi Erdil Demirbağ, Kadir Yılmaz,
Necmettin Çobanoğlu ve Sami Güçlü,
Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Stüdyo,
Ses Erkan Esenboğa, Renk Uzmanı Hasan Örnek,
Negatif Kurgu Mahmut Eskici,
Laboratuvar İsmet Tomaçgil, Hayrettin Çakmak,
Kamil Kutay ve Mahmut Doğan,
Prodüksiyon Yardımcısı Mustafa Doğan,
Prodüksiyon Amiri Selahattin Koca,
Yapımcı Memduh Ün,
Oynayanlar Fatma Girik, Can Gürzap,
Ahmet Mekin, Mümtaz Ener, Zerrin Egeliler,
Reha Yurdakul, Şener Gezgen, Leman Akçatepe,
İbrahim Uğurlu, Hakkı Kıvanç, Gülten Ceylan,
Nilgün Ceylan,
Çocuk Oyuncular Zeynep Çayırlioğlu ve Ersin.

1979

Denizin Kanı

TRT, 1979, Siyah-Beyaz, 5 Bölüm,

Yönetmen Yücel Çakmaklı,

Eser ve **Senaryo** Tarık Dursun K.

(Aynı Adlı Romanından),

Görüntü Yönetmeni Ali Uğur,

Müzik Yönetmeni Yalçın Tura,

Yönetmen Yardımcısı Tolgay Ziyal ve İlksen Bektaş,

Kamera Yardımcısı Mehmet Hızal,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Set Amiri İbrahim Uğurlu,

Laboratuvar ve Stüdyo TRT Ankara,

Kurgu Hayri Benli,

Negatif Kurgu Uğur Sağer,

Film Banyo Hüseyin Aydoğan, Hamdi Tuncay

ve Saffet Kumlu,

Film Baskı Hayrettin İlgen ve Cavit Bay,

Işık Düzeltmen Süleyman Koyuncu ve Muammer Altinel,

Ses Kayıt Müslüm Yılmaz, Ziya Bender, Celadet Çiftçili ve Mustafa Karslı,

Seslendirme Yönetmeni Tayfun Ersözlü,

Yapım Görevlisi Mustafa Eti,

Yapımcı Ahmet Beyazıt,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Bulut Aras,

Oya Aydoğan, Eşref Kolçak, Lütfi Seyfullah,

Muhterem Nur, Turgut Savaş, Yıldız Rifat,

Sümer Tilmaç, Sedat Demir, Nezih Tuncay,

Ülker Ergöksel, Tomris Çetinel, Hasan Ceylan,

Ahmet Turgutlu, Hüseyin Kâşif, Ata Tilmaç,

Kenan Bal, Ali Rıza Algül, Zeki İhsan Hanson,

Abdullah Topçu, Hasan Yıldız, Nazan Tilmaç,

Gönül Tuncay, Güven Akın, Zeki Sezer,

Nusret Çetinel, Nuri Tuğ, Orhan Çoban,

Funda Linomen, Dilek Demir, Yıldız Levent,

Güneş Akın, Bora Akyüz ve Hande Tilmaç.

Fadile

Umut Film, 1979, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Oksal Pekmezoğlu,

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Müzik ve Türküler İbrahim Tatlıses,

Yönetmen Yardımcısı Âdem Ayrıl,

Kamera Yardımcısı Cem Esertepe,

Işık Ekibi İbrahim Sabuncu ve Fazlı Kısa,

Laboratuvar ve Stüdyo Acar Film Stüdyosu,

Ses Tuncer Aydinoğlu,

Kurgu Özdemir Arıtan,

Laboratuvar Erkan Akad,

Prodüksiyon Amiri Erol Deniz,

Yapımcı Abdurrahman Keskiner,

Oynayanlar İbrahim Tatlıses, Necla Nazır,

Ahmet Mekin, Hamit Yıldırım, Hulusi Kentmen,

Nubar Terziyan, Mehmet Yağmur, İbrahim Kurt,

Gülten Ceylan, Oya Yurdakul, Garibe Gündem,

Adnan Mersinli, Niyazi Gökdere, Yusuf Çetin,

Zeki Sezer ve Kasımpaşalı Hamza.

Fırat

Gülgen Film, 1979, Renkli,

Yönetmen Melih Gülgen,

Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Mustafa Yılmaz,

Şarkı Seracettin Erman,

Yönetmen Yardımcısı Zafer Par ve Nurettin İrişen,

Kamera Yardımcısı Ender Turgut,

Serdar Selvidal ve Ahmet Selvidal,

Işık Şefi Aslan Yıldız,

Işık Ekibi Hayrettin ve Bayram,

Set Ekibi Halil Dede ve Kahraman Kaplı,

Laboratuvar ve Stüdyo Kunt Film Stüdyosu,

Ses Kunt Tulgar,

Renk Uzmanı Aslan Tektaş,

Laboratuvar Hayrettin Sözen,

Kurgu Melih Gülgen,

Senkron Necdet Tok,

Prodüksiyon Müdürü Necdet Kökeş,

Yapımcı Melih Gülgen,

Oynayanlar Kadir İnanır, Perihan Savaş,

Ahmet Mekin, Eşref Kolçak, Osman F. Seden,

Cavit Kılıç, Hasan Ceylan, Apti Algül, Kenan Bal,

Mustafa Yavuz, Yavuz Çetin, DüNDAR Aydınlı,

Burhan Talkılıç, Şenol Öztürk, Erdoğan Seren,

Niyazi Gökdere, Yılmaz Kurt, Necdet Kökeş,

Ali Demir ve

Çocuk Oyuncu Fırat Gülgen.

Nazey “Nazlım”

Topkapı Film, 1979, Renkli,

Yönetmen ve **Senaryo** Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Kenan Kurt,

Müzik ve Şarkılar İzzet Altınmeşe,

Yönetmen Yardımcısı Aziz Yazan,

Kamera Yardımcısı Hüseyin Arlı,

Laboratuvar ve Stüdyo İpek Film Stüdyosu,

Ses Feridun Kınay,

Kurgu ve Senkron Mustafa Kent,

Laboratuvar Şefi Selahattin Kaya,

Yapımcı Yaşar Tunalı,

Oynayanlar İzzet Altınmeşe, Oya Aydoğan,

Ahmet Mekin, Erol Taş, Hüseyin Peyda,

Şükriye Atav, Nubar Terziyan, Ajan Aktuğ,

Yavuz Karakaş, Kadir Kök ve DüNDAR Aydınlı.

1980

Kartal Murat “Aşk, Para, Yumruk”

1. Ticaretim, 1980, Renkli,

Yönetmen Cüneyt Arkin,

Senaryo Feyzi Tuna, Diyaloglar Bülent Oran,

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Yönetmen Yardımcısı Nurettin İrişen,

Kamera Yardımcısı Ender Turgut,

Işık Şefi Ergun Şimşek,

Set Ekibi Sonay Kanat, İbrahim Uğurlu,

Kemal Kundak ve İbrahim Önen,

Ses Stüdyosu Türk Haberler Ajansı,

Ses Bican Avşar,

Laboratuvar ve Stüdyo Ar Film Stüdyosu,

Renk Uzmanı Tümay Rızai,

Kurgu Aram Keskinay,

Senkron Mustafa Kent,

Negatif Kurgu Selahattin Kılıççeken,

Laboratuvar Şems Tokgöz ve Armağan Köksal,

Prodüksiyon Amirleri Erol Deniz ve Yılmaz Eşsiz,

Yapımcı Cüneyt Arkin,

Oynayanlar Cüneyt Arkin, Nilay Yurtsev,

Ahmet Mekin, Zerrin Doğan, Tuncer Necmioğlu,

Nejat Özbek, Nejat Gürçen, Renan Fosforoğlu,

Baykal Kent, Aydın Haberdar, Kadir Kök,

Yılmaz Kurt, Tevfik Şen, Süheyl Eğriboz,

Cevdet Balıkçı, Zeki Sezer, İbrahim Uğurlu,

Arap Celal, Ferhat Ünal, Mehmet Yağmur

ve Ahmet Turgutlu.

Kul Sevdası

Gülgen Film, 1980, Renkli,

Yönetmen Melih Gülgen,

Senaryo Erdoğan Tünaş,

Görüntü Yönetmeni Ender Turgut,

Şarkılar Müslüm Gürses,

Yönetmen Yardımcısı Ali Kıvırcık,

Kamera Yardımcısı Hüseyin Arlı,

Işıklar Mehmet Çakar, Ender Çakar ve Ender Işık Servisi,

Set Ekibi Nizam Ergüden, İbrahim Kul,

Hüseyin Erkul ve Macit Polatkıran,

Ses Stüdyosu Yeni Stüdyo,

Ses Erkan Esenboğa,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Lale Film Stüdyosu,

Kurgu ve Senkron Yılmaz Atadeniz,

Negatif Kurgu Cem İspir,

Laboratuvar Sabahattin Hoşsöz ve Selahattin Kaya,

Prodüksiyon Amiri Semih Servidal,

Yapımcı Melih Gülgen,

Oynayanlar Müslüm Gürses, Suna Yıldızoğlu,

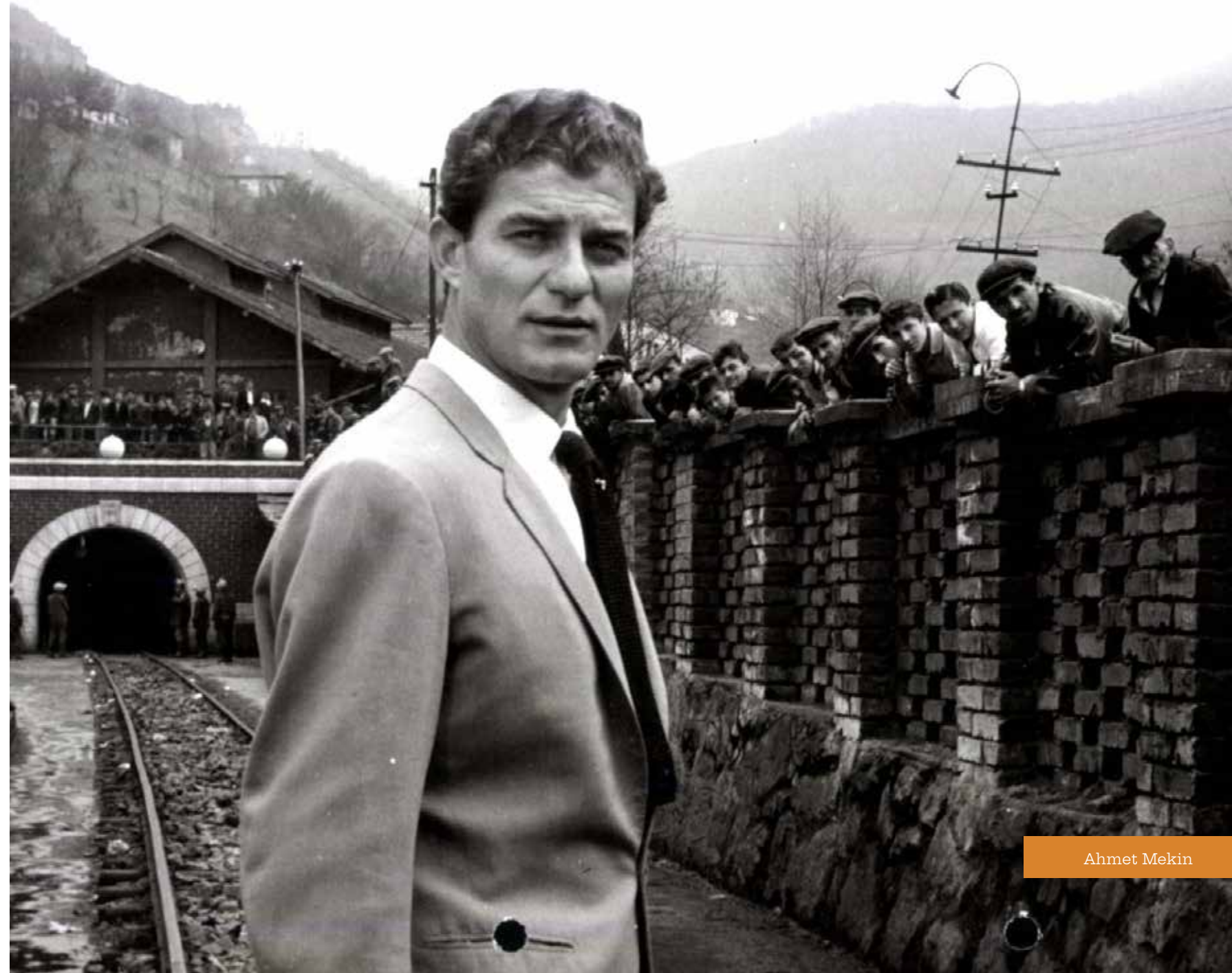
Ahmet Mekin, Kazım Kartal, Nilgün Başaran,

Eray Özbal, Ayşegül Bektaş, Nizam Ergüden,

Nubar Terziyan, Ahmet Kostarika, Handan Adalı,

Garibe Gündem, Mustafa Yavuz, Alpay Ziyal,

Ali Demir, Ahmet Koç ve Arap Celal.

Ahmet Mekin

1981

Günah Defteri

Ödül Ticaret Filmcilik, 1981, Renkli, **Yönetmen ve Senaryo** Osman F. Seden, **Görüntü Yönetmeni** Muzaffer Turan, **Müzik Yönetmeni ve Şarkılar** Gökhan Güney, **Yapımcı** Abdurrahman Keskiner, Arif Dökmeci, Erol Şenbecerir, Fedai Öztürk ve Arif Keskiner, **Oynayanlar** Gökhan Güney, Banu Alkan, Yılmaz Köksal, Hikmet Taşdemir, Neriman Köksal, Şükriye Atav, Kadir Savun, İsmail Hakkı Şen, Talat Gözbak, Osman F. Seden, Abdullah Ferah, İhsan Gedik, Ali Demir, Ehat Âlince, Mustafa Yavuz, Yusuf Çetin, Niyazi Gökdere, Seyfettin Karadayı, Yılmaz Kurt, Sırrı Elitaş, Kudret Karadağ, Zeki Sezer, Mehmet Samsa, Tevfik Şen, Giray Alpan, Sıdika Duruer, Sabahat İzgü ve **Misafir Oyuncu** Ahmet Mekin.

Makber

Sun Film, 1981, 16 mm, Renkli, **Yönetmen ve Senaryo** Yücel Uçanoğlu, **Görüntü Yönetmeni** Muzaffer Turan, **Türküler** Burhan Çaçan, **Yönetmen Yardımcısı** Ali Kıvırcık, **Kamera Yardımcısı** Soner Saygılı, **Işık Ekibi** Abdullah ve Ali Koşum, **Set Ekibi** Taci Erşan, Kemal Altun ve İbrahim Öner, **Laboratuvar ve Stüdyo** Fono Film Stüdyosu, **Ses** Erkan Aktaş, Senkron ve **Negatif Kurgu** Nevzat Dışiaçık, **Laboratuvar** Adnan Şahin, **Prodüksiyon Amiri** Erol Deniz, **Yapımcı** Erol Şenbecerir, **Oynayanlar** Burhan Çaçan, Pembe Mutlu, Ahmet Mekin, Ünsal Emre, Emel Tümer, Nuran Aksoy, Şeref Çokşeker, Garibe Gündem, Ahmet Kostarika ve Abdullah Ferah.

Vurun Beni Öldürün

Yaşam Film, 1981, Renkli, **Yönetmen** Temel Gürsu, **Senaryo** Arda Uskan, **Görüntü Yönetmeni** Abdullah Gürek, **Şarkılar** Gökhan Güney, **Yönetmen Yardımcısı** Engin Temizer ve Demirhan Ersunar, **Kamera Yardımcısı** Galip Kızılova, **Işık Şefi** Ergun Şimşek, **Set Ekibi** Ekrem Çınaroğlu, Taci Erşan ve İbrahim Öner, **Laboratuvar ve Stüdyo** Yeni Lale Film Stüdyosu, **Ses** Erkan Esenboğa, **Kurgu ve Senkron** Mevlüt Koçak, **Negatif Kurgu** Demirhan Ersunar, **Prodüksiyon Amiri** Şerif Ablak, **Prodüktör** İsmail Kalkan, **Yapımcı** Gazanfer Dirlik, **Oynayanlar** Gökhan Güney, Banu Alkan, Ahmet Mekin, Şehnaz Dilan, Eray Özbal, Reha Yurdakul, Kadir Savun, Mürüvet İşsever, Garibe Gündem, Dilek Arman, Mehmet Karataş, Berrin Yıldız, Erol Cekli ve Zafer Yıldır.

- “Yılanı Öldürseler” film lobisi -

Yılanı Öldürseler

Umut Film, 1981, Renkli, **Yönetmen** Türkan Şoray, **Eser** Yaşar Kemal (Aynı Adlı Romanından), **Senaryo** Yaşar Kemal, Türkan Şoray, Arif Keskiner ve Işıl Özgentürk, **Görüntü Yönetmeni** Güneş Karabuda, **Müzik Yönetmeni** Zülfü Livaneli, **Müzisyenler** Ferhat Livaneli, Daoud Amin, Ziyaettin Aytekin ve Kemal Rastgeldi, **Yönetmen Yardımcıları** Zafer Par, Arif Erkuş ve Leyla Taşdemir, **Işık Ekibi** Turgut Köse ve Ali Koşun,

Kamera Yardımcısı Muzaffer Turan, Erkan Güner ve Serdar Servidal, **Set Ekibi** Sonay Kanat ve Kemal Kundak, **Laboratuvar** Nordisk Filmkopia, **Ses** Erkan Esenboğa, **Dublaj Yönetmeni** Levent Dönmez, **Kurgu** Lennart Arvidsson, **Prodüksiyon Amiri** Erol Deniz, **Prodüktör** Arif Keskiner, **Yapımcı** Abdurrahman Keskiner, **Oynayanlar** Türkan Şoray, Talat Bulut, Mahmut Cevher, Aliye Rona, Ahmet Mekin, Yaman Okay, Erol Demiröz, Hüseyin Peyda, Sabahat Işık, Kenan Bal **Çocuk Oyuncu** Pars Sezer.

1982

Beni Unutma

Tunç Film, 1982, Renkli,
Yönetmen Orhan Elmas,
Senaryo Tunç Günbay,
Görüntü Yönetmeni Hüseyin Özşahin,
Yönetmen Yardımcısı Ali Kırırcık,
Kamera Yardımcısı Uğur Emin Döndür,
Işık Şefi Ergun Şimşek,
Set Ekibi Nizam Ergüden, İbrahim Kul,
Hüseyin Ergüden ve Yılmaz Sengelli,
Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Lale Film Stüdyosu,
Ses Erkan Esenboğa,
Kurgu Mevlüt Koçak, Senkron Alaaddin Durmaz,
Renk Uzmanı Sabahattin Hoşsöz,
Laboratuvar Selahattin Kaya ve Ziya Uçak,
Prodüksiyon Amiri Yılmaz Kanat,
Yapımcı Altan Günbay,
Oynayanlar Bulut Aras, Serpil Çakmaklı,
Ahmet Mekin, Münir Özkul, Hulusi Kentmen,
Altan Günbay, Neriman Köksal, Talat Gözbak,
Orhan Elmas, Zeki Sezer, Cahit Kahyeri,
Nizam Ergüden, Rezzan Kahyeri, Zuhâl Deliorman,
Gülten Ceylan ve Süheyl Eğriboz.

Ceza

Çağatay Film, 1982, Renkli,
Yönetmen Temel Gürsu,
Senaryo ve **Yönetmen Yardımcısı** Engin Temizer,
Görüntü Yönetmeni Sertaç Karan,
Şarkılar Coşkun Sabah,
Kamera Yardımcısı Ali Güvenci,
Işık Şefi Aslan Yıldız,
Laboratuvar ve Stüdyo Ören Film Stüdyosu,
Ses Erkan Esenboğa,
Dublaj Yönetmeni Esen Günay,
Renk Uzmanı Kaya Ören,
Laboratuvar Osman Koşkan ve Kamil Kutay,
Prodüksiyon Amiri Semih Servidal,
Yapımcı Yavuz Işıklar,
Oynayanlar Coşkun Sabah, Deniz Akbulut,
Salih Kırmızı, Necla Fide, Neriman Köksal,
Ahmet Mekin, Reha Yurdakul, Figen Han,
Semra Uçar, Atilla Ergün, Tevhid Bilge,
Yavuz Şeker, Mehmet Varol, Ahmet Selvidal,
Baykal Kent, Garibe Gündem, Tevfik Şen,
Sönmez Yıkılmaz, Mustafa Doğan
ve Hakkı Kıvanç.

Çiçek Abbas

Kök Film, 1982, Renkli,
Yönetmen Sinan Çetin,
Senaryo Yavuz Turgul,
Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,
Müzik Yönetmeni Cahit Berkay,
Yönetmen Yardımcıları Muzaffer Hiçdurmaz ve
Ahmet Sezerel,
Işık Şefi Hayrettin Kara,
Işık Ekibi Coşkun Tanyeri ve Âdem İstanbullu,
Set Ekibi İbrahim Kul, Ömer Bubu ve Turan Alok,
Laboratuvar ve Stüdyo Fono Film Stüdyosu,
Ses ve Miksaj Erkan Aktaş,
Kurgu ve Senkron Yılmaz Atadeniz,
Laboratuvar Adnan Şahin ve Mustafa Oruç,
Prodüksiyon Amiri Feyzi Barlas,
Yapımcı Engin Karabağ,
Oynayanlar İlyas Salman, Şener Şen,
Pembe Mutlu, Ayşen Gruda, İhsan Yüce,
Orhan Çağman, Yaşar Güner, A. Fuat Onan,
Hikmet Denizci, Ömer Bubu, Garibe Gündem,
İbrahim Kul, Çocuk Oyuncular Benek Aksoy,
Petek Aksoy ve
Misafir Oyuncu Ahmet Mekin.

Henüz 17 Yaşında

TRT, 1982, Siyah-Beyaz,
Yönetmen Naci Çelik Berksoy,
Eser Ahmet Mithat (Aynı Adlı Romanından),
Senaryo M. Engin Noyan,
Görüntü Yönetmeni Mustafa Yılmaz,
Sanat Yönetmeni Şener Gezgen
ve Cahit Şipal,
Işık Şefi Fevzi Eryılmaz,
Kostüm Niyazi Er, Aksesuar Talip Okçul,
Kurgu Cengiz Arlı,
Ses Semih Yalçın ve Yılmaz Erdoğan,
Yapımcı Cumhuri Atalay,
Oynayanlar Ahmet Mekin, Pembe Mutlu,
Özdemir Han, Nesrin Çetinel ve Ayten Erman.

Hülyam

Burç Film, 1982, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Osman F. Seden,

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Müzik Yönetmeni ve Şarkılar Gökhan Güney,

Yönetmen Yardımcısı Arif Erkuş,

Kamera Yardımcısı Serdar Selvidal,

Işık Şefi Şevket Yılmaz,

Işık Ekibi Metin Devrim ve Mehmet Uzunyol,

Set Ekibi İbrahim Öner, Ömer Bubu ve Taci Erşan,

Laboratuvar ve Stüdyo Fono Film Stüdyosu,

Ses Erkan Aktaş, **Kurgu** Nevzat Dışiaçık,

Negatif Kurgu Muzaffer Karataş,

Film Baskı Hasan Örnek,

Laboratuvar Adnan Şahin ve Mustafa Oruç,

Prodüksiyon Ekibi Şerif Ablak ve Fikret Ertuğrul,

Prodüktör Erol Şenbecerir,

Yapımcı Fedai Öztürk,

Oynayanlar Gökhan Güney, Güngör Bayrak,

Ahmet Mekin, Bilge Gökçen, Cem Erman,

Osman F. Seden, Neriman Köksal, Ünsal Emre,

Bülent Bilgiç, Hüseyin Kutman, Fevzi Gür,

Diler Saraç, Jale Efecik, Oya Filiz, Tefvik Şen,

İhsan Gedik, Yılmaz Kurt, Hakkı Kıvanç,

Süheyl Eğriboz, Çetin Başaran, Kudret Karadağ,

Zeki Sezer, Nuri Tuğ, Berç Zurnik, Yadigâr Ejder,

Sönmez Yıkılmaz, İbrahim Kurt, Mehmet Ali Güngör,

Salih Eskicioğlu, Hikmet Gül, Ali Demir,

Orhan Çoban ve Ali Demirel.

Ölümsüz

Anıt Ticaret, 1982, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Çetin İnanç,

Görüntü Yönetmeni Salih Dikişçi,

Şarkılar Barış Manço,

Yönetmen Yardımcısı Nurettin İrişen,

Kamera Yardımcısı Ali Utku,

Işık Ekibi Rıfat Yurtçu ve Erdal Sümer,

Set Ekibi İsmail Kündem, Yaşar Davutoğlu ve Ali Ateş,

Laboratuvar ve Stüdyo Kunt Film Stüdyosu,

Ses Kunt Tulgar,

Kurgu ve Senkron Necdet Tok,

Renk Uzmanı Aslan Tektaş,

Prodüksiyon Yardımcısı Yılmaz Eşsiz,

Prodüksiyon Amiri Cihat Karahan,

Yapımcı Mehmet Karahafız,

Oynayanlar Cüneyt Arkin, Nazan Saatçi,

Ahmet Mekin, Ümit Acar, Muzaffer Nebioğlu,

Nihat Yiğit, Ahmet Gergin, Semra Uçar,

Aydın Haberdar, Mehmet Uğur, Ferhat Ünal,

Çetin Başaran, Yılmaz Kurt, Sönmez Yıkılmaz,

Kadir Kök, Yadigâr Ejder, Nejat Gürçen,

İsmail Cavcav ve Bahri Ateş.

Sen de mi Leyla

Kuzey Film, 1982, Renkli,

Yönetmen Osman F. Seden,

Senaryo Erdoğan Tünaş,

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Şarkılar Ferdi Tayfur,

Ses Stüdyosu Yeni Stüdyo,

Ses Erkan Esenboğa,

Laboratuvar ve Stüdyo Yeni Lale Film Stüdyosu,

Renk Uzmanı Sabahattin Hoşsöz,

Kurgu ve Senkron Mevlüt Koçak,

Negatif Kurgu Mustafa Kul,

Prodüksiyon Amiri Reha Yurdakul,

Yapımcılar Seyfettin Özkasap ve Tanju Gürsu,

Oynayanlar Ferdi Tayfur, Güngör Bayrak,

Alev Sayın, Yalçın Gülhan, Ahmet Mekin,

Osman F. Seden, Lamia Yal, Talat Gözbak,

Nubar Terziyan, Ekrem Dümer, Tahsin Koray,

Mustafa Yavuz, Yadigâr Ejder, Ali Demir,

Memduh Ünsal, Mesut Sürmeli, Erol Emerle,

Erdoğan Seren, Ahmet Karaca

Çocuk Oyuncu Barış Dikişçi.

Seni Kalbime Gömdüm

Tunç Film, 1982, Renkli,

Yönetmen Feyzi Tuna,

Senaryo Selim İleri ve Feyzi Tuna,

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Yönetmen Yardımcısı Arif Erkuş ve Biket İlhan,

Kamera Yardımcısı Soner Saygılı,

Işık Şefi Turgut Köse, Işık

Yardımcısı Ali Koşun,

Set Ekibi Taci Erşan, Mehmet İnci,

Kemal Kundak ve Türkan Şoray,

Kostüm Yıldırım Mayruk,

Laboratuvar ve Stüdyo Fono Film Stüdyosu,

Ses Erkan Aktaş,

Negatif Kurgu Nevzat Dışiaçık,

Prodüksiyon Amiri Fikret Ertuğrul

ve Cem Esertepe,

Yapımcı Altan Günbay,

Oynayanlar Türkan Şoray, Cihan Ünal,

Müşfik Kenter, Ahmet Mekin, Neriman Köksal,

Çolpan İlhan, Rezzan Kahyeri, Tuluğ Çizgen,

Zerrin Tuncel, Bülent Bilgiç, Kaya Sensev,

Ferdi Atuner, Nuri Candaş, Asime Atuner,

Erşat Candan, Cahit Kahyeri, Altan Günbay,

Yaman Okay, Mesut Sürmeli,

Misafir Oyuncular Deniz Türkali ve Ümran Uzman.

1983

Gecenin Sonu

Ödül Film, 1983, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Natuk Baytan,

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Yapımcı Erol Şenbecerir ve Arif Dökmeci,

Oynayanlar Tarık Akan, Ahmet Mekin,

Çiğdem Tunç, Hikmet Taşdemir,

Nubar Terziyan, İsmail Hakkı Şen,

Nejat Gürçen, Sırrı Elitaş, Ali Ekdal, İnci Eray,

Coşkun Göğen, İbrahim Kurt, Selahattin Fırat,

Süheyl Eğriboz, Hakkı Kıvanç,

Kudret Karadağ, Çetin Başaran,

Sönmez Yıkılmaz, Niyazi Gökdere,

Mustafa Doğan, Ferhat Ünal, Cesur Barut,

Giray Alpan, Mehmet Uğur, Abdi Algül,

Sabahat Işık, Sabahat İzgü, Yılmaz Kurt,

Ali Güney, Erol Emerle ve

Misafir Oyuncu Talat Gözbak.

Kaderimiz

Sun Film, 1983, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Yücel Uçanoğlu,

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Yönetmen Yardımcısı Ali Kıvırcık,

Prodüksiyon Amiri Erol Deniz,

Yapımcı Erol Şenbecerir,

Oynayanlar Selahattin Cesur, Pembe Mutlu,

Ahmet Mekin, Yılmaz Köksal, Emel Tümer,

Kazım Kartal, Ahmet Kostarika, İhsan Gedik,

Yılmaz Kurt, Abdullah Ferah ve Erol Deniz.

Küçük Ağa

TRT, 1983, Renkli, 8 Bölüm,

Yönetmen Yücel Çakmaklı,

Eser ve Senaryo Tarık Buğra (Aynı Adlı Romanından),

Görüntü Yönetmeni Mustafa Yılmaz,

Müzik Yönetmeni Yalçın Tura,

Yardımcı Yönetmen Tolgay Ziyal,

Yönetmen Yardımcıları Jan Brindizi

ve Hikmet Yaşar Yenigün,

Kamera Yardımcıları Hikmet Koç, Ahmet Demir,

Nebi Kılıçarslan ve Yılmaz Biber,

Işık Şefi Kenan Eryılmaz,

Işık Ekibi Mutlu Yaşar, Nuri Akçabay,

Yaşar Ali Alışkan ve Bekir Toygar,

Sanat Yönetmeni Özkul Eren ve Niyazi Er,

Kostüm ve Aksesuar Talip Okçul ve Ziya Atak,

Set Ekibi İbrahim Uğurlu, Giray Alpan, Turan Alok,

Şeref Yılmaz, Erdoğan Daştan, Mevlüt Sert, Yaşar

Davutoğlu ve Turgay Karabul,

Makyaj Cemal Gonca ve Abdullah Gonca,

Kurgu ve Senkron Hasan Bayraktar ve Birol Demirel,

Negatif Kurgu Ömer Sevinç ve Orhan Cesur,

Ses Kayıt Ender Berker, Celadet Çiftçili,

Hasan Ersoy, Mustafa Karslı, Muharrem Kılıç

ve Tahsin Mungan, Müzik Kayıt Mehmet Ateş,

Optik Efekt Erhan Akad,

Grafik Nalân Dede,

Seslendirme Yönetmeni Zeynep Atakan,

Renk Düzeltme Türker Vatan ve Şakir Yörük,

Film Banyo Ekrem Şen, Ünal Keleş ve Arif Sağ,

Film Baskı Özkan Sevinç, Veli Burç ve Uğur Orbay,

Prodüksiyon Yardımcısı İbrahim Rakım Ayaoğlu,

Prodüksiyon Amiri Yüksel Tanık ve Sabri Aslankara,

Yapım Görevlileri Albuz Ünal ve Suzi İşler,

Yapım Yardımcısı Vehbi Okur,

Yapımcı İlksen Bektaş,

Oynayanlar Çetin Tekindor, Fikret Hakan,

Ahmet Mekin, Eşref Kolçak, Yusuf Sezgin,

Haluk Kurtoğlu, Aydan Şener, Kadir Savun,

Erol Taş, Agâh Hün, Ali Şen, Ahmet Evintan,

Turgut Savaş, Muzazzez Kurtoğlu, Sevinç Niş,

Osman Alyanak, Hüseyin Kâşif, Cem Kurtoğlu,

Necati Er, Ferdi Atuner, Yalçın Akçay,

Yıldırım Gencer, Halil Ergün, Süleyman Turan,

Turgut Özatay, Kazım Kartal, Reha Yurdakul,

Kenan Pars, Nubar Terziyan, Sümer Tilmaç,

Süheyl Eğriboz, Hakkı Kıvanç, Yusuf Çağatay,

Nuri Alço, Muhip Arcıman, Hüseyin Kutman,

Kudret Karadağ, Hikmet Taşdemir, Tevfik Şen,

Abdi Algül, Atilla Yiğit, Kenan Bal,

Mehmet Ali Güngör, Kaya Volkan, Korhan Eriş,

İhsan Yüce, Nuri Tuğ, Uluer Süer, Cevdet Arıkan,

Sönmez Yıkılmaz, Yıldırım Eskici, Ferhat Ünal,

Mehmet Uğurlu, Osman Nuri Ergün,

Ender Köseoğlu, Yüksel Tanık, Fethi Moğulkoç,

Bahri Ateş, Erdoğan Seren, Ünal Gürel,

Muhteşem Durukan, Kadir Kök, İlker Duyan,

Erdoğan Üçkaya, Arap Celal, İbrahim Kurt,

Ahmet Kostarika, Muzaffer Civan,

Konuk Oyuncular Bahar Öztan, Talat Gözbak,

Hayri Caner ve Hüseyin Peyda.

1984

Aliş ile Zeynep

TRT ile TV Sarajevo (Yugoslavya) Ortak Yapımı,

1983, Renkli, 5 Bölüm,

Yönetmen Yücel Çakmaklı,

Eser Sabahat Emir,

Senaryo Tarık Dursun Kakinç,

Film Hikâyesi Tarık Dursun K., Sabahat Emir,

İvo Andriç ve Branislav Nusiç,

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Müzik Yönetmeni Yalçın Tura, Yardımcı

Yönetmen Tolgay Ziyal,

Yönetmen Yardımcıları Jan Brindizi,

Hikmet Yaşar Yenigün, Rzlatko Lavaniç

ve Dzevdana Sulejmanagiç,

Kamera Yardımcıları Hikmet Koç, Füsun Selen,

Necdet Taşçioğlu, Mihajlo Vherka,

Sanat Yönetmeni Hasan Suceska,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Işık Ekibi İrfan Sipahi, Nezir Yücel, Abdullah Baştuğ,

Osman Erd, Muhamed Tahmiscija ve Asım Husiç,

Set Amiri İbrahim Uğurlu,

Set Ekibi Giray Alpan, Şeref Yılmaz, Aslan Gül,

Sait Barlı, Durmuş Gül, Refik Beşireviç,

Şahin Celo, Zoran Spovaç, Halil Avdibegoviç

ve Rizo Vlahovtjak,

Dekor Emir Cengiç ve Uzeir Guta,

Kostüm ve Aksesuar Talip Okçul, Fikret Orle ve

Nevil Suceska, Terzi Müberra DüNDAR ve Tea Fikais,

Makyaj Ehat Alince, Seveto Tmusiç ve

Slavica Lugomirski,

Jenerik Filma A.Ş., Optik Efekt Erkan Akad,

Grafik Nalan Dede,

Ses Kayıt Semih Yalçın, Naci İsmik,

Erol Şaylıman ve İvan Zakiç,

Seslendirme Yönetmeni Tayfun Ersözlü,

Kurgu Celal Köse,

Negatif Kurgu Ayhan Ergürsel,

Senkron Mahmut Eskici, Ali Ün,

Süleyman Karakaya ve Hasan Bektaş,

Film Baskı Veli Burç, Özkan Sevinç ve Uğur Orbay,

Film Banyo Ekrem Şen ve Arif Şengül,

Renk Düzenleme S. Türker Vatan ve Şakir Yörük,

Prodüksiyon Yardımcıları İbrahim Rakım Ayoğlu

ve Erol Emerle,

Prodüksiyon Amiri Yüksel Tanık,

Organizasyon Bakir Tanoviç, Mirjana Mijojiç,

Zoran Scepanoviç, Tatjana Badanjak Begić

(JRT Yugoslavya Televizyonu Temsilcisi),

Hayrettin Gaş,

Yapım Görevlileri Albuz Ünal ve Yılmaz Özçelik,

Yapım Yardımcısı Vehbi Okur,

Yapımcı İlksen Bektaş,

Oynayanlar Ahmet Özhan, Sanya Veynoviç,

Melahat Qena Ayeti, Ahmet Mekin, Zlata Petkoviç,

Adem Cejvan, Spela Rozin, Haluk Kurdoğlu,

Milena Draviç, Lütfü Seyfullah, Reyhan Demirdziç,

Neriman Köksal, Kaca Doriç, Mekrema Vukotiç,

Seneda Krgo, Hazır Myftari, Kadir Savun,

Kenan Pars, Hüseyin Peyda, Ali Şen, Agah Hün,

Ahmet Evintan, Osman Alyanak, Hüseyin Kaşif,

Muhip Arcıman, Zoran Sçponoviç, Ferdi Atuner,

Nuri Alço, Reha Yurdakul, İhsan Devrim,

Kazım Kartal, Fethi Moğolkoç, Metin Eryürek,

Ahmet Kostarika, Naki Turan Tekinsav, İhsan Baysal,

Sönmez Yıkılmaz, Süheyl Eğriboz, Mehmet Samsa,

İbrahim Kurt, Cihan Alp, Mediha Saraç,

Mehmet Uğur, Yusuf Çetin, Niyazi Gökdere

ve Mürüvet İşsever.

Kader Çıkmazı

Ödül Film, 1984, Renkli,

Yönetmen Temel Gürsu,

Senaryo Arda Uskan,

Görüntü Yönetmeni Erhan Canan,

Müzik ve Şarkılar Gökhan Güney,

Yönetmen Yardımcısı Engin Temizer ve Nilgün Akkoç,

Kamera Yardımcısı Orhan Temizkan,

Işık Ekibi İbrahim Sabuncu, Erdinç Koç ve Fazlı Sekizler,

Set Ekibi Taci Erşan ve İbrahim Öner,

Laboratuvar ve Stüdyo Sineray Film Stüdyosu,

Ses Erkan Esenboğa, Renk Uzmanı A. Tümay Rızai,

Kurgu Turgut İnangiray, Senkron Mustafa Kent,

Laboratuvar Armağan Köksal, Şems Tokgöz ve

Selahattin Kılıççeken,

Prodüksiyon Yardımcısı Şadan Yenişafak,

Prodüksiyon Amiri Fikret Ertuğrul,

Yapımcı Erol Şenbecerir,

Oynayanlar Gökhan Güney, Neşe Aksoy,

Ahmet Mekin, Ünsal Emre, Necla Fide,

Merih Fırat, Diler Saraç, Sevim Çalışgır,

Funda Koksa, Nur Aksoy, İlhan Daner,

Balarısı Özdemir Baturalp ve Tuncay Akça.

Kadınca

Uzkan Film, 1984, Renkli,

Yönetmen Temel Gürsu,

Senaryo Arda Uskan,

Görüntü Yönetmeni Abdullah Gürek,

Şarkılar Ferdi Özbeğen,

Yönetmen Yardımcısı Engin Temizer ve Meral Bayer,

Kamera Yardımcısı Cem Esertepe,

Işık Ekibi Ergun Şimşek, Bayram Koca ve Erdinç Koç,

Set Ekibi Sonay Kanat, Orhan Ateş ve Cemal Önder,

Laboratuvar ve Stüdyo Sineray Film Stüdyosu,

Ses Erkan Esenboğa,

Kurgu ve Senkron Mevlüt Koçak,

Negatif Kurgu Ali Berkan,

Laboratuar Şefi Tümay Rızai,

Laboratuvar Armağan Köksal,

Şems Tokgöz ve Selahattin Kılıççeken,

Prodüksiyon Yardımcısı Şadan Yenişafak,

Prodüksiyon Amiri Fikret Ertuğrul,

Yapımcı Ahmet Uz,

Oynayanlar Banu Alkan, Ferdi Özbeğen,

Ünsal Emre, Ahmet Mekin, Tuncer Necmioğlu,

Sırrı Elitaş, Tuncer Sevi, Diler Saraç,

Songül Gündüz, Türker Tekin, İbrahim Kurt,

Tanju Şarman ve Günay Girik.

1984

Kanun Kanundur

Sun Film, 1984, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Aykut Düz,

Görüntü Yönetmeni Salih Dikişçi,

Yönetmen Yardımcısı Tarık Günlü,

Kamera Yardımcısı Cem Molvan,

Set Amiri Sonay Kanat,

Set Ekibi İbrahim Öner ve Mehmet Şenkal,

Laboratuvar ve Stüdyo Fono Film Stüdyosu,

Ses Erkan Aktaş,

Ses Yardımcısı Eyüp Yıldız,

urgu ve Senkron Cevat Sezer,

Negatif Kurgu Ömer Aksu,

Laboratuvar Metin Çeşmebaşı, Film

Baskı Erol Şahin ve Zekeriya Şahin,

Prodüksiyon Amiri Abdullah Ataç,

Yapımcı Erol Şenbecerir,

Oynayanlar Cüneyt Arkin, Özlem Onursal,

Ahmet Mekin, Hüseyin Peyda, Nurgül Candan,

Gönül Ser, Aydın Haberdar, İbrahim Kurt,

Sönmez Yıkılmaz, Ali Güney, Mehmet Ali Güngör,

Niyazi Gökdere, Osman Betin, Haluk Ertan,

Osman Topal, Müfit İlkiz, Osman Güleryüz,

İbrahim Nahırcı, Hasan Summaloğlu,

Ahmet Pehlivan, Osman Akkuş, Aykut Düz,

Süheyl Eğriboz, Müfit İlkiz, Abdullah Ataç,

Ali Demirel ve

Çocuk Oyuncu Şeref.

Sahte Cennet

Minareci Videola, 1984, Video Film,

Yönetmen Sami Güçlü,

Görüntü Yönetmeni Orhan Kapkı,

Yönetmen Yardımcısı Gülnar Gülnar,

Kamera Yardımcısı Süha Kapkı,

Işık Şefi Fevzi Eryılmaz,

Işık Yardımcısı Nezir Yücel,

Set Mehmet İnci,

Stüdyo Minareci Videola TV Stüdyoları,

Teknik Yönetmen Tuncel Eyyüboğlu,

Seslendirme Yönetmeni Mehmet Ali Erbil,

Prodüksiyon Amiri Mustafa Şen,

Yapımcı Kazım Minareci,

Oynayanlar Yaprak Özdemiroğlu, Ahmet Mekin,

Erden Güvenç, Nazan Ayas, Eray Özbal,

Gül Vergon, Yahya Yılmaz, Halil Er, Yusuf Çetin,

Figen Güler ve Engin Atilla.

1985

Ateş Dağlı

Burak Film, 1985, Renkli,

Yönetmen Temel Gürsu,

Senaryo Safa Önal,

Görüntü Yönetmeni Mustafa Yılmaz,

Yönetmen Yardımcısı Engin Temizer

ve Şadan Yenişafak,

Kamera Yardımcısı Süha Kapkı,

Işık Ekibi Ergun Şimşek,

Bayram İlvr ve Levent Karanfil,

Set Ekibi Halil Dede, Metin Devrim ve Kadir Çil,

Laboratuvar ve Stüdyo Sineray Film Stüdyosu,

Ses Erkan Esenboğa,

Renk Uzmanı Sabahattin Hoşsöz,

Kurgu İsmail Kalkan, Senkron Sedat Karadeniz,

Negatif Kurgu Ali Berkan ve Ömer Aksu,

Laboratuvar Tümay Rızai, Armağan Köksal,

Şems Tokgöz ve Selahattin Kılıççeken,

Prodüksiyon Amiri Erol Emerle, Yapımcılar Sungur

Esen ve İbrahim Mertoğlu,

Oynayanlar Kadir İnanır, Harika Avcı,

Kuzey Vargın, Ahmet Mekin, Merih Fırat,

Leyla Önder, Salih Kırmızı, İhsan Baysal,

Reha Yurdakul, Çetin Köroğlu, İsmail Hakkı Şen,

Turgut Özatay, Tuna Tunç, Oktar Durukan,

Tahsin Koray ve Erol Emerle.

1985

Bugünün Saraylısı

TRT, 1985, Renkli, 4 Bölüm,

Yönetmen Ziya Öztan,

Eser Refik Halit Karay (Aynı Adlı Romanından),

Senaryo Ziya Öztan, Gürsen Topses ve Altuğ Savaşal,

Görüntü Yönetmeni Hüseyin Özşahin,

Müzik Yönetmeni Nedim Otyam,

Yönetmen Yardımcıları Gülin Tokat ve Nihat Durak,

Kamera Yardımcısı Erdal Kahraman,

Işık Ekibi Mustafa Kırkağaç, Abdullah Yüce,

Ali Koşum ve Ümit Üçmer,

Set Amiri Halil Dede,

Set Ekibi Azmi Yıldız, Ali Rıza Dulda ve Şaban Derya,

Sanat Yönetmeni Şanda Zıpçı,

Dekor Şener Gezgen,

Makyaj Sahra Gülyüzoğlu, Plastik

Makyaj Corci, **Kostüm** Meral Özen,

Kostüm Görevlisi Kadir Çil, Kuaför Şükrü Kaya,

Laboratuvar ve Stüdyo Şafak Film Stüdyosu,

Kurgu Celal Köse, Senkron Mahmut Eskici, Ali Rıza

Ün ve Yaşar Hamarat,

Negatif Kurgu Ayhan Ergürsel ve İbrahim Eken,

Laboratuvar Ekibi Şakir Yörük, Özkan Sevinç,

Uğur Orbay, Arif Şengül, Ahmet Taşoluk

ve Abdullah Baran,

Ses Kayıt Semih Yalçın, Hüseyin Yazıcı ve Tamer

Sezer, Efektler Oktar Durukan ve Hikmet Eldek,

Seslendirme Yönetmeni Tülay Samurkaş,

Jenerik Sinefekt Film Stüdyos, Hilmi Güver, Nihat

Özgürel ve Uğur Bıyıklıoğlu,

Prodüksiyon Yardımcısı Ziya Ilgaz,

Prodüksiyon Amiri Selahattin Koca, Yapım

Yardımcıları Dursun Yaman ve Ali Aslan,

Yapımcı Sacit Doğruyol,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Sema Yunak,

Asuman Arsan, Zeynep Tedü, Halil Ergün,

Yaman Okay, Ahmet Sezerel, Dilaver Uyanık,

Metin Serezli, Cem Kurdoğlu, Erol Keskin,

Mesut Çakarlı, Gülсен Tuncer, Osman Alyanak,

Hüseyin Kutman, Suna Selen, Ayten Erman,

Ali Ulaş, Oktay Güzeloğlu, Hüseyin Kâşif,

Orhan Çağman, Fatoş Sezer, Nuri Tuğ, Fahri Aktürk,

Selahattin Fırat, Baykal Kent, Şener Gezgen,

Ersun Kazançel, Sümer Tilmaç, Sami Hazinses,

Tahsin Koray, Kamer Sadık ve Zeki Sezer.

Kurşun Ata AtaBiter

Ares Filmcilik, 1985, Renkli,

Yönetmen ve **Senaryo** Ümit Elçi,

Eser Tarık Dursun Kakinç (Aynı Adlı Romanından),

Görüntü Yönetmeni Orhan Oğuz,

Müzik Yönetmeni Mehmet Teoman ve Vedat Sakman,

Yönetmen Yardımcısı Kamil Renklidere ve Muzaffer Kara,

Kamera Yardımcısı Cem Molvan, Set ve

Işık Ekibi İbrahim Tekin, Baki Soğukpına,

Sami Boztunç, Ali Ceylan ve Muhittin Yeşilova,

Laboratuvar ve Stüdyo Sineray Film Stüdyosu,

Ses Erkan Esenboğa, Renk Uzmanı Sabahattin Hoşşöz,

Kurgu İsmail Kalkan, Senkron Sedat Karadeniz,

Negatif Kurgu Ömer Aksu, Sedat Karadeniz ve

Mustafa Kul,

Laboratuvar Şefi A. Tümay Rızai,

Laboratuvar Armağan Köksal, Şems Tokgöz

ve Fehmi Acar,

Yapımcı Ümit Elçi ve Şener Gezgen,

Oynayanlar Hakan Balamir, Meral Orhonsay,

Ahmet Mekin, Zuhâl Olcay, Lütfü Seyfullah,

Selahattin Bilal, Zeki Algen, Hüseyin Akçen,

Muzaffer Kara, Tahsin Sezer, Bünyamin Setenoğlu,

Cahit İncefikir, Muhittin Yeşilova, İsmail Ökke,

Mehmet Avcı ve Mustafa Kısakürek.

- Ahmet Mekin -

Kuyucaklı Yusuf

Mine Film, 1985, Renkli,

Yönetmen ve **Senaryo** Feyzi Tuna,

Eser Sabahattin Ali (Aynı Adlı Öyküsünden),

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Müzik Yönetmeni Timur Selçuk,

Sanat Yönetmeni Gürel Yontan ve Deniz Özen,

Yönetmen Yardımcıları Biket İlhan ve Selma Akçura,

Kamera Yardımcısı Füsun Salan,

Işık Şefi Kenan Eryılmaz,

Işık Ekibi Bekir Toyar ve Ahmet Eskioğlu,

Set Ekibi İsmail Kündem,

Enver Kündem ve Bekir Aslan,

Makyaj Suzan Oruç,

Kostüm Sabahat İzgü, Nakliye Erol Kaya,

Laboratuvar ve Stüdyo Fono Film Stüdyosu,

Ses ve Miksaj Erkan Aktaş ve Eyüp Yıldız,

Negatif Kurgu Adnan Şahin,

Laboratuvar Adnan Şahin, Zekeriya Şahin

ve Yahya Öztürk,

Dublaj Yönetmeni Ersan Uysal,

Seslendirenler Kamuran Usluer, Talat Bulut,

Tilbe Saran, Sema Çeyrekbaşı, Pekcan Koşar,

Metin Belgin, Atilla Yiğit, Sema Yıldız,

Defne Hamlan, Levent Dönmez, Hülya Çelebi,

Ünal Gürel, Sadrettin Kılıç, Çağatay Uluişık

ve Didem Bülbül,

Prodüksiyon Amiri Sabri Aslankara,

Yapımcı Kadri Yurdatap,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Talat Bulut,

Derya Arbaş, Sema Çeyrekbaşı, Engin İnal,

Melih Çardak, Atilla Yiğit, Kemal İnci, Seda Yıldız,

Nilgün Nazlı, Ferda Ferdağ, Ali Osman Okumuş,

Meltem Çavuşoğlu, Savaş Ustay, Fuat Okan,

Bülent Oran, Nuri Tuğ, Savaş Akova, Fatoş Sezer,

Ali Erdoğan, Ertaç Ünsal, Hikmet Karagöz,

Tosun Bayrı, Kemal Tok ve Yüksel Tanık.

1986

İkizim Osman

Pars A.Ş., 1986, Video Film,
Yönetmen Oksal Pekmezoğlu,
Senaryo Gül Deren ve Oksal Pekmezoğlu,
Görüntü Yönetmeni Ali Uğur,
Müzik Yönetmeni Cengiz Coşkuner,
Yönetmen Yardımcısı Bilge Pekmezoğlu,
Kamera Yardımcısı Mustafa Albayrak,
Işık Şefi İsmet Yurtçu,
Set Ekibi Mehmet Şenkal ve Cuma Damcı,
Stüdyo Pars A.Ş. Stüdyoları,
Teknik Sorumlu Rahim Gülcüoğlu,
Kurgu Selahattin Yıldız ve Okan Arıkan,
Miksaj Ertuğrul Algan,
Seslendirme Yönetmeni Özdemir Han,
Prodüksiyon Amiri Ertan Güntav,
Oynayanlar Ahmet Gülhan, Neslihan Acar, Ahmet Mekin, Gülümser Gülhan, Engin İnal, Erol Taş, Suat Acar, Deniz Eren ve Coşkun Özmeriç.

Oğlum ve Ben

Aydın Film, 1986, Video Film,
Yönetmen ve **Senaryo** Oksal Pekmzeoğlu,
Görüntü Yönetmeni Ali Yaver, Yardımcı
Yönetmen Bilge Pekmezoğlu, Işık ve
Set Ekibi İsmet Yurtçu, Selçuk Öktem ve Bayram İlvr,
Stüdyo Öz Prodüksiyon Stüdyoları,
Kurgu ve Ses Şenol Şentürk,
Elektro Teknik Ergun Özdemir,
Seslendirme Yönetmeni Kemal Bilici,
Prdüksiyon Amiri Ertan Güntav,
Yapımcı Zeki Aydın,
Oynayanlar Ahmet Mekin, Leyla Önder, Yılmaz Köksal, Hayati Hamzaoğlu, Mine Sun, Kadir Savun, Erhan Aksoy, Sevim Çalışgır, Zeynep Akin, Ahmet Turgutlu ve İbrahim Kurt.

Öksüzler

Emrah Film, 1986, Renkli,
Yönetmen ve **Senaryo** Temel Gürsu,
Görüntü Yönetmeni Ertunç Şenkay,
Müzik Yönetmeni Uğur Bayar,
Şarkılar Küçük Emrah,
Yönetmen Yardımcısı Faruk Turgut ve Işıl Han Kulakçı,
Kamera Yardımcısı Hakan Gürtop,
Işık Şefi Ergun Şimşek,
Işık Ekibi Selahattin İlhan ve Ali Koşun,
Set Ekibi Ekrem Çınaroğlu, Yılmaz Sengelli ve Atilla Akarsu,
Laboratuvar ve Stüdyo Sineray Film Stüdyosu,
Ses Erkan Esenboğa,
Kurgu İsmail Kalkan, Renk Uzmanı Sabahattin Hoşsz,
Laboratuvar A. Tümay Rızai, Şems Tokgöz, Armağan Köksal ve Fehmi Acar,
Prodüksiyon Amiri Erol Emerle,
Yapımcı Fahri İpek,
Oynayanlar Küçük Emrah, Çeçilya, Ahmet Mekin, Sevda Ferdağ, Nilüfer Aydan, Ekrem Dümer, Turgut Özatay, Nur Incegül, Selahattin Fırat, Günay Girik, İsmail Hakkı Şen, Reha Yurdakul, Cevdet Arıkan, Çocuk Oyuncular Birtanem, Yalçın Avşar ve Damlacık.

Patara

Pars A.Ş., 1986, Video Film,
Yönetmen Oksal Pekmezoğlu,
Senaryo Gül Deren ve Oksal Pekmezoğlu,
Görüntü Yönetmeni Ali Uğur,
Müzik Yönetmeni Cengiz Coşkuner,
Yönetmen Yardımcısı Bilge Pekmezoğlu,
Kamera Yardımcısı Mustafa Albayrak,
Işık Şefi İsmet Yurtçu,
Set Ekibi Mehmet Şenkal ve Cuma Damcı,
Stüdyo Pars A.Ş. Stüdyoları,
Teknik Sorumlu Rahim Gülcüoğlu,
Kurgu Selahattin Yıldız ve Okan Arıkan,
Miksaj Ertuğrul Algan,
Seslendirme Yönetmeni Özdemir Han,
Prodüksiyon Amiri Ertan Güntav,
Oynayanlar Tanju Korel, Ahmet Mekin, Neslihan Acar, Erol Taş, Gülümser Gülhan, İhsan Gedik, Suat Acar, Deniz Eren ve Coşkun Özmeriç.

Yapayalnız

Pars A.Ş., 1986, Video Film,
Yönetmen Oksal Pekmezoğlu,
Senaryo Gül Deren ve Oksal Pekmezoğlu,
Görüntü Yönetmeni Ali Uğur,
Müzik Yönetmeni Cengiz Coşkuner,
Yönetmen Yardımcısı Bilge Pekmezoğlu,
Kamera Yardımcısı Mustafa Albayrak,
Işık Şefi İsmet Yurtçu,
Set Ekibi Mehmet Şenkal ve Cuma Damcı,
Stüdyo Pars A.Ş. Stüdyoları,
Teknik Sorumlu Rahim Gülcüoğlu,
Kurgu Selahattin Yıldız ve Okan Arıkan,
Miksaj Ertuğrul Algan,
Seslendirme Yönetmeni Özdemir Han,
Prodüksiyon Amiri Ertan Güntav,
Oynayanlar Ahmet Gülhan, Neslihan Acar, Ahmet Mekin, Gülümser Gülhan, Engin İnal, Erol Taş, Suat Acar, Deniz Eren ve Coşkun Özmeriç.

1987

Kavanozdaki Adam

TRT, 1987, Renkli, 5 Bölüm,

Yönetmen ve Senaryo Mesut Uçakan,

Eser Faik Baysal (Aynı Adlı Tiyatro Oyunundan),

Film Hikâyesi Salih Diriklik, Metin Çamurcu,

İbrahim Tabakoğlu ve Mesut Uçakan,

Görüntü Yönetmeni Muzaffer Turan,

Müzik Yönetmenleri Ahmet Güvenç

ve Gökçen Taşkiran,

Yönetmen Yardımcısı Nezih Tunar,

Işık Şefi Bülent Eryılmaz,

Sanat Yönetmeni Hülya Demir,

Heykeltraşlar Gülsen Erol,

Hülya Demir ve Erhan Kargı,

Makyaj Nevin Güler,

Laboratuvar ve Stüdyo Şafak Film Stüdyosu

ve Sineray Film Stüdyosu,

Ses Atilla Dankı,

Kurgu ve Senkron Necdet Tok,

Dublaj Yönetmeni Aysin Atav,

Jenerik İlhan Demirel, Erhan Kargı ve Celal Baycan,

Prodüksiyon Amiri Yılmaz Eşsiz,

Yapım Yardımcısı Teoman Ergün,

Yapımcı Bahattin Özcan,

Oynayanlar Ahmet Mekin, Metin Serezli,

Nevra Serezli, Sevda Ferdağ, Nil Ünal,

Efgan Efekan, Selma Sonat, Müge Tezman,

Erol Durak, Songül Beyçe, Bülent Polat, Reha

Yurdakul, Ferdi Atuner, Tuncay Halicioğlu,

Seyfettin Karadayı, Nezih Tunar,

Mümtaz Alpaslan, Abdullah Öcal,

Nubar Terziyan, Çiğdem Çetinkaya,

Hicran Günay, Ali Yalaz, Kamil Sesli,

Nihat Nikerel, Ercan Kendir, İbrahim Hakkı Hafız,

Neşe Arda, Eser Kartal, Ender Özekit,

Kaya Ildır, Işılay Özdemir, Filiz Turan ve

Misafir Oyuncu Doğan Bavli.

Kuruluş “Osmancık”

TRT, 1987, Renkli, 12 Bölüm,

Yönetmen Yücel Çakmaklı,

Eser ve Senaryo Tarık Buğra (Osmancık Adlı

Eserinden), Tarih Danışmanı Prof. Faruk Sümer,

Görüntü Yönetmeni Çetin Tunca,

Müzik Yönetmeni Yalçın Tura, Yardımcı

Yönetmen Tolgay Ziyal,

Yönetmen Yardımcıları Atay Sözer,

İbrahim Rakım Ayoğlu ve Jan Brindizi,

Kamera Yardımcıları Ali Ünlü, Füsun Tunca ve

Mahmut Yumuşak,

Sanat Yönetmeni Secat Kırmacı,

Set Amiri İbrahim Uğurlu,

Işık Şefi İlhan Aslım,

Makyaj Corci, Sunugrafi Etem Çalışkan,

Laboratuvar Rank Film Laboraties ve Denham,

Kurgu Hasan Bayraktar,

Ses Kayıt Ali Rıza Cabir, Ergun Aybatlı

ve Hüseyin Yazıcı,

Miksaj Erkan Aktaş, Efektler Sudi Yılmaz,

Seslendirme Yönetmeni Tayfur Ersözlü,

Yapım Koordinatörü Yüksel Tanık,

Yapım Yardımcısı Albuz Ünal,

Yapımcı İlksen Bektaş,

Oynayanlar Cihan Ünal, Ahmet Mekin,

Aliye Rona, Atilla Ergün, Baykal Saran,

Berhan Şimşek, Cemal Gencer, Erol Taş,

Eşref Kolçak, Faruk Tınaz, Haluk Kurdoğlu,

Hayati Hamzaoğlu, Hikmet Taşdemir,

Kadir Savun, Kazım Kartal, Meral Orhonsay,

Muammer Esi, Nurhan Nur, Sema Çelebi,

Sema Yunak, Süleyman Turan, Sümer Tilmaç,

Ulvi Alacakaptan, Yaşar Alptekin, Yıldırım Gencer,

Yusuf Sezgin, Zekai Müftüoğlu, Ahmet Evintan,

Ali Şen, Defne Halman, Fatoş Sezer, Kenan Pars,

Kuzey Vargın, Levent Çakır, Mesut Çakarlı,

Nesrin Çetinel, Nezihe Becerikli, Nüvit Özdoğru,

Naki Turan Tekinsav, Sühan Baydar,

Turgut Özatay, Nubar Terziyan, Ahmet Turgutlu,

Ayşe Köse, Haluk Ertan, Deniz Sümer,

Gökhan Mete, Enise Melek, Ertuğrul Bilda,

Füsun Volkan, Halit Sunal, Hasan Saraç,

İbrahim Kurt, Maruf Tanboğa, Mehtap Anıl,

Mehmet Uğur, Nezir Yücel, Sönmez Yıkılmaz,

Burhan Kocataş, Semih Yüksel

ve Mehmet Samsa.

1996

Mektup

Asya Film (Türkiye), **Filma Cass** (Türkiye), **Etainp Film** (Çek Cumhuriyeti) ve **Zebra Film** (Polonya) Ortak Yapımı, 1996, Renkli, **Yönetmen ve Senaryo** Ali Özgentürk, **Görüntü Yönetmeni** Mirsad Heroviç, **Müzik** Anouar Brahem ve Hasan Cahit Örtel, **Türkçe Şarkılar** Erkan Oğur, **Yönetmen Yardımcısı** Özkan Tekin, **Kamera Yardımcıları** Albrecht Silberberger ve Alper Derli, **Işık Şefi** A. Haydar Tuna, **Işık Ekibi** Derya Bal, Uğur Kaplan ve Temel Kaynak, **Set Ekibi** Hikmet Palabıyık, İsmail Keskin ve İbrahim Gülen, **Senaryo Yardımcısı** Sadık Karlı,

Kostüm Sevil Nursan, **Kostüm Ekibi** İ. Hakkı Kaplan ve Elif Taşçıoğlu, **Set Fotoğrafları** Gül Sözgen, **Basınla İlişkiler** Esra Doğru, **Makyaj** Belgin Ömürdağ, Tarık Akan, **Efekt Makyaj**, Hakan Kültür, Jessica Champbell, Derya Ergün, Saç Kuaför Aziz, Magnum Dolly **Ekibi** Adnan Gencal, Turan Gencal ve Ufuk Bektaş, **Laboratuvar ve Stüdyo** Sinefekt Film Stüdyosu, **Kurgu** Andrija Zafranoviç, **Kurgu Yardımcısı** Mustafa Preševa, **Negatif Kurgu** Selahattin Turgut, **Laboratuvar** Kontrol Yusuf Özbek, **Film Baskı** Mustafa Koç, **Film Banyo** Orhan Turgut ve Ersan Gümüş, **Ses Stüdyosu** İmaj Film Stüdyosu, **Ses Tasarım** Ender Akay, **Ses** Nail Yılmaz, **Ses Yardımcısı** Haldun Çıvgın, **Miksaj** Taylan Oğuz, **Efekt** Atilla Ertüz,

Seslendirme Yönetmeni Nevzat Çankara, **Seslendirme Yardımcısı** Melih Ceylan, **Seslendirenler** Tilbe Saran, Cüneyt Türel ve Levent Dönmez, **Jenerik** Hilmi Güver ve Sineoptik, **Jenerik Çekim** Sait Dinek, **Jenerik Dizgi** Tolga Güver, **Yapım Ekibi** Esi Gülce, Burak Bakkalbaşioğlu ve Tolunay Türköz, **Yapım Yardımcısı** Rüya Arabacı, **Yapım Müdürü** Sabahattin Şenyüz, **Yapım Genel Koordinatör** Leyla Özalp, **Yapımcı** Ali Özgentürk,

Oynayanlar Tarık Akan, Zişan Uğurlu, Cüneyt Gökçer, Ahmet Mekin, Nail Çakırhan, Muammer Esi, Necdet Mahfi Ayral, Güler Ökten, Erol Demiröz, Jessica Champbell, Suna Selen, Alev Emre, Aytaç Yörükaslan, İhsan Bilsev, Mazlum Kiper, Hakan Güneri, Şebnem Köstem, Aslı İçözü Kasapoğlu, Naci Taşdöğen, Arif Keskiner, Olga Aykınbekova, Maria Kalyuk, Selahattin Duman, Selma Köksal, Kemal Kocatürk, Murat Gökçer, Tardu Flordun, Başak Köklükaya, Aslı Bülbül, Belgin Ömürdağ, Tarkan Atilla Çetinkaya, Fatih Karabaş, Yaşar Kutbay, Serdar Güler, Muharrem Balkanlı, **Misafir Oyuncular** Tilda Tezman, Necati Doğru, Aliye Uzunatağan, İlker Sarier, Ünal Ersözlü, Nebil Özgentürk ve Cevher Kantarcı.

2004

Aşk Mahkûmü

Doku Film, 2004, 6 Bölüm,

Yönetmen ve Senaryo Ünal Küpeli,

Görüntü Yönetmeni Tangör Toydemir

ve Nurhan Karadavut,

Kurgu Onur Koçak,

Oynayanlar Kerem Alışık, Ahmet Mekin,

Şahnaz Çakıralp, Akrep Nalân, Ceren Öztürk,

Turgut Tunçalp, Hakan Korkmazyürek,

Çetin Yeltekin, Erdoğan Kapisız

ve Hüseyin Elmalıpınar.

Hoş Geldin Hayat

Fergün Film, 2004, Renkli,

Yönetmen Ümit Elçi,

Film Hikâyesi Ferhat Gündoğdu,

Senaryo İlker Barış, Ferhat Gündoğdu,

Seher Aydın ve Ümit Elçi,

Görüntü Yönetmeni Erhan Canan,

Müzik Yönetmeni Semih Erdoğan,

Şarkı Çiğdem Ener, Uzun Hava Yaşar Seven,

Bağlama Uzun Hava Ercan Topaloğlu,

Yönetmen Yardımcıları Ayşem Pelin Aktan,

Serap Danış, Hamit Koptekin ve Sertaç Bilgi,

Kamera Yardımcıları Özgür Ekin,

Hakan Canan, Hakan Sezer ve Serdar Gül,

Sanat Yönetmeni Sevil Nurşan,

Steadycam Operatörü Sami Utku,

Işık Şefi Kahraman Kongur,

Işık Ekibi Teoman Aşkın, Serhat Hepgezerler,

Ufuk Kutlu ve Ozan DüNDAR,

Set Amiri Tarık Karakulak,

Set Ekibi Orhan Özdemir,

Cemil Sobacı ve Murat Koç,

Sanat Yönetmeni Yardımcısı Canan Girit,

Makyaj Halime Bıçakçı,

Kuaför Emin Gül,

Laboratuvar ve Stüdyo Fono Film Stüdyosu,

Kurgu Nevzat Dışiaçık,

Ses Kayıt Eşleme ve Miksaj Erkan Aktaş,

Negatif Kurgu Eyüp Yıldız,

Renk Düzeltme Erol Şahin,

Jenerik Şafak Mıhlaç,

Kopya Baskı Zekeriya Şahin,

Osman Yıldız ve Perran Yalçın,

Laboratuvar Şefi Tanya Öztürk,

Laboratuvar Mustafa Oruç, Mustafa Şahin

ve Caner Can,

Kimyager Ferda Yılmaz,

Dijital Aktarma Aytekin Birkon,

Telecine Tuncay Koçtürk,

Film Düzenleme Kerem Aktaş,

Kopya Kontrol Mürsel Gülveren,

Erkan Tekemen ve Taner Alioğlu,

Koordinatör Turan Tokel,

Müzik Kayıt ve Mastering Mix-Editing Stüdyo S.E.M.,

Düzenleme ve Drum Edition Semih Erdoğan,

Kayıt Mix Mastering Erman Tazegül ve Aslı Binici,

Stüdyo Şefleri Mustafa Çalkılıç, Adnan Karaduman,

Hande Gözalan, Ulaş Kurugüllü,

Ceren Gürsoy (Keman),

Verda Öncü (Viola),

Seza Köke (Çello),

Serhat Yastıman (Klasik Gitar),

Uğur Varol (Perdeli Gitar),

Ertan Tekin (Balaban),

Semih Erdoğan (Ud),

Burcu Kamacı (Klarnet),

Göksun Çavdar (Sporano Sax),

Dilan Selek (Trombon),

Ebru Fidan (Klasik Kemençe),

Hakkı Gezer ve Özkan Alıcı (Bağlama),

İletişim Fatma Gülveren, **Ulaşım** Necati Polat,

Şahin Kalemköy, Fuat Altınok ve Osman Fırıncı,

Yemek Nihat Kel,

Prodüksiyon Yardımcıları Emre Tekin,

Nazlı Gümüş ve Müslüm Gündoğdu,

Prodüksiyon Amiri Cemal İhsan Gündoğdu,

Genel Koordinatör Süreyya Altıok,

Yapımcı İsmet Gündoğdu,

Oynayanlar Ferhat Gündoğdu, Kerem Alışık,

Ceyda Düvenci, Yelda Reynauld, Ahmet Mekin,

Arzu Yanardağ, Nihat Nikerel, Engin Yüksel,

Murat Bakar, Hakkıcan Eryüzlü, Zekiye Akyol,

Ertan Güntav, Bengi Öztürk, Haktan Pak,

Ökkeş Aycan, Deniz Salman, Serdar Ekşioğlu,

Şirin Taşpınar, Selcan Balaban, Elif Erşen,

Barış Çeviker, Atilla Özyüksel, Erdoğan Poyraz,

Ayşe Pelin Aktan, Cemal Gündoğdu,

Müslüm Gündoğdu, İlhami Gündoğdu,

İsmet Gündoğdu, Fahrettin Gündoğdu,

Emre Tekin, Cevdet Gündoğdu,

Doğan Gündoğdu ve Niyazi Gündoğdu.

2005

Savcının Karısı

BKM, 2005, 26 Bölüm,

Yönetmen Aydın Bulut,

Senaryo Nuran Devres,

Görüntü Yönetmeni Orhan Ağaoğlu,

Müzik Yönetmenleri Murat Tunalı

ve Can Hatipoğlu,

Yönetmen Yardımcısı Hatice Memişoğlu,

Sanat Yönetmeni Tolunay Türköz,

Kurgu Engin Öztürk,

Yapım Koordinatörü Seyhan Kaya,

Süpervizör Ali Taner Baltacı,

Yapımcı Necati Akpınar,

Oynayanlar Gamze Özçelik, Cihan Okan,

Şevket Çoruh, Ahmet Mekin, Zehra Alptürk,

Yunus Günce, Pelinsu Pir, Nuri Gökaşan,

Tijen Par, Ertan Saban, Ahu Yağtu, Pınar Aydın,

Turgay Tanülkü, Başak Soy, Ali Çatalbaş,

Özgür Özberk, Seda Fettahoğlu, Orhan Aydın,

Ceren Şekercioğlu, Sevdem Güner, Leyla Kömürcü,

Asuman Özinci, Belgin Bilgin, Nazmi Göçmen,

Turan Çiçekci, Hakan Korkmazyürek, Eylem Can,

Tamer Yiğit, Mustafa Erdoğan, Olgun Özdemir,

Erdal Güner, İskender Bağcılar ve Derya Aygün.

2006

Aşkın Dansı

Görsel Yapım, 2006, Renkli,

Yönetmen ve **Senaryo** Sami Güçlü,

Görüntü Yönetmeni Mahmut Yumuşak,

Müzik Yönetmeni Okay Barış,

Işık Şefi İbrahim Sabuncu,

Set Amiri İbrahim Öner,

Sanat Yönetmeni Secat Kırmacı,

Koreograf Bora Kaskan,

Makyaj Aysel Kence,

Basın Danışmanı Birsel Karamanoğlu

ve Barış Terzioğlu,

Set Fotoğrafları Barış Terzioğlu,

Teknik Hizmetler Panter Dolly ve Şaryo,

Katering Kapyesan,

Jenerik Oğuzhan Oğuz ve Umut Keri,

Stüdyo Vipsaş Stüdyoları,

Teknik Yönetmenler Uğur Öğüt ve Oğuz Eken,

Kurgu Erdinç Dinçer,

Renk Düzenleme S. Şamil Er,

Ses Cemal Çakar, Efekt Atilla Ertüz,

Seslendirme Yönetmeni Oya Gülcüoğlu,

Pozitif Film Baskı Fono Film Südyosu, Ürgüp

Yapım Sorumlusu Mustafa Kırboğa, Ürgüp

Genel Koordinatör Yavuz Ayhan,

Genel Koordinatör Engin Temizer,

Yapımcı Sami Güçlü,

Oynayanlar Tolga Savacı, Yıldız Asyalı,

Ahmet Mekin, Alev Oraloğlu, Ahmet Sezerel,

Bora Kaskan, Nuri Mutlu, Bekir Ödemiş,

Tarhan Eroğlu, Emrah Keskin, Açelya Ülgenay,

Barış Terzioğlu, Atilla Tokgöz, İsmet Çınar,

Atilla Atasever, Göksel Öksüz, Murat Şener

ve Serkan Paydak

2008

Bir Varmış Bir Yokmuş

BKM Film, 2008, 4 Bölüm,

Yönetmenler Bülent İşbilen ve Kemal Uzun,

Senaryo Meriç Özen, Hamdi Döker,

Peri Oruç ve Elif Özsüt,

Görüntü Yönetmeni Barış Işık,

Müzik Yönetmeni Aytekin Ataş,

Proje Tasarım Nermin Eroğlu,

Yönetmen Yardımcısı Derya Gökgöl,

Işık Şefi Selçuk Erkan,

Çevre Düzenleme Esra Oral,

Kostüm Bülent Münüklü,

Kurgu Deniz Kayık,

Ses Sonat Hançer,

Miksaj Orçun Kozluca,

Yapım Koordinatörü Şeyda Tüysüzoğlu

ve Soner Güven,

Yapımcı Necati Akpınar,

Oynayanlar Onur Ünsal, Şahika Koldemir,

Ahmet Mekin, Erkan Bektaş, Turgay Tanülkü,

Burak Davutoğlu, Esra Kızıldoğan, Türkan Kılıç,

ervet Pandur, Ozan Bilen, Ceren Olcayto,

Selen Öztürtk, Tuba Erdem, Candan Ersoy,

Erk Bilgiç, Kurtuluş Şakırağaoğlu, Serdar Yeğın,

Sıla Çetindağ, Şebnem Gürsoy

ve Bülent İşbilen.

Kağıt

Plato Film, 2008, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Sinan Çetin,

Görüntü Yönetmeni Kamil Çetin,

Müzik Yönetmeni Fırat Yükselir,

Yönetmen Yardımcıları Barış Denge

ve Ali Rıza Valizade,

Kamera Yardımcısı Sercan Sert,

Focus Puller Barış Yiğit,

Işık Şefi Bilal Tanrıverdi,

Sanat Yönetmeni Gün Doğa Sarı,

Senaryo Danışmanı Ekin Deren Şekerciler,

Müzik Danışmanı Tufan Aydın,

Kostüm Elçin Canbaz,

Kurgu Barış Denge,

Ses Kayıt Baycan Akçayöz,

Miksaj Ömür Öztürk,

Post Prodüksiyon Aytekin Birkon ve Barış Denge,

Negatif Kayıt Şafak Mıhlaç,

Film Baskı Osman Yıldız,

Dijital Restorasyon Çağlar Özlek,

Jenerik Göker Sümbültepe,

Prodüksiyon Yardımcıları Tolga Baş ve Necla Tiryaki,

Prodüksiyon Amiri Murat Aytekin,

İdari İşler Mehti Taylan Çetin,

Uygulayıcı Yapımcılar Ali Rıza Valizade

ve Emrah Akkurt,

Yapımcı Sinan Çetin,

Oynayanlar Öner Erkan, Asuman Dabak,

Ayşen Gruda, Ahmet Mekin, Zeynep Beşerler,

Uğur Bilgin, Bahar Sarah Sarak, Metin Cantimur,

Fatoş Seğmen ve Mazlum Çimen.

Görünmeyen 2010,
Ahmet Mekin ve
Hakan Eratik

2010

Görünmeyen

Asya Film, 2010, Renkli,

Yönetmen ve **Senaryo** Ali Özgentürk,

Görüntü Yönetmeni Marton Miklauzic,

Müzik Yönetmeni Aytuğ Yargıç (Müzikotek),

Yardımcı Yönetmen Özlem Dündar,

Yönetmen Yardımcıları Gamze Yelkenci,

Erdem Tepegöz, Mehmet Fatih Dil, Adem Demir,

Ekin Eralp ve Arman Arkuş,

Yönetmen Özel Yardımcısı Ekin Eralp,

Kamera Yardımcıları Özden Uzun, Ali Acar

ve Kenan Çalışkan, Steadicam Evrim Kaya,

Focus Puller Serdar Güz,

Işık Şefi Nezir Yücel,

1. Işık Yardımcısı Şeyhmus Gencan,

Işık Ekibi İbrahim Demir, Müjdat Yücel,

Müslüm Kaplıbel, Aydın Elik ve Serkan Aktaş,

Panter Operatörü Ahmet Seçkin,

Panter Yardımcısı Fatih Turan,

Sanat Yönetmeni Selim Keleşoğlu,

Set Amiri İbrahim Öner,

Set Ekibi Halil İbrahim Tekin, Ömer Mantaş,

Özgür Öner ve İsmail Serez,

Sanat Yardımcıları Efkan Acar, Berk Demirok,

Gülten Acar, Eyüp Kılıçal, Duran Lazo, Seda Demir,

Abdullah Saltan ve Ergün Yalmanbaş,

Kostüm Tasarım Fadim Üçbaş,

Kostüm Yardımcıları İrfan Bilgin, Burcu Kurtgöz

ve Buket Cidalcıoğlu,

Makyaj Arzu Aydın, Kuaför Şahin Gül,

Kuaför Yardımcısı Ferit Özer,

Ses Kayıt Boris Trayanov,

Ses Teknisyeni İvaylo Natzev,

Boom Operatörleri Valeri Metodiev ve Tzvetan Kadijski,

Kurgu Özlem Dündar ve Volkan Türkkan,

Kurgu Danışmanı Aylin Zoi Tinel,

Kurgu Yardımcısı Sait Ali Demir,

Post Prodüksiyon ABT,

Online Kurgu Mehmet Eser,

Final Mix Mixer Gökhan,

Renk Düzenleme Grading Burak,

Senaryo Danışmanı Bilge Ebiri,

Set Fotoğrafları Hakan Kuyumcu,

Organizasyon ve Basın İletişim İstanbul Mass Media,

Çekim Koordinatörlük Hizmetleri Yerli Prodüksiyon

Film Yapım Ltd. Şti.,

Kast Sorumlusu Sonat Fişek,

Kast Ajansları SOF Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.,

Ludens Casting, Sihirli Anahtar,

Berna Türkkan Casting ve E Yapım, Işık Şirketi Işık Evi,

Dekor Uygulama Karakalem Mimarlık,

Mali Koordinatör Murat Yaman,

Muhasebe Mali İşler Cafer Emir, Metin Özdemir,

Cüneyt Müminoğlu, Hüseyin Karasu ve Halis Kartal,

Yapım Yardımcıları Selma Kolcu, Umut Saruhan,

Mürsel Sarıtaş, Müslüm Yılmaz, Doğan Yazgan,

Yunus Eray Gültekin ve Hidayet Çakır,

Yapım Ekibi Mustafa Çetin, Emel Dursun,

Mustafa Kemal ve Ömer Eren Gültekin,

Yapım Koordinatörleri Murat Yaman

ve Sabahattin Şenyüz,

Yapımcı Ali Özgentürk,

Oynayanlar Udo Kier, Gürgen Öz,

Muhammet Uzuner, Hakan Eratik, Sezen Aray,

Halil Ergün, Ahmet Mekin, Kubat, Erden Alkan,

Turgay Tanülkü, Yaşar Üzer, Gülçin Santırcıoğlu,

Erol Aksoy, Fikret Tartan, Nevzat Hakan Dönmez,

Şafak Ersözlü, Yiğit Enes, Deniz Sayar,

Tayfun Şengöz, Yusuf Hemikli, Atilla Türköz,

Hüseyin Turan, Mustafa Bakır, Zafer Kabadayı,

Mesude Türkmen, Celal Acaralp, Kadriye Işıklı,

Nermin Bilgin, Serpil Karadeniz, Şenay Bozoklar,

Sencar Sağdıç, Eser Karabil, Özlem Ceylan,

Canan Erener, Sırrı Sarıışık, Murat Divitçioğlu,

Turabi Yılmaz, Emre Mat, Necla Tulaz, Yüksel Ünal,

Yetkin Karabinali, Erdem Yılmaz, Şahin Adıgüzel,

Atakan Celbiş, Sami İrek, Serhat Boran Gündüz,

Tuncer Yığcı, Tamer Yılmaz, Ali Beyat,

Çiğdem Tünaşar, Fulya Atıl, Derin Umdular,

Şükrü Başbuğ, Gül Erdem, Zeliha Toprak,

Yasemin Toprak, Melisa Gazez, Dicle Üğütmen

Sonat, Agnes Meriç, Loic Talhouet, Alain Tardioli,

Florence Fagne, Kemal Kazandı, Serkan Kunter,

Uğur Aykut, Erhan Kursar, Aytaç Uygur,

Erhan Pehlivan, Erdem Tepegöz, Adem Demir,

Hacı Karakılçık, Osman İper, Âşık Eyyubi,

Âşık Feymani ve Âşık Dursun Yeşiloğlu.

Şenlikname: Bir İstanbul Masalı

ATM Film, 2010, Renkli,

Yönetmen İsmail Eren,

Senaryo Nevzat Sarıhan, İsmail Eren

ve Ferhat Özgür Kale,

Görüntü Yönetmeni Hayal Aslanzade,

Müzik Yönetmenleri Özhan Eren, Ferhat Özgür

ve Nevzat Sarıhan,

Yardımcı Yönetmen Tolgay Ziyal,

Yönetmen Yardımcıları Tuba Karaçorlu

ve Vural Uzundağ,

Kamera Yardımcıları Ercan Işık ve Murat Çevikayak,

Kuaför İbrahim Karakız,

Post Prodüksiyon Sorumlusu Murat İzzet Arslan,

Kurgu Niko,

Ses Tarık Korkmazgil,

Foley Artist Sancak Şahin,

Yapım Koordinatörü Gökhan Şahin,

Genel Koordinatör Hatice Dene,

Yapımcılar Mine Vargı ve İsmail Eren,

Oynayanlar İlker Yiğen, Ayfer Dönmez,

Naci Taşdöğen, Ahmet Mekin, Sümer Tilmaç,

Tevfik İnceoğlu, Şahin Çelik, Alper Türedi,

İsmet Üstekin, Nuri Gökaşan, Oktay Dener,

Erden Alkan, Oğuz Oktay, Ahmet Dizdaroğlu,

Emre Melemez, Cihat Mağara,

Mustafa Selçuk Gürmeriç, Sinan Hızalan,

Işıl Dayıoğlu, Gözde Türkpençe, Mustafa Turan,

Tolga Öz, Şekip Taşpınar, Aziz İzzet Biçici,

Hakan Atalay, Zeki Bıçakçı, Cüneyt Aydınoğlu,

Bahar Özyürek, Naşit Özcan, Murat İltaş

ve İhsan Ustaoglu.

- Ahmet Mekin -

72. Koşuş

Sasin Film, 2010, Renkli,

Yönetmen Murat Saraçoğlu,

Eser Orhan Kemal (Aynı Adlı Romanından),

Senaryo Ayfer Tunç,

Görüntü Yönetmeni Demian Barba,

Müzik Yönetmenleri Fırat Yükselir ve Yavuz Bingöl,

Yardımcı Yönetmen Günay Günaydın,

Yönetmen Yardımcıları Evren Karabıyık,

Mehmet Yetkin Arda, Neşe Kelsoy

ve Seda Bilge Çetiner,

Kamera Yardımcıları Kristen Johanson,

Alper Soykan ve Dimitri Mihailov,

Işık Şefi Ümit Barlas,

Işık Ekibi Rauf Ayar, Arif Çizmeci,

Cengiz Topuk ve Burak Parlak,

Set Amiri İlhan İnci,

Set Ekibi Ali Kaptan Demirci, Salih Zihni Polat,

Tekin Coğdur ve Turabi Karatepe,

Sanat Yönetmeni Mustafa Ziya Ülkenciler,

Kostüm Tasarım Gamze Kuş ve Seda Orsel,

Saç ve Makyaj Tasarım Mehtap Saltık ve Yüksel Bilir,

Sanat Yardımcıları Eda Ayrancı, Çağrı Kara,

Helin Mirzaoğlu, Mustafa Dadal ve Burak Sesurgen,

Tasarım Yardımcısı Onur Uğurlu,

Kostüm Yardımcıları Ayşe Sağlam, Sezin Kolcu,

Ece Şekeroğlu ve Sinan Saraçoğlu,

Takı Tasarım Doğan Alok,

Makyaj Yardımcıları Dilek Zengin, Alev Ünal

ve Funda Güntürkün,

Saç Tasarım Yardımcısı Muharrem Parlak,

Murat Saraçoğlu'nun Özel Yardımcısı Esra Versu Özçelik,

Boom Ekibi Recep Demir ve Erkan Ateş,

Dolly Operatörü Murat Kırbaş,

Dekor Ekibi Beşir Hızarcı, Abidin Metin,

Sedat Arslan, Hüseyin Katılmış, Necdet Dayanıklı,

Hayrettin Durmuş, Bünyamin Karabulut,

Arif Cengiz, Müslüm Durmaz ve Nebi Durmaz,

Post Prodüksiyon Sorumlusu Günay Günaydın,

Kurgu Mustafa Preşeva,

Ses Kayıt Hasan Baran,

Ses Kurgu Özdemir Dereli, Adr

Kurgu ve Final Mıks Umut Şenyol,

Ses Tasarımı Fergün Urgancioğlu,

Görsel Efekt Cihat Parlak, Nokta Efekt Cine-mplus

Berlin, Julian Mueller Scherz ve Peter Deiningen,

Dolby Mastering Nurkut Özdemir,

Laboratuvar ve Stüdyo Fono Film Stüdyosu,

Laboratuvar Sorumlusu Erkan Aktaş,

Supervisör Aytekin Birkon,

Online Kurgu Erkan Tekemen,

Negatif Kayıt Şafak Mıhlaç,

Film Baskı Renk Kontrolü Erol Şahin,

Film Baskı Zekeriya Şahin ve Osman Yıldız,

Film Banyo Yahya Öztürk,

M. Mustafa Oruç, Mustafa Şahin,

Ali Komaz, Tuncay Koçtürk ve Sona Kaymakçı,

Tek Işık Telesine, Eyüp Yıldız ve Çağlar Özlek,

II Supervisör ve Arka Jenerik Tasarımı Can Şenyol,

Post Supervisör Yardımcısı Gürcan Cansever,

Havuz Sorumlusu Şakir Öztürk (Runner),

Optik Ses Ömer Yıldız,

Lazer Altyazı Mürsel Gülveren, Taner Alioğlu,

İsmail Yelteke ve Fırat Yün, Basın İletişim

Deep İletişim, Filiz Öcal ve Selin Derin Akçin,

Mali İşler Sadık Eren,

Prodüksiyon Yardımcıları Sedat Çakmak, Orhan

Yalova, Deniz Yazgan ve Tuğba Sarı,

Prodüksiyon Amiri Emrah Saltık,

Prodüksiyon Koordinatörü Aslı Atasoy,

Yapım Sorumlusu Barkın Haznedaroğlu,

Genel Koordinatör Erden Demir,

Uygulayıcı Yapımcı A. Levent Üngör,

Yapımcılar Yavuz Bingöl ve Kerem Alışık,

Oynayanlar Hülya Avşar, Yavuz Bingöl, Songül

Öden, Kerem Alışık, Ahmet Mekin, Civan Canova,

Nursel Köse, Devrim Saltoğlu, Bülent Şakrak,

Volga Sorgu, Ayça Damgacı, Osman Albayrak,

Ömer Duran, Burcu Salihoğlu, Fuat Onan, Erol

Tezeren, Gülsüm Kamu, Deniz Oral, Yıldırım Gücük,

Zeynel Karaca, Tuncer Yenice, Ayhan Anıl, Begüm

Akkaya, Hüseyin İlker, Çiçek Acar, Ebru Ojen Şahin,

Elvan Boran, Hüseyin Şener Vurkaya,

Mahsun Yıldırım, Hüseyin Santur,

Turan Selçuk Yerlikaya, Serhat Yıldız,

Derviş Tezcan, Cüneyt Özdemir, Ömer Yiğitoğlu,

Hüseyin Ferit Kurhan, Şenay Aksoy, Eylem Öden,

Arzu Oruç, Gaye Turgut, Özde Deniz Sürmeli,

Yasemin Taş, İnci Sultan Karaca, Nihan Ekitöz,

Gül Gülsün Yıldız, Suad Abdullah, Yavuz Aytekin,

Metin Sarıbıyık, Hıdır Güleç, Hayri Saru

ve Hüseyin Karataş.

2011

- Ahmet Mekin ve Altan Erkekli -

Umut Üzümleri

Rönesans Film (Türkiye),
Nikaia Films (Fransa), **Filmsgeneve** (İsviçre),
Artis Film (Romanya) ve **Bayan Film** (Almanya)
Ortak Yapımı, 2011, Renkli,
Yönetmen ve Senaryo Tunç Okan,
Eser Fakir Baykurt (Kurbağalar Adlı Eserinden),
Görüntü Yönetmeni Vedat Özdemir,
Müzik Yönetmeni Mehmet Andıçen ve Barış Arayay,
Senaryo Danışmanları Don Schubert ve
Philippe Daniel Coll,
Yardımcı Yönetmenler Alican Ökmen
ve Serdar Gözelekli,
Yönetmen Yardımcıları Berivan Dural,
Anıl Taşdöğen ve Banu Gökpinar,
Kamera Yardımcıları Volkan Şimşek
ve Göktuğ Bakan, Focus Puller Tufan Kılınç,
Işık Şefi Orhan Sever,
Işık Ekibi Kaan Bektaş, Okan Ataş

ve Metin Kaan Aman,
Set Amiri Melih Sezgin,
Set Ekibi Tolga Yarım, Hasan Demir ve Nihat Yazıcı,
Sanat Yönetmeni Mustafa Ziya Ülkenciler,
Sanat Ekibi Merve Karakuş ve Eda Ayrancı,
Yapım Tasarım Seçkin Mavigül,
Makyaj Meltem Baytok,
Ses Tasarım Stephan Dray,
Kurgu Severine Prehembaud, Muammer Koçak,
Eytan İpeker ve Ezgi Erk,
Ses Kayıt Timur Serengil,
Boom Operatörü Gökay İbuk,
Yapım Yardımcıları Metin Coşkun ve Emrah Akkurt,
Yapımcı Tunç Okan,
Oynayanlar Ahmet Mekin, Yetkin Dikinciler,
Altan Erkekli, Barış Koçak, Norina Nobashari,
Elizabeth Niederer, Aziz Emre Yavuz, Ümit Şilit,
Cengiz Varol, Kadir Gültekin, Ali Kuşaklı,
İlayda Su Şungar, Kazım Evin, Recep Şen,
Emrah Akkurt ve Engin Ağırbaş.

2012

Kayıp Şehir

D Production, 2012, 26 Bölüm,
Yönetmen Cevdet Mercan,
Senaryo Yıldırım Türker, Murat Uyurkulak, Hakan
Bıçakçı ve Leyla Olça,
Proje Tasarım Tomris Giritlioğlu,
Proje Danışmanı Tuğrul Eryılmaz,
Görüntü Yönetmeni İlker Berke,
Müzik Yönetmeni Demir Demirkan, Yardımcı
Yönetmen Evrim Öktem,
Sanat Yönetmeni Murat Güney,
Kostüm Ebru Kayahan, Cast Direktörü Mine Güler,
Kurgu Banu Yılmaz Gürdal, Miks Orçun Kozluca,
Yapım Koordinatörü Selim Elitaş, Uygulayıcı
Yapımcı Emel Sakarya Aksoy,
Yapımcı E. Ayşe Durmaz,
Oynayanlar Gökçe Bahadır, Nik Xhelilaj,
İlker Kaleli, Nazan Kesal, Uğur Polat,
Ahmet Mekin, Cansu Tosun, Elifcan Ongurlar,
Tugay Mercan, Şebnem Hassanisoughi,
Taner Ölmez, Demet İyigün, Banu Fotocan,
Şerif Bozkurt, Sevcan Yaşar, Deniz Gürzumar,
İhsan Berk Aydın, Yağız Atakan Savaş
ve Ayta Sözeri.

2013

Tatar Ramazan

TMC Film, 2013, 26 Bölüm,
Yönetmen Cevdet Mercan,
Eser Kerim Korcan (Aynı Adlı Romanından),
Senaryo Can Sinan, Özlem Havuzlu,
Tahir Alper Çağlayan, Aylin Eren ve Ali Ercivan,
Görüntü Yönetmeni Sami Saydan,
2. Ekip Yönetmen Serhan Şahin,
2. Ekip Görüntü Yönetmeni Müslüm Şahin,
Müzik Yönetmeni Trio, Yardımcı
Yönetmen Evrim Öktem,
Işık Şefi Hamit Paksoy,
Sanat Yönetmeni Çağrı Aydın,
Reji Koordinasyon Cem Şen,
Kostüm Esra Bayram,
Kast Direktörü Hülya Duyar,
Kurgu Ömer Cebeci,
Ses Bülent Kılıç, Final Miks Ünsal Öner,
Genel Koordinatör Cem Bağlar,
Yapımcı Erol Avcı,
Oynayanlar Bülent İnal, Türkan Yılmaz,
Burak Yamantürk, Ahmet Mekin, Osman Soykut,
Umut Karadağ, Nur Sürer, Turgay Kantürk,
Bülent Düzgünoğlu, Şebnem Hassanisoughi,
Volga Sorgu, İbrahim Gündüz, Erol Gedik,
Serdal Genç, Hülya Şen, Vedat Erincin,
Recep Yener, Hikmet Karagöz, Kadim Yaşar,
Tamer Yiğit, Sahra Şaş, Müfide İnselel,
Görkem Türkeş, Server Mutlu, Fırat Sürmeli,
Hakan Güner, Bekir Hakan Ünverdi, Tolga
Tosun, Hasan Say, Erdinç Bilsev,
Misafir Oyuncular Taner Ölmez, Tugay Mercan,
Serpil Şimşek Bierschwale, Haluk Cömert,
Rahmi Dilligil ve Nihat Karaduman.

2014

Filinta: Bin Yılın Şafağında

Es Film, 2014, 56 Bölüm,

Yönetmen Osman Kaya,

Senaryo Kalem Erbabı,

Görüntü Yönetmeni Umut Yörükoğlu,

Müzik Yönetmeni Tamer Çıray, Danışman Bobby Roth,

2. Yönetmen Süleyman Mert Özdemir,

2. Ekip Görüntü Yönetmeni K. Volkan Öncel,

Yardımcı Yönetmen Özlem Öngen,

Işık Şefi Zafer Kılıç, 2. Ekip

Işık Şefi Salih Bozkuş,

Sanat Yönetmeni İbrahim İldem,

Reji Koordinasyon Şüheda Dursun,

Stil Danışmanı David Craig Forrest,

Saç Makyaj Tasarımı ve Uygulama Sema Dağ,

Kostüm Tasarım ve Uygulama Canel Güney,

Kurgu Yönetmeni Mestan Sakallı,

Kurgu Gökhan Gürses,

Post Prodüksiyon Sorumlusu Erhan Ertan,

Görsel Efektler Digiflame,

Özel Efektler Gea Effect,

Ses Kayıt İncus Audio Visual,

Final Mix Fuat Güney,

Yapım Koordinatörü Önder Kaymak, TRT

Proje Sorumlusu Yahya Tayyip Aydeniz,

Yapımcı Serdar Öğretici ve Yusuf Esenkal,

Oynayanlar Onur Tuna, Berrak Tüzünataç,

Ahmet Mekin, Cem Uçan, Suavi Eren, Hakan Yufkacigil,

Hazım Körmükçü, Asena Tuğal, Hakan Kurtas,

Ulvi Alacakaptan, Ebubekir Öztürk, Ufuk Kaplan,

Uğur Yıldiran, Mustafa Yıldiran, Uğur Uludağ,

Yiğit Uçan, Berk Güneşberk, Uğur Taşdemir,

Umay Anadolu Kaboğlu, Birsen Dürülü, Gürkan Aytekin,

Türel Sağlam, Orkun Gürşen ve Kivanç Kılınç.

Reaksiyon

Reaksiyon Film, 2014, 13 Bölüm,

Yönetmen Onur Tan,

Senaryo Ozan Aksungur ve Emre Özdür,

Görüntü Yönetmeni Alper Derli,

Müzik Yönetmeni Fahir Atakoğlu,

Proje Danışmanı Bahadır Özdener,

Konsept Proje Tasarım Cüneyt Aysan,

Yardımcı Yönetmen Hande Keçeci, Genel

Sanat Yönetmeni Nilüfer Çamur,

anat Yönetmeni Buket Kalyoncu,

Kostüm Sorumlusu Ceylan Şenbark,

Görsel Efekt Parlak Projeler,

Kurgu Cengiz Karadağ ve Doruk Kaya,

Ses Ali Ekber Doğan,

Ses Tasarım ve Miks Kaan Tatlı,

Kast Harika Uygur,

Kast Direktörü Merve Hacioğlu,

Yapım Koordinatörleri İlkay Ağcez

ve Önder Kayaoğlu,

Uygulayıcı Yapımcı Mevlana Yördem,

Yapımcılar Emre Özdür, Ozan Aksungur

ve Başar Başaran,

Oynayanlar İbrahim Çelikkol, Selen Soyder,

Erdal Beşikçioğlu, Yurdaer Okur, Nehir Erdoğan,

İsmail Demirci, Kevork Malikyan,

Erdal Küçükkörmürcü, Ahmet Mekin,

Şencan Güleryüz, Feyha Çelenk, Bora Sivri,

Savaş Özdemir, Melis Kaygılaroğlu,

Ali Çatalbaş, Berkan Şal, Sinan Demirer,

Emre Törün, Fatih Paşalı, Sevinç Gürşen,

Hakan Onat, Deniz Sarıbaş, Ali Başar

ve Gülen Çehreli.

Not Defteri

Avşar Film, 2014, 13 Bölüm,

Yönetmen Ilgaz Giritlioğlu,

Senaryo Alphan Dikmen ve Başak Angigün,

Görüntü Yönetmeni Ferhat Öçmen,

Müzik Yönetmeni Harems,

2. Yönetmen Eda Aksoy,

Sanat Yönetmeni Bora Batur,

Işık Şefi Mustafa Bayram,

Kurgu Elif Durak,

Ses Teknisyenİ Duygu Çelikkol,

Final Mix Yunus Büyükhan,

Cast Direktörü Fulya Şirin,

Proje Koordinasyon Özlem Taşağal Yakıcı,

Yapım Koordinatör Didem Dörter,

Uygulayıcı Yapımcı Murat Kahraman Özalp,

Genel Koordinatör Murat Çiçek,

Yapımcı Şükrü Avşar,

Oynayanlar Fatih Al, Ebru Özkan, Tarık Ündüz,

Ekin Mert Daymaz, Beste Kökdemir, Su Olgaç,

Münir Can Cindoruk, Seda Telciler, Feyzan Soykan,

Gözde Mutluer, Nazif Uğur Tan, Tolgar Özaltındere,

Emir Özden, Yiğit Yapıcı, Bağış Angigün,

Ayça Akça, Hasan Say, Asil Koç, Ümit Atalay,

Emir Ünver, Umut Özkan, Aydın Sigalı, Ali Karagöz,

Ahmet Özaslan, Halil Kumova, Kirkor Dinçkayıkçı,

Taylan Erler, Merve Oflaz, Gökçen Gökçebağ,

Demir Volkan Çal, Şebnem Zorlu, Oktay Oy,

Türkan Kılıç, Yasemin Şişli, Tolga Coşkun,

Kadriye Çetinkaya, Fuat Onan, Serhan Ernak,

Gonca Cilasun, Aslıhan Kapanşahin,

Emrullah Örünlü, Melisa Toros, Burcu Yakut,

Harun Ovalıoğlu, Gurur Aydoğan ve

Konuk Oyuncu Ahmet Mekin.

- Ahmet Mekin -

Yunus Emre: Aşkın Sesi

İmage Film ve VSG, 2014, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo Kürşat Kızbaz,

Görüntü Yönetmeni Levent Vural,

Müzik Yönetmeni Engin Arslan ve Murat Başaran

(Kalan Edition),

Yardımcı Yönetmen Cansu Özaltun,

Kamera Yardımcıları Murat Akay, Baran Mirza

ve Akan Açıkğöz, Focus Puller Yasin Dere,

Steadicam Operatörleri Cem Algür ve Eyüp Tozlu,

Genel Sanat Danışmanı Türkan Kafadar,

Sanat Yönetmeni Tunç Bilge, Clapper and Loader

Murat Akay,

Jimmy Jib Operatörü Bünyamin Anar,

Jimmy Jib Yardımcısı Hakan Altundal,

Kurgu Vedat Vural,

Ses Recep Çalışır, Kenan Oğuz Seyir ve Burak Demir,

Boom Operatörleri Burak Taşçı, Çağrı Vural Hamit,

Murat Karadoruk, Koray Ünlü ve Serkan Yağız,

Yapım Koordinatörü Hasip Turhan,

Yapımcı Kürşat Kızbaz ve Bülent Vural,

Oynayanlar Devrim Evin, Bülent Emin Yazar,

Ahmet Mekin, Altan Erkekli, Burak Sergen,

Altan Gördüm, Nesimi Kaygusuz, Tamer Levent,

Nilay Cafer, Sinan Albayrak, Suna Selen, Kürşat

Kızbaz, Nihat Mürşid Pınar, Şeref Arı ve Murat Akay.

2015

- Ahmet Mekin -

Bizim Hikâye

Alaaddin Film, 2015, Renkli,

Yönetmen Yasin Uslu,

Film Hikâyesi Şükran Erdoğan,

Hakan Kandal ve Fatih Hoccoğlu,

Senaryo Seda Altaylı Turgutlu ve Yasin Uslu,

Görüntü Yönetmenleri Olcay Oğuz

ve Hüseyin Devrim,

Müzik Yönetmeni Mustafa Ceceli,

Sanat Yönetmeni Seyhan Ünver,

Cast Direktörü Yelda Gürkan,

Ses Melodika,

Kurgu Hasan Kıvanç İlgüner ve Emre Kara,

Renk Düzenleme Bora Gökşingöl,

Final Mix Demir Baran ve Onur Yılmaz,

Görsel Efekt Digiflame, Uygulayıcı

Yapımcı Erdoğan Sevinç,

Yapımcı Yasin Uslu,

Oynayanlar Cansel Elçin, Haluk Piyes,

Sera Tokdemir, Burcu Kıratlı, Naz Elmas,

Çiğdem Batur, İbrahim Kendirci, Ahmet Mekin,

Konuk Oyuncular Şebnem Dilligil, Erdinç Gülenler,

Serdar Yeğîn ve Faruk Mermer.

Seddülbahir 32 Gün

Okur Film, 2015, 4 Bölüm,

Yönetmen Yasin Uslu,

Senaryo Funda Çetin,

Görüntü Yönetmenleri Oktay Başpınar ve Çetin Çavan,

Müzik Yönetmeni Yıldırım Gürgen,

Yardımcı Yönetmenler Yeliz Gürkan ve Fehmi Öztürk,

Kurgu Kıvanç İlguner,

Ses Tasarımı ve Final Miks Orçun Kozluca,

Kast Direktörü Tuncay Altınoğlu,

Yapım Koordinatörü Murat Kalender

ve Yakut Şenyuva, Uygulayıcı

Yapımcı Güven Kaprol, TRT

Proje Sorumlusu Yahya Tayyip Akdeniz,

Yapımcı Ahmet Okur,

Oynayanlar İbrahim Çelikkol, Murat Ünalmış,

Dolunay Soysert, İlker Aksum, Uğur Güneş,

Hakan Kurtaş, Deniz Celiloğlu, Okan Yalabık,

Ahmet Mekin, Feridun Giovanni Mariano Arvanek,

Timur Ölkebaş, Gyulsim İlhan Ali,

Melahat Abbasova, Ercan Özdal, Faruk Akgören,

Emel Dede, Şakir Güler, Onur Bayraktar,

Ziver Çiftçi, Emircan Kahyeri,

Mehmet Emin Kadahan, Osman Akça,

Eylem Demir, Günnur Adıgüzel, Emre Aksoy,

Oktay Dener, İsmet Şimşek, Necmettin Görgün,

Alper Köymen, Kadir Özdal, Hamit Erentürk,

Çocuk Oyuncular Doruk Özdermanoğlu,

Aleyna Kayra Zapçı ve Sude Kalyoncu.

2016

Arkadaşlar İyidir

O 3 Medya, 2016, 10 Bölüm,

Yönetmen Deniz Koloş,

Yaratıcı Yönetmen Zeynep Günay Tan,

Hikâye ve Senaryo Ekin Atalar,

2. Yönetmen Savaş İlhan,

Görüntü Yönetmeni Erhan Makar,

Müzik Yönetmenleri Uğur Akyürek, Ufuk Türk

ve Çağlar Haznedaroğlu,

Jenerik Müziği “Arkadaş” Şanar Yurdatapan,

Jenerik Şarkısını Okuyan Gripin,

Yardımcı Yönetmen Gül Sarialtın,

Sanat Yönetmeni Onur Tuğ,

Işık Ekibi Hamit Paksoy, Ahmet Yalçın ve Sinan Aykın,

Kostüm Nurcan İbiş,

Makyaj Hülya Sönmez,

Kuaför Tufan Altış ve Tahsin Yener,

Kast Direktörü Tülay Şimşek,

Kurgu Hamdi Deniz,

Ses Operatörleri İhsan Şahin ve Ejder Özgür,

Final Miks Orçun Kozluca,

Proje Koordinatörleri Zeynep Melemez ve Aslıhan Birinci,

Yapım Koordinatörleri Özgür Yılmaz

ve Tuğtekin Yeşilçay,

Uygulayıcı Yapımcı Nedim Çinelioğlu,

Genel Koordinatör Cengiz Çağatay,

Drama Direktörü Lale Eren,

Yapımcı Onur Güvenatam,

Oynayanlar Aslı Melisa Uzun, İdris Nebi Taşkın,

Su Kutlu, Akın Akınözü, Hayal Köseoğlu,

Cankat Aydos, Emre Karayel, Ahmet Mekin,

Didem İnselel, Neslihan Yeldan, Ece Dizdar,

Pınar Çağlar Gençtürk, Numan Çakır,

Devrim Özder Akın ve Ülkü Hilal Çiftçi.

2018

Karanlıktaki Melekler

Angelus Production, 2018, Renkli,

Yönetmen ve Senaryo David Angelus,

Görüntü Yönetmeni Doruk Can,

Müzik Yönetmeni Ross Bugden,

Yardımcı Yönetmenler Ahmet Toklu

ve Mehmet Emin Yıldırım,

Işık Şefi Ahmet Yalçın,

Kurgu ve Final Miks Umut Ulusoy,

Ses Tasarım Ahmet Güçlü Doğan,

Ses Barış Kocataş,

Görsel Efekt ve Renk Düzenleme Evan Churchill,

Prodüksiyon Amiri Şafak Uzun,

Yapımcı David Angelus,

Oynayanlar Burak Çelik, Ahmet Mekin,

Ertunç Tuncer, Özgür Dainel Foster,

Kardelen Damlanur Kaya ve Yankı Alper.

2019

- "Bir türk Masalı" film afişi -

Bir Türk Masalı

Raf Prodüksiyon, 2019, Renkli,

Yönetmen Toprak Sergen,

Senaryo Başak Duru ve Toprak Sergen,

Görüntü Yönetmeni Vedat Demir,

Müzik Yönetmenleri Bertan Coşar,

Cengiz Köroğlu ve Saide Feray,

Danslar İstanbul Devlet Balesi Dansçıları,

Koreografi Ayşem Sunal Savaşkurt,

Kostüm Sema Dağ,

Cast Direktörü Fulya Şirin,

Danışmanlar Besim Kavukçu, Betül Özsaydam,

Dursun Ayan, Nizam Eren ve Erol Uğur Bijun,

Süpervizör Cahit Ceylan,

Görsel Tasarım Ezgi Caymaz,

Animasyon Siyah Martı,

Post Prodüksiyon Matte Post STD5,

Ses Tasarım İnanç Şanver ve Magic Post,

Yapımcı Toprak Sergen,

Oynayanlar Cemal Hünel, Âmine Gülşe,

Doruk Sarıduman, Burak Sergen, İclal Aydın,

Toprak Sergen, Ege Aydan, Aslı İnandık,

Orçun İyinemli, Işıl Sergen, Caner Kadayıfçı,

Ahmet Mekin, Suna Selen, Kayhan Yıldızoğlu,

İzzet Günay, Füsun Erbulak, Hakan Ateş,

Rüştü Asyalı, Poyraz Demirci, Leya Kırşan,

Bilge Bilge, Roz Noori, Muhittin Oymakçier

ve Adnan Efe Yavuz.

Kimse Bilmez

Baba Yapım, 2019, 27 Bölüm,

Yönetmenler U. Hakan Eren ve Kartal Çıdamlı,

Proje Tasarım Hasan Burak Kayacı,

Senaryo Hasan Burak Kayacı, Kemal Çelik

ve Ahmet Özdemir,

Görüntü Yönetmeni Tolga Çetin,

Müzik Yönetmeni Bertan Aslani,

Müzik Danışmanı Ömer Kayacı,

Yardımcı Yönetmen Seda Aksoy,

Sanat Yönetmeni Erdem Özçelik,

Işık Şefi Ozan Dünder,

Kast Direktörü Nimet Tezgiden,

Makyaj Yeşim Türkyılmaz,

Kuaför Metin Tektaş,

Kostüm Sorumlusu Gökçe Gürcanlı,

Ses Volkan Oruç,

Miksaj Mevlüt Ünal,

Kurgu Yönetmeni Mahmut Aran,

Kurgu Cem Çengeloğlu,

Post Prodüksiyon Sorumlusu İbrahim Kara,

İdari İşler Müdürü Mücahit Gürer,

Yapım Yardımcısı İhsan Semih Yıldızlerler,

Yapım Amiri Emre Yunus Şişman,

Yapım Koordinatörü Ceyhun Olaş, Uygulayıcı

Yapımcı Erdoğan Sevinç, ATV

Proje Sorumlusu Hasan Deniz,

Yönetici Yapımcı Osman Enes Yakut,

Oynayanlar Keremcem, Özgü Kaya, Engin Hepileri,

Burak Serdar Şanal, Ahmet Mekin, Zeynep Elçin,

Ferdi Kurtuldu, Zehra Yılmaz, Kubilay Penbeklioğlu,

Selda Özbek, Mehmet Ali Kaptanlar, Hakan Altınar,

Adnan Biricik, Özlem Başkaya, Timur Ölkebaş,

Yiğit Koçak, Onur Dikmen ve Burak Haktanır.

Kaynakça

Ali Can Sekmeç,

Beyaz Kuğu: Hülya Koçyiğit,

Kayısı Vakfı Yayınları, 2011

Ali Can Sekmeç,

Türk Televizyon Dizleri 1974-2011,

Aksav Yayınları, 2011

Ali Can Sekmeç,

Türk Sinemasında 55 Yıl: Türker İnanoğlu,

Kayısı Vakfı Yayınları, 2012

Ali Özgentürk,

Gizli Defterlerim,

Kırmızı Kedi Yayınları, 2018

Ayşegül Yüksel,

Genco Erkal'ın Dostlar Tiyatrosu Serüveni,

Kırmızı Kedi Yayınları, 2019

Gökhan Akçura,

Engin Cezzar Kitabı,

Yapı Kredi Yayınları, 1996

Kerime Nadir,

Romancının Dünyası,

İnklap ve Aka Yayınları,1981

Leyla Özalp,

Seni Seviyorum Sinema,

Remzi Kitabevi, 2003

Mustafa Gökmen,

Eski İstanbul Sinemaları,

İstanbul Kitaplığı Yayınları, 1991

Özlem Fedai,

Tarık Dursun K.,

Karşıyaka Belediyesi Yayınları, 2008

Öztürk Serengil,

Yeşilçam'ı Benden Sorun,

Milliyet Yayınları, 1985

Pınar Öğünç,

Jet Rejisör Çetin İnanç,

Roll Yayınları, 2006

Rasin Örsan,

Kaybolan Bakırköy,

Etkin Yayınevi,1989

Turgay Tuna

Hebdemon'dan Bakırköy'e

Bakırköy Belediyesi Yayınları 2000

Artist, 1960-1967

Pazar, 1957-1964

Perde, 1961-1965

Ses, 1961-1980

Sinema 60, 1960-1963

Sinema 65, 1965

Yelpaze, 1961-1962

Araştırmacı Yazar **Ali Can Sekmeç**, 1968'de İstanbul'da doğdu. Taksim Atatürk Erkek Lisesi ve Mimar Sinan

Üniversitesi Güzel Sanatlar Akademisi Sinema-Televizyon Bölümü'nden mezun oldu. 1985 yılından itibaren 10

sinema filmi, televizyon dizisi ve reklam filminde oyunculuk yaptı. 1987'de İFSAK Sinema Kursları'na katılarak

Işıl Özgentürk'ten senaryo dersleri aldı. Sinema Televizyon öğrencisiyken 5 kısa film çekti. Sami Şekeroğlu,

Metin Erksan, Lütfi Ö. Akad, Halit Refiğ, Duygu Sağıroğlu, İlhan Arakon, Memduh Ün ve Nedim Otyam'ın

öğrencisi oldu. Çocuk yaşlarından itibaren Türk sinemasına ait görsel malzemeler toplamaya başladı. Bugün

binlerce parçaya ulaşan nitelikli sinema görsel malzemesinin (fotoğraf, afiş, lobi, el ilanı vb.) sahibi oldu. Türk

sineması üzerine kaleme aldığı yazılarını ilk kez 1999'da Klaket adlı sinema dergisinde yayımladı. Yazarlığı

Geceyarısı Sineması, *Antrakt*, *Altyazı*, *Sarmaşık Kültür*, *Sinema Türk*, *Sarıyer'de Yaşam*, *1453*, *Film Arası*, *Modern*

Zamanlar, *Rabarba*, *Cine Tele*, *Paros*, *Yeditepe Fatih*, *İstanbul*, *Ant Sanat*, *Sinedebiyat* gibi popüler dergilerde

sürdürdü. *Agos*'ta popüler biyografi yazıları yazdı. 2005'de bir grup arkadaşıyla *Hayat Ağacı* dergisini kurdu

ve yayın kurulunda yer aldı. Burada uzun süre popüler kültürel araştırma yazıları yayımladı. 2003, 2004, 2009

ve 2010 yıllarında Antalya Altın Portakal Film Festival'inde sergiler açtı. Antalya, Malatya ve Ankara Film

Festivali için hazırlanan birçok yayına görsel malzeme desteği verdi, yazarlık ve editörlük yaptı. 2004 yılında

Türker İnanoğlu Vakfı adına 5555 *Afişle Türk Sineması* adlı kitap çalışmasına arşiv desteği verdi ve editörlüğünü

üstlendi. Birçok tematik kitapta “Türk Sineması” bölümlerini ya da maddelerini kaleme aldı. Türk sineması

üzerine yazılmış birçok üniversite tezine bilgi ve belge desteği verdi. 1990'lı yıllardan itibaren televizyon

dünyasında çalışmaya başlayan Ali Can Sekmeç, kültür sanat içerikli pek çok programda danışmanlık, genel

koordinatörlük, metin yazarlığı ve yönetmenlik yaptı. *Bir Yudum İnsan*, *Konuşan Yeşilçam*, *Yaşamdan Dakikalar*,

Türkiye'nin Hatıra Defteri, *Sinema Benim Aşkım*, *Kaba Kurgu* gibi çok bölümlü belgesellerde araştırmacı, metin

yazarı, kurgu yönetmeni ve yönetmen olarak yer aldı. Cem Kaya'nın yaptığı *Motor*, *Kopya Kültürü ve Türk*

Sineması (Remake, Remix, Rip-Off About Copy Culture and Turkish Pop Cinema) adlı ilgi uyandıran Almanya

yapımı belgeselin danışmanlığını üstlendi. 2001-2011 arasında Film-San Vakfı yönetim kurulu üyeliği ve 2007-

2016 arasında Frankfurt Türk Film Festivali (Türkisches Film Festival Frankfurt) koordinatörlüğü yaptı. 2014

yılında TÜRSAK Vakfı ve Beyoğlu Belediyesi'nin ortaklaşa düzenlediği *100. Yılında Türk Sinemasının On'ları*

adlı seçim için sinema sektöründen oluşturulan 100 kişilik değerlendirme jürisinde yer alan Ali Can Sekmeç,

hâlen Türk sineması alanında biyografi ve araştırma yazarlığı yapmaktadır.

Eserleri

Türk Filmleri Katalogu,
Türsak Vakfı Yayınları, Ortak Kitap, 1997

Yeşilçam'ın Yolculuğu, Yolculuğun Yeşilçam'ı,
İETT Yayınları, Ortak Kitap, 2003

O İsimler O Yüzler,
Film-San Vakfı Yayınları, 2004

Ben Komik Bir Kadın Değilim: Adile Naşit,
İstanbul Büyükşehir Belediyesi Yayınları, 2005

Mahallemizin Sevgilisi: Efgan Efehan,
Aksav Yayınları, Ortak Kitap, 2006

Yusuf Sezgin,
Aksav Yayınları, Ortak Kitap, 2007

Yoksul: Zeki Ökten,
Dünya Kitle İletişim Vakfı Yayınları, Ortak Kitap, 2007

Film Gibi Hayatlar: Sezer Sezin – Muhterem Nur,
İpek Yolu Yayınları, 2008

Beyaz Güvercin: Nedret Güvenç,
İpek Yolu Yayınları, 2009

Romantik: Muzaffer Tema,
İpek Yolu Yayınları, 2009

Siz Benim Filmlerimle Büyüdünüz: Ülkü Erakalın,
Aksav Yayınları, 2009

Emeğin İzinde Bir Sinemacı: Ertem Göreç,
Aksav Yayınları, 2010

Belgesel Bir Hayat: Behlül Dal,
Aksav Yayınları, 2010

Gülen Adam: Erol Günaydın,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2010

Gülmekle Ağlamak Arasında: Ayşen Gruda,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2010

Türk Sinemasında Yerli Arayışlar,
T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, Ortak Kitap, 2010

Türk Televizyon Dizileri 1974-1995,
Aksav Yayınları, 2011

Son Yeşilçam'lı: Mehmet Dinler,
Aksav Yayınları, 2011

Komediye Adanmış Bir Ömür: Halit Akçatepe,
Aksav Yayınları, 2011

Beyaz Kuğu: Hülya Koçyiğit,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2011

Son Romantik: Ediz Hun,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2011

Filmleriyle Cüneyt Arkın,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2011

Sinemada Yarım Asır: Hülya Koçyiğit,
Gaziantep Büyükşehir Belediyesi, 2012

Türk Televizyon Dizileri 1974-2011,
Aksav Yayınları, 2012

Büyülü Fener Bekçisi: Necip Sarıcı,
Aksav Yayınları, 2012

Renkler ve Sesler: Duygu Sağıroğlu,
Aksav Yayınları, 2012

Filmleriyle Türkan Şöray,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2012

Filmleriyle Kadir İnanır,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2012

Kendine Benzeyen Adam: Münir Özkul,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2012

Türk Sinemasında 50 Yıl: Türker İnanoğlu,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2012

Altın Portakallı Sanatçılar 1964-2012,
Aksav Yayınları, 2013

Bir Zarafet Elçisi: Filiz Akın,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2013

Acı Bende Saklı: Muhterem Nur,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2013

Kahkahalar Kralı: Kemal Sunal,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2013

Tatlı Sert: Eşref Kolçak,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2013

Filmleriyle Murat Soydan,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2013

Türk Sinemasında Görüntü Yönetmenleri
1914-2014, Anset Yayınları, 2014

Türk Sinemasının Ödül Yolculuğu,
Türsak Vakfı Yayınları, 2014

Sinemada Bir Asır,
T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, Ortak Kitap, 2014

Türk Sinemasının Yorgun Savaşçısı: Halit Refiğ,
İstanbul Büyükşehir Belediyesi Yayınları, 2015

Türk Sinemasında Kadın Yönetmenler,
Anset Yayınları, 2015

2014 Türk Sinema Yıllığı,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2015

Serdar Gökhan,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2015

Yüzleşme: Perihan Savaş,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2015

Sarı Kordela: Fahri Kayahan,
Kayısı Vakfı Yayınları, 2015

Altın Portakallı Sanatçılar,
Anset Yayınları, 2016

Türk Sinemasında Azınlıklar ve Yabancılar,
Anset Yayınları, 2017

Benim Yüzüm Sinema: Halil Ergün,
Malatya Büyükşehir Belediyesi Yayınları, 2017

Benim Sesim Sinema: Belkis Özener,
Malatya Büyükşehir Belediyesi Yayınları, 2017

Altın Koza'nın Yolcuları,
Altın Koza Yayınları, 2018

Hayat ve Ritim: Zülfü Livaneli,
Altın Koza Yayınları, 2019

İçimdeki Çocuk: Zuhal Olcay,
Altın Koza Yayınları, 2019

Modern Zamanların Türk Sineması Yazıları,
Murat Paşa Belediyesi Yayınları, Ortak Kitap, 2020

Bir Gülücük Hikâyesi: Tuncay Akça,
T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, 2021

İçinden Dolmuş Geçen İstanbul,
İstanbul Büyükşehir Belediyesi Yayınları, 2022

Muhsin Ertuğrul,
İstanbul Büyükşehir Belediyesi Yayınları,
Ortak Kitap, 2023

Cüneyt Arkın (Cengiz Özkarabekir ile),
İstanbul Büyükşehir Belediyesi Yayınları, 2023

Türk Sinemasında Ses ve Müzik,
İzelman Yayınları, 2023

Prodüktör: Abdurrahman Keskiner,
Alfa Yayınları 2024

